Chiến Luyến Tuyết

Hàn Tuyết Truyền Kỳ

Sachvui.Com

CHIẾN LUYẾN TUYẾT, HÀN TUYẾT TRUYỀN KỲ

Phượng Vũ

Sachvui.Com

Kiếm Hiệp, Ngôn Tình, Xuyên Không, Cung Đấu, Sủng

Tên khác:Chiến Yêu Tuyết, Truyền Kỳ Về Hàn Tuyết
Thể loại:1 vs 1, Xuyên không, Giang hồ, Cung đình, Sủng
Converter: Poisonic, Ngọc Quỳnh (Lê Quý đôn)
Edit: Quảng Hằng, Ckun, Uyển Nhi, Thanh Tiếu
Beta: Quảng Hằng, Ckun, Evy Nguyen, yunafr

Trong truyện thì nữ chính lại là một bào thai kỳ dị không như người khác, trong trí nhớ của nàng còn có ký ức của kiếp trước,lại có thể xuyên tới thời đại cổ xưa này. Ông trời dường như muốn bồi thường cho nàng, cho nàng một mái ấm hạnh phúc được cha mẹ thương yêu chìu chuộng.

Trong cuộc đời của nàng, nàng cứu một vị thái tử, và từ đó nàng đã thay đổi lịch sử của quốc gia này. Sau đó nàng cứu rất nhiều rất nhiều người, dung những người đó để khuêch trương sự nghiệp của mình, mà một trong những người đó chính là người mà cả đời nàng yêu nhất.

Mục lục

Chương 1: Xuân dược
Chương 2: Ân ái
Chương 3: Tỏ tình
Chương 4: Trị thương
Chương 5: Tự an ủi
Chương 6: Khách điếm
Chương 7: Tắm rửa
Chương 8: Tắm rửa phong ba
Chương 9: Đặc phái viên vào kinh
Chương 10: An ủi
Chương 11: Hạnh phúc
Chương 12: Xui xẻo Lương Nhị thế tử
Chương 13: Trừng phạt
Chương 14: Hàn Chiến trừng phạt
Chương 15
Chương 16: Trong xe ngựa ân ái
Chương 17: Ân ái trong xe ngựa 2
Chương 18: Hồi cung
Chương 19: Chống đỡ trong phòng tắm
Chương 20: Mỹ nhân kế
Chương 21: Rình coi
Chương 22: Kết quả rình coi
Chương 23: Kết quả rình coi 2
Chương 24: Kích tình trong tiến hành
Chương 25: Định tình
Chương 26: Thương thảo chuyện mỹ nhân kế
Chương 27: Mỹ Nhân Kế chi nguy cơ
Chương 28: Lâm hạnh cung nữ Tân Nguyệt
Chương 29: Tự hành phá thân
Chương 30: Dâm nữ Tân Nguyệt
Chương 31: Ghen

Chương 32: Nghe lén
Chương 33: Trong núi giả 1
Chương 34: Trong núi giả (2)
Chương 35: Tranh giành hậu cung
Chương 36: Ác chỉnh hoàng đế
Chương 37
Chương 38
Chương 39: Hoàng đế giá lâm
Chương 40: Diện mục thực sự của Hàn Chiến
Chương 41: Diện mục thực sự của Hàn Chiến 2
Chương 42: Diện mục thực sự của Hàn Chiến 3
Chương 43: Diện mục thực sự của Hàn Chiến 4
Chương 44: Nhớ lại
Chương 45: Lụa mỏng nhẹ kéo sát
Chương 46: Khẩu Chiên trong phòng khẩu chiến
Chương 47
Chương 48: Bức cung
Chương 49: Đi sứ thương nghị
Chương 50: Giận (ngọt ngào)
Chương 51: Đưa tiễn trăm dặm
Chương 52: Độc dược thêm xuân dược?
Chương 53: Sói
Chương 54: Người hoan? Thú hợp?
Chương 55: Hậu quả cào cấu
Chương 56: Ngựa chạy như điên
Chương 57: Đi sứ Khánh quốc 1
Chương 58: Đi sứ Khánh quốc 2
Chương 59: Đi sứ Khánh quốc 3
Chương 60: Đi sứ Khánh quốc 4
Chương 61: Đi sứ Khánh quốc 5
Chương 62: Đi sứ Khánh quốc 6
Chương 63: Đi sứ Khánh quốc 7
Chương 64: Đi sứ Khánh quốc chi 8

Chương 65: Đi sứ Khánh quốc chi 9
Chương 66: Đi sứ Khánh Quốc chi 10
Chương 67: Đi sứ Khánh quốc chi 11
Chương 68: Đi sứ Khánh quốc chi 12
Chương 69: Đi sứ Khánh quốc chi 13
Chương 70: Đi sứ Khánh quốc chi 14
Chương 71: Đi sứ Khánh quốc chi 15
Chương 72: Đi sứ Khánh quốc chi 16`
Chương 73: Đi sứ Khánh quốc chi 17
Chương 74: Đi sứ Khánh quốc 18
Chương 75: Đi sứ Khánh quốc chi 19
Chương 76: Đi sứ Khánh quốc chi 20
Chương 77: Đi sứ Khánh quốc 21
Chương 78: Gió nổi mây dồn ngũ quốc hỗn chiến
Chương 79: Gió nổi mây dồn ngũ quốc hỗn chiến
Chương 80: Gió nổi mây dồn công thành lui thân
Chương 81: Phiên ngoại 1: Sinh Tiểu Tuyết Nhi
Chương 82: Phiên ngoại 2: Nhật kí huyết lệ của Hàn Kỳ

Chương 1: Xuân dược

Bích Lạc, tân hoàng Hoàng Phủ Hạo Thiên đăng cơ, sửa niên hiệu là Thiên Phúc, đại xá thiên hạ.

Thiên Phúc năm thứ tư tại Kết Hương Trấn, Hàn Tuyết tựa vào cửa kính xe ngựa, khẽ vén rèm nhìn xem cảnh vật ngoài phố, đột nhiên, bảng hiệu của 1 gian khách điếm bên đường đập vào tầm mắt của nàng, làm cho nàng không khỏi trừng lớn mắt, cười thành tiếng, nàng vỗ vỗ cửa xe ngựa, gọi nam nhân đang lái xe phía trước."Hàn Chiến, Hàn Chiến, mau xem khách điếm bên kia đi, hôm nay chúng ta sẽ nghỉ chân ở đó."

" Khách điếm Phúc Quý?" Nam nhân lẩm bẩm một chút, nói: "Không đến Phú Quý tửu lâu nữa sao?"

"Không được, hôm nay chúng ta sẽ ở đây." Hàn Tuyết kiên trì nói, Phú Quý tửu lâu của nàng trải dài khắp Bích Lạc quốc, ngay cả các nước khác cũng có, khách điếm này tên gọi gần gần giống, dường như cũng có chút tâm tư.

Nam nhân không nhiều lời nữa, đem xe ngựa ngừng tại trước khách điếm, xuống xe đặt 1 tiểu viện, đem xe ngựa trực tiếp chạy vào tiểu viện.

Hàn Tuyết muốn nước tắm, liền ngồi tại đó, cho Hàn Chiến giúp mình rửa mặt chải đầu, sau đó vui vẻ mở cửa phòng vui vẻ nhảy vào bồn tắm.

Sau khi tắm nước nóng một cách sảng khoái, Hàn Tuyết mặc lên

mình bộ y phục ngủ màu trắng do tự tay mình đặc chế, quấn quanh thân thể trần trụi nhảy lên giường để nghỉ ngơi đi. Trong giây lát sau, nàng thở gấp, tự lôi kéo cổ áo của mình, toàn thân khô nóng khó nhịn, hơi nóng toàn thân đều tập trung về phía bụng, hạ thân mơ hồ có cảm giác tê ngứa, chỉ trong nháy mắt, cảm giác tê ngứa đó đã biến thành khó nhịn. Xuân dược?!!! Trúng chiêu. Nhưng tại sao? Ai dám cả gan như thế?

Đầu óc càng lúc càng mơ hồ, trước khi mình không khống chế được phải rời khỏi nơi này gấp, không cần biết là ai đã hạ dược, cũng không thể để bọn chúng đạt được ý nguyện.

“Hàn Chiến” Dùng hết khí lực hô to, nhưng lời nói vừa thốt ra, lại biến thành tiếng rên rỉ đầy kích tình. Trong lòng nàng vô cùng lo lắng, nhưng tay chân lại mềm nhũn vô lực, hạ thân tê ngứa giống như có ma thú đang chiếm đoạt thần trí của nàng, khóe mắt nhìn thấy bình hoa trên bàn, dùng hết khí lực cuối cùng, đánh về phía bàn nhỏ, theo 1 tiếng trong trẻo vang lên, bình hoa rơi xuống đất.

Thành công.!!! Nàng cảm thấy an lòng, thân thể càng lúc càng khó chịu. Một giây sau, đơn độc nghe thấy ngoài cửa vang lên 1 tiếng thật lớn, 1 bóng đen nhảy vọt vào, ngay sau đó, nàng đã bị một cánh tay cường tráng bế lên.

“Tiểu thư?”

“Hàn Chiến” Tên vừa ra khỏi miệng lại biến thành tiếng nỉ non như tiếng gọi của tình nhân, mang theo nồng đậm tình dục. Thân thể nhỏ nhắn mềm mại, co rút vào lồng ngực của hắn, dán sát vào thân thể cường trángcủa hắn, nhẹ nhàng ma sát, miệng không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

“Ta thật là khó chịu, ưm…”

Thân thể hắn cứng đờ, lập tức khởi phản ứng, ôm ấp nữ nhân mình đã yêu thầm nhiều năm, mà giờ phút này nàng lại mang vẻ mặt dụ hoặc như vậy, không phản ứng, hắn sẽ không phải nam nhân.

“Tiểu thư, người sao rồi?”Muốn đỡ nàng đứng vững, nhưng gần như không thể thực hiện được, nàng giống như một con xà yêu, dán sát vào thân thể của hắn, làm ra những đày đọa ngọt ngào trên thân xác của hắn. Quan sát gương mặt đỏ ửng lạ thường của nàng. Cổ áo ngủ đã kéo mở, vai thơm nửa khép, bờ ngực sữa ẩn hiện. Mắt hắn nhất thời tối sầm như mực, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Nơi xa đã mơ hồ truyền tới tiếng người, nghe thanh âm dường như hướng về bên này.

“Nhanh… Ưm… Đi…” Bắt lấy 1 tia lý trí cuối cùng, hổn hển nói từng từ, từng chữ, nhưng đôi tay đã không chịu khống chế lôi kéo y phục của hắn, “Nhanh chóng… Ra thành…” Đột nhiên trên bụng cảm nhận được nam tính cứng nhắc của nam giới đang nhấn mạnh vào mình, không khỏi kinh hô lên tiếng “A…”

Duỗi tay kéo chiếc áo choàng máng trên chiếc bình phong, quấn quanh người yêu bé nhỏ trong tay lại thật cẩn thận, ôm chặt vào lòng. Chân nhẹ nhàng điểm mọt cái, nhanh chóng vọt lên, nhấp nhô vào cái đã vọt ra khỏi cửa.

Hàn Chiến một bên vận hết mười thành công lực nhanh chóng chạy như bay về hướng cửa thành, một bên ôm nữ nhân không ngừng mấp máy giống như rắn trong tay, làm cho hắn hận không thể lập tức hóa thân thành sói.

Xuân dược dường như đã hoàn toàn phát huy tác dụng, hạ thân tê ngứa, làm cho nàng hận không thể lập tức tìm một nam nhân thuận

theo, cánh tay trắng noãn nà mềm mại giãy ra khỏi lớp trói buộc, quấn quanh cổ hắn, theo sát bên cạnh là chiếc môi mềm mại thơm nức, chiếc lưỡi thơm ngọt, vừa liếm vừa cắn lên chiếc cổ màu mật ong của hắn.

Mạnh mẽ thở hốc vì kinh ngạc, Hàn Chiến thiếu chút nữa đã mất thăng bằng ngã lộn nhào từ trên không trung xuống, vội vàng ổn định tinh thần. Cố gắng đè ép mình trấn tỉnh trước sự dụ hoặc, đày đọa ngọt ngào của người yêu bé nhỏ trên thân mình. Đem nội lực thúc giục đến mức tận cùng, bay vút vượt qua tường thành, thời gian không đến nửa chén trà nhỏ, đã vọt tới cánh rừng âm u ở ngoại thành, bắp thịt toàn thân bởi vì cô gắng đè nén cơn dục vọng đang sôi trào mà căng cứng hẳn lên, mồ hôi toàn thân rơi như mưa, bay vút lên một nhành đại thụ cao to đến mấy người ôm, Hàn Chiến gắt gao đem nàng đặt lên nhánh cây đại thụ, ôm vào lòng, hắn không thể không dừng lại, chỉ vì nữ nhân đang ôm trong tay, hai chân đã bò lên eo hắn, bắp đùi mềm mại đang nhẹ nhàng cọ sát vào nam căn thô to của hắn. Mà nữ nhân này lại vô tình lay động ma sát, thiếu chút nữa hắn đã đạt đến mức tận cùng.

“Hàn Chiến, ” Nữ nhân bất mãn thì thầm, đồng thời đôi tay tự lôi kéo y phục của mình, còn không ngừng vặn vẹo thân thể, khiến cho nam căn cứng ngắc của nam nhân, cách một lớp quần áo vừa lúc đâm nhè nhẹ vào tiểu huyệt nóng ẩm của nữ nhân

“Ôi…” Hàn Chiến khẽ rên thành tiếng,hơi thở gấp gáp suy nghĩ muốn áp chế dục hỏa, nhưng gần như là không thể, nam căn của hắn thậm chí có thể cảm giác được hơi nóng đang hừng hực toát ra từ tiểu huyệt, và đang mời mọc hắn tiến vào.

Tập hợp lại chút nghị lực cuối cùng còn sót lại, đôi tay của hắn run run đẩy ra thân thể nữ nhân đang bám dính vào hắn, không ngờ rằng, tình cảnh trước mắt làm cho tia lí trí cuối cùng của hắn cũng

bay biến mất, thắt lưng chiếc áo ngủ đã hoàn toàn rộng mở, vạt áo trước mở rộng ra, lộ ra bộ ngực sữa đầy đặn, căng tròn, thân thể trắng ngần, mảnh mai yếu đuối, dưới chiếc bụng bằng phẳng bóng loáng là hàng lông đen rậm rạp mềm mại.

Oanh ——, nhiệt huyết toàn thân đều tập trung về chỗ nào đó dưới hạ thể, làm cho nam căn của hắn càng lúc càng căng cứng chả trách hắn có thể cảm nhận được hơi nóng ẩm từ miệng tiểu huyệt của nàng, bởi vì dưới lớp áo ngủ của nữ nhân này hoàn toàn không mặc gì cả. Nói cách khác, hắn cùng nàng chỉ cách nhau có một lớp quần áo mỏng manh.

“Ta muốn…, Hàn Chiến” Cánh tay tuyết trắng lại bò lên cổ hắn lần nữa, hôn loạn xạ lên cằm, lên cổ của hắn, bàn tay nhỏ nghịch ngợm càng kéo mở vạt áo hắn, xoa xoa bộ ngực của hắn.

.”Hàn Chiến, ta thật khó chịu ——, Ôi…”

Hàn Tuyết phát hiện hạ thể hai người đối chọi ma sát nhau, vì muốn làm giảm bớt tê ngứa khó chịu đó, nàng càng dùng lực kẹp chặt eo hắn, nam căn thô to lại cách lớp quần áo đang dần dần thăm dò vào cửa huyệt, có thể do tiểu huyệt chưa biết mùi đời bị vật cứng như thế đâm vào, truyền tới đau đớn như tê liệt.”A… Đau…” Mảnh mai kêu đau, thu hồi tia lí trí của Hàn Chiến đang đắm chìm trong bể dục vọng. Vội vã đỡ lấy mông của nàng, để hắn có thể nhẹ nhàng nhích ra một chút.

Cảm nhận sâu sắc vừa mất, cảm giác tê ngứa lại càng thêm mãnh liệt hơn so với trước, hai chân mở rộng ra không có cách nào khép lại, chỉ có thể bất lực dùng lực kẹp chặt vòng eo thô to của Hàn Chiến, Hàn Tuyết khó chịu khóc nỉ non.

”Ngứa quá à, Hàn Chiến, nơi đó thật khó chịu” Nâng gương mặt xinh

đẹp của nàng lên, đôi mắt to trong suốt lúc này đã mang đậm ủy khuất cùng tình dục.

Trong đôi mắt đen thăm thẳm sâu không thấy đáy của Hàn Chiến, sau nhiều năm bảo hộ, nàng sớm đã hòa tan vào máu thịt của hắn, không thể để cho nàng chịu nửa phần ủy khuất, có nửa phần không vui. Hắn xem nàng hơn cả sinh mạng hắn, bảo vệ nàng như vật trân quý nhất, nhưng hôm nay lại để cho nàng chịu khổ sở như thế này. Vậy người hạ dược tốt nhất là cầu nguyện đừng bị hắn tìm thấy, bằng không, nhất định hắn sẽ làm cho người đó biết thế nào là cảnh sống không bằng chết.

Bảo bối của hắn, người yêu bé nhỏ của hắn, làm sao có thể chịu đựng được khi nàng có chút nào không vui, cho dù vượt qua hiện tại, nàng sẽ oán hắn, hận hắn, đều được, trước mắt chỉ cần có thể làm cho nàng thư thái 1 phút, dù hắn liều cả cái mạng này đều không thành vấn đề, càng huống chi, đây lại là giấc mơ từ bao lâu nay của hắn. Chỉ có thể chôn sâu tận đáy tâm hồn, không hề có chút nào dám hé lộ.

Cúi người hôn nhẹ lên khóe mắt của nàng, một đường kéo dài xuống chiếc mũi thon, vòng tay ôm chặt chiếc eo nhỏ nhắn, tay kia nhẹ nhàng xoa nhẹ cửa huyệt non mềm.

“A… Ưm…” Hôn lên cánh môi kiều diễm của nàng, nuốt vào tiếng nàng rên rỉ, lưỡi như di động thăm dò vào miệng thơm, kịch liệt đảo xoắn dây dưa. Ngón tay đang phủ lên mật huyệt, cảm nhận được sự ẩm ướt bên trong, nhẹ dùng một ngón tay chậm rãi thăm dò vào, bên tai nghe thấy tiếng nàng tinh tế rên rỉ, chậm rãi ra vào để cho nàng thích ứng hắn tồn tại, bởi vì tác dụng của thuốc, trong tiểu huyệt ái dịch tràn đầy, hắn lại thêm một ngón tay vào, tiếp tục chậm rãi ra vào, cảm giác tiểu huyệt gắt gao bao bọc, trong đầu không khỏi mơ tưởng, nếu là nam căn của mình tiến vào thì sẽ mất hồn đến mức

nào, hạ thể kêu gào, căng đau.

Ngay lúc nàng sắp thở không nổi nữa, đàng phải quyến luyến buông ra cánh môi thơm mềm, nhẹ nhàng hôn, mút lần xuống chiếc cổ mỹ lệ, hôn lên bộ ngực tuyết trắng mềm mại, nâng cao chiếc eo thon, nhẹ nhàng mút lấy quả hồng nho nhỏ trên ngực, vừa nhẹ nhàng bú mút, lại khe khẽ gặm cắn, Thẳng đến một bên tiểu quả hồng diễm căng lớn, mới đổi đến bên kia.

Hàn Tuyết nửa nằm ở trên đại thụ, hai chân vòng quanh eo của Hàn Chiến, dưới thân là ngón tay Hàn Chiến vẫn đang chậm rãi ra vào, ngón tay thô ráp xa lạ lại mang đến cho nàng khoái cảm diệu kì, há hốc mồm thở dốc, khe khẽ rên rỉ, cảm nhận được khoái cảm bên trong mật huyệt đang cấp tốc tích luỹ, khi Hàn Chiến dùng 3 ngón tay xâm nhập, đầu óc nàng không thể suy nghĩ gì nổi nữa tiểu huyệt gắt gao bao lấy ngón tay xâm nhập. Co rút không ngừng,. Hàn Chiến cũng chẳng hề dừng lại, ngược lại càng đưa đẩy nhanh hơn. Ngón tay nhanh chóng ra vào tiểu huyệt, thanh âm mê hoặc lòng người không ngừng vang lên, càng như thúc giục Hàn Tuyết đạt đến cao trào, hét chói tai.

Chương 2: Ân ái

Hàn Chiến rút ngón tay ra, mượn sức vạt áo của Hàn Tuyết, ôm chặt nàng, đứng yên không cử động. Một tay khẽ vuốt lưng nàng, để cho nàng bình tĩnh trở lại. Một bên dùng nghị lực hơn người tự mình cưỡng chế dục vọng sắp căng tràn của mình. Ngay sau đó, Hàn Tuyết đột nhiên thét chói tai, xoay thân thể khóc lên thành tiếng: “Ngứa! Hàn Chiến, ngứa quá.”

Thấy tình hình này, Hàn Chiến không do dự nữa, tháo thắt lưng ra, ôm chắc thân thể Hàn Tuyết đặt ở trên đại thụ, nam căn khổng lồ lúc này đã đặt tại cửa huyệt.

“Đừng khóc, lập tức sẽ không ngứa nữa, đừng khóc.” Giọng nói vừa thốt ra khỏi miệng lại trở nên khan khan dị thường. Trong lòng cũng hận không thể đem người hạ độc băm vằm thành ngàn mảnh, loại độc dược này phải cần nam nhân kết hợp mới có thể giải độc, ác tâm trong đó không cần nói cũng đã hiểu.

Trải qua âu yếm vừa rồi, trong mật huyệt có đầy đủ sự trơn trượt, nhưng hắn vẫn dị thường cẩn thận, dù sao hắn thước tấc không nhỏ, nàng mới biết mùi đời, tuy có tác dụng của dược vật, sự đau đớn của lần đầu tiên, sợ là miễn không được. Đã miễn không được, thì hắn sẽ cố gắng giảm bớt đến mức thấp nhất.

Động tác của hắn mềm nhẹ mà thong thả, cẩn thận đem nam căn đẩy nhè nhẹ vào trong mật huyệt, cố nén dục vọng muốn rong ruổi, để mặc cho mồ hôi chảy xiết.

“Ưm… Hô —— Thật nóng.” Theo cự vật tiến vào, cảm giác căng to

hơi hơi đau đớn, khiến cho tê thoáng thối lui. Hàn Tuyết khẽ nhíu mi, hơi thở gấp gáp.

“Hàn Chiến!” Thon thon ngón tay ngọc xoa mặt của nam tử tràn đầy mồ hôi.

“Đau sao?” Thanh âm mang kềm chế thống khổ.

“Căng quá, ” Thở dốc một hơi, “Không quá đau.” Nhìn vào đôi mắt đen cương nghị lúc này đã bị tơ máu che kín, trên trán đã nổi gân xanh, gương mặt tuấn tú lãnh đạm ngày thường lúc này biểu hiện trở nên có chút hung ác đáng sợ.

“Rất khó chịu sao?” Hàn Tuyết có chút lo lắng hỏi?

Nam căn đã nhập vào non nửa, cảm nhận được lớp lá chắn, hắn hơi ngừng lại. “Ta ngọt như đường phèn.” Thanh âm khan khan chưa dứt, thân thể đã nhấn mạnh về phía trước ép Hàn Tuyết đè lên thân cây.

“A —— Đau quá!” Đưa tay đẩy mạnh vào thân trước nam nhân, nhưng không thể lay chuyển được một mảy may, cảm giác vô lực cộng thêm hạ thể đau đớn, làm nước mắt Hàn Tuyết rơi như mưa, chỉ có thể vô lực khóc gọi: “Hàn Chiến, đau quá, ngươi buông ta ra, đau quá à “

“Ngoan, lát nữa sẽ không đau ” Cưỡng chế xúc động muốn đâm thật manh, ôn nhu hôn lên nước mắt của nàng.”Đừng khóc!”

Làm nàng bị thương là chuyện hắn không bao giờ muốn làm nhất. Nhất là khi nước mắt Hàn Tuyết rơi làm hắn không thể nào chịu nổi, đôi mắt ướt lệ mang theo kinh sợ, gắt gao ôm chặt lấy cổ hắn

“Lại ngứa, a…, Hàn Chiến, Hàn Chiến?” Thân thể nhỏ bé và yếu ớt lại điên cuồng run rẩy mấp máy.

Sợ nàng tự làm mình bị thương, vội vã ôm nàng tựa vào mình, khẽ nhích về phía sau, để tấm lưng trơn bóng của nàng tránh khỏi thân cây.

Chậm rãi rời khỏi, cảm nhận tiếng khóc của Hàn Tuyết dần dần nhỏ xuống, chậm rãi đẩy về phía trước, cho dù phân thân của hắn đang kêu gào đòi phóng thích, hắn vẫn áp chế dục vọng, khàn giọng nhẹ hỏi “Còn ngứa không?”

“Đỡ một chút, nhưng vẫn là còn đau.” Hàn Tuyết thở gấp đáp nhẹ,

“Nhưng căng quá, ” Tinh tế cảm thụ cảm giác chỗ kết hợp của hai người, theo Hàn Chiến chậm rãi đẩy nhẹ ra vào, tinh tế ngâm khẽ một tiếng “Ưm —— “

Đang cố kiềm nén, cảm giác hơi thở không ổn của người yêu bé nhỏ trên thân, nâng mông đẹp của nàng lên, dán sát vào thân thể mình, ma sát chỗ hai người kết hợp, mặc cho nam căn ma sát xoay vòng bên trong hoa tâm, rước lấy tiếng ngâm khẽ êm tai của nàng.”A —— “

“Thoải mái không?” Dục vọng đã đến mức muốn nổ tung, bắp thịt toàn thân bởi vì cố nén mà cứng lại như đá, nhưng hắn vẫn lấy cảm nhận của nàng là trên hết.

Hàn Tuyết e thẹn gục đầu vào vai hắn, đồ ngốc này, bảo nàng sao có thể nói được thành lời chứ. Chỉ có thể gắt gao ôm cổ hắn dán sát vào thân thể cường tráng của hắn, làm ra mời mọc không tiếng động. Hàn Chiến vội vã tăng tốc độ ra vào, cũng tinh tế cảm nhận được phản ứng của thân thể người yêu bé nhỏ trong tay, nghe nàng êm tai

rên rỉ, mới tăng tốc độ ra vào, đột nhiên, Hàn Tuyết kêu rên một tiếng, huyệt trong thít chặt một trận, đạt tới cao trào, “Hàn Chiến, ngừng… Hạ… Ôi… A…”,

Nhưng Hàn Chiến vẫn chưa dừng lại, ngược lại còn tăng thêm tốc độ ra vào, trong cơn cao trào trong thân thể dị thường mẫn cảm, toàn thân ửng đỏ, Hàn Tuyết chịu không nổi cơn sướng khoái điên cuồng như thế, ưỡn cong lưng, theo Hàn Chiến mãnh liệt đưa đẩy mà thở gấp gáp thét chói tai, “A… A… A…” Liên tục cao trào khiến cho mật huyệt xoắn chặt lấy nam căn, Hàn Chiến rốt cuộc chịu không nổi cảm thụ mất hồn như thế, ý thức lúc này hoàn toàn bị dục vọng khống chế,buông ra thân thủ dùng toàn lực rút ra đâm vào, thân thể chạm vào nhau đong đưa không ngừng

Tiếng “Phách, phách, phách…” vang lên, Hàn Tuyết chịu không nổi cơn sướng khoái cực hạn nữa, cúi đầu cắn lên bả vai đầy cơ bắp của hắn, thân thể trong cao trào vui sướng run rẩy, cuối cùng thật sự chịu không nổi trước mắt tối om, lại hôn mê. Hàn Chiến ngột ngạt, rống điên cuồng, không ngừng tăng tốc cuối cùng đem mông đẹp của Hàn Tuyết ép chặt về hướng mình, nam căn thẳng tiến vào chỗ sâu nhất của nhụy hoa, điên cuồng đưa đẩy, phun trào, ép chặt mông đẹp, thân thể run rẩy lâu mới dừng lại.

Dục vọng tích lũy nhiều năm ở một khắc này đều trút xuống trong cơ thể nàng. Cảm nhận cơn sướng khoái mất hồn làm cho hắn không thể buông nàng ra sau khi đã kết thúc.

Si mê ve vuốt gương mặt say ngủ của Hàn Tuyết, sau chuyện này, nàng có oán hắn đoạt đi thân thể của nàng? Có hận hắn hay không? Tuy là bất đắc dĩ, nhưng hắn vẫn vấy bẩn trinh tiết của nàng.

Được đến nàng là chuyện hắn mơ cũng không hề dám mơ đến, có thể giờ phút này, hắn có thể si nguyện như vậy, hắn có thể có ảo

tưởng như vậy không, có thể không? Hắn cùng nàng, giống như mây trời cùng bùn nhơ, hắn có thể mơ mộng đám mây rực rỡ này thuộc về hắn sao? Có thể sao? Nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, vẻ hoang mang đã lui đi. Cho dù nàng oán hắn cũng được, hận hắn cũng thế, cuộc đời này, hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng đến hơi thở cuối cùng. Cho dù chỉ có thể đứng nhìn nàng từ phía xa, hắn cũng cảm thấy đã mãn nguyện. Mà bây giờ sẽ là hồi ức đẹp nhất, động lòng người nhất của cuộc đời này, trong giờ phút này, nàng thuộc về hắn.

Một tay ôm Hàn Tuyết, không đành lòng rút phân thân từ trong mật huyệt nóng ẩm của nàng ra ngoài, sau cao trào phân thân vẫn chưa mềm xuống, một chất lỏng màu trắng từ bên trong mật huyệt tràn ra, theo bắp đùi trắng mịn của Hàn Tuyết chảy xuống dưới. Đôi mắt đen sâu thẳm của Hàn Chiến hiện lên một tia kinh ngạc, sao lại nhiều như thế?? Nhìn dịch lỏng trắng mờ dính trên đùi nàng, chỗ bắp đùi lại có chút sưng đỏ. Hắn công lực thâm hậu, dù bên trong rừng rậm không đủ ánh sang vẫn nhìn rõ lạ thường. Bàn tay to cẩn thận chỉnh sửa quần áo hai người, nhẹ nhàng bế nàng lên, đề khí bay vút vào hướng rừng rậm Hắn nhớ bên trong khu rừng này có căn nhà nhỏ của thợ săn dùng để qua đêm, hắn vốn cường tráng khác người thường, thêm nhiều năm luyện võ, phân thân cũng thô to khác thường. Hàn Tuyết mới biết mùi đời, tuy có dược lực phụ trợ nhưng một khắc cuối cùng, hắn không thể khống chế lực đạo, nhất định đã làm nàng bị thương Nhất định phải lập tức giúp nàng tìm nơi sạch sẽ xử lý thương thế.

Chương 3: Tỏ tình

Chờ Hàn Tuyết tỉnh lại lần nữa đã là một ngày sau, mở to đôi mắt sương mù, đầu tiên ấn vào rèm mắt là ánh lửa ấm áp. Nháy mắt mấy cái, thị lực trở nên rõ ràng, đây hiển nhiên là một căn phòng nhỏ cũ nát, dưới thân nàng là giường gỗ thô sáp, trước giường ấm áp, rèm cửa là một mảnh vải thô xanh đen, không thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, đây có lẽ là nội thất của căn nhà nhỏ này. Cúi đầu tự đưa mắt nhìn mình, mặc trên người nàng là chiếc áo ngủ cùng chiếc áo choàng đen của nam giới. Là Hàn Chiến, hắn nhất định ở gần đây. Nhiều năm như thế, hắn chưa hề cách nàng bao xa, chỉ cần nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, hắn sẽ lập tức xuất hiện tại trước mặt nàng. Cũng may mắn hắn vẫn luôn ở bên cạnh nàng, nàng mới có thể thoát ám toán lần này. Nhớ lại đêm đó, toàn thân Hàn Tuyết không khỏi nóng đỏ, mây đỏ đầy mặt. Nàng tuy bị trúng xuân dược, nhưng thần trí cũng hoàn toàn tỉnh táo. Nhớ lại hắn săn sóc, hắn cuồng dã, hắn kích tình, không khỏi làm cho tim nàng đập rộn lên, huyết mạch sôi trào. Không hề biết thân thể dưới bộ hắc y lại cường tráng cao ngất như thế, cũng không thể ngờ rằng một người ngày thường khô khan như vậy, lại sẽ có biểu hiện như thế, còn có nam căn nóng ấm phình lên trong tiểu huyệt của nàng —— Trời, nàng lại nghĩ gì thế này.

Thẹn thùng muốn ngồi dậy, chỉ vừa mới thoáng động, lại làm động đến bắp thịt nơi eo, hạ thể đau đớn đến eo đau nhức làm cho nàng ngâm khẽ lên tiếng, trời ạ, đây chính là cái giá của việc tham vui vẻ đây mà. Đặc biệt là nam nhân quá mức cường tráng như thế, thật không chỉ dùng chữ thảm để hình dung được.

Sau khi nàng hôn mê, nam nhân kia rốt cuộc là bao lâu sau mới buông tha nàng, sao lại đau như thế. Nhíu lại mày liễu, cắn môi chịu

đựng đau đớn khó nhịn, nàng bây giờ ngay cả muốn nhúc nhích cũng làm không được.”Ôi…” Thật đau quá.

Rèm cửa bằng vải bị nhấc lên, trong tay Hàn Chiến bưng một bát sứ thô đi tới, thấy nàng tỉnh lại, lập tức đem chén đặt ở đầu giường, “Ngài… Sao rồi?” Trong đôi mắt màu đồng thâm trầm tràn đầy lo lắng. Duỗi tay nhẹ nâng nàng dậy, lại đưa tới nàng co rúm lại cùng rên rỉ.

Hắn đứng ngốc ở chỗ ấy, lại nhìn gương mặt kiều diễm của nàng, không biết nên phản ứng ra sao.

Lúc ngồi dậy kéo theo bắp thịt khiến cho trên thân đau nhức lợi hại, hốc mắt Hàn Tuyết lập tức hồng, lệ quang trong suốt chớp động, mặt cũng hồng diễm dị thường, ủy khuất trợn mắt nhìn hắn,.

Nàng, là ma chướng cả đời của hắn. Thở dài thật sâu, duỗi tay ôm nàng tựa vào lòng, một tay nhẹ khẽ vuốt eo nhỏ của nàng, vận một chút nội lực giúp nàng nhẹ nhàng xoa bóp

“Rất đau sao?”

Nàng vốn dĩ không phải loại người hay làm nũng, nhưng lúc này nghe thấy hắn thương tiếc hỏi han, lại nhất thời không ngừng được muốn rơi lệ, muốn cùng hắn khóc lóc om sòm. Gian nan nâng cánh tay đau nhức lên đánh hắn, không đánh đau hắn, tự mình lại càng đau, nước mắt như những hạt châu bị cắt đứt tuôn rơi không ngừng.

“Ngươi hư hỏng, ngươi hư hỏng, hu hu ——” Tựa vào trong tay hắn, cảm thấy ấm áp vô cùng, bởi vì đau đớn, làm cho nàng giờ phút này chỉ muốn dựa vào hắn ôm trong tay tuỳ hứng, làm nũng.”Người ta đau quá, hu hu ——, ngươi hư hỏng.”

“Trách ta, trách ta, ” Không biết làm gì, chỉ có thể ôm chặt mảnh mai thân thể của nàng, tiếp tục vò nhẹ vòng eo nhỏ của nàng không dừng lại.”Đừng khóc, đừng khóc” Hắn bản tính vốn ít lời, miệng lại ngốc, lúc này càng ngốc hơn, chỉ có thể lặp lại những lời như vậy, lòng chỉ mong nàng có thể ngừng những giọt nước mắt làm cho người đau lòng.

Phần eo được hắn một vân vê, chua xót đau đớn đã giảm rất nhiều, làm cho Hàn Tuyết chậm rãi ngừng rơi nước mắt, nhưng thân thể bởi vì nỉ non vẫn không ngừng run rẩy.

Nhìn thấy người yêu bé nhỏ đang ôm trong tay, nước mắt rốt cuộc đã ngừng, Hàn Chiến không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tay vân vê eo cũng theo đó ngừng lại.

“Còn đau.” Nhỏ giọng hừ nhẹ. Cảm nhận được bàn tay to lớn lập tức xoa tiếp.

Đồ ngốc này, ngay cả an ủi người ta cũng không biết, tới tới lui lui chỉ có hai chữ này, nội tâm tuy oán, nhưng cũng ngọt ngào, hai người cùng ăn cùng ở nhiều năm như thế, tình ý của hắn, lòng dạ nàng biết rõ, cũng hiểu rõ đầu gỗ của hắn đang cố chấp cái gì, bằng không, hắn cố chấp như thế, nàng mới không thèm quan tâm đến hắn. Thừa dịp việc lần này, nhất định phải trêu hắn chết mới được, vừa nghĩ đến, liền cảm thấy đã có kế sách.

“Ngươi —— Thích ta sao?” Vùi mặt vào ngực hắn, nhẹ giọng thốt ra một câu như thế, nàng biết với công lực của hắn, nhất định có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Thân thể Hàn Chiến cứng đờ, nhìn chòng chọc người đang ôm trong tay, nửa ngày mới nhảy ra một cái chữ “Không!”

“Ngươi không thích ta?? !!” Thanh âm đã mang theo nồng đậm tiếng khóc.

Hàn Chiến bị dọa lập tức ôm sát nàng, một bên nhẹ vỗ nàng, “Không phải thích, là yêu, ta yêu nàng.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, cảm thấy cũng buông lỏng, thì ra cũng không khó nói ra khỏi miệng như vậy.

“Thật sao?” Nàng khẩn trương, đôi tay bắt vạt áo trước của hắn, trong lòng thật ngọt.

Hàn Chiến nhìn mái đầu đang chôn sâu ở trong ngực hắn, nhất thời không nói nên lời. Nàng xuất thân danh môn, cơ trí thông tuệ, tài hoa, dung mạo càng không ai có thể so. Mà hắn, ngay cả phụ mẫu mình là ai đều không rõ, nếu không phải được nàng cứu giúp, có lẽ hắn cả đời chỉ có thể ăn xin ở đầu đường, cũng có lẽ sớm đã bị người đánh chết, hoặc đói chết đầu đường. Làm gì có một thân công phu như bây giờ? Hắn làm sao nỡ lòng, vì tình yêu của hắn, để cho nàng cùng hắn ăn cơm rau dưa, mặc váy vải thô? Chỉ vừa mới nghĩ đến như thế, hắn đã đau lòng không thôi, lắc lắc đầu, hắn sao đành lòng chứ, nàng xứng đáng với người tốt hơn hắn nhiều.

Cảm nhận được người nào đó lại cố chấp, lắc lắc đầu, hơi thở Hàn Tuyết nghẹn ngào, trước mặt liền mơ hồ một mảnh, “Ngươi ghét bỏ ta?”

“Không! Sao có thể chứ.” Một tay nâng lên dung nhan kiều diễm đang ôm trong tay, nước mắt nhòe nhoẹt rơi vào mắt hắn, làm tâm hắn nhói đau không ngừng. Thương tiếc hôn lên những giọt trân châu tuôn không ngừng, hắn không kiềm được, hôn lên đôi môi mọng run rẩy. Ôn nhu liếm hôn môi mọng non mềm, lưỡi thăm dò vào bên trong, ngọt ngào như mật, quấn lấy cái lưỡi thơm tho, tinh tế liếm láp dây dưa. Thẳng đến lúc người yêu bé nhỏ ôm trong tay nhanh chóng thở không nổi, mới rời khỏi lại không nỡ rời xa, môi lưỡi liếm dọc môi

mềm đang thở dốc.

“Là ta không xứng với tiểu thư, ta vốn là con nhà võ, sợ nàng phải cùng ta chịu ủy khuất.” Đôi tay to ấm áp nhẹ đỡ khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của nàng, hắn đau xót nói.

“Ta không sợ, ” Gương mặt Hàn Tuyết ửng đỏ nói nhỏ.”Huống chi, gia nghiệp Hàn gia trang lớn như vậy, ta cũng không đói.” Kiều mỵ giương mắt nghiêng ngắm hắn, “Cha mẹ chỉ có một mình ta là nữ nhi, sau này, chẳng lẽ ngươi sẽ không cho ta ra ngoài làm ăn sao?”

“Sẽ không.” Nàng luôn luôn tranh cường háo thắng, thông minh hơn người, tung hoành thương trường, xoay chuyển triều đình so với nam nhi càng mạnh hơn nhiều, Hàn Tuyết thích kinh doanh, huống chi ai đó đang ngồi trên đỉnh cao nhất của triều đình nhất định cũng không cho phép nàng quy ẩn núi rừng, cho dù như thế nào, nàng nhất định cũng sẽ không bao giờ ăn cơm rau dưa sống qua ngày.

“Chỉ cần nàng thích, cứ việc làm, ” Lần nữa khẽ hôn lên đôi môi mọng, “Nàng ở đâu, nhất định nơi đó sẽ có ta như bóng theo hình.”

Nói xong liền ngọt ngào mật mật che miệng nàng lại, hôn nhiệt liệt triền miên tỉ mỉ. Hàn Chiến một tay vịn đùa eo nhỏ non mềm của Hàn Tuyết, một tay theo vạt áo ngủ màu trắng thăm dò vào, ôm lấy một bên ngực mềm xoa nắn thưởng thức.

“Ưm…” Ngực cùng miệng đều bị kích thích làm cho Hàn Tuyết rên rỉ thành tiếng, thân thể nóng bỏng như sắp cháy. Tiếng rên rỉ của nữ nhân là thuốc kích tình của nam nhân. Bên hông nhẹ đỡ vân vê, tay lớn nhất thời thay đổi trận địa, đẩy áo ngủ ra hai bên, phủ lên chỗ non mềm nhất giữa hai chân

Tất cả cảm giác tốt đẹp biến mất lúc hắn đứa ngón tay thô ráp chạm

vào thịt non tiểu huyệt, làm cho Hàn Tuyết đau co rúm lại hừ lên thành tiếng “Đau!”

“Đáng chết!” Buông ra mỹ vị môi thơm, đem thân thể mềm mại ôm vào lòng, quả đấm Hàn Chiến nắm chặt cố khắc chế dục hỏa đang sôi trào.

Hàn Tuyết thẹn ngay cả hai tai đều đỏ bừng lên, trong lòng lại vì chính mình có thể ảnh hưởng hắn mà vui mừng không thôi.

Chương 4: Trị thương

Hàn Chiến vốn tưởng rằng ý chí mình vô cùng mạnh mẽ, kiên quyết, nhưng từ khi cảm nhận được sự ngọt ngào mất hồn của nàng, giờ phút này ôm ấp Hàn Tuyết lại yếu lòng đến thế.

Nhuyễn ngọc ôn hương nương tựa thân thể hắn, từng mùi hương thơm ngát của nữ nhi bay vào mũi dụ dỗ hắn, câu dẫn hắn. Nếu không phải vẫn nhắc nhở chính mình rằng thân thể nàng chịu không nổi, sợ là đã sớm đè nàng ở dưới thân hung hăng thương yêu. Kích tình vừa rồi vạt áo không có chỉnh sửa rời rạc, một bên kiều nhũ của nàng hiển lộ ra ngoài, đóa hồng mai nằm trên đỉnh núi tuyết mềm mại, có vẻ tiên diễm ướt át, vạt áo bị đẩy lên đến bắp đùi, 2 bắp đùi trắng noãn như nam châm hút chặt tầm mắt hắn, hạ thân căng đau khó nhịn, vô cùng khát vọng sự an ủi từ tiểu huyệt non mềm.

Một lúc lâu sau, Hàn Tuyết vẫn cảm thấy thân thể nam nhân vẫn khẩn trương căng thẳng, không khỏi lo lắng, đưa tay nhỏ lên ve vuốt ngực hắn hỏi

”Ngươi sao rồi?”

Hàn Chiến vội vã bắt lấy bàn tay đang làm loạn ở ngực, kéo nàng ấn tại nam căn căng cứng đã sắp nổ tung của mình.

“Trời ạ ——” Hàn Tuyết giật nảy mình, theo phản xạ muốn rụt tay lại, hắn lại không cho phép. Bên tai truyền tới lời nói mang theo hơi thở nóng bỏng: “Nó muốn tiến vào lỗ nhỏ dưới thân nàng, nhưng ta lại sợ làm nàng đau.”

Nói xong còn liếm cắn vành tai đỏ hồng của nàng.

Hàn Tuyết khẩn trương cầm nam căn vào tay, rước lấy Hàn Chiến ngâm nga “Ôi… A…” Nhắm mắt hít sâu 2 hơi thật dài, Hàn Chiến buông tay Hàn Tuyết ra, đem nàng nhẹ đặt lên giường, xoay người đi lấy bát sứ ở đầu giường.

“Hàn Chiến?” Vẻ mặt Hàn Tuyết không hiểu, mắt lại không có cách di dời khỏi đũng quần của Hàn Chiến, nơi đó đang nhô cao một khối. Đêm trước bởi vì trúng thuốc, không có thời gian nhìn ngắm vật đã lấp đầy tiểu huyệt của mình, nhưng mới rồi chạm vào cảm giác khổng lồ như vậy, nàng một tay căn bản không có cách nắm hết, chả trách hạ thể hiện tại lại đau như thế.

Hàn Chiến tay bưng chén xoay người lại, thấy tầm mắt Hàn Tuyết ngừng tại dưới háng mình, không khỏi cười to nói: “Muốn xem sao?” Lúc thấy Hàn Tuyết đỏ bừng mặt nhìn hắn, không nói hai lời, một tay kéo ra dây lưng, để cho quần rơi ở bên chân. Nam căn không lồ ngẩng cao, trên nam căn căng cứng nổi gân xanh, vểnh cao ra khỏi háng, thấy Hàn Tuyết hút một ngụm khí.

“Lớn quá!” Nói xong trừng mắt nhìn Hàn Chiến: “Chả trách làm cho người ta đau như thế, sau này không cho phép ngươi đụng người ta.”

Hàn Chiến cười ngồi vào bên cạnh nàng, một tay kéo dây buộc áo ngủ trên eo nàng ra, xốc áo ngủ lên, lộ ra nữ thể hoàn mỹ, hắn si mê nhìn: “Thật đẹp!”

“Ngươi làm gì thế!” Gương mặt Hàn Tuyết ửng đỏ kéo vội góc áo bị ai đó vạch ra. Nhưng chỉ che được trên, không lấp được phía dưới.

“Nàng cần bôi thuốc!” Hàn Chiến một tay nâng thân thể trắng mịn của

nàng, kéo nàng hai chân ra.

“Bôi thuốc gì chứ?” Hàn Tuyết liều mạng tự khép hai chân mình lại, không muốn để cho hắn thấy địa phương tu nhân của mình như thế.

“Trầy da!” Hàn Chiến ra tay cực nhanh điểm huyệt trên eo Hàn Tuyết, rồi sau tách ra bắp đùi nàng khép kín, vạch lớp lông tơ đen mịn, tiểu huyệt non mịn bên trong sưng đỏ dị thường bắt mắt, “Thật đáng thương.”

Hàn Tuyết xấu hổ và giận dữ vô cùng, cùng người ta làm tình đến tiểu huyệt trầy da cần bôi thuốc như thế này, truyền đi ra nàng cũng không cần gặp người, bên này vừa mới nghĩ, lại thấy Hàn Chiến duỗi ngón tay nhẹ nhàng dịu dàng vuốt ve hạ thể, cửa huyệt cũng truyền tới hơi hơi đau đớn. Loại cảm giác nhìn được, cảm nhận được này khiến cho bụng nàng nóng lên, chỉ thấy một dòng nước ấm từ tiểu huyệt chảy ra.

Đôi mắt đen Hàn Chiến tối sầm, tựa tiếu phi tiếu ngắm Hàn Tuyết, thấy thế Hàn Tuyết thẹn quá hoá giận, “Ngươi rốt cuộc không cần bôi thuốc nữa à!”

“Cần chứ, ” Hàn Chiến lặng lẽ cười hai tiếng, “Bất quá, trước khi bôi thuốc, trước để cho ta giúp nàng thanh lý một chút” Nói xong cúi người chôn mặt giữa hai chân nàng liếm láp , chiếc lưỡi thô dài tách hoa huyệt sưng đỏ, nhẹ nhàng liếm, thăm dò vào tiểu huyệt liếm mút. Âm đạo kích thích dẫn đến Hàn Tuyết lưu động ra càng nhiều ái dịch, khiến cho Hàn Chiến liếm láp phát ra tiếng vang nho nhỏ.

“Nha… Đừng…” Hàn Tuyết kinh hoảng thở hổn hển, hạ thân lại không thể nhúc nhích, “Ưm…”

Chiếc lưỡi dài của Hàn Chiến liếm vượt qua cửa huyệt, mang chút

đau, cũng càng nhiều khoái cảm. Nàng có thể cảm nhận được mỗi một động tác lưỡi của Hàn Chiến trong tiểu huyệt, “A… Ôi…” Hắn thế nhưng, hắn thế nhưng đem đầu lưỡi thăm dò tất cả bên trong tiểu huyệt, nhấp nhô ra vào, môi cùng răng hắn theo lưỡi từ bên ngoài liếm láp đến tận bên trong, làm cho nàng khoái cảm chợt tăng, tiểu huyệt xoắn chặt rụt lên, Hàn Chiến đột nhiên giải huyệt đạo trên eo Hàn Tuyết, đem nàng ngâng cao lên, tự mình quỳ một gối, lưỡi lại không hề rời khỏi tiểu huyệt, đem 2 đùi nàng đặt trên vai mình, đầu ngữa ra sau khiến cho đầu lưỡi thám hiểm càng sâu, càng trêu cợt bên dưới chảy ra càng nhiều mật dịch.

“Nha… A…” Hàn Tuyết run rẩy tới cao trào, chỉ cảm thấy bụng nóng lên, ái dịch chảy ra thật nhiều đều bị Hàn Chiến nuốt xuống.

Đem bé con đáng yêu vẫn còn thở gấp gáp thả lại tấm ván gỗ trên giường, Hàn Chiến lại điểm huyệt nàng, lần này điểm huyệt khắp toàn thân.

“Ngươi… Làm gì nha?”

Hàn Chiến nhìn nàng nở nụ cười tà,

“Ta căng đến mức sắp nổ tung rồi, thật muốn nhập vào tiểu huyệt của nàng”

Vừa nói, vừa lấy tay nàng đặt lên ngực sữa của nàng, một tay kia để ở trên bụng nàng, tách bắp đùi trắng noãn của nàng sang hai bên đến lớn nhất, làm ra tư thái tự mình an ủi. Vừa mới trải qua cao trào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mị sắc chưa lui, làm cho hạ thân hắn càng thêm căng đau. Hắn gầm nhẹ một tiếng, một tay cầm nam căn của mình nhanh chóng khuấy động lên, một tay kia nhanh chóng thấm ướt nước thuốc trong bát sứ, đưa vào cửa huyệt thơm mềm vừa mới bị mình liếm láp ướt đẫm.

“Nha…” Hàn Tuyết kinh dị trợn to mắt, xem Hàn Chiến tự an ủi, một bên rên rỉ vì ngón tay xâm nhập bên trong tiểu huyệt mang tới khoái cảm lạnh buốt.

“Thật muốn tiến vào thân thể nàng ngay bây giờ” Hàn Chiến vừa thở hổn hển, vừa dùng lời nói khiêu khích, một tay tăng nhanh tốc độ khuấy động nam căn của mình, một tay kia còn không quên thấm thuốc sáp nhập u huyệt chà lau.”Hung hăng muốn ngươi.” 2 mắt nhìn chòng chọc vào tư thái mị hoặc chọc người của người yêu bé nhỏ trên giường, 2 mắt giống như lửa cháy hừng hực, Hàn Tuyết thở hổn hển, thân thể nóng cháy, trong tiểu huyệt có ngón tay thô ráp của hắn vẫn đang ra vào, ánh mắt tựa như sói đói làm cho nàng cảm giác hiện tại ra vào thân thể nàng không phải là ngón tay hắn, mà là nam căn hắn. Lồng ngực nóng lên, tiểu huyệt xoắn ngón tay hắn nhanh chóng co rút lại, nàng lại một lần nữa đạt tới cao trào, mà Hàn Chiến sau khi nhanh chóng khuấy động nam căn của mình vài lượt thật mạnh, eo cong lên, màu trắng tinh dịch như mũi tên bắn lên vách đối diện.

Chương 5: Tự an ủi

Hàn Tuyết thẹn đỏ mặt nhắm nghiền mắt, nàng không hề nghĩ đến, người bình thường như vậy khô khan trầm mặc, tại chuyện phòng the thế nhưng kinh thế hãi tục như thế, lời hắn nói, động tác hắn đều háo sắc nga, bất quá, nàng thích, hì hì…

Hàn Chiến sau khi giải quyết dục vọng, giải huyệt đạo Hàn Tuyết, sửa sang quần áo nàng lại thật kĩ, hôn thật sâu lên trán nàng,:

“Khỏe hơn chưa?”

Thanh âm dị thường khàn và nhỏ, còn mang hương vị tình dục.

“Không khoẻ, ” Duỗi ra móng vuốt nhỏ ra sức nhéo thịt mềm trên eo hắn, “Nói là thoa…. Thuốc cho người ta, còn đùa giỡn người ta như vậy.” Tuy thẹn đỏ mặt, nhưng nàng cũng không phải là loại nữ nhân suốt ngày chỉ biết nhốt mình trong khuê phòng chưa gặp bao giờ ra khỏi nhà, thật muốn nói những lời to gan, nàng cũng sẽ không thua hắn.

Bắt lấy bàn tay nhỏ đang làm loạn trên eo, giơ lên bờ môi tinh tế hôn, “Đừng mà, da ta dày, nàng cẩn thận, không làm ta đau, ngược lại bi thương chính mình.” Vừa nói, đôi môi nhẹ nhàng đặt lên đôi môi mọng kiều diễm”Ta sẽ đau lòng.”

Che lại cái miệng nhỏ hé ra phản đối, đem lưỡi thô vươn vào trong miệng nhỏ nhắn của nàng phiên xoắn dây dưa, ôn nhu hôn chậm rãi trở nên kịch liệt kích tình. Mãi đến khi đôi tay nhỏ ra sức đẩy ngực hắn, hắn mới không đành lòng buông tha nàng, ngược lại gặm cắn

chiếc cổ trơn mềm trắng mịn của nàng, vừa gặm hôn, vừa khổ não oán hận, ” Tiểu yêu tinh này, rốt cuộc đã hạ độc gì cho ta, làm cho ta vừa gặp ngươi liền khống chế không nổi chính mình?”

“Ai dùng độc gì với ngươi chứ?” Hàn Tuyết thở hổn hển, gương mặt ửng đỏ chống đẩy bộ ngực cứng rắn của hắn, “Trước kia cũng không thấy ngươi đối với người ta như vậy, còn nữa, đừng lấy gì đó nhấn vào ta mãi thế.” Dục vọng của hắn làm cho hắn giật mình, vừa mới tự an ủi, lúc này chỉ vì một cái hôn, không ngờ cứng rắn nhấn vào nàng.

“Trước kia là không dám đối với nàng như vậy, ta chỉ có thể nhân lúc đêm khuya yên tĩnh, nhìn vào phòng nàng,thầm tưởng tượng đến hình ảnh nàng uyển chuyển nằm dưới thân thể ta nhận ta yêu thương, nghĩ đến hình ảnh ta trong tiểu huyệt hung hăng muốn nàng, rồi sau đó tự mình động thủ giải quyết.” Vừa lòng nhìn thấy dấu ấn đỏ ửng trên cổ nàng mà mình vừa gieo xuống, dùng lưỡi khẽ liếm, “Từ khi thưởng thức được hương vị của nàng ta trở nên nghiện mất rồi. chỉ muốn thời thời khắc khắc chôn vào thân thể của nàng, thưởng thức mùi vị mất hồn này.”

“Ngươi đừng liếm nữa mà, một lát nữa, nhịn không được, ta sẽ không quan tâm đến ngươi.” Vật gì đó đang nhấn vào bắp đùi nàng có xu thế càng lúc càng căng, làm cho lỗ tai nàng đều nóng hồng lên.

“Tiểu huyệt của nàng bi thương không nhẹ, hiện nay ta sẽ không đụng nàng.” Thở dài rời khỏi cổ nàng, bàn tay to khẽ vuốt ve gương mặt đỏ bừng của nàng.

”Nàng xoa xoa cho ta là được, chỉ nhìn nàng thôi, ta liền căng đau khó chịu.”

“Vậy ngươi sau này tránh ta ra, không nhìn thấy, tất nhiên là sẽ không đau.” Trong miệng tuy nói như vậy, bàn tay nhỏ lại ve vuốt

nam căn khổng lồ, lúc trước chỉ có thể nhìn thấy trên sách vở, hiện tại chân thật thấy, thật là nói không ra cảm giác,

“Xấu quá!” Nắm tay đụng đụng, nam căn lại càng căng lớn hơn.

“Hì hì…, chơi vui thật.” Nắm chặt trong tay khuấy động lên xuống cảm giác nam căn lại lớn thêm một chút, Hàn Tuyết cười hì hì quay đầu lại hỏi hắn: “Nó sẽ lớn đến bao nhiêu?”

Hàn Chiến thở hổn hển, ánh mắt thâm trầm khi nhìn thấy khóe miệng tươi cười của Hàn Tuyết, một tay kéo nàng qua trong tay thật chặt, môi mạnh mẽ che miệng nàng lại, hôn kịch liệt, một tay nắm tay nàng, ngay nam căn của mình khuấy động lên xuống không ngừng

“Ôi? …” Hàn Chiến đè lại tiếng rên bất mãn trong miệng, có chút bất mãn hắn thô lỗ kịch liệt, nhưng Hàn Chiến không quan tâm, chỉ nhiệt tình dây dưa môi lưỡi trong miệng nàng. Bàn tay to nắm lấy bàn tay ngọc nhỏ nhắn của nàng, tại nam căn của mình, khuấy động thật nhanh.

“A ôi…” Hàn Chiến vừa thoải mái rên rỉ, động tác lại vừa nhanh chóng, môi lại không hề rời khỏi đôi môi thơm mềm mại, hôn quấn quýt không thôi.

Trong phòng nhỏ yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ thoải mái của nam nhân, tiếng thở thô ráp, tiếng liếm mút, “Đi chít chít, đi chít chít” tiếng nước cùng tiếng làn da tinh tế cọ xát.

Thật lâu sau…

“Ưm, ưm, ưm (buông ta ra)…” Hàn Tuyết tức giận vung tay mạnh đẩy hắn, thân thể nhỏ bé yếu ớt, nam nhân này lại tráng kiện như trâu, hoàn toàn không đẩy được hắn chút nào. Nhưng tay nàng rất

mỏi, miệng cũng tê rần, môi đều đau lên, hắn rốt cuộc muốn trêu chọc nàng đến bao lâu mới kết thúc đây.

“Ôi… A…” Hàn Chiến sau khuấy động mấy cái mãnh liệt, rốt cuộc buông đôi môi sưng đỏ của Hàn Tuyết ra, thoải mái rên rỉ tựa vào trên vai Hàn Tuyết thở hổn hển, màu trắng tinh dịch bắn ở trên đùi của hắn, một số dính vào bàn tay của Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết kéo áo của hắn chà lau bàn tay dính đầy tinh dịch, rồi sau đó đem quần áo quăng ra, phủ lên nam căn sau khi xuất tinh, có chút mềm xuống, một bên thở hổn hến, bình phục hô hấp của mình.

Nhìn thấy Hàn Tuyết muốn trả thù đem áo ngoài hắn làm dơ, Hàn Chiến không biết làm sao lúc lắc đầu,: “Giận rồi?”

“Hừ!” Cái miệng nhỏ cong lên, phi thường có cá tính xoay đầu hướng bên kia, ” Tay người ta thật mỏi, miệng cũng đau!” Nói rõ ràng tội trạng của hắn, làm cho hắn tự nhận lỗi, mau mau đền tội ngay tại chỗ.

Hôn nhẹ lên vành tai của nàng, “Đối mặt với nàng, ta vĩnh viễn cũng muốn không đủ.”

Lời ngon tiếng ngọt của Hàn Chiến, làm cho Hàn Tuyết rất hưởng thụ.

“Lời ngon tiếng ngọt! Quen biết nhiều năm như thế, ta vẫn cho là ngươi trầm mặc ít lời, giống như khúc gỗ, không nghĩ rằng ta đã nhìn nhầm.”

Hàn Tuyết vươn ngón tay ngọc điểm điểm trên vai nam nhân lên án.

“Đây là lời nói thật lòng của ta, ” Bắt được móng vuốt nhỏ muốn chạy

trốn, đặt ở trên môi khẽ hôn hạ, thâm tình chăm chú nhìn vào mắt nàng “Suốt cuộc đời này chỉ nói với một mình nàng.”

Hàn Tuyết cười ngọt ngào, “Được, ” Nhìn cửa phòng bằng vải thô,

“Ta đói rồi, có gì ăn hay không?” Cảm giác mình hiện tại có thể ăn hết một con trâu.

“Nên đói rồi, nàng đã ngủ một ngày một đêm rồi.” Hàn Chiến buông Hàn Tuyết ra, dùng áo ngoài đem dịch trắng trên chân mình chà lau sạch sẽ, bước xuống giường mặc quần dài vào.

“Một ngày một đêm? Lâu như thế sao?” Hàn Tuyết lắp bắp kinh hãi, lập tức nghĩ đến một vấn đề trọng đại, vậy người hạ dược là ai? Lúc hạ dược không hề có mặt người đó, hơn nữa Hàn Chiến là bảo hộ bên cạnh nàng, cho dù là ai cũng đều biết chuyện này, nếu nàng bị hạ dược tất nhiên sẽ cầu cứu với Hàn Chiến, vậy mục đích của người hạ dược là gì?

“Nàng vẫn còn ngủ, ta không dám đi đâu, phòng nhỏ này cũng không có gì ăn, chúng ta trở về thành đi.”

Xoay người, cầm áo choàng bao bọc Hàn Tuyết lại thật chặt.

” Khách điếm trước không thể ở được nữa, chúng ta trước tùy tiện tìm một khách điếm yên lặng ở lại, nhìn xem tình huống rồi tìm cách khác.”

” Ai hạ dược?”

Hàn Chiến nghĩ không hiểu ai dám ăn gan hùm mật gấu, dám ngay dưới mắt hắn lại dám hạ xuân dược với Hàn Tuyết.

“Ta và nàng hai người như hình với bóng, người quen biết hay không quen biết đều biết điểm này, người hạ dược chỉ sợ là người không quen thôi.” Đôi tay nàng tự động vòng quanh cổ hắn khi hắn vừa bế nàng lên.

“Trước khi vẫn chưa hiểu rõ lai lịch của đối phương, vẫn nên xem chừng một chút đi, ta hiện tại vừa mệt vừa đói, cũng không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện chết tiệt này.”

Cẩn thận giúp Hàn Tuyết chỉnh áo bào xong, kéo mũ trùm đầu áo choàng lên, che khuất dung nhan thanh lệ của nàng, đôi tay vung lên, đống lửa vẫn đang cháy hừng hực lập tức tan rụi. Trong phòng nhất thời tối đen. Hàn Chiến cầm lấy áo ngoài khoác lên vai, bế Hàn Tuyết lên đi ra ngoài

“Nàng ngủ trước một chút, chúng ta lập tức sẽ trở về thành, đến nơi, ta sẽ gọi nàng.”

“Được, đến khách điếm ta muốn tắm rửa trước.” Ngáp, an tâm dựa vào trong tay Hàn Chiến nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Được, đến sẽ gọi nàng.” Một tay vỗ vỗ lưng nàng, Hàn Chiến vận khinh công đạp ánh trăng vững vàng bay vút về hướng trong thành.

Chương 6: Khách điếm

Hàn Chiến vận hết mười tầng công lực, nhẹ nhàng phóng qua tường thành, bay vút đến thành Tây, tìm một căn khách điếm sạch sẽ mướn một phòng liền ôm Hàn Tuyết bước vào phòng, nhẹ nhàng đem người yêu bé nhỏ trong tay đặt ở trên giường, phủ lên chăn gấm. Mới đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, vung tay hướng không trung ném một đạn khói tín hiệu, mới nhẹ nhàng đem cửa sổ khép lại.

Khoảng một khắc sau, cửa phòng truyền tới tiếng gõ nhẹ nhàng. Hàn Chiến mở cửa, người tới chính là một trong12 thị vệ đã thất lạc với bọn họ hai ngày nay, thị vệ trưởng Vương Chính Nghĩa. Lúc Hàn Tuyết ra cửa, trừ hắn đồng hành cùng Hàn Tuyết, còn có mười hai thị vệ đi theo sau bọn họ, dây là quy định từ trước đến nay của Hàn Tuyết, vì muốn phòng ngừa bị người ám toán.

“Hàn đại nhân” Vương Chính Nghĩa hướng Hàn Chiến ôm quyền hành lễ, nhẹ giọng hỏi “Thuộc hạ thủ trong thành một ngày, không nhìn thấy ám hiệu rời thành không dám rời, tiểu thư có mạnh khỏe không?”

“Bình an.” Hàn Chiến ra khỏi phòng, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa phòng, hai người đứng ngoài cửa phòng nhẹ nhàng trò chuyện

“Hôm kia trong thành có người dám hạ dược tiểu thư, ta mang tiểu thư ra thành tránh một ngày, hiện nay đang ngủ.”

Vương Chính Nghĩa lắp bắp kinh hãi: “Tiểu thư có sao không?” Nếu tiểu tổ tông này xảy ra việc gì, hắn chính là có mười cái đầu cũng không đủ rớt.

“Dược đã giải, lát nữa ta muốn ra ngoài một chuyến, chuẩn bị chút dược.” Hàn Chiến chăm chú nhìn gian phòng.”Những người khác đâu?”

“Dưới lầu.”

“Đại sảnh bảo vệ hai người, đầu bậc thang hai người, trước cửa phòng cùng dưới bệ cửa sổ hai người, những người còn lại, đi tìm hiểu một chút, chiều tối hôm kia ai à người cuối cùng thuê phòng hậu viện khách điếm Phúc Quý, điều tra người đó.”

“Vâng, thuộc hạ đi an bài ngay.” Nhìn thấy Vương Chính Nghĩa đi xuống lầu, Hàn Chiến mới xoay người trở về phòng, nhẹ nhàng mở cửa phòng, không để bất cứ tiếng động nào quấy nhiễu đến bé con đáng yêu đang ngủ yên.

Đến trước giường, nhìn thấy người yêu bé nhỏ trên giường đang mở lớn mắt chuyển quay tròn, sủng nịch cười, “Tỉnh rồi sao?”

“Đói tỉnh.” Nghiêng người nhìn hắn, cười hướng hắn vẫy tay.

“Đã phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước ấm cùng thức ăn.” Nắm bàn tay nhỏ của nàng nâng đến bờ môi khẽ hôn một chút, “Lát nữa ta muốn đi ra ngoài một lúc, Chính Nghĩa đang bảo vệ ở bên ngoài.”

“Bọn hắn đến rồi?”

“Sớm đến, ở trong thành đợi chúng ta một ngày.” Một bàn tay nhẹ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tiều tụy, cảm thấy đau lòng.

Thoải mái cọ cọ vào tay, “Nếu bọn hắn bắt được người hạ dược ta, ném đến Hàm Xuân Lâu cho Diễm Nương chỉnh chúng đi.”

“Được!”

“Không cho phép đi lấy dược loạn thất bát tao.” Hai người như bóng theo hình hơn mười năm, hiểu nhau quá sâu, trên danh nghĩa nàng có kỹ viện lớn nhất khắp cả nước, mà trong viện có chỗ bí mật để Hàn Kì điều chế thuốc. Hiện tại nàng không thoải mái, hắn còn muốn rời khỏi, nhất định là muốn đi lấy thuốc, chỉ là nếu nàng đi lấy thuốc, chắc chắn Diễm Nương sẽ biết được, nghĩ đến Diễm Nương thông minh lanh lợi khó trêu chọc, nàng liền nhức đầu. Hàn Tuyết mở lớn mắt nhìn chòng chọc vào Hàn Chiến, nếu hắn dám lắc đầu, nhất định sẽ xử hắn.

Khóe miệng lãnh khốc của Hàn Chiến cong lên, chiếu sáng lên cả khuôn mặt “Được!”

” Nếu Diễm Nương hỏi phải xử lý thế nào?” Biết hắn nhất định vẫn sẽ đi lấy thuốc, Hàn Tuyết phiền nhiễu nhăn mi lại.

“Nàng ta không dám.” Duỗi tay vuốt hàng mày u sầu, trên trán nàng nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn.

“Có thể nàng ấy chắc chắn sẽ tới phiền ta.” Tức giận cầm lấy bàn tay to mắng 1 tiếng.

“Nàng ấy có việc phải phiền rồi, ” Vỗ vỗ đầu nàng, “An tâm đi, ta sẽ không để cho nàng ấy làm phiền nàng.”

“Ngươi có biện pháp?” Nàng đưa mắt nhìn hắn.

“Đêm trước, người hạ dược.” Quan tâm của nàng ta đâu rảnh rỗi, bằng không nhất định sẽ đến, còn có món đồ chơi muốn cho nàng ta chơi đùa mấy ngày nữa.

“Đúng nha.” Hàn Tuyết cười tươi rói, kéo cổ Hàn Chiến qua, tặng hắn một nụ hôn khen thưởng, Hàn Chiến lại không chịu dễ dàng cho nàng qua ải như thế, tay ấn giữ cổ nàng lại, kéo vào lòng mình, chiếc lưỡi chặt chẽ duỗi vào trong miệng nàng, hoạt động, truy đuổi cùng hắn quấn quýt, hai người ngươi tới ta đi trốn tránh truy đuổi, động tác kịch liệt thêm việc Hàn Tuyết đang nằm nghiêng, áo bào trượt ra, lộ ra vai thơm trắng tinh mềm nhẵn, xương quai xanh xinh đẹp hoàn mỹ.

Nụ hôn nóng ẩm quấn quýt nhau, kéo dài xuống xương quai xanh hoàn mỹ liếm cắn, một tay lần dò vào vạt áo xoa nhè nhẹ nhũ hoa mềm mại, mang theo chút lực nhào nặn. Hơi thở hai người chậm rãi tăng lên, nắm tay bị Hàn Chiến áp trên đỉnh đầu Hàn Tuyết, hắn đưa tay vén ra vạt áo đã hỗn độn, hôn lên ngọc nhũ chịu vắng vẻ ở một bên, nhẹ gặm thịt mềm, đi tới đỉnh núi, lưỡi xoay tròn, đem tiểu quả ngượng ngùng hấp vào trong miệng dùng lực bú mút.

“Nha… Ưm…” Hàn Tuyết kìm lòng không nổi ngửa đầu ưỡn ngực, đem ngọc nhũ càng tiến sâu hơn vào trong miệng Hàn Chiến, có thể do lực mút quá mạnh làm cho núm vú nàng hơi đau đớn, làm cho nàng ngâm khẽ cầu xin tha thứ, “Chiến… Ôi… Đừng…”

Nhả tiểu hồng môi đã bị hắn nhấm nháp, sắc thái ửng đỏ yêu diễm làm cho dưới háng hắn căng cứng

“Nga…” Hàn Chiến thất bại rên rỉ, hắn đối với nàng thật một chút sức chống cự đều không có. Đầu vô lực chôn vào bờ vai non mềm của Hàn Tuyết, hơi thở ấm áp phun vào vành tai nàng, Hàn Chiến mang theo chút nghiến răng nghiến lợi ngột ngạt gầm nhẹ ” Tiểu yêu tinh này, trước khi tiểu huyệt khỏe hăn, không cho phép tiếp tục dụ dỗ ta.”

Nam căn căng cứng nóng rừng rực nhấn mạnh mẽ vào bắp đùi nàng

“Khó chịu lắm sao?”

“Tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì cũng sẽ chết ở trong tay nàng.” Dùng chút sức, gặm bờ vai non mịn trút giận.

“A…” Hàn Tuyết cả kinh gọi một tiếng, đầu vai có chút đau đớn, “Ngươi là Tiểu Cẩu, cắn người ta!

“Nếu nàng gọi như thế nữa, ta sợ là ta không chỉ cắn nàng thôi đâu.” Hàn Chiến lắc đầu không biết làm sao, đại tiểu thư này, danh nghĩa đã mở kĩ viện lớn nhất ở Bích Lạc quốc, nhưng bản thân lại ngây thơ ghê gớm. nàng không biết rằng tiếng rên rỉ nữ nhân đối với nam nhân có bao nhiêu kích thích sao, đặc biệt là những lúc nam nhân đã hóa thành sói.

“Thật hết sức khó chịu nha?” Đôi tay nâng lên lão đại vùi mặt vào vai mình, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ bừng của nam nhân.”Mắt ngươi đã đỏ hết rồi?”

“Hậu duệ phía dưới của ta càng đỏ hơn, ” Hàn Chiến buồn bực nói, tiếp tục như vậy nữa, hắn chắc chắn bởi vì bất mãn mà chết.”Ngươi làm cái gì?”

Cảm giác trên eo có bàn tay nhỏ nhắn đang cởi dây lưng của hắn, Hàn Chiến giật mình trừng mắt nhìn nàng.

“Giúp ngươi giải quyết nha!” Hàn Tuyết bị trừng có chút ủy khuất.

“Không sợ tay mỏi?” Không biết ai lúc trước vì này việc mà nổi giận với y phục của hắn.

“Sợ, không cần dùng tay được không.?” Hàn Tuyết cùng hắn thương lượng.

“Được, dùng miệng!” Hàn Chiến động tác lưu loát cởi bỏ dây lưng, kéo quần xuống, nam căn sưng to nhảy bật ra, nam căn đỏ tím hình như còn thô to hơn so với trước, gân xanh chằng chịt, nhìn qua có chút khủng bố.

“Lớn quá!” Hàn Tuyết có điểm khó xử nhìn mãi gậy thịt thô to, đầu óc cứ mãi suy nghĩ, không biết dùng miệng giúp hắn giải quyết thế nào.

Hàn Chiến xem nàng biểu tình liền biết nàng đang nghĩ gì, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, hôn nhẹ cái miệng nhỏ của nàng, giả vờ tức giận nói: “Yên tâm đi, nàng chịu, ta có thể đành lòng sao.”

Tay lớn khép lại hai chân trắng noãn của nàng, điểm huyệt đạo trên eo, “Ngươi làm gì nha?” Cứ mãi điểm huyệt nàng, nam nhân hư hỏng.

“Không phải nàng muốn giúp ta giải quyết sao?” Hàn Chiến đem nam căn thô dài chậm rãi thâm nhập vào chỗ bắp đùi khép lại, cảm giác tinh tế bao bọc, còn có hai mảnh thịt non trên tiểu huyệt trêu chọc, cảm giác thật sướng.

“Ưm ~~” Hàn Tuyết cũng rên rỉ một tiếng, thấy nàng nhẹ nhướng mày, trên mặt một mảnh hồng diễm.

“Thế nào?” Hôn nhẹ lên miệng nàng, động tác eo cũng không hề dừng lại, chậm rãi nâng lên rồi hạ xuống, hưởng thụ đày đọa ngọt ngào như thế.

“Có chút tê, ” Nam căn ma sát kéo động âm thần cũng ma sát đến âm đạo, làm cho nàng không khỏi bị run rẩy.

Hắc đồng của Hàn Chiến tối lại, đem nam căn càng hướng về phía

trước, nhanh chóng đưa đẩy lên xuống.”Như vậy sao?”

“Nha… Đừng… Ừm… A nha… Ha…” Xem Hàn Tuyết bị kích thích chỉ có thể thở sâu, Hàn Chiến càng đưa đẩy mạnh lên, tuy không thể tiến vào tiểu huyệt, nhưng dưới bắp đùi cùng khe đùi bao bọc, lại cũng có thể mang tới cho hắn khoái cảm mất hồn, đặc biệt là thời điểm nhìn thấy người yêu bé nhỏ dưới thân cũng có cảm giác, hắn càng dục hỏa đốt người, cởi bỏ huyệt đạo Hàn Tuyết, nâng nửa người nàng lên, 2 cánh tay khép đôi chân ngọc càng chặt hơn, kéo nàng đến gần mình hơn, tự mình co rúm mãnh liệt lên, còn không có hảo ý nhắc nhở Hàn Tuyết “Thị vệ đã đến ngoài cửa, dưới bệ cửa sổ cũng có, nhớ đừng lên tiếng, bằng không sẽ bị nghe thấy.”

Hàn Tuyết cố nén tiếng rên rỉ đến miệng, âm thần cùng âm đạo bị ma sát không ngừng mang tới khoái cảm ê ẩm tê dại, làm cho trong huyệt nàng mãnh liệt co rút lại, ái dịch lã chã tràn ra, lúc sắp đạt được khoái cảm cực hạn nàng chỉ có thể cắn chặt bả vai nam nhân, ngăn cản tiếng rên rỉ, thẳng đến lần thứ ba cắn chặt bả vai của hắn, Hàn Chiến mới kêu rên một tiếng, mạnh mẽ áp đôi mông mềm về hướng mình, nam căn thô dài xuyên vượt qua khe đùi, màu trắng nồng dịch bắn nhanh trên màn giường cùng gối đầu.

“Ta sắp chết.” Hàn Tuyết bi bi thiết thiết dặn dò lẩm bẩm, rước lấy nam nhân cười khẽ.

“Ta sắp mệt chết, đói chết.” Nâng lên cánh tay mềm mại vô lực, đánh hắn một chút “Ta muốn tắm rửa, ta muốn ăn cơm.” Nhưng mí mắt lại không nghe lời cứ khép lại, ngay cả tiếng kháng nghị đều là ngậm trong miệng, cũng may mắn công lực Hàn Chiến cao, mới có thể nghe thấy nàng đang lẩm bẩm cái gì.

Một tay rút sạch gối đầu bị làm dơ, nhân tiện dùng nó lau sạch dịch trắng trên giường, sau đó ném xuống giường hủy thi diệt tích. Kéo

qua chăn gấm gói người yêu bé nhỏ quá mức mệt mỏi, đặt nhẹ lên giường, hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn còn đỏ rừng rực. Hắn nhanh chóng xuống giường sửa sang lại quần áo xong, cũng kéo màn giường xuống, che khuất người yêu đang say ngủ. Nhẹ nhàng mở cửa đi ra, đối diện thị vệ ở bên ngoài cẩn thận dặn dò mấy câu, nhanh chóng xoay người rời đi. Tung người nhảy vào hậu viện Hàm Xuân Lâu, quẹo vào một gian khuê phòng quen thuộc, mở cửa tủ quần áo ra lấy ra một khối khăn gấm trải lên bàn, theo thứ tự lấy ra mấy bộ y phục nữ nhân, ngay cả yếm, quần lót cũng không buông tha. Chuyển vào phòng trong tìm kiếm vớ giày, lúc quay ra, trên bàn đã xuất hiện thêm một nữ tử hồng y diễm lệ, chỉ thấy nữ nhân nhẹ nhàng phe phẩy quạt cười mê mẩn ngắm hắn, “Ta còn nghĩ Hàm Xuân Lâu của ta hôm nay xuất hiện tên trộm chứ, không ngờ là có cố nhân đến thăm.”

Nhìn thấy Hàn Chiến nhanh chóng lục tung, vơ vét vật phẩm nữ tử, thẳng đến khi Hàn Chiến từ trong tủ nhảy ra chạy đến tủ thuốc, nữ tử tươi cười cứng đờ, ngược lại cười càng ngọt, “Thế nào? Rốt cuộc cũng đã nghĩ thông suốt, muốn xuống tay với nàng?”

Hàn Chiến không thèm bố thí liếc nàng một cái, “Đêm trước, khách điếm Phúc Quý, có người hạ dược với nàng.”

Nữ tử kinh hãi nhảy dựng lên “Có sao không?”

“Nàng bình an.” Động tác nhanh chóng đóng gói quần áo cùng thuốc, cầm mọi thứ lên chuyển về phía gian phòng cách vách.

“Hô ~~~ Dọa chết ta.” Nữ tử vỗ vỗ ngực cũng theo sau hắn chuyển đến gian cách vách.

Nhìn thấy Hàn Chiến mở tủ thuốc lấy ra tất cả thuốc, sắc mặt nữ tử nghiêm túc, “Nàng bị thương?”

“Da thịt, ” Quả thật là da thịt, chỉ là vị trí có chút ẩn mật thôi.

“Vậy ngươi lấy nhiều dược như thế làm gì?” Dọa nàng vui sao?

“Lo trước khỏi hoạ.”

“Vậy cũng đúng.” Lấy khẩn trương Hàn Chiến đối với Hàn Tuyết, bị thương đến da thịt không đem hiệu thuốc bắc mang theo, là còn tính bình thường.

“Chính Nghĩa tra được người, sẽ mang người tới đây, đến lúc ngươi tiếp đãi là được.” Nhanh chóng đem quần áo của mình cùng một đống thuốc đóng gói lại, xách 2 bao đồ chuẩn bị chạy lấy người.

“Không cần lưu tình?” Vẫn chưa biết là người nào mà?

“Không cần, sống không bằng chết là được” Trời ạ, quá hung ác.

Ngăn hắn lại, “Câu hỏi cuối cùng, các ngươi muốn đi nơi nào?” Nam nhân này vô cùng phúc hắc, trừ Tiểu Tuyết Nhi có thể đánh bại, kiềm chế được hắn, đối với người khác đều là một bộ dáng nửa chết nửa sống, ngay cả nàng dù mượn gan trời cũng không dám chọc hắn, nghe nói công phu nam nhân này trong thiên hạ đã không ai có thể địch, chỉ phất tay liền có thể sát thương người vô hình.

“Kinh thành, người kia gọi nàng có việc.” Vòng qua nàng, bước ra khỏi phòng, tung người mấy cái đã trở lại cửa khách điếm.

Chương 7: Tắm rửa

Cùng mấy người canh giữ trong đại sảnh khẽ gật đầu, bước nhanh nhảy lên lầu, đến cửa phòng vừa hay nhìn thấy thị vệ chặn tiểu nhị nói chuyện, 2 người thị vệ gặp hắn tới, đối hắn ôm quyền hành lễ: “Đại nhân!”

“Ừm.” Liếc mắt nhìn thấy thùng nước cùng cháo trắng dưa cải trong tay bên chân tiểu nhị, hắn nhẹ đẩy cửa phòng, ra hiệu tiểu nhị đem vật cầm vào trong, còn không quên dặn dò: “Nhẹ giọng chút, tay chân lanh lẹ một chút.”

“Vâng.” Tiểu nhị vâng dạ.

Hàn Chiến lập tức đi vào trong phòng, đem cửa phòng kế khép lại, quẳng cục nợ, đi đến bên giường đem màn giường nhấc lên xong. Trên giường người yêu bé nhỏ vẫn là bộ dáng lúc hắn rời khỏi, ngay cả tư thế ngủ đều không thay đổi. Nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, Hàn Chiến lúc đem này mới người và chăn bế lên, dùng chân mở cửa phòng kế bên ra, mang người đến thùng tắm lớn lớn phía sau tấm bình phong, dung tay thử nước ấm trước mới cẩn thận cởi xuống chăn mền cùng áo bào trên thân Hàn Tuyết ném ở một bên, cẩn thận đặt người vào trong nước nóng. Vừa vào nước Hàn Tuyết rên nhẹ một tiếng, nhưng vẫn không tỉnh, quả thật là mệt chết.

Hàn Chiến cẩn thận một tay ôm nàng, ống tay áo hoàn toàn bị nước tẩm ướt cũng bất quản, một tay hòa thuốc mang theo trong tay, đem mấy viên dược đảo nhập trong nước, nhìn thấy thuốc hòa tan cực nhanh trong nước, lúc này mới vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ

bừng khẽ gọi tỉnh nàng.

Xem nàng buồn ngủ chớp mắt, lông mi rung động, không khỏi bật cười, “Ăn chút ít rồi hãy ngủ nữa, lúc trước không phải vẫn bảo đói sao?”

Hàn Tuyết nhích lại gần vòng tay của hắn

“Người ta không còn khí lực à, ngươi đút cho ta.” Thanh âm mang chút say ngủ khàn và nhỏ.

Hàn Chiến sủng nịch lắc đầu, vận nội lực, đem chén cháo trên bàn cách không hấp tới đây. Hắn một thân công phu cao thâm khó lường, chưa bao giờ từng nghĩ muốn xưng bá giang hồ, lại chỉ muốn đứng ở phía sau nàng, sủng ái nàng cả cuộc đời. Giờ phút này hắn lại rất vui mừng trước kia khổ luyện võ công, thậm chí khiến cho công lực hiện tại của mình thâm hậu, bằng không, chiêu thức ấy ôm nàng cách khoảng cách thật xa, có thể thu chén cháo đến đây.

Tay ôm nàng, tay bưng chén, múc cháo đưa lên môi thử độ ấm, “Há miệng.” Nhìn nàng khép mắt nuốt cháo xuống mới múc thêm thìa thứ hai, chỉ chốc lát sau, đáy chén đã trống rỗng.

“Tự mình ngồi đi, ta giúp nàng tắm.” Hàn Tuyết nghe lời điều chỉnh tư thế nửa nghiêng người vào bồn tắm, chỉ nghe bên tai mình tiếng quần áo tinh tế cọ xát, chỉ chốc lát sau, bồn tắm chấn động, sóng nước nhộn nhạo, nàng mở to mắt, vừa hay nhìn thấy nam căn căng cứng dưới háng nam nhân hòa nhập vào trong nước, trong lòng trợn trắng, nàng an tâm để mặc hắn ôm nàng vào lòng, tìm một tư thế thoải mái tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, nội tâm rất rõ ràng lấy bộ dáng hiện tại này của nàng, nam nhân này dù nhẫn nại đến mức muốn nổ tung, cũng sẽ không động nàng.

“Rất mệt mỏi sao?” Ôm thân thể trắng nõn ngọt ngào trong tay, làm dưới hông hắn lần nữa trướng đau lên, bàn tay hắn tỉ mỉ lướt lên từng tấc da thịt của nàng cẩn thận rửa sạch, dưới tay mềm mại, hương thơm ngan ngát làm yết hầu hắn lăn lộn không thôi, miệng đắng lưỡi khô. Đem nàng dựa vào người hắn, hai tay lần mò đến bộ ngực mềm mại trắng như ngọc. Vân vê, xoa bóp lực độ mang nồng đậm tình dục, từ cổ truyền đến hơi nóng cũng cảm giác bị gặm cắn đến tê dại làm cho Hàn Tuyết không thể không mở to mắt, tốt thật nhỉ, nam nhân này một khi động tình, thì sẽ vẫn phát tình, nàng không nên đánh giá hắn quá cao.

Ngón tay chai cầm nắm ngọc nhũ không ngừng bóp nặn, thỉnh thoảng dùng ngón trỏ cùng ngón cái vân vê tiểu quả đỏ ửng

“Ngươi không mệt mỏi sao?” Khàn và nhỏ, giọng nữ mang hơi thở khe khẽ.

“Không mệt mỏi!” Đem hạ thể của mình đẩy lên trên, để ngay cái mông tròn của nàng, chứng minh mình rất có tinh thần.

“Ta bi thương vẫn chưa khỏe.” Than nhẹ một tiếng.

“Lúc trước là dùng Hoa tuyết lộ, trong nước này là —— Xuân Mãn lâu.” Xuân Mãn lâu, Hàn Kỳ đắc ý làm, chuyên dung để trị ngoại thương, không cần biết vết đao sâu đến đâu, chỉ cần xoa một chút, miệng vết thương sẽ nhanh chóng khép lại, không đến một giờ, đã có thể làm cho làn da phục hồi, mà nàng đã ngâm trong nước đã gần nửa giờ, hơn nữa, hắn còn đặc biệt thả nhiều thêm mấy viên.

“Ngươi đã sớm có tính toán, ” Nàng lấy mắt trừng hắn.

Lúc này miệng Hàn Chiến mang theo ý cười đầy háo sắc càng thấy dị thường tà ác, trong mắt lại tràn đầy nhu tình: “Ta muốn nàng.” Vội

vàng hôn lên môi nàng, chiếc lưỡi thô mềm quấn quýt cái lưỡi mềm mại, bàn tay buông 2 viên ngọc nhũ ra đem nàng xoay người đối mặt chính mình, để càng dễ hôn hơn. Một tay vuốt ve lưng nàng, một tay thăm dò vào giữa hai chân nàng, dùng 2 ngón tay tách ra hai mảnh thịt non, một thăm dò vào bên trong da thịt chặt chẽ mềm mại.

“Còn đau sao?” Môi dời về phía vành tai như ngọc, liếm hôn, trêu đùa, còn gắm cắn da thịt sau phải tai, làm Hàn Tuyết run rẩy, hắn nhe răng cười không tiếng động

Nàng có thể rõ ràng cảm nhận được ngón tay hắn đang làm loạn trong cơ thể nàng, lại không hề cảm thấy đau đớn.”Sau khi về nhà, nhớ nhắc nhở ta phạt Hàn Kỳ bế quan chế dược.” Hàn Tuyết có chút giận dỗi, hổn hển nói.

“A a ~~~” Hàn Tuyết vẫn luôn được bảo hộ rất kĩ, ngay cả vết thương nhỏ một chút cũng chưa từng có, chưa bao giờ từng biết thuốc của Hàn Kỳ có công dụng gì, hiện tại nhìn thấy, tất nhiên là sẽ không để cho ai đó nhàn rỗi, có thể nhìn thấy được những ngày sắp tới trong tương lai của Hàn Kì nhất định sẽ là nước sôi lửa bỏng.

Nụ hôn nóng âm liếm mút dần xuống chiếc cổ tinh tế, lưu luyến tại xương quai xanh, mút lên bộ ngực sữa trắng tinh, dung răng khẽ cắn.

“Nha ~~~, Tiểu Cẩu, Ưm…, nhẹ chút…”Một tay đặt lên va Hàn Chiến, một tay bám lấy đầu hắn đang vùi vào ngực nàng, Hàn Tuyết ưỡn ngực đem mềm mại càng thêm đưa vào trong miệng nam nhân.

Lưỡi quấn lấy một bên hồng quả bú mút, ngón tay thám hiểm nơi tiểu huyệt Hàn Tuyết biến thành 2 ngón, cảm giác căng ra làm cho Hàn Tuyết ai nha một tiếng. Dọa động tác Hàn Chiến chậm lại một chút, “Đau lắm à?”

Hạ thân hắn tuy đang kêu gào muốn đòi được giải phóng, nhưng hắn không thể làm nàng bị thương, nếu nàng chịu không nổi, hôm nay hắn phải nhảy vào giếng ngâm suốt đêm mới mong có thể hạ được dục hỏa.

“Có chút khó chịu, ” Hàn Tuyết cúi người cầm ngón tay hắn vẫn để ở bên trong nàng

“Ngươi đừng động, để cho chính ta thử xem, ” Hơi thở thơm mát, vừa nói, vừa nắm bàn tay Hàn Chiến, kéo ngsn tay vẫn đặt bên trong hoa huyệt của mình chậm rãi ra vào. Hình ảnh dâm mị như thế này làm cho Hàn Chiến dục hỏa sôi trào, lại chỉ có thể dựa vào thở sâu để cưỡng chế dục hỏa nơi bụng. Trêu đùa vài cái cảm giác thích ứng được một chút

“Thêm một ngón nữa thử xem, ” Hàn Chiến nghe lời, đem 3 ngón tay thuận theo lực đạo của nàng chậm rãi sáp nhập tiểu huyệt, cảm nhận được sự chặt chẽ của tiểu huyệt, lại chẳng hề khó co rút, thong thả trêu đùa vài cái, Hàn Tuyết buông tay hắn ra, cúi đầu học theo hắn, đưa lưỡi khẽ liếm vành tai của hắn

”Tốc độ nhanh một chút, ” Hơi thở Hàn Chiến dồn dập ngửa đầu, phối hợp Hàn Tuyết liếm hôn, một bên nhanh chóng dùng 3 ngón tay ở trong tiểu huyệt đưa đẩy lên, cảm nhận thân thể càng ngày càng tê dại, Hàn Tuyết cũng kích động lên, cái lưỡi đinh hương liếm cái cổ màu nâu, đi tới trong cổ nam nhân, nhìn thấy cổ nam nhân rung động, nàng duỗi lưỡi ra liếm liếm yết hầu đang nhấp nhô, cảm giác nam nhân khẩn trương nuốt, khiến cho yết hầu lên xuống không ngừng, nàng bướng bỉnh cười, há miệng dùng răng ngậm chặt, bên tai nghe nam nhân truyền tới một tiếng rên rỉ trầm thấp, nàng càng gắng sức mút chặt lấy yết hầu.

“Tuyết Nhi…” Hàn Chiến rên rỉ cầu xin tha thứ, hắn là một nam nhân bình thường, chịu không nổi người yêu khiêu khích như thế.

Nghe thanh âm đáng thương của nam nhân, Hàn Tuyết quyết định buông tha hắn, duỗi tay đẩy tay hắn vươn vào tiểu huyệt, tách hai chân quỳ hai bên thân thể hắn, duỗi tay cầm lấy nam căn, đặt vào tiểu huyệt của mình, đang muốn ngồi xuống, lại bị nam nhân vịnh lấy eo nâng người đứng dậy, rời khỏi thô to nóng ẩm kia.

“Không thể, Ôi ~~” Hàn Chiến khó khăn thở một ngụm, nhăn mi nhìn nàng lắc đầu, “Đừng lỗ mãng, sẽ làm nàng bị thương.”

Hàn Tuyết đối với thần sắc thống khổ của nam nhân trước mặt, tặng cho hắn một nụ cười xinh đẹp, ‘Người anh em’của hắn đã căng thành màu đen tím, trên trán gân xanh đều nổi lên, còn có thể có lý trí quan tâm đến cảm nhận của nàng, làm cho nàng sao có thể không cảm động cho được. Nhẹ đẩy hắn để cho hắn ngã người vào bồn tắm, ôn nhu nói: “Ngươi đừng động, ta chậm rãi, nếu đau, ta sẽ dừng lại, được không?”

Hàn Chiến thở hổn hến, hai tay ôm lấy cơ thể nàng đang phủ lên người mình. Hai tay gắt gao nắm chạt vòng eo, để nàng không hợp thời có thể đúng lúc cứu giúp. Hàn Tuyết một tay để tại trên ngực hắn, một tay phủ lên nam căn căng thành màu đen tím chậm rãi hạ người xuống.

Cảm nhận được quy đầu bị tiểu huyệt bao quanh, “A… Ôi…” Hàn Chiến lớn tiếng rên rỉ, theo thân thể chậm rãi lên xuống, nam nhân thở hổn hển.

Ngay sau đó, từ ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa của thị vệ: “Đại nhân? Không có việc gì chứ?” Cửa không đóng vừa chạm vào đã mở ra ngay.

Tiếng mở cửa làm Hàn Tuyết kinh hoàng nhảy dựng, hạ thân bởi vì quá khẩn trương mà xoắn chặt, làm cho Hàn Chiến thở hổn hển kêu đau

“Nga ~~~ Đừng vội, Tuyết Nhi, ” Hàn Chiến không chịu nổi vỗ vỗ mông tròn của Hàn Tuyết, “Buông lỏng, ta sắp bị nàng bẻ gãy mất.”

Tiếng nam nhân thở gấp gáp lời nói ái muội cùng tiếng nước dao động, làm cho Vương Chính Nghĩa đang tiến tới xem xét thăm dò chết cứng ngay tại chỗ.

“Ngươi không có đóng cửa sao?” Thở khẽ mềm mại, giọng nữ từ sau tấm bình phong truyền tới, làm cho Vương Chính Nghĩa không chịu nổi run run, từ bình phong hắt ra hai hình bóng ái muội dây dưa, quấn quýt nhau.

“Cút ——” Tiếng gầm mạnh mẽ đầy giận dữ cùng với kình lực đẩy Vương Chính Nghĩa ra cửa, cái bàn trong sảnh không gió mà bay, va vào cánh cửa. Ngoài cửa truyền tới tiếng người nghiêng ngả lảo đảo chạy đi, theo anh âm vang vội truyền vào không ngừng, đủ để thấy người đó hoảng sợ đến mức nào

Hàn Tuyết ngây cả người, cười hì hì một tiếng, Hàn Chiến đen mặt, không biết làm sao xem nàng, “Nàng còn cười được?” Ngắm hạ thể hai người vẫn còn dính sát gắt gao trong nước, gậy thịt của hắn vẫn còn bị tiểu huyệt của nàng kẹp chăt

Hàn Tuyết vừa thở vừa cười, phủ lên gương mặt sa sầm của hắn dừng lại không được, “Có thể, nhưng… Rất … Rất buồn cười… A a…”

Giận dỗi dùng miệng che lại cái miệng nhỏ đang cười không ngừng,

quấn lấy cái lưỡi vọng tưởng chạy trốn cắn nhẹ mút đùa, một tay phủ lên chõ hai người đang giao hợp, đè nhẹ bắp đùi nàng/

Hàn Tuyết ôn nhu thừa nhận nụ hôn đầy oán giận của hắn, tuy rằng lưỡi có chút đau đớn, nhưng trong lòng lại ngọt ngào gợn sóng. Dựa sát vào hắn, thân thể chậm rãi trượt xuống, tiểu huyệt thong thả nuốt vào nam nhân khổng lồ, kích thích nam nhân cong người rên rỉ nhưng vẫn không chịu buông nàng miệng ra.

Càng lúc càng thâm nhập, làm cho Hàn Tuyết cũng thở hổn hển ngâm nga một tiếng.

Nam nhân khẩn trương buông môi nàng ra, “Đau sao?” Nói xong liền muốn nhấc nàng lên.

“Đừng, ” Hàn Tuyết nhìn hắn lắc đầu, “Chỉ là hơi căng một chút, có chút khó chịu mà thôi.” Cúi đầu nhìn vật to lớn vẫn còn hơn phân nửa bên ngoài, nàng không khỏi oán trách, “Tự dưng lớn như thế làm chi, hại người ta không ngồi được nè. “

Hàn Chiến vui vẻ cười lớn “Bảo bối, chuyện này không phải ta có thể quyết định.”

“Hiện tại phải xử lý thế nào?” Cũng không thể để cho nàng ngồi mãi như thế, rất mệt mỏi nha.

“Giao cho ta, ” Đem ngọc thể mỹ lệ ôm sát ở trước ngực, làm cho ngực hai người dán sát vào nhau. Hàn Chiến đưa tay ôm eo nàng, thong thả mà có tiết tấu làm vận động vào ra nhịp nhàng, ngực hai người theo động tác nhấp nhô lên xuống, ma sát lẫn nhau, làm cho Hàn Tuyết cảm thấy ấm áp lại ngọt ngào.

Chương 8: Tắm rửa phong ba

Hai người thở dốc, động tác dưới hạ thân không ngừng tăng lên,, thùng nước tắm cũng bởi vì động tác khuấy động lên xuống tăng nhanh của Hàn Chiến, kịch liệt, mà nhanh chóng tràn ra thùng bên ngoài. Hạ thể lần lượt bị cường lực xâm nhập vào ra, khoái cảm giống như từng hạt cát trong sa mạc cứ trào dâng không thôi. đột nhiên, Hàn Chiến nhấn mạnh một cái, dùng lực mạnh đè thân thể của nàng xuống, hoa huyệt mềm mại bị buộc phải đen nam căn khổng lồ nuốt trọn vào.

“A.....” Mãnh liệt kích thích làm nàng ưỡn cong người rên rỉ thành tiếng, bỗ ngực càng ưỡn cao hơn, đưa ngọc nhũ mềm mại đưa đến khóe miệng Hàn Chiến, bị hắn há miệng mút vào. Vô lực nhìn về phía Hàn Chiến, phát hiện hắn vẻ mặt mê say, mắt đen khép hờ, lưỡi thô cuốn lấy đầu vú lấy lực mạnh mẽ bú mút liếm láp, cho đến khi hắn thỏa mãn thì hạt châu trong miệng hắn đã sưng to đứng thẳng.

Hàn Chiến cong chân lên để mình có thể sử dụng lực tốt hơn, hai bàn tay từ eo thon chuyển qua xoa bóp hai mảnh mông mềm, thẳng lưng nhấn mạnh không ngừng về phía trước, khoái cảm siết chặt làm cho hai người cũng không kìm hãm được bắt đầu rên rỉ. Giống như nước trong thùng gỗ mãnh liệt dâng trào ra ngoài, thanh âm ngâm nga thở hổn hển của nam nhân, hòa nhịp với tiếng rên rỉ yêu ớt của cô gái nhỏ bé, vang vọng trong phòng khách điếm tạp nên bản hòa tấu muôn thuở của tình yêu.

“A..... Hàn.... .. Chiến..... Chậm..... Chậm..... Một chút..... Ưm.. ....” Cảm xúc quá nhiều làm Hàn Tuyết gần như không nói được hết câu.

“Chuyên tâm chút, ôi... ...” Hàn Chiến thở gấp gáp, dùng sức thẳng lưng, hoa huyệt không ngừng phun ra nuốt vào gậy sắt của hắn, nam căn, khổng lồ bị thịt non trong mật huyệt xoắn chặt lấy, mỗi một lần nhấn vài cũng mang đến cực hạn khoái cảm, “Bảo bối..... Ừm..... Đừng kẹp chặt như vậy..... Nha.....” Hàn Chiến sau cú nhấn mạnh mãnh liệt, áp lấy mông ngọc ngừng lại, há hốc miệng thở dốc, để hóa giải cảm giác mật huyệt ẩm ướt của Hàn Tuyết không ngừng phun ra ái dịch, hoa huyệt co rút kịch liệt làm Hàn Chiến thiếu chút nữa không kiềm chế được phun hết ra ngoài. Bắp thịt toàn thân cũng căng cứng như đá. Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi vào trong nước.

Thân thể Hàn Tuyết sau cơn cao trào, khẽ run ngã vào lòng của Hàn Chiến, hơi thở dồn dập thở gấp, nước ấm đã lạnh, nàng đưa tay choàng qua cổ của Hàn Chiến, đem trán tựa vào cổ hắn, vô lực thở dốc.

Hàn Chiến dùng một tay ôm lấy mông ngọc, từ trong nước đứng lên, một tay kéo chiếc khăn tắm từ trên bình phong xuống,, đắp lên trên người Hàn Tuyết, nhảy ra khỏi thùng nước tắm bước vào phòng.

Sau cơn cao trào, thân thể dị thường nhạy cảm, động tác sải chân của Hàn Chiến khiến cho Thiết Bổng ở trong huyệt mài tới cọ lui, àm cho ái dịch Hàn Tuyết giàn giụa, yêu kiều không ngừng, theo từng bước chân của Hàn Chiến, không ngừng tràn ra từ hai mảnh non mềm, thân thể bắt đầu run rẩy lần nữa.

“Thích không?” Dồn dập thở dốc phun khí nóng bỏng bên tai nàng, Hàn Chiến cũng đã nhẫn đến cực hạn, chuyển một cái tiến vào trong thất, đem cửa phòng kế bên đóng lại, đem Hàn Tuyết áp tựa vào trên ván cửa, sau đó dùng lực nhấn mạnh vào, nhiều lần xâm nhập dến tận gốc, mỗi lần đều dùng lực thật mạnh, làm cho Hàn Tuyết ngay cả gọi cũng gọi không ra tiếng, tiếng rên rỉ ngân ở trong cổ, phát ra tiếng rên rỉ nhộn nhạo ở trong cổ, ngây người ra, khẽ nỉ non hừ hừ giống

như chú mèo nhỏ thân thể chạm vào nhau “Phách phách” ở bên tai, tiểu huyệt lần nữa xoắn chặt lấy nam căn,, Hàn Chiến ngây người ra, sau đó điên cuồng nhấn mạnh gần trăm hiệp, áp sát thân thể mềm mại của người yêu vào lòng, ở những cú nhấn cuối cùng đem mầm mống nóng bỏng phun ào ạt. Cực hạn khoái cảm làm cho Hàn Tuyết không chịu nổi trước mắt tối om, ngất xỉu.

Tỉnh lại lần nữa, đã là trời đã sáng choang, ánh mặt trời ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, làm cho Hàn Tuyết đã tỉnh ngủ vẫn lười nhác không muốn nhúc nhích, bên tai truyền tới tiếng nói chuyện đè thấp, nghe không rõ ràng. Có lẽ người đang ở ngoài phòng không muốn quấy nhiễu giấc mộng của nàng, cẩn thận từng chút một.

Chiếc bàn bên cạnh giường có đặt bộ quần áo sạch sẽ là những bộ y phục tự tay nàng đặc chế, từ quần lót đến tất, giày vải, đầy đủ mọi thứ, thấy thế làm cho Hàn Tuyết nhoẻn miệng cười không tiếng động, biết rằng chỉ có người mới có thể cản thận chuẩn bị những món đồ thế này giúp nàng. Nhẹ nhàng chống đỡ ngồi dậy, cảm giác trừ hạ thể có chút đau đớn ra, ngoài ra cũng không có đau đớn hay khó chịu nào khác, nhất định là nam nhân kia sau khi nàng mê man, đã giúp nàng xoa bóp thư giãn qua, bằng không, trải qua hoan ái mãnh liệt như vậy, nàng giờ phút này có thể ngay cả eo mình cũng không nhấc nổi ấy chứ.

Nhẹ nhàng mặc xong, mặc cho mái tóc dài đen mượt xõa tung ở sau lưng, nàng chậm rãi chạy ra ngoài, chỉ là tay vẫn chưa chạm được ván cửa, thì cửa đã bị người nào đó không tiếng động mở ra từ bên ngoài, hại nàng giật cả mình.

“Giật mình à?” Thấy người yêu tựa như nai con kinh hãi trừng hắn như thế, tiến lên cầm lấy bàn tay cứ mãi vỗ ngực của nàng, lo lắng hỏi

“Sao đi đường lại không có tiếng động gì hết?” Nổi giận vung tay đánh hắn hắn.

“Ta nghe thấy thanh âm nàng xuống giường, liền vội bước vào.” Vẻ mặt Hàn Chiến hổ thẹn, ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

“Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, ” Nàng từ bờ vai Hàn Chiến thăm dò nhìn ra ngoài: “Ngươi đang nói chuyện cùng ai vậy?”

“Chính Nghĩa.” Tự nhiên ôm lấy hông của nàng, đỡ lấy Hàn Tuyết đi ra nội thất.”Điều tra được người bỏ thuốc rồi.”

“Là ai?” Hàn Tuyết nhìn về phía Vương Chính Nghĩa vẻ mặt có chút mất tự nhiên.”Vương đại ca nói cùng ta nghe thử.”

“Công chúa!” Bởi vì Hàn Tuyết không thích người quỳ lạy, vì vậy chúng gia thần trừ phi có người ngoài ở đây mới được lễ quỳ, nếu không cũng chỉ là khom lưng hành lễ.

“Không cần đa lễ, Vương đại ca nói thử xem lai lịch của người bỏ thuốc kia ra sao.”

“Dạ, thuộc hạ tra được, hôm đó ngưới xông vào tiểu viện của công chúa chính là Hiền Vương điện hạ nước Kim Sa Nhị Công Tử —— Lương Vĩ.”

“PHỐC ——” Nghe được tên này, Hàn Tuyết đem trà sâm rong miệng đang muốn nuốt xuống phun ra ngoài, “Khụ khụ khụ ~~” Nàng vừa khụ vừa cười kèm theo thở gấp, dọa Hàn Chiến sợ đến luống cuống tay chân, vội vã vừa vỗ lưng thuận khí, vừa lau miệng cho nàng.

“Dương, liệt dương? Có.. .... Khụ, khụ khụ..... Người gọi, khụ.....

Loại tên này?

Nghe rõ lời nói của Hàn Tuyết, Vương Chính Nghĩa cũng cười, ngay cả Hàn Chiến trước giờ luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng với người ngoài cũng nhếch khóe miệng lên."Công chúa nghe lầm, là Lương Vĩ, quốc họ nước Kim Sa lag họ Lương, tên một chữ chữ vĩ."

"Khụ, tên của người này đặt thành ra như vậy, cũng không sợ người khác gọi nhầm sao." Hàn Tuyết bất mãn cau mày, "Ta lại không biết người này, hắn ăn no rỗi việc sao? Sao lại gài bẫy chờ ta ở nơi đó chứ?" "Đêm qua đã đem người giao cho Diễm Nương, buổi sáng Diễm Nương đã tới, thuộc hạ có nói là công chúa vẫn còn đang nghỉ ngơi, " Vương Chính Nghĩa nói đến chỗ này, mất tự nhiên dừng một chút, "Thuộc hạ để cho nàng về trước, công chúa có muốn gọi nàng ấy đến ngay bây giờ không? Thuộc hạ sẽ đi gọi ngay."

"Không, lát nữa chúng ta sẽ qua đó, thế tử nước Kim Sa đưa tới cho ta đại lễ như thế, phần thâm tình này chắc khó quên đây, " Hàn Tuyết nheo mắt, trong mắt bất chợt xuất hiện một tia ngoan độc, ngay sau đó cười nói: "Ngươi trước truyền lời cho Diễm Nương, để cho nàng lấy ra quà đặc biệt dành cho khách quý ở Hàm Xuân lâu, hảo hảo chiêu đãi vị quý khách kia, ngàn vạn lần đừng làm mất mặt chủ nhân của ta."

"Dạ, thuộc hạ sẽ đi ngay." Vương Chính Nghĩa sau khi hành lễ, xoay người đi ra ngoài.

"Đợi đã, " Nụ cười nơi khóe miệng Hàn Tuyết mang theo giảo hoạt đặc thù của mỗi lần muốn đùa dai: "Bảo với Diễm Nương đừng làm tổn thương Nhị Công Tử người ta, nhớ ôn nhu một chút."

Nghe lời này, Vương Chính Nghĩa không nhịn được run lên, vội vội vàng vàng lui ra ngoài. Lần trước công chúa để cho Diễm Nương'ôn

nhu chiêu đãi' vị không có mắt kiếm khách kia, đó chính là bị ba mươi mấy vị cô nương Hàm Xuân lâu đè xuống giường ba ngày ba đêm không hề ra khỏi phòng, đến ngày thứ tư, phái người đi xem thì người nọ chỉ còn sót lại chút hơi tàn. Nghe nói từ đó về sau, không dám gặp mặt ai hết, thấy nữ nhân liền gào khóc thảm thiết trốn thật nhanh.

"Vương đại ca xảy ra chuyện gì? Sao chạy mau như vậy nhỉ?" Nhìn thân ảnh của Vương Nghĩa đang gần như là chạy trối chết, Hàn Tuyết ngửa đầu ra sau, khuôn mặt không hiểu hỏi Hàn Chiến ở phía sau.

"Bị nàng dọa sợ!" Hàn Chiến cưng chìu điểm một cái lên chiếc mũi thon của nàng, nha đầu này, có lúc tinh quái tựa như hồ ly, cùng hoàng đế gian thương đấu trí không thấy có lúc nào chịu thua, có khi lại đơn thuần như trẻ con vô tri vô giác, thật không biết nàng có bao nhiêu gương mặt đây.

"Nói lung tung, dáng dấp của người ta rất dọa người sao?" Xoay người chống nạnh trừng hắn.

Nâng chiếc cằm như được điêu khắc từ ngọc, "Không, rất mê người!" Nói xong, hôn nhẹ một cái lên đôi môi đỏ mọng đang giận dỗi,

"Còn nhớ kết quả của phong lưu kiếm khách lần trước không? Tiểu bướng bỉnh!" Siết chặt chiếc cằm mấy ngày nay ít thịt đi, Hàn Chiến nhắc nhở.

Mắt to quay mồng mồng một vòng, Hàn Tuyết chợt cười hì hì cầm lấy bàn tay to của hắn, kéo hắn xoay người bên cạnh bàn ngồi xuống, "Chúng ta ăn nhanh lên một chút rồi đi xem trò vui!" Không nói thêm gì nữa, tâm tình khoái trá cùng người yêu hưởng thụ nâng thức ăn

ngon.

Chương 9: Đặc phái viên vào kinh

Những sản nghiệp dưới tên của Hàn Tuyết phân bố dài khắp đất nước, và mỗi gian biệt viện hay tửu lâu đều có phòng dành riêng cho nàng cùng Hàn Chiến, mỗi một gian phòng thiết kế, bài biện thậm chí y phục trong tủ treo quần áo đều cùng Hàn gia trang giống nhau như đúc. Những gia nhân của nàng đều rất hiểu rõ tánh nàng hay xuôi ngược nên đến mỗi nơi luôn để cho nàng có cảm giác như đã được về nhà. Mà lúc trước Hàn Chiến có thể ở Hàm Xuân lâu nhanh chóng tìm được quần áo cùng thuốc men, chính là nguyên nhân này.

Đẩy ra cửa gian phòng của mình, Hàn Tuyết ở sau cửa kéo một chuông nhỏ màu vàng, mới đi từ từ vào trong sảnh ngồi xuống, nhàm chán loay hoay lấy cái ly trên bàn. Hàn Chiến buồn cười nhìn cử chỉ tức giận trẻ con của nàng. Chỉ chốc lát sau, cửa truyền đến tiếng bước chân, một thân ảnh màu đỏ, mang theo một làn gió thơm mát bay vào.

Hàn Tuyết đối với người tới vui vẻ cười một tiếng: “Diễm Nương vẫn xinh đẹp như thế.”

“Miệng Tiểu thư cũng vẫn ngọt như thế, ” Diễm Nương cầm lấy quạt tròn phong tình vạn chủng đi tới: “Hàn Chiến nói tiểu thư bị thương, bị thương chỗ nào thế, có nặng lắm không?”

Mặt Hàn Tuyết đỏ lên, ngoài miệng vẫn cười: “Không sao rồi, chẳng qua là trầy da một chút mà thôi.”

Khóe mắt liếc thấy khóe miệng Hàn Chiến khẽ nhếch, đang nhìn

chòng chọc nàng cười, vẻ mặt mập mờ, bàn chân dưới bàn của nàng lặng lẽ đá tới.

“Vị Nhị Công Tử đó hiện tại Thiên Hương Các, sáu bảy vị tỷ muội đang nhiệt tình tiếp đãi, tiểu thư muốn đi xem một chút hay không?” Diễm Nương cười thật tươi, nhắc tới người này, để cho nàng không nhịn được cắn răng nghiến lợi, thế tử nước Kim Sa này, cũng không biết suy nghĩ xem mình có bao nhiêu phân lượng, lại dám hạ thủ Tiểu Tuyết Nhi, rơi vào trong tay Diễm Nương nàng, nhất định phải dạy dỗ hắn ta thật tốt.

“Không vội, ” Hàn Tuyết cười cười.

“Thị trấn gần đây có thái bình không?” Kết Hương trấn là con đường khi muốn đến kinh thành phải đi qua nó, hàng năm nàng đều phải qua đoạn đường này không dưới mười lần, lần này lại ngoài ý muốn trúng chiêu ở chỗ này, đây cũng là do sơ sót của nàng, không ở nơi trú ẩn riêng của mình, điều này làm cho nàng cảm thấy bất an, cảm giác người khác đang giăng lưới chờ nàng sập bẫy.

“Cũng giống như bình thường thôi, chỉ là tháng này đặc phái viên từ nước ngoài đến kinh thành đã đến hơn ba nhóm. Diễm Nương khép mi nói.

” Đặc phái viên nước ngoài?” Hiện tại không có lễ hội gì, trong cung cũng không có hỉ sự, sao lại có ba nhóm đặc phái viên vào kinh? Chẳng lẽ…

” Chỗ Lương nhị công tử nào có hỏi ra được gì không?”

“Bảo là muốn nhập kinh diện thánh, còn mang theo lễ vật quan trọng.” Nhìn thấy sắc mặt Hàn Tuyết có khác, Diễm Nương cũng khẩn trương lên.

“Vương đại ca còn ở chỗ này không?” Mặt Hàn Tuyết lạnh xuống, khí thế toàn thân không giận mà uy, đây là hoàn toàn vô ý thức tự nhiên biểu lộ. Nàng cực kì hiếm khi như thế này, có thể có biểu tình vậy liền đại biểu sự tình rất nghiêm trọng.

“Ta đi gọi hắn.” Hàn Chiến nói xong liền muốn đứng dậy.

“Không, ngươi ở lại bên cạnh ta.” Hàn Tuyết giữ chặt ống tay áo hắn, nhìn hắn lắc đầu: “Từ khoảnh khắc đó, ngươi cần một tấc cũng không rời ta.” Đặc phái viên vào kinh có lẽ muốn làm việc gì đó, làm cho nàng cảm thấy bất an, nàng cần hắn ở lại bên cạnh nàng.

“Có nghiêm trọng như thế không?” Diễm Nương cũng giật nảy mình, bên cạnh Hàn Tuyết có mười hai thị vệ, tuy nói Hàn Chiến bình thường cũng là một tấc cũng không rời nàng, những lúc không cần thiết Hàn Tuyết cũng không quan tâm chuyện này lắm.

“Không phải việc nguy hiểm gì.” Hàn Tuyết an ủi cười cười, “Còn cần Diễm Nương giúp ta lập tức truyền một mẩu tin tức ra ngoài, hơn nữa cần phải làm cho được, tung tin khắp hang cùng ngỏ hẻm, rồi cho mọi người cùng nhau lớn tiếng thảo luận.”

“Việc gì, tiểu thư người cứ nói.” Diễm Nương nghiêm túc và kiên định nói, cho dù vượt lửa qua sông, nàng cũng nhất định sẽ giúp tiểu thư làm bằng được.

“Ngươi giúp ta truyền lời đi ra: Bảo hộ quốc công chúa Hoàng Phủ Hàn Tuyết cùng một nam tử đơn độc thành hôn, lỡ lầm mang thai, hỉ mạch do thần y Hàn Kỳ chẩn đoán chính xác.”

“A?!!! …” Diễm Nương ngay lập tức bị dọa muốn rớt cằm

“Này, này này…” Danh tiết nữ nhân là vô cùng quan trọng, nếu căn cứ theo lời của tiểu thư đồn đại ra ngoài thì danh tiết của người còn đâu nữa.?

Hàn Chiến lo lắng nắm tay Hàn Tuyết, hiển nhiên hắn cũng nghĩ đến chuyện đặc phái viên vào kinh.

“Không phải lễ cũng không có chuyện vui gì, lại có nhiều đặc phái viên vào kinh như thế, còn mang theo lễ vật, chỉ có một vấn đề để chú ý đó chính là đến để hòa thân.” Hàn Tuyết tinh tế giải thích cho Diễm Nương nghe: ” Hòa thân có hai loại, một là gả, hai là cưới, những người kia ta không biết tại sao, nhưng Lương Nhị thế tử này, hiển nhiên là đến đây để cưới ta, bọn họ bày thiên la địa võng ở đây dụ ta vào bẫy, lại ngẫu nhiên ta ngày đó thấy khách điếm Phúc Quý, tạm thời đổi ý đặt chân ở nơi đó, lúc này mới trúng chiêu.”

Với danh tiếng Phú Quý lâu, nổi tiếng khắp thiên hạ của nàng, khách sạn này lấy tên gần giống với tên của nàng đề cao nổi tiếng, cả một phiên bản ăn cắp bản quyền ở cổ đại này, nàng nhất thời bốc đồng mới thay đổi điểm dừng chân, nếu không phải bọn họ đánh giá thấp thực lực của Hàn Chiến, hiện tại, nàng đã là thịt cá trên thớt mặc người chém giết rồi.

Hàn Chiến nghe nàng nói xong…, bất chợt đứng lên, buông bàn tay đang giao nhau của hai người ra, định xông ra ngoài, Hàn Tuyết vội từ phía sau lưng ôm lấy hắn: “Đừng đi, người kia bây giờ vẫn chưa thể chết được.”

Hàn Chiến mắt lộ ra hung quang, gân xanh trên trán nổi lên, tựa như muốn ăn thịt người, dọa cho Diễm Nương sợ đến mức ngồi liệt trên mặt đất tại chỗ, run lẩy bẩy.

“Diễm Nương, Diễm Nương, ngươi đi ra ngoài trướcđi.” Cất cao

giọng đánh thức Diễm Nương bị hắn dọa đến ngơ ngác, “Trước buổi chạng vạng ngày mai ta muốn cho tin tức này truyền vào kinh thành.”

“A, vâng, vâng, ” Diễm Nương run rẩy đứng dậy từ dưới đất, lảo đảo nghiêng ngã lao ra cửa. Dọa chết người, sắc mặt vừa rồi của nam nhân này, thực sự giống như ác quỷ, thật đáng sợ, thật đáng sợ.

Lồng ngực Hàn Chiến kịch liệt phập phồng, mặc dù không hất Hàn Tuyết ra, nhưng sát khí khắp người không hề che giấu, Hàn Tuyết càng thêm dùng sức ôm chặt hắn: “Đừng như vậy, Hàn Chiến, ta sợ.”

Thanh âm yếu ớt lại làm cho sát khí cả phòng biến mất tích một cách lạ thường, nhưng thân thể căng thẳng nam nhân cũng không hề buông lỏng, Hàn Tuyết từ phía sau lưng chuyển tới trước người hắn, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nam nhân, “Đừng như vậy, ta vẫn còn tốt mà.”

Hàn Chiến cứng ngắc đưa tay đem Hàn Tuyết ôm vào trong ngực, ôm thật chặt. Trong lòng tràn đầy kinh hoàng, bọn họ đáng chết, thế nhưng muốn hoen ố bảo bối của hắn, bọn họ dám làm thế? Tất cả những người vọng tưởng muốn chạm vào nàng đều đáng chết, đều phải chết. Bên trong phòng, sát khí lại từ từ nồng đậm.

Nam nhân này! Hàn Tuyết thở dài ở trong lòng, ôm lấy đầu của hắn kéo xuống, nâng mũi chân, hôn lên môi của hắn, không thành thục đẩy môi của hắn ra, cái lưỡi thơm tho trượt vào trong miệng hắn từ từ liếm lấy lưỡi của hắn, mời hắn cùng quấn quýt.

Nội tâm hốt hoảng, kinh sợ cũng bị nụ hôn này chuyển thành nồng nặc ham muốn, lưỡi Hàn Chiến chợt bắt lấy cái lưỡi đinh hương kia cuồng loạn kích quấn, lực đạo kia làm cho Hàn Tuyết khó chịu rên rỉ, nhưng nàng hiện tại không thể đẩy hắn ra, nam nhân này đang sợ,

hiện tại hắn đang giống như một đứa bé trong cơn hoảng loạn, cần nàng an ủi.

Đưa tay nhanh chóng kéo thắt lưng của Hàn Chiến ra, cởi xuống áo ngoài của hắn, sau đó là quần áo trong, áo lót, cho đến khi trên người hắn hoàn toàn trần truồng, sau đó bắt đầu cởi y phục của mình, đem quần áo còn sót lại cởi sạch ra, trên người trần truồng dán chặt vào người hắn. Cảm giác da thịt kề nhau cuối cùng cũng kéo ý thức của Hàn Chiến quay lại, khi hắn hắn buông môi ra thì Hàn Tuyết cũng cảm giác được môi của mình đau đớn tê dại, trên môi truyền đến nhàn nhạt mùi tanh mặn.

“Tuyết Nhi..... Tuyết Nhi.....” Nhìn đôi môi đỏ mọng rướm máu, Hàn Chiến tự trách không thôi, thương tiếc liếm lấy môi của nàng.

“Ôm ta!” Một đôi cánh tay ngọc ôm sát cổ của hắn, bầu ngực mềm mại vú dán chặt lấy bờ ngực nóng ấm của hắn.

Hàn Chiến một tay ôm lấy nàng chuyển vào bình phong sau nội thất, dùng chân đá cửa đóng lại, đem nàng nhẹ nhàng đặt lên giường. Hàn Tuyết lại với lấy hắn, lắc đầu, kéo lấy hắn cùng lên trên giường, mình nằm ở trên người hắn, dùng bầu ngực sữa từ từ mè nheo lấy lồng ngực cứng rắn.”Chàng mới vừa hôn người ta đau quá, Tuyết Nhi muốn phạt chàng nha.”

“Tuyết Nhi..... Tuyết Nhi.....” Hàn Chiến nhìn chằm chằm vào Hàn Tuyết, rất sợ nếu mình nháy mắt một cái, người sẽ không thấy nữa. Hắn thật sự rất sợ, thật may là trong những năm này hắn luôn khổ luyện võ công cũng không dám có một khắc thư giản sợ, nếu không phải là công lực của hắn đủ cao, nghe được trong gian phòng Tuyết Nhi có tiếng động lạ liền lập tức chạy tới, nàng đã bị. ....., nghĩ đến chuyện có thể xảy ra sau đó, sát khí toàn thân lại tràn lên. Nữ nhân này là kì tích trong cuộc đời của hắn, là tất cả những gì trong tim hắn,

tất cả những ai dám can đảm có ý muốn động chạm vào nàng đều đáng chết.

“Chiến, ta không sao, đừng sợ.” Ôm lấy đầu của hắn, từ cái trán, mí mắt, sống mũi, vẫn hôn kéo dài mãi đến đôi môi bởi vì nổi lên sát ý mà mím chặt của hắn. Môi của nàng vẫn còn rướm máu, không thể hôn lưỡi, chỉ có thể liếm hắn mấy cái an ủi, khi Hàn Chiến muốn hôn đáp lại nàng, cái lưỡi nghịch ngợm nhanh chân chạy trốn, ngược lại quấn lấy vành tai của hắn, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó buông ra, nhìn vành tai bị nàng cắn hồng, cười khẽ sau đó liếm liếm.

Hơi thở của Hàn Chiến dồn dập, cánh tay tráng kiện vừa kéo vừa muốn đem nàng áp đến dưới thân, lại bị Hàn Tuyết ngăn chận hai vai, “Không được nhúc nhích a, người ta muốn trừng phạt chàng mà, chàng phải ngoan ngoãn mặc ta ăn hiếp.” Nói xong, nhẹ hôn lên đôi môi đang thở hổn hển nưh trấn an, cúi đầu tiến công cổ của hắn.

“Ưm..... Tuyết Nhi. .....” Hàn Chiến động tình dùng hạ thân đã rất cứng nhấn mạnh vào bắp đùi Hàn Tuyết, người yêu bé nhỏ đang không ngừng câu dẫn làm hắn không kiềm chế nổi, khẩn cấp muốn.

“Đừng động!” Hàn Tuyết không khách khí vỗ nhẹ lên bụng của hắn, “Không ngoan, người ta sau này sẽ không để ý chàng nữa đó.” Liếc mắt đưa tình, vươn lưỡi liếm liếm khóe môi, Hàn Tuyết xấu bụng ngồi dậy, bầu ngực sữa xinh đẹp đong đưa trước mặt của Hàn Chiến, dẫn đến hắn cứ mãi nuốt nước miếng. Mặt Hàn Tuyết đỏ ửng, động tác hấp dẫn lại chậm rãi cởi xuống ý phục còn sót lại trên người, ném xuống giường. Nàng cúi người, hai tay chống đỡ lên bộ ngực phập phồng kịch liệt của Hàn Chiến, chống thân thể của mình dưới ánh nhìn chăm chú của Hàn Chiến, tách hai chân ra, đem mông ngọc trần truồng dán ngồi ở trên bụng Hàn Chiến.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, ” Mắt Hàn Chiến đầy tơ máu, dục hỏa tràn đầy

trong mắt sáng rực giống như muốn thiêu cháy, hắn vội vàng kêu Hàn Tuyết, dục vọng dưới bụng đem quần chống đỡ thật cao. Thật rất muốn, thật rất muốn bắt lấy bầu ngực đang đong đưa như trêu ghẹo trước mặt, thật rất muốn cắn lên tiểu quả tròn trịa kia, thật rất muốn dùng môi phủ lần khắp toàn thân của nàng, thật rất muốn để cho thân thể xinh đẹp này bao bọc mình lại, để cho hai người hợp hai làm một.....

Chương 10: An ủi

Đem hai tay Hàn Chiến vẫn đang buông thõng hai bên, đưa đến thanh cột ở đầu giường làm cho hắn cầm lấy: “Tự chàng nắm lấy đi, nếu ta chưa nói buông, chàng không thể thả nha.” Thân thể bởi vì nghiêng về phía trước, hai cặp anh đào tròn trịa cọ xát vào mặt của Hàn Chiến, hắn vội vã vươn đầu lưỡi liếm vài cái, nhìn bộ ngực sữa thơm ngát rời đi, hắn tràn đầy thất vọng thở gấp.

Hàn Tuyết đem hai tay đặt lên lồng ngực của hắn, hạ thân dán chặt xuống bụng Hàn Chiến chậm rãi đi xuống mấy tấc, kích thích dục hỏa trong mắt Hàn Chiến càng cháy bỏng hơn. Nhìn nữ nhân mình yêu thích trêu đùa trước mắt của mình, làm cho đôi mắt Hàn Chiến đỏ bừng, nóng bỏng đến mức ngay cả Hàn Tuyết cũng thở hổn hển, hạ thể không ngừng có ái dịch tuôn ra: “Nhắm mắt lại, không cho nhìn.”

Hàn Chiến nghe lời nhắm mắt lại, nhưng khi mắt không nhìn thấy được nữa thì cảm giác trên người nhạy bén hơn. Hắn có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại ấm áp của nàng đang hôn lên cổ và lướt dần xuống hầu kết của hắn, vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó dời về phía xương quai xanh, ngay chỗ hõm xuống khẽ liếm cắn. Hai bàn tay nhỏ bé đồng thời xoa nắn lồng ngực của hắn, đầu vú của hắn bởi sự trêu chọc của nàng mà cứng hẳn lên, sau đó một bên châu quả bị ấm áp ướt át ngậm lấy, mang theo chút sức bú mút liếm láp.

“Nha.....” Nơi bụng trần trụi của hắn rõ ràng cảm giác được, từ trong hoa huyệt nàng không ngừng có ái dịch ấm áp ẩm ướt chảy ra. Nha đầu này học được những thứ này vào lúc nào thế, đáng chết, hắn thật sự rất muốn.

Hàn Tuyết chơi đùa một bên đầu vú thõa mãn, mới đổi bên kia ngậm liếm, mông ngọc đi xuống một chút, ở trên bụng Hàn Chiến lưu lại vết ướt rõ ràng.

“Ừ.....” Cái mông đụng phải nam căn đứng thẳng, nam nhân trầm thấp rên rỉ, Hàn Tuyết nhả đầu vú của hắn ra, đôi môi lê dài dần xuống cái bụng phẳng rắn chắc, liếm lấy mùi vị mà chính mình lưu lại. Mông ngọc theo thân thể dời xuống, cố ý nhấn nhẹ lướt qua nam căn đang căng cứng.

“Nha..... Đừng..... A..... Tuyết Nhi.....” Hàn Chiến rên rỉ cầu xin, giống như cá bị đưa ra khỏi nước, chỉ có thể toàn thân khẽ run rẩy, há mồm thở dốc. Hắn hôm nay thật sự phải chết trong tay nữ nhân này rồi, rốt cuộc nàng học được cách câu dẫn nam nhân như thế này từ lúc nào thế, không được, hạ thân muốn nổ tung mất.

Hôn nhẹ lên cơ bụng cứng rắn của Hàn Chiến, ở trên rốn liếm mấy cái, Hàn Tuyết kéo hắn dây lưng ra, thả nam căn lập tức bung ra thẳng tắp.

“Nha! Thật đáng thương, xanh tím như thế này a.” Cây gậy sắt khổng lồ lúc này trở thành màu xanh tím, gân xanh nằm dưới lớp da mỏng manh thoáng co giật như có sức sống, trên đỉnh nam căn có điểm chút chất lỏng màu trắng trong suốt, “Đừng khóc, Tuyết Nhi thương ngươi a!” Nói xong, đưa lưỡi liếm lấy giọt lệ vừa ra khỏi đầu nam căn.

“Nha..... Không.....” Dưới háng kích thích làm cho Hàn Chiến mãnh liệt ngồi bật dậy, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Hàn Tuyết rời khỏi nam căn của hắn, còn vừa lòng liếm liếm khóe miệng, làm cho Hàn Chiến thở gấp tựa như muốn tắt thở.

“Chàng có mùi vị mằn mặn đấy, ” Hàn Tuyết cười ngồi dậy, nghiêng

đầu suy nghĩ một chút: “Còn có chút tanh.” Đôi tay vịn lấy hai vai của hắn, đem mông ngọc dời về phía trước, hoa huyệt ấm áp khe khẽ cọ xát lấy nam căn khổng lồ.

“Ôi.....” Hàn Chiến nghiêng đầu rên rỉ, hai tay hắn hướng về phía sau nắm chặt lấy ván giường: “Tiểu yêu tinh, ôi.....” Hoa huyệt đang từng chút, từng chút nuốt lấy nam căn của hắn vào, làm cho hắn chỉ còn lại rên rỉ thở dốc.

“A..... Thật to.....” Thở, hổn hển, nhỏ giọng oán trách, hoa huyệt chống đỡ có chút đau, nhìn Hàn Chiến nhịn đến mức đầu đầy mồ hôi, nàng do dự suy nghĩ xem có nên đem vật thô to đó rút ra hay không.

“Tiểu yêu tinh!” Hàn Chiến kích động hít một hơi dài, “Nàng không hành động nhanh một chút, ta sẽ chết ngay lập tức đó.”

Nhưng thật sự rất to nha, Hàn Tuyết ở trong lòng nói thầm, nhìn vào cây Thiết Bổng đã chìm và hoa huyệt hơn phân nữa, bất an giật giật mông ngọc, làm cho Hàn Chiến càng lớn tiếng rên rỉ, nhìn bộ dạng hắn khổ sở, hoa huyệt Hàn Tuyết không nhịn được co rụt lại.

“A, đừng xiết.....” Hàn Chiến khó khăn thở dốc, “Nàng có muốn mưu sát chồng, ngàn vạn đừng chọn loại phương pháp này.”

“Người ta cũng không phải là cố ý mà.” Hàn Tuyết khẩn trương lại giật giật.

“Nha.....” Hoa huyệt đang xiết chặt lấy hắn hết sức thoải mái, thật sự rất muốn điên cuồng nhấn mạnh vào, lại sợ tiểu nha đầu sau chuyện này sẽ tìm hắn tính sổ, hắn chỉ có thể vui vẻ cùng thống khổ nhẫn nhịn.

Bây giờ là tình huống gì thế? Vương Chính Nghĩa đứng bên ngoài sảnh dựng thẳng tai nghe trộm, bên trong phòng truyền ra tiếng nam nữ mập mờ, tiếng rên rỉ cùng nói chuyện với nhau, điều này làm cho hắn có xung động muốn ôm lấy chân bàn bật khóc. Diễm Nương không phải nói công chúa tìm hắn có chuyện gì sao? Không phải nói Hàn Chiến đang lửa giận bừng bừng muốn giết Lương Nhị thế tử sao? Bây giờ là tình huống gì? Tại sao bọn họ *làm việc* lại bảo hắn vào đây? Nếu làm cho Hàn Chiến biết hắn đang nghe lén chuyện ngài ấy và công chúa *làm việc*, đến lúc đó chết trước nhất định không phải là Lương Nhị thế tử kia, mà là hắn.

Hàn Tuyết nhìn thẳng vào đôi mắt hơi tức giận của Hàn Chiến, ủy khuất chu mỏ một cái: “Tại chàng quá lớn nha, đâm người ta đau quá.

Oa! Tiểu Chiến đại nhân cũng rất hùng vĩ sao? Thật không hỗ là nam nhân trong nam nhân, Vương Chính Nghĩa đối với Hàn Chiến càng thêm sùng bái. Mặc dù rất sợ bị Hàn Chiến đuổi giết, nhưng lúc này lòng hiếu kỳ chiến thắng lòng sợ hãi bị đuổi giết, nên Vương Chính Nghĩa rất hưng phấn núp ở ngoại sảnh nghe lén.

Hàn Chiến tiết khí thở dài một tiếng: “Vậy làm cho ta tới?” Cũng không thể làm hao tổn như vậy chứ?

“Không cần!” Hàn Tuyết lập tức phản đối: “Mỗi lần chàng tự làm đều làm người ta ngất xỉu thôi.”

A!! Công chúa mỗi lần bị làm đến mức té xỉu nha, không hổ là Chiến đại nhân công phu cao cường, đến phương diện này cũng kéo dài như thế.

“Nhưng không thể mất sức như thế này chứ?” Hàn Chiến vô lực rồi.

Cái gì? Cái gì?Chưa làm đã mất sức đến thế rồi hả? Vương Chính Nghĩa không tự kìm hãm được cắn ống tay áo, quá hưng phấn nha.

“Người ta muốn ở phía trên.” Hàn Tuyết ủy ủy khuất khuất nói, mỗi lần bị hắn làm đến mức ngất đi, lần này người ta không muốn ngất nữa.

Công chúa nhà hắn nhìn nhu nhu nhược nhược đấy, lại muốn nằm trên trong chuyện này á? Lúc này mắt Vương Chính Nghĩa xám ngắt, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Không thành vấn đề, chỉ là nàng đứng lên trước đi.” Ôm lấy mông ngọc muốn đem nàng ôm lấy, nhưng ngay lúc vừa mới chạm vào không nhịn được vươn tay sờ mó xoa bóp. Sờ mó thật là thoải mái, mín màng mát lạnh, thị giác cùng đôi tay cảm thấy thực đầy đủ và thoã mãn

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn nắn bóp mông nàng tê tê, trong hoa huyệt cũng ngứa ngáy lên, cảm giác có yêu dịch đang tiếp tục chảy xuống, hơi thở nàng của bắt đầu nặng dần dần.

“Ta ra ngoài đem đầu Chính Nghĩa chặt xuống trước.” Hai mắt trừng về hướng cánh cửa đóng chặt, sát khí từ trong cơ thể cuồn cuộn trào dâng. Tiểu tử chết toi, lá gan không nhỏ, lại dám trốn ở bên ngoài nghe lén.

“À? ~~” Hàn Tuyết vẻ mặt nghi hoặc, lại nghe thấy từ ngoại sảnh truyền đến tiếng bàn ghế va chạm chuyển thành giật mình, Vương Chính Nghĩa cảm nhận được sát khí cùng lời nói của Hàn Chiến dọa sợ chạy trối chết.

Hàn Tuyết không thể tưởng tượng nổi trừng mắt nhìn Hàn Chiến: “Chàng đã sớm biết Vương đại ca ở bên ngoài nghe lén.”

“Lúc hắn vừa đến hành lang thì ra đã biết rồi, nhưng hắn đến mà lại không đi ngay.” Thừa dịp Hàn Tuyết phân tán chú ý, tay Hàn Chiến vừa xoa bóp mông ngọc mịn màng vừa dùng chút sức đè nàng hướng dục vọng của mình nhấn mạnh xuống, làm cho hoa huyệt nàng từ từ nuốt mình vào.

“Vậy sao chàng không nói sớm?” Hàn Tuyết thở gấp, hạ thân tê ngứa cảm giác dần dần nặng, còn cảm giác căng cứng thật to.

“Dường như bây giờ chúng ta không nên thảo luận cái này.” nam căn khổng lồ bị hoa huyệt ngay ngắn nuốt vào, từ bụng Hàn Tuyết có thể thấy rõ ràng nam căn chuyển động ở trong cơ thể nàng, làm Hàn Chiến kiêu ngạo nhếch khóe miệng lên, bàn tay dời đến bụng khẽ vuốt.

“Nha.....” Bị hoa huyệt mút chặt, xoa bóp mấy cái như vậy thật là thoải mái.

“A.....” Bên trong bị dồn nhét căng cứng, bên ngòa lại được xoa nắn, làm cho hạ thân vừa căng phồng vừa nhoi nhói,, theo động tác thẳng lưng một đôi bồng đảo không ngừng đong đưa trước mắt Hàn Chiến.

“Thật đẹp, ” Mắt Hàn Chiến nhìn chằm chằm vào bầu ngực sữa đang đong đưa không ngừng kia, bàn tay hơi tăng lực đạo xoa nắn khối thịt nổi lên trên bụng nàng.

“Nha..... Thoải mái quá.....” Như vậy xoa bóp cho dù không động đậy, cũng làm cho người ta có cảm giác rất mất hồn.

“Đừng, a.....” Hàn Tuyết bất lực phe phẩy đầu, bụng dưới chua trướng mang theo chút tê ngứa, làm hoa huyệt không tự kìm hãm được co rút mãnh liệt mút chặt lấy nam căn.

Cảm giác thoải mái làm Hàn Chiến thử dò xét lấy một tay ôm lấy hông của nàng nhấc nàng lên, sau đó, một tay đè lên bụng của Hàn Tuyết, một tay kia hơi dùng sức, làm cho hoa huyệt từ từ nuốt nam căn vào, cái loại khoái cảm ấm nóng mút chặt đó đã làm cho Hàn Chiến thoải mái ngay cả tiếng rên rỉ cũng không thể thốt thành lời. Hắn hé mắt nhìn hơi thở của Hàn Tuyết đang trở nên hổn hển.

“Thoải mái không?” Ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú cùng thanh âm khàn khàn, làm Hàn Tuyết đỏ bừng cả mặt, liếm lấy môi gật đầu một cái, thở hổn hển, nhưng không nói thành lời.

“Tự mình động.” Từ trên vai, kéo một bàn tay của nàng xuống đè ở trên bụng của nàng, hai tay rỗi rãnh đưa ra phía trước xoa nắn đôi bồng đảo đung đưa trêu ghẹo kia. Vừa lòng nhìn thấy bộ ngực sữa đang biến dạng theo lực đạo xoa bóp của mình, quả hồng, nho nhỏ từ nơi ngón tay lộ ra, không nhịn được nghiêng đầu về phía trước, vươn lưỡi liếm mấy cái. Bị nước thấm ướt, quả hồng trở nên kiều diễm ướt át, làm cho hắn ra sức bóp xoa mạnh hơn.

Khoái cảm từ ngực truyền đến làm cho Hàn Tuyết cảm thấy hạ thể trống vắng, nàng đặt một tay lên vai Hàn Chiến, một tay áp lấy bụng của mình, chậm rãi ngồi xuống, cảm giác thân thể bị lấp đầy từ từ, lần này mặc dù cảm giác rất chật căng, nhưng lại không có cảm giác đau đớn. Thật kỳ diệu!

Từ từ ngồi dậy, chờ khi nam căn trong cơ thể mình chỉ vừa còn lại một đỉnh khất, thì nàng lại chầm chậm ngồi xuống lần nữa. Thử liên tiếp mấy lần như thế, nam căn ra vào thật thông thuận, khoái cảm hoa huyệt bị ma sát, làm cho nàng cảm giác thật thoải mái, cũng rất ngạc nhiên. Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười đầy kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng thanh tỉnh cảm nhận được khoái cảm hai người đang ‘làm việc’

“Chơi vui không?” Nhìn mặt Hàn Tuyết vui vẻ giống như lấy được món đồ chơi mới, Hàn Chiến cưng chìu cười hỏi.

“Bên trong cảm giác rất kỳ quái, ” Đưa tay đặt lên dấu vết gồ lên rõ ràng trên bụng mình, Hàn Tuyết cười cười: “Nhưng rất thoải mái.”

“Thật cao hứng vì nàng thích.” Hôn nhẹ lên khóe miệng đang tươi cười của nàng, hai tay trở lại đến trên mông ngọc, trợ giúp nàng lên xuống, cũng đem tốc độ tăng nhanh.

“Ừ..... Thoải mái..... A.....” Hoa huyệt bị Thiết Bổng ma sát rất thoải mái, cả bụng cũng cảm giác nóng nóng, thế nhưng hình thức lên xuống mệt quá, nàng không còn sức nữa.”Chiến..... A ôi..... Ta..... Mệt..... Rồi.....”

“Mệt mỏi?” Vùi mình ở trong cơ thể nàng, để cho nàng ngồi ở trên người hắn nghỉ ngơi, giơ tay lên lau mồ hôi rịn trên trán Hàn Tuyết, “Đến lượt ta ở phía trên có được hay không?”

Hàn Tuyết thở dốc gật đầu một cái, nàng thật không còn sức nữa, mệt quá.”Ta không muốn ngất đi nữa đâu.” Nam nhân này làm quá mạnh, làm cho nàng không chịu nổi.

Chương 11: Hạnh phúc

Hôn lên trán nàng, “Lần này ngạo mạn một chút.” Ôn nhu xoay người đè nàng ở trên giường, để cho hai chân vòng nàng quanh trên eo hắn, Hàn Chiến thẳng lưng mở mang đút vào.

Hàn Tuyết nhăn nhẹ nâng lông mày, “Thật kỳ quái!” Thở khẽ nhìn thẳng vào mắt Hàn Chiến, “Cùng cảm giác mới vừa rồi không giống nhau.”

“Không thoải mái sao?” Hàn Chiến ở trong cơ thể nàng ngừng lại.

“Đừng ngừng, ” Vòng eo đong đưa, làm cho Hàn Chiến tiếp tục nhịp điệu

“Không có căng đầy như mới vừa rồi, cũng không cảm thấy đâm quá sâu.” Đối với Hàn Chiến vẫn nhìn chòng chọc, nàng cười một tiếng, “Bây giờ cảm giác tương đối khá, cũng rất thoải mái.”

Hàn Chiến vui vẻ cười nói: “Có thể làm cho ngươi thoải mái, là vinh hạnh của ta.”

“Ừ....., mau hơn một chút nữa.” Tốc độ dần mau, giống như có thể làm cho khoái cảm tăng lên, bụng dưới nong nóng nhức mỏi, làm cho hai bên đầu vú cũng ê ẩm, Hàn Tuyết hai tay lau ngọc nhũ của mình nhẹ nhàng xoa nắn.

Hàn Chiến ngạc nhiên nhìn Hàn Tuyết ở dưới thân hắn như hoa nở rộ, giờ khắc này hắn mới khắc sâu cảm nhận được, một tay hắn đem người yêu từ một thiếu nữ dạy dỗ thành nữ nhân. Cảm giác này rất

kiêu ngạo, rất tự hào, cũng rất thỏa mãn. Cầm hai tay của nàng, mười ngón tay quấn quít, đồng thời tăng nhanh tốc độ kéo ra đưa vào, cũng chầm chậm thêm nặng lực đạo.”Thoải mái không?”

“A..... A..... . Thoải mái..... Thêm..... Nữa..... Mau hơn một chút..... . Đúng..... A..... Thoải mái.....” Nữ nhân của hắn đang ừ từ nở rộ hương thơm cho hắn, dáng vẻ Hàn Tuyết khép hờ mắt thoải mái rên rỉ, kiều diễm lại quyến rũ, xinh đẹp làm cho hắn động tâm.

“Chiến.....” Khẽ rên rỉ, đôi mắt ướt át đầy nhu tình cùng hoa huyệt quấn quít thật chặt, khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, từ từ co rút nhanh, xoắn chắc nam căn thật chặt.

“Chậm một chút, Tuyết Nhi, ” Hàn Chiến nhanh chóng thẳng lưng đút vào, “Chờ ta..... Cùng ta cùng nhau.”

“Chiến..... A... ... A..... Nha.....” Hàn Tuyết sợ hãi kêu lên, rõ ràng cảm nhận được khoái cảm trong cơ thể càng ngày càng mạnh, hoa huyệt đang nhanh chóng co rúc lại.

“Chờ ta.....” Sau vài cú thúc mạnh mẽ, cuối cùng một cú thúc nặng nề tiến thẳng vào hoa tâm, thân thể rung động, đem mầm móng nóng bỏng bắn ra cho người yêu.”Tuyết Nhi, a.... .. Ôi..... Tuyết Nhi của ta.”

Lần cao triều này làm cho cả người Hàn Chiến cũng cảm thấy thỏa mãn dị thường, ôm lấy Hàn Tuyết xoay lại, để cho Hàn Tuyết nằm ở trên người của hắn.

“Có khỏe không?” Thấy hàng mi khép lại của Hàn Tuyết khẽ rung động, hắn khẽ vuốt mồ hôi ướt bên má, bên tóc nàng, thương tiếc hỏi.

“Dạ.” Nhắm mắt, khẽ hừ một tiếng. Nàng vẫn còn cảm giác thoải mái trong cơn cao trào vừa rồi, thì ra đây chính là ân ái a, rất thoải mái, cũng rất kích thích. Lúc đạt đỉnh cao trào, bên trong hoa huyệt nàng, nóng bỏng từng trận, nóng đến mức nàng tâm cũng đã tê rần. Tay nhỏ bé đặt lên bụng, nơi đó có khối gì đó gồ lên rõ ràng.

“Hửm?” Hàn Tuyết miễn cưỡng chống vào Hàn Chiến ngồi dậy, “A.....” Hàn Chiến sau cơn cao triều, Thiết Bổng mặc dù nhỏ đi, cũng không hoàn toàn mềm xuống, vốn là bởi vì lúc ngửa ra chỉ có nửa cây nam căn ở trong cơ thể nàng, bởi vì tư thế ngồi dậy của nàng, lại hoàn toàn thọt tới trong cơ thể nàng. Tư thế như vậy, khiến cho một khối tròn trên bụng rõ ràng hơn.

“Hàn Chiến, chàng xem.” Hàn Tuyết khẽ vuốt khối tròn trên bụng nếu như không phải là diện tích phân bộ không đúng, nàng sẽ cho rằng là mình mập lên.

Hàn Chiến mắt mang vẻ kiêu ngạo sờ nhẹ lên bụng nàng”Đây là mầm móng, mầm móng của ta.” Ôn nhu lại yêu say đắm khẽ vuốt.”Tương lai, con của chúng ta lớn lên ở chỗ này.”

“Chàng nói là, đây là Bảo Bảo của chúng ta?” Nàng vẫn hiểu kiến thức qua sách vở, thì ra là thực tế là như vậy, cùng với tinh trùng và trứng

“Bảo Bảo!!??”

Khẽ vuốt một đoàn lấy trên bụng, nàng nhẹ giọng nỉ non.

Nhìn cử động của nàng, Hàn Chiến cười khẽ: “Cái này không phải, đây là mầm móng của ta.” Cầm tay của nàng, đưa lên khóe miệng ôn nhu khẽ hôn nhẹ.”Nàng còn quá nhỏ, chờ thêm mấy năm nữa chúng ta hãy có hài tử.” Mười sáu tuổi, chính nàng cũng còn là một hài tử,

sao có thể gánh vác trách nhiệm làm mẫu thân nặng nề? Mà hắn cũng không đành lòng cho nàng làm mẫu thân quá sớm.

Nhìn khuôn mặt Hàn Tuyết vẫn không hiểu, Hàn Chiến cười cười, từ đầu giường lấy ra một cái khăn mùi soa nắm ở trong tay, hai tay nắm ở bên hông của Hàn Tuyết đem nó nhẹ nhàng nhắc lên.

“Nhé ~~” một tiếng, nam căn từ trong tiểu huyệt rút ra.

“Nha.....” Theo nam căn ra còn có đại lượng chất lỏng màu trắng, chảy ra ướt bắp đùi Hàn Tuyết cùng trên giường, phát ra một mùi hương ái ân nồng đậm. Bàn tay Hàn Chiến lau mông ngọc của Hàn Tuyết, ở trên huyệt xương cùng khẽ xoa

“Ai nha.....” Hàn Tuyết chỉ cảm thấy hoa huyệt tê rần, lại có bạch dịch từ trong cơ thể ào ào chảy trào ra.

Hàn Tuyết khẽ vuốt bụng đã trở về bình thường, mặc cho Hàn Chiến dùng khăn lau sạch sẽ đùi cùng hạ thể nàng.

“Huyệt chàng vừa mới xoa là phòng ngừa ta mang thai hay sao?” Nàng tựa như một đứa bé hiếu kì, mặt đầy tò mò.

Hàn Chiến đem tinh dịch trên giường cũng lau sạch sẽ, đem khăn ném xuống gầm giường, lúc này mới kéo Hàn Tuyết vẫn ngồi xổm trên giường, ôm vào trong ngực, kéo qua áo ngủ bằng gấm đắp lên g iúp nàng

“Hoàng đế nếu không muốn phi tần mang thai cũng sẽ làm như thế.”

“Chàng từng nhìn lén qua?” Không thể nào, Hàn Chiến không có tính cách này?

Trừng phạt vỗ nhẹ lên mông ngọc nàng, Hàn Chiến trừng mắt nhìn nàng, tức giận nói: “Sách dược nàng mang từ trong cung về có ghi mà.”

“Nha.” Đây cũng không thể trách nàng nghĩ bậy được, là lời nói của hắn rất có vẻ mập mờ. Ngay sau đó nghĩ đến nguyên nhân nàng dẫn dụ hắn lên giường, Hàn Tuyết ôm cổ của hắn, tựa đầu tựa vào trên vai Hàn Chiến.”Đừng nóng giận có được hay không? Ta đã không sao rồi.”

Nàng vừa nhắc tới, Hàn Chiến cũng nghĩ đến thật sự muốn giết người, giang tay ôm chặt nàng, “Ta hứa với nàng, sẽ không để cho hắn chết ở Bích Lạc.” Đây là ranh giới cuối cùng của hắn.

Được rồi, thật ra thì nàng cũng không quá chào đón vị Lương Nhị thế tử bỏ thuốc cho nàng, hạ xuân dược cho nữ nhân như thế không phải người quân tử có thể làm ra, quả thật chỉ có hạng cặn bả.

” Sau khi hồi kinh, phải nói cho hoàng đế ca ca đấy.” Có danh hiệu công chúa cũng rất phiền toái, chỉ chuyện cưới hỏi giữa hai người cũng sẽ biến thành đại sự khắp thiên hạ.

“Được.” Hoàng đế ca ca của hắn sợ là sớm trông mong lấy cái ngày này, mọi người ai cũng biết tim của hắn ở trên người nàng, Hoàng Phủ Hạo Thiên vào năm nàng tròn mười lăm tuổi, mỗi lần gặp mặt đều dùng ánh mắt hỏi hắn lúc nao thì sẽ đem nàng ăn vào bụng, chỉ có tiểu nha đầu này vô tri vô giác mà thôi.

Nhẹ nhàng ngáp một cái, ân ái làm cho người ta lười biếng, nàng giống như lúc trước mới ngủ tỉnh đấy.

“Mệt mỏi sao?” Hàn Chiến êm ái ôm nàng nằm xuống, kéo hảo góc chăn cho nàng.

“Mấy ngày nay giống như chỉ có ngủ.” Hàn Tuyết hừ nhẹ oán trách.

“Ngủ đi, ta bảo vệ cho nàng.” Vỗ nhè nhẹ lên lưng của nàng, giúp nàng yên giấc, bên tai nghe thấy tiếng hít thở nàng dần dần đều đều, Hàn Chiến cũng an tâm nhắm mắt lại. Hai người má tựa vai kề cùng nhau ngủ, làm nổi bật đôi uyên ương thêu trên mặt áo ngủ bằng gấm, vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc.

Khi tỉnh lại người thương ở trong lòng, thật sự là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Nhìn Hàn Tuyết như chú chim nhỏ nép vào cánh tay cường tráng của Hàn Chiến, nhìn sợi tóc hai người quấn quít, cầm lên một sợi là của chính mình, Hàn Tuyết nghịch ngợm dùng đuôi tóc quét quét lỗ mũi.”Nếu không mở mắt, ta sẽ cắn chàng đó.” Hàn Chiến luôn luôn ngủ không sâu nàng ở trong lòng hắn hơi có động tác, hắn cũng cũng đã tỉnh, hắn vẫn còn giả bộ ngủ.

Hàn Chiến cười nhẹ mở ra một đôi mắt hổ, mềm mại nhìn người yêu mảnh mai trong ngực, bàn tay xoa nhẹ lên bờ lưng trần của nàng, “Có khỏe không?”

“Sau này người ta không có tỉnh trước, không cho phép chàng thức đó.” Hàn Tuyết hơn tiến sát trong ngực hắn, ” Tỉnh lại ở trong ngực của chàng, cảm giác rất ngọt ngào.”

“Được.” Hai người tương y kề cận bên nhau, ai cũng không nói lời nào, hưởng thụ một khắc yên lặng mà ngọt ngào này.

“Bây giờ là giờ gì?” Tay nhỏ bé vô ý thức ở trước ngực Hàn Chiến vẽ qua lại.

“Giờ sửu thôi.” Bắt được đôi tay nhỏ bé đang trêu chọc hắn, đặt ở bên môi nhẹ nhàng gặm hai cái, như trừng phạt.”Đừng trêu chọc ta,

thân thể của nàng không chịu nổi đâu.”

Mặt Hàn Tuyết đỏ lên, không thuận theo đánh nhẹ hắn, “Người ta mới không có.”

Động tác của Hàn Tuyết, làm cho nàng ba đào trước ngực bắt đầu khởi động, phong quang vô hạn. Hàn Chiến nuốt ngụm nước miếng, một tay cầm nắm đôi ngọc nhũ đang hấp dẫn hắn, cười như không cười quét Hàn Tuyết một cái.

“A nha.....” Mặt Hàn Tuyết càng đỏ hơn, nam nhân này, sao lại càn rở như thế.

“Ta thấy chúng ta nên thức dậy nhé, ta đối với nàng thật không có sức chống cự mà.” Không kìm hãm được nữa vuốt vuốt bầu ngực mềm mại như tơ của nàng, Hàn Chiến mới lưu luyến không rời buông tay, đứng dậy xuống giường, từ trong tủ treo quần áo bên giường lấy quần áo Hàn Tuyết ra, đưa cho Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết núp ở trong áo ngủ bằng gấm nhìn Hàn Chiến lỏa thân thể đi tới đi lui, cười nham nhở, đặc biệt chứng kiến tới dục vọng ngẩng đầu của hắn thì cười càng lợi hại hơn.

Hàn Chiến bất đắc dĩ mắt liếc dưới háng mình, tức giận nói: “Cười nữa, liền đem nàng đè lên giường làm ba ngày ba đêm.”

“Quỷ hẹp hòi!” Nín cười nhận lấy quần áo, kéo ra áo ngủ bằng gấm nhất nhất mặc, chờ mặc xong quần áo trong muốn xuống giường mặc quần thì mới nhìn thấy đến Hàn Chiến đang nhìn ngắm thân thể hai tay ôm ngực đứng tại chỗ, chỉ nhìn chòng chọc nàng mặc quần áo, dưới háng hắn, Thiết Bổng đã hoàn toàn ngẩng đầu. Hàn Tuyết không khỏi đỏ ửng cả mặt: “Sắc quỷ, chàng sẽ không sợ Tinh Tẫn Nhân Vong à.”

Hàn Chiến cười đi tới ôm lấy nàng, bàn tay sờ lên chân của nàng, khẽ vuốt ve, tà ác ở bên tai nàng thổi hơi, “Bây giờ thật muồn đè nàng lên giường.”

“Đừng như vậy.” Hàn Tuyết vặn vẹo ly thân thể, nhỏ giọng kháng nghị, thân thể trải qua việc ái ân có chút nhạy cảm, khi hắn khẽ vuốt, hoa tâm đã có chút ướt át.

“Ừ.....” Hàn Chiến sa sút tinh thần rên rỉ lên một tiếng, thu lại bàn tay đang làm loạn ở bắp đùi nàng, đổi lấy ôm hông của nàng, đầu tựa vào trên vai nàng, hít sâu vài hơi, bình ổn hơi thở dục vọng. Qua một lúc lâu, hắn mới khẽ hôn ở bên tai Hàn Tuyết, “Mau mau mặc vào đi, ta ở bên ngoài chờ nàng.” Nhẹ nhàng buông nàng ra, cầm quần áo dưới sàng lên mặc vào, đầu cũng không dám ngoảnh lại, mở cửa đi ra nội thất.

Chương 12: Xui xẻo Lương Nhị thế tử

Hàn Tuyết cười khẽ tiếp tục cầm quần áo sạch sẽ trên giường lên mặc vào, đợi khi mặc xong xuôi, nàng từ trên bàn trang điểm cầm lên một thanh lược ngọc, lại lấy trang sức đeo tay trong hộp mang vào, cùng mấy chiếc trâm cài ngọc khéo léo, vấn lại mái tóc dài xõa tung, đi ra khỏi phòng. Vòng qua bình phong, đã thấy Hàn Chiến ăn mặc chỉnh tề, ngồi đằng kia uống trà.

“Thắt bím lại giúp ta đi.” Nói xong, đem lược đưa cho hắn, mình ở trước bàn ngồi xuống, thuận tay đem một sợi dây buộc có đính ngọc đặt lên bàn.

Hàn Chiến nhận lấy lược, đứng ở phía sau nàng, thuần thục giúp nàng chải tóc xong thắt bím lại, cũng tỉ mỉ đem trâm hoa cài ở giữa tóc. Hàn Tuyết đối với mái tóc dài của nàng không có chút biện pháp nào, vài lần huyên náo muốn cắt đứt cho xong, sau năm nàng 5 tuổi, đều là do hắn chải tóc giúp nàng.

Chải tóc xong, Hàn Tuyết lập tức đứng dậy, kéo Hàn Chiến muốn chạy ra ngoài, “Chúng ta đến xem tên Lương Nhị thế tử đó đi.”

Vào lúc này, cũng không biết bị Diễm Nương chỉnh thành bộ dáng gì rồi.

Hàn Chiến trở tay kéo lại, vây nàng trở về trong lòng ngực mình, “Diễm Nương đang ở ngoài cửa.”

“À?” Tay nhỏ bé ngắt mu bàn tay đang có xu thế tiến sâu xuống.

“Sao chàng không nói sớm chứ.” Hàn Tuyết hướng về ngoài cửa kêu: “Diễm Nương, tỷ ở đâu?”

“Tiểu thư, ta ở đây.” Diễm Nương từ ngoài cửa cẩn thận ló đầu vào, thấp giọng đáp lại, còn bất chợt nhìn lén Hàn Chiến mấy lần.

“Tỷ dẫn đường, chúng ta đến xem Lương Nhị thế tử một chút.” Hàn Tuyết ôn nhu nói với Diễm Nương.

“Thưa vâng, tiểu thư, mời đi bên này.” Chờ Diễm Nương quay người lại, Hàn Tuyết quay đầu lại trừng Hàn Chiến, miệng không tiếng động khép mở, “Chàng xem, chàng đã dọa người ta sợ kìa.”

Hàn Chiến mặt vô tội nhún nhún vai, cũng mấp máy môi giống như nàng: “Tự nàng ấy nhát gan, sao có thể oán trách ta.”

Nhăn mũi, hừ hắn một tiếng, Hàn Tuyết kéo hắn đuổi theo Diễm Nương, đi xuống thang lầu, trong Hàm Xuân lâu cũng sắp đặt bí đạo Hàn Tuyết dễ dàng đi xuyên qua, nhưng phải bước vào gian phòng mật. Đi xuyên qua trong bí đạo, Diễm Nương mở ra một cánh cửa nhỏ chỉ có một người vào lọt, đi vào trước một bước, cửa ra vào bí đạo là nằm trong tủ treo quần áo một gian phòng. Diễm Nương mời Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến ngồi vào chỗ của mình bên bàn tròn trong phòng, liền đi tới cửa sổ ở một bên, đi đến bên trong kéo ra một cái cửa sổ lớn.

Đây là một gian phòng chuyên dành riêng cho những vị khách ‘đặc biệt’, dùng để theo dõi những gian phòng khác, hai gian phòng trung gian lấy bức bình phong bằng thủy tinh ngọc tách ra, bên kia của tấm thủy tinh dùng một loại nước sơn đặc biệt, khiến cho người bên gian phòng kia khi nhìn vào cứ tưởng như đó chỉ là một mặt tường bình thường, nhưng bên đây có thể thấy rất rõ tình huống căn phòng cách

vách.

Tình cảnh của căn phòng cách vách làm cho Hàn Tuyết trừng lớn mắt, nhảy lên vọt tới bên cửa sổ. Oa, đây cũng hoành tráng quá mức đi!!?? Mặt không thể tưởng tượng nổi quay đầu nhìn về phía Diễm Nương, sau này nhất định không thể trêu chọc Diễm Nương, nhìn nhu nhu nhược nhược đấy, không nghĩ tới tâm lại hung ác đến như thế, quá đáng sợ. Hàn Chiến mất tự nhiên sờ sờ lỗ mũi, cùng Hàn Tuyết đối diện nhìn một cái, ở trong mắt đối phương đọc được ý tưởng giống nhau.

Chỉ thấy Lương Nhị thế tử vừa đáng hận vừa đáng thương, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy vẻ thống khổ, miệng há to giống như đang gọi, hai tay bị hai cô gái trần truồng nắm lấy, mặt hướng bọn họ lộ ra trọn vẹn thân thể trần truồng, quỳ sấp. Dưới thân thể của hắn còn treo một cô gái trần truồng, hạ thể cô gái đang nhanh chóng khuấy động hắn, mà tương đối làm cho người ta kinh hoàng đó chính là, phía sau hắn còn có một người nam nhân lực lưỡng giống như gấu, chỗ bọn họ đứng, không thấy được dương vật của nam nhân kia, nhưng dựa theo động tác đút vào nhanh chóng của người đó, có thể làm cho người ta rất rõ ràng liên tưởng đến, hắn đang bạo hoa cúc của Nhị thế tử.

Hàn Tuyết nhăn mặt, cầm lấy tay Hàn Chiến, tiến sát vào trong ngực hắn. Nếu nàng còn chưa trải đời, còn có thể hồ đồ lờ mờ, không cảm thấy có cái gì, nhưng từ sau khi trải qua việc nam nữ, thành thật mà nói, nàng có chút sợ hãi. Dựa theo Hàn Chiến đối nàng ôn nhu mềm mại, đêm đầu tiên của nàng lại còn đau như vậy, có thể nghĩ Lương Nhị thế tử kia hiện tại đau đến bao nhiêu.

Hàn Chiến đau lòng vỗ vỗ lưng của Hàn Tuyết, mắt lạnh lùng nhìn Diễm Nương trừng trừng, Diễm Nương hốt hoảng vội vàng đem cửa sổ kia đóng lại, sau đó thối lui đến phía sau không dám lên tiếng.

Hàn Tuyết đi tới bên cạnh bàn rót cho mình ly trà, uống một hớp, mới đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Có một số việc mặc dù tàn nhẫn, nhưng lúc nên xuất thủ, nàng cũng không thể nương tay, nếu không, xui xẻo chính là nàng. Bình phục tâm tình của mình, Hàn Tuyết chuyển sang Diễm Nương nói: “Nói với ta biết, hai ngày nay mọi người ‘chiêu đãi’ Lương Nhị thế tử thế nào, kể ta nghe xem có hợp với ‘lễ nghi’ không?”

“Tối hôm qua người vừa tới, thì ta ở trong rượu và thức ăn tăng thêm ‘ Túy hồng trần ’, cũng bảo mười mấy vị tỷ muội đến thị tẩm Lương Nhị thế tử cho này, trong hôm nay, bên trong phòng, trong lò hương chính là dùng ‘ Kim Thương Bất Khuất ’.” Thấy sắc mặt Hàn Tuyết không tốt lắm, Diễm Nương thận trọng nhìn Hàn Chiến, rất sợ vị cuồng nhân đứng kế bên này lại đột nhiên nổi dóa.

‘ Kim Thương Bất Khuất ’ nghe thấy tên cũng biết là loại dược hiệu gì rồi.”Túy hồng trần cũng là xuân dược?” Hàn Tuyết hỏi, lấy danh tự này trái lại rất có ý tứ đấy.

“Dạ, giá thị trường là một trăm lượng vàng một chai, thuốc của Kỳ công tử là có tiền cũng khó mua được.” Diễm Nương cẩn thận đáp trả.

Nói một cách khác, Túy Hồng Trần là cực phẩm xuân dược, không nghĩ tới thuốc của lại đáng tiền Hàn Kỳ như thế. Hàn Tuyết một tay lau môi đỏ của mình dùng ngón tay nhẹ xoa một chút, hơi suy nghĩ một chút, đưa tay rót một ly trà đặt ở bên tay phải cạnh bàn: “Về nhà sau nhớ nhắc nhở ta, bảo Hàn Kỳ bế quan Luyện Dược.”

Hàn Chiến rất tự nhiên đến ngồi xuống bên cạnh

“Được.” Hắn buồn cười nâng chung trà lên từ từ uống. Hắn sao lại

không hiểu Hàn Tuyết đang suy nghĩ cái gì. Một chai xuân dược giá thị trường trăm lượng vàng, thiên hạ còn có chuyện kinh doanh nào tốt hơn chuyenj này cơ chứ? Huống chi người chế tạo ra loại dược hiệu này, vẫn còn ở trong tay của mình, Hàn Tuyết đương nhiên sẽ không để cho người kia lười biếng rỗi rãnh ở trong nhà.

“Từ tối hôm qua đến bây giờ không ngừng qua sao?” Tối hôm qua là ‘ Túy Hồng Trần ’, hôm nay là ‘ Kim Thương Bất Khuất ’, mười cô gái thêm nam nhân như gấu đó, Lương Nhị thế tử này chỉ sợ là bị phế thôi.

“Đến giờ Tý thì dược hiệu đã qua, không có tiểu thư phân phó, ta không dám dừng tay lại.” Diễm Nương nói, mắt lại cẩn thận liếc Hàn Chiến, nhưng thật ra là sợ nam nhân này ghen tức không có chỗ phát, phun lửa đến trên người nàng, dáng vẻ như muốn ăn thịt người của Hàn Chiến lúc sáng, bây giờ nghĩ lại còn sau sợ.

Hàn Tuyết hiểu rõ nhìn Diễm Nương một cái, “Lát nữa thì dừng tay, rồi cho hắn uống thuốc‘ Vong Trần ’ với lượng gấp đôi, tự ngươi động thủ, ta không hy vọng có chuyện ngoài ý muốn.” Vong Trần —— quên mất hồng trần, là loại thuốc tiêu trừ trí nhớ do chính Hàn Kỳ bào chế, phân lượng vừa đúng thì chỉ mất trí nhớ, mà hai phần, là có thể khiến người trở nên ngu si. Mà nàng chính là muốn người này sẽ không thể tạo ra uy hiếp gì với nàng, mảy may cũng không được.

“Ta hiểu.” Diễm Nương ưu nhã khom người thi lễ, trong lúc Hàn Tuyết còn đang trầm tư, lui ra ngoài.

“Ra khỏi Bích Lạc, hắn muốn chết.” Nam nhân dám mơ ước chạm vào nàng, cho dù thành một thằng ngốc, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

“Đã biết rồi, quỷ hẹp hòi.” Lườm hắn một cái, Hàn Tuyết đứng lên, đi tới bên cửa sổ kéo cánh cửa sổ kia ra, nhìn phòng kế bên, Lương

Nhị thế tử thống khổ gào lên. Mặc dù không nghe được thanh âm, lại có thể tưởng tượng được.

Bên hông đột nhiên có một cánh tay ôm tới, thân thể bị ôm áp vào lồng ngực phía sau

“Không phải sợ sao? Sao còn nhìn?”

“Thấy rõ ràng chuyện mình đang làm, ta không thể cứ núp ở phía sau các ngươi, sẽ không trưởng thành được.”

Từ nhỏ đến lớn, nàng được bảo hộ vô cùng tốt, bất kể là tranh đấu trong cung, hoặc là các loại tranh đoạt trên thương trường, nàng đều chưa từng tự mình đối mặt qua. Chưa từng đối mặt, nhưng cũng không phải gì cũng không biết. Nàng mang theo trí nhớ của kiếp trước ra đời, tuy chỉ có mười năm, mặc dù cũng chưa từng trải qua tranh đấu. Nhưng các loại phim ảnh, hay truyện ở hiện đại, có gì mình chưa nhìn qua chứ? Nếu không, trong thâm cung này, có hơn mười mấy người vị công chúa, dựa theo sự sủng ái của nàng ở trong cung, sao có thể toàn thân sống đén bây giờ.

Huống chi, hiện tại nàng đã có gia tài bạc vạn như thế, sau lưng lại có không ít nhân tài, vãn một tay nàng tạo dựng lên. Mặc dù nàng quy định qua, những đứa trẻ được Lãnh gia trang bồi dưỡng sau khi tròn mười sáu tuổi, đã có thể đến phòng lương nhận lấy một trăm lượng bạc trở về quê quán, lại rất ít có người nguyện ý rời đi. Đây chính là hiệu ứng tình thân, nàng lợi dụng kiến thức tâm lý học trên sách từ kiếp trước, hoàn thành từng chuyện từng chuyện một cách rất cẩn thận. Mặc dù nàng đối với người được nàng cứu trợ, đúng là xuất phát từ mối quan tâm chân thành, đối với bọn nhỏ được mang về Lãnh gia trang, tất cả đều được đối xử thật lòng, nhưng chỉ là loại tâm tình mâu thuẫn hai mặt này, mới chính là loại đáng sợ nhất, không phải sao? Tất cả mọi người nhìn lầm nàng rồi, thật ra thì,

nàng, cũng không thiện lương.....

Cửa cách vách phòng bị đẩy ra, một nam tử đi vào, làm thủ hiệu với hùng nam trên giường, hùng nam thấy hơi gật đầu, ngay sau đó nhanh chóng đỉnh đưa. Thân thể Lương Nhị thế tử vô lực giãy dụa, biểu hiện trên mặt thống khổ vặn vẹo, khóe miệng có bọt mép tràn ra, mà cô gái dưới người hắn lại ngửa đầu biểu tình sảng khoái dị thường, theo lực đút vào mạnh mẽ của hùng nam, nam căn của Lương nhị công tử cũng làm động tác đút vào đối với cô gái phía dưới hắn lấy. Cho đến khi hùng nam dùng lực nhấn mạnh vài cái, hắn ôm cái mông của Lương Nhị thế tử đêin cuồng nhân,, nàng kia cùng hùng nam tựa hồ cũng lấy được thỏa mãn. Mà dáng vẻ Lương Nhị thế tử cũng càng thêm thống khổ, cho đến khi hắn bị hùng nam lật người lại, Hàn Tuyết mới nhìn rõ, nam căn của hắn căng cứng, mang một màu tìm bầm.

“Sao lại như vậy?” Hàn Tuyết giật mình trừng lớn mắt.

“À.” Hàn Chiến một tay ôm chặt nàng, một tay nhẹ nhàng vỗ lấy mu bàn tay nàng, khẽ an ủi.

Quả nhiên, Hàn Chiến mới nói xong, chỉ thấy cô gái lúc trước ở phía dưới Lương Nhị thế tử, từ trong nam căn của hắn chậm rãi rút ra một cây ngân châm tỏa sáng, dài sáu bảy phân nhổ ra ngoài, nam căn của Lương Nhị thế tử lập tức phun ra tinh dịch màu trắng, cũng không phải phun ra nhiều, chỉ tràn ra được một ít.

Chương 13: Trừng phạt

“Hắn đã phế.” Hàn Chiến vô tình làm câu tổng kết, hai tay đem cửa sổ kia đóng lại, liền một tay bế Hàn Tuyết lên.

“Ai nha!” Hàn Tuyết vội ôm cổ của Hàn Chiến, cố giữ thân mình thật vững vàng.”Chàng làm cái gì thế? Dọa người ta giật mình.”

“Ta vốn không nên để nàng thấy cảnh này. ” Hàn Chiến xót xa tựa trán mình vào trán nàng, “Ta lại hi vọng nàng có thể vẫn tránh sau lưng ta, mọi việc của nàng đều hãy để ta giúp nàng chống đỡ.”

“Ta không cần núp sau thân thể của chàng,ta muốn đứng ở bên cạnh của chàng cơ.” Hàn Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, ấn xuống khoé miệng hắn một nụ hôn “Hoàng đế ca ca từng nói qua, ta là Bích Lạc công chúa, có trách nhiệm thủ hộ thiên hạ này, cho nên ta không thể núp ở bất luận phía sau kẻ nào.” Tựa đầu dựa vào cổ của hắn, Hàn Tuyết nhẹ giọng hỏi: ” Chàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta, có đúng hay không?”

“Ta vẫn luôn ở tại phía sau nàng, chỉ cần nàng quay đầu lại, là có thể nhìn thấy ta.” Hàn Chiến kiên định mà nói ra, ôm nàng đi vào bí đạo, đi từ bí đạo lên lầu cuối.

“Đi đâu thế?” Hàn Tuyết mặc hắn ôm mình đi tới chỗ nào, dù sao không sợ hắn sẽ đem nàng bán.

“Nàng không phải đã nên đói sao? Hôm nay chỉ ăn có một chút thôi.” Trừ đi thời gian ngủ, tỉnh dậy thì nàng mới chỉ dùng một lần cơm, là sớm nên đói bụng rồi.

“Ta hiện tại không muốn ăn.” Nhìn mới vừa rồi tình cảnh như vậy, nàng sao vậy còn có thể có khẩu vị ăn cơm nha.

“Cố gắng dùng một chút, thân nàng yếu đuối, không chống cự nổi đâu!” Vốn là không có mấy lượng thịt, hai ngày nay lăn qua lăn lại, cằm cũng nhọn. (là ai hại tỉ ấy lăn qua lăn lại í nhở ^^~?)

“Nói lung tung, người ta từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng xảy ra bệnh nặng gì, làm gì có chuyện thân thể yếu đuối.”

Nàng thân thể yếu đuối sao? Phản đối, từ nhỏ đến lớn, cơ thể nàng hầu như chưa từng phát sinh bệnh tật gì.

Hàn Chiến khó chịu liếc nhìn nàng, đặt nàng bên cạnh bàn ngồi lên ghế tròn, trên bàn đã bày đầy thức ăn.”Đêm đầu tiên hôn mê một ngày một đêm, làm tiếp lần thứ nhất, lại ngủ một ngày, còn nói không sao?”

Ách....., Hàn Tuyết mặt đầy hắc tuyến, được rồi, ở phương diện này nàng thật không thể phản bác, nhưng nàng hiện tại thật không muốn ăn cơm.”Ta muốn ăn canh, không muốn ăn cơm.” Giận dỗi giật lấy ống tay áo của hắn, “Người ta thật không có khẩu vị chứ sao.”

“Thật hết cách với nàng.” Hàn Chiến múc chén cháo gà đặt ở trước mặt nàng, nhìn nàng bưng lấy từ từ uống, tự mình mới bắt đầu ăn cơm.

Một chén cháo gà xuống bụng, Hàn Tuyết đem chén không để ở một bên, nằm sấp nhìn Hàn Chiến ăn cơm. Nam nhân cùng nữ nhân chính là không giống nhau, nàng nhiều nhất chỉ có thể ăn nửa chén cơm, mà Hàn Chiến ăn cơm tựa như gió thu cuốn hết lá vàng, động tác mặc dù nhìn ưu nhã nhã nhặn, nhưng thức ăn trên bàn cũng

đang nhanh chóng giảm bớt.

Nhìn một miếng cá bột hương cà đưa đến trước mặt, Hàn Tuyết che môi lắc đầu, nhìn kia chiếc đũa mùi cá cà biến mất trong miệng Hàn Chiến.” Một lát nữa nhắc cho Vương đại ca chuẩn bị xe ngựa nhé, trời vừa sáng, chúng ta liền lên đường. Trong kinh có thể có một đám người đang chờ chúng ta đấy.”

“Cùng đi sao?” Từ hai năm trước, sau khi hoàn du các nước trở lại, Hàn Tuyết đã để cho mười hai thị vệ đi tách hai người bọn họ ra, mười hai thị vệ sẽ lên đường muộn hơn bọn họ một ngày. Công phu của hắn rất tốt, nếu gặp chuyện không may thì hắn chỉ cần mang theo Hàn Tuyết càng dễ dàng thoát thân. Có mười hai thị vệ theo, vạn nhất đối phương nhiều người, ngược lại sẽ có thương vong. Đi tách ra như vậy, mười hai thị vệ ngược lại thành trở thành viện binh phía sau của bọn họ, mọi việc nhất nhất ổn thoả

“Dạ, ” Hàn Tuyết gật đầu một cái, cười híp mắt nói: “Hộ quốc công chúa dù sao cũng phải thể hiện chút phô trương, người ta ba nhóm có đặc phái viên trong kinh thành, chúng ta cũng phải có gì đó đáp lễ chứ.”

“Lại nghĩ đến cái mưu ma chước quỷ gì rồi hả?” Ăn uống no đủ, Hàn Chiến buông chén đũa xuống.

“Một lát đến Tụ Bảo trang dạo một vòng, bản Công Chúa vào kinh, sao có thể không có tiên phong mở đường, đông đảo cung bộc chứ?” Hàn Tuyết nghịch ngợm hướng Hàn Chiến nháy nháy mắt.

Nàng khi nào qua cần tiên phong mở đường, đông đảo cung bộc? Ra khỏi cửa ngay cả cá tỳ nữ cũng không chịu mang bên người, đã thế còn không thấy xấu hổ nói ra những lời này. Biết nàng lại muốn chỉnh người chơi, Hàn Chiến bất bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng chỉ có thể

giúp đỡ nàng cùng nhau chỉnh người từ nhỏ đến lớn, nhưng hắn chính là quán triệt tinh thần phụ xướng phu tùy rất tốt.

Hàn Chiến mở ra cửa phòng sau Kim Linh, chỉ chốc lát sau, mười hai vệ do Thái Cửu dẫn đầu lập tức đồng loạt xuất hiện ở ngoài cửa."Tham kiến công chúa, đại nhân."Ủa? Thái đại ca, sao lại là ngươi, Vương đại ca đâu?" Hàn Tuyết kỳ quái nói, bình thường nàng gọi tới đều là Vương Chính Nghĩa một thân thị vệ trưởng tới chờ lệnh, sao lúc này tới lại là Thái Cửu?

Thái Cửu nhanh chóng đưa mắt liếc Hàn Chiến một cái rồi lại thấp mắt nhìn xuống nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên một góc độ quỉ dị. Vương Chính Nghĩa dĩ nhiên không dám tới, hắn trốn công chúa ngoài cửa phòng nghe lén công chúa cùng đại nhân làm việc, còn bị đại nhân bắt được, vào lúc này vẫn không thể ngừng trốn xa xa, còn do đại nhân phao tin tuyên bố muốn cắt đầu hắn đấy.

Hàn Tuyết nhìn sắc mặt quỉ dị của Thái Cửu, mặt đầy hắc tuyến quay đầu nhìn về Hàn Chiến: "Không phải là muốn ta thành cái hình dạng kia chứ?"

"Hừ!" Hàn Chiến hừ lạnh một tiếng, coi như là đáp lại vấn đề của nàng. Hoà thượng thoát được nhưng miếu sao thoát được, hắn cho là hắn trốn được sao?

"Phốc xuy ~~, ha ha... .. •^^•". Hàn Tuyết bật cười, cảm nhận được nhãn đao của Hàn Chiến mới miễn cưỡng nhịn cười nói: "Ngươi nhắc Vương đại ca đi một chuyến đến Tụ Bảo trang, bảo bọn họ điều 120 người đi tới, 100 người làm ăn mặc như thị vệ phía sau, 20 người ăn mặc làm thị nữ. Hừng đông ngày mai theo ta đi kinh thành."

"Vâng" Thái Cửu đang xoay người định đi, Hàn Tuyết vội gọi hắn lại, cười nói: "Bảo Vương đại ca đừng trốn nữa, Hoà thượng thoát được

chứ miếu thoát được sao? Ta sẽ bảo vệ hắn vô sự, hắn không cần trốn tránh. Hàn Tuyết nói xong lại cười.

“Dạ, thuộc hạ đi nói cho hắn biết ngay.” Thái Cửu cười lui xuống.

“Nàng muốn bảo vệ hắn?” Tai trắng noãn bị mút chặt, hai bàn tay ôm trước ngực Hàn Tuyết, qua lớp y phục ngăn cách phục xoa nắn.

“Nha! ~~, đừng, người ta mới vừa thay y phục đấy.” Nam nhân này ăn no tư tưởng dâm dục sao? Hai tay Hàn Tuyết bắt được bàn tay đang ở trước ngực làm loạn, dùng lực kéo ra.

“Khí thế bảo lãnh người vừa mới đây của nàng đi đâu rồi?” Hàn Chiến khẽ cắn lên cổ của nàng trừng phạt, hai tay ở trên người nàng sờ loạn khắp nơi, cùng nàng chơi trò nâng tránh né chiến.

Nhu có thể khắc cương, Hàn Tuyết lập tức xin tha cho: “Hảo ca ca, Tuyết Nhi lần sau không dám chứ sao.”

“Hừ!” Nàng không dám mới là lạ, tay Hàn Chiến lại ngừng lại, ôm hông của nàng.

Thấy Hàn Chiến dừng lại thế công, Hàn Tuyết lập tức tiến sát trong ngực hắn, nhu nhược nói: “Mệt quá nha.” Nói lấy che miệng ngáp một cái.

Hàn Chiến cau mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Tuyết mấy ngày nay gầy một vòng, lo lắng vuốt ve, “Ngày mai sẽ rời đi lúc sáng sớm, ngủ tiếp một lát vậy?”

Nam nhân này vĩnh viễn cũng sẽ chiếm lấy vị trí thứ nhất trong lòng nàng, mưu kế thực hiện được, đồng thời Hàn Tuyết cũng thấy cảm động sâu sắc. Bảo vật vô giá dễ tìm, khó được một tình lang. Nàng

có vô số bảo vật vô giá, thế nhưng tình lang một lòng vì nàng như thế trên đời cũng chỉ có một, cũng là thứ mà nàng duy nhất muốn có.

“Không ngủ, mấy ngày nay luôn ngủ thôi.” Nghĩ đến nguyên nhân khiến nàng luôn ngủ mấy ngày hôm nay làm sắc mặt Hàn Tuyết không khỏi phiếm hồng. Tại sao dùng sức là hắn, mệt mỏi chung quy lại là nàng, trong bụng không khỏi có mấy phần không cam lòng, mắt to chuyển một cái, khóe miệng thoáng một nét cười không thiện ý, một đôi ngọc thủ vuốt ve trên khuôn ngực rộng rãi cường tráng của hắn, thỉnh thoảng ma sát nhũ hoa của hắn qua lớp quần áo ngăn cách.

“Tuyết Nhi?” Ánh mắt Hàn Chiến mang một tầng sương mỏng, đôi bàn tay nắm lấy eo thon không vừa một vòng ôm của nàng dán sát lên thân thể của hắn, làm cho nàng cảm thụ dục vọng đã hưng phấn của hắn.

“Oa?!!” Hàn Tuyết vội rút tay về, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn kêu lên, nàng mới chỉ vuốt ve lồng ngực của hắn qua lớp quần áo ngăn cách, sao hắn liền động tình như vậy?

“Muốn sao?” Hơi thở nóng rực của Hàn Chiến phun tại bên tai nàng, dọa nàng sợ đến gục đầu xuống mãnh liệt dao động, nàng còn không muốn chết ở trên giường có được hay không?

“Đó chính là cố ý!” Hàn Chiến nói câu khẳng định xong, liền ôm lấy Hàn Tuyết chuyển tiến vào nội thất, đem Hàn Tuyết ném lên giường, “Nhìn ta làm sao thu thập nàng.”

“Người ta mới không phải cố ý.” Hàn Tuyết hét lớn, người ta là có toan tính đấy- những lời này chỉ có thể nói ở trong lòng.

Hàn Chiến đóng cửa sổ nhanh chóng trở lại nội thất, đem cửa nội

thất chốt thật tốt mới bắt đầu cỡi quần áo của mình. Một món, rồi lại một món, thấy thấ Hàn Tuyết trừng lớn mắt, nhìn trước mắt từ từ phơi bày nam thể, cũng không nhịn len lén nuốt ngụm nước miếng. Không phải là nàng nói, nam nhân này vóc người thật sự rất gợi cảm, toàn thân bắp thịt đều kiện mỹ (tráng kiện + hoàn mĩ, hì hì, cái này là của tác giả ^^) như tiên nhân, tựa như từng khối đều lộ ra sức mạnh, thật là cường tráng!! Khi tiểu khố cuối cùng cũng rời thân thể của hắn, Hàn Tuyết vội che miệng của mình, sợ mình kinh hoàng thất thố. Nam căn kia mặc dù mới ngẩng đầu một nửa không thô to như khi ân ái, nhưng cũng đã không nhỏ, thật rất khó tin tưởng, hoa huyệt của mình có thể nuốt vào vật lớn như thế. Hàn Tuyết trừng đôi mắt to, bịt chặt đôi môi đỏ mọng thiếu chút nữa sợ hãi kêu, nhìn nam căn kia ở dưới tầm mắt của nàng nhanh chóng ngẩng đầu, thẳng tắp chỉ nàng, hơn nữa hình thể nhanh chóng phát đại, thay đổi thô thô tráng tráng. Vật này tỉnh ngủ hay chưa tỉnh ngủ thật không kém một con ngựa nha.

“Nàng thấy hài lòng sao ?” Hàn Chiến cười tà, bước một bước liền tới giường, một cánh tay lớn bắt được đôi chân muốn chạy trốn của Hàn Tuyết kéo hướng mình, một bàn tay khác quả quyết bắt đầu cởi y phục của nàng.

“Nha! Không cần, không cần.” Tay nhỏ bé gắng cứu lấy mình không bị đem quần áo cởi bỏ ra, tuy nhiên không thể nhanh hơn được động tác của Hàn Chiến, che nơi này, bên kia lại bị hắn cởi ra.”Người ta không muốn cỡi quần áo á…, ngươi còn như vậy, ta liền gọi người.”

Hàn Chiến nghe vậy ngừng tay lại, chớp mắt nhìn nàng cười, cười khiến toàn thân nàng da gà gai ốc đều nổi lên đầy kháng ý. “Tốt, nàng không muốn cởi thì không cởi.”

Hàn Tuyết đang cho là mình cuối cùng cũng tránh thoát một kiếp thì thân thể cường tráng của Hàn Chiến mãnh liệt bổ nhào đè nàng ở

trên giường, hai bàn tay to mạnh mẽ bắt hai tay của nàng, lại dùng một tay cố định ở đỉnh đầu nàng, Hàn Chiến hơi nghiêng người đem bàn tay còn lại đặt lên trên trái tim nàng, nâng một khối mềm mại lên xoa nắn. Khoé miệng hắn thêm nhếch lên, cười nhìn nàng: “Nàng cho rằng ta sẽ dừng lại như vậy?”

Hàn Tuyết trừng mắt nhìn hắn, trời ạ, Hàn Chiến cười thật tà ác, nhưng mà cũng thật hấp dẫn, hại nàng nhịp tim đập thật nhanh. Mà tay của hắn đang đặt trên tim của nàng, hứng thú dạt dào dùng lực vuốt ve đùa bỡn lấy, liệu có thể bị hắn nghe thấy hay không?

“Chàng, chàng đừng như vậy, ” Hàn Tuyết bất an vặn vặn thân thể, muốn tránh né bàn tay kia, nhưng là không có cách nào, “Là người ta chuyện xưa không phải nha.” Cái đồ nam nhân keo kiệt.

“Đừng mắng ta ở trong lòng, Tuyết Nhi, ta nghe thấy được nha.” Hàn Chiến hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cắn lên cảnh xuân trắng noãn của nàng. Bị gặm lấy, lực đạo gặm liếm nhanh chóng vẽ trên cơ thể trắng noãn nhiều đoá hồng mai.

“Ưm..... Đừng, đau .” Hàn Tuyết mắt mang tầng sương mù than nhẹ, hắn thật thô, thật dữ dội a, cắn đau người ta.

Mặt Hàn Tuyết có chút ủy khuất, lại mang vẻ mặt chọc người thật trìu mến, chỉ liếc mắt một cái liền đánh tan thần trí Hàn Chiến, đồng tử của hắn nhất thời sơn màu đen, môi nhiếp trụ môi đỏ mọng tiếp xúc nhiệt liệt, liếm mút quấn quít, lưỡi đưa vào trong miệng nàng lật xoắn, bắt nàng ngậm vào trong miệng mình bú liếm.

Hàn Tuyết cảm giác thở dốc khó khăn, nàng bất an vặn vẹo thân thể kháng nghị càng chọc dục hoả hơn lửa của Hàn Chiến. ” Ừm..... Không..... Muốn, ” Kịch liệt ái dục của Hàn Chiến có chút hù dọa Hàn Tuyết, nàng than nhẹ kháng nghị, vặn vẹo thân thể né tránh, lại

không đấu lại được khí lực của hắn.

Chương 14: Hàn Chiến trừng phạt

Ngay lúc Hàn Tuyết cho rằng mình sẽ ngạt thở trong nụ hôn của Hàn Chiến thì hắn cuối cùng cũng chịu buông tha cho môi của nàng, hôn lấy cổ và vai của nàng, hướng xương quai xanh của nàng gặm xuống.

Hàn Tuyết tham lam hô hấp lấy không khí, ngực phồng kịch liệt, trái tim bởi vì thiếu khí mà cấp tốc nhảy mạnh như muốn chạm tới lồng ngực. Hàn Chiến mê luyến vươn đầu lưỡi liếm lấy khuôn ngực đang phập phồng kịch liệt của nàng, từng chút vây lấy một bên ngực cao vút kia liếm láp, đến khi cả bầu ngực đều dính nước miếng của hắn, mới ngậm trái mọng diễm hồng kia, chậm chậm cắn mút, liếm lên hai cái lại dùng sức khẽ hấp lấy, đến khi một bên tiểu hồng quả bởi dưới sự cắn mút của hắn trở nên sưng đỏ đứng lên thì hắn mới dùng phương pháp tương tự liếm láp bầu ngực kia.

Hàn Tuyết lúc này đã không thể phân rõ nhịp tim đập kịch liệt của mình là vì hô hấp khó khăn hay là vì sự âu yếm của Hàn Chiến đối với bộ ngực của nàng mà tạo thành, nàng bất an muốn tránh thoát, dùng sức vặn vẹo lấy thân thể lại không thể trốn thoát lấy nửa phần, chẳng qua là làm cho thân thể mềm mại của mình ma sát lấy lồng ngực cứng rắn của Hàn Chiến, khiến cho hô hấp của hắn càng thêm thâm trầm dồn dập.

Hàn Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Hàn Chiến, hắn chớp nhẹ mị mắt, le lưỡi liếm láp khóe miệng, bộ dáng tà mị mà dâm mỹ làm cho nàng toàn thân như cháy lên luồng nhiệt.”Không cần.....” Nàng lẩm bẩm trong vô thức, nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng Hàn Chiến như

vậy, ánh mắt Hàn Chiến nhìn nàng lúc này giống như sói hoang đói khát nhìn thấy mỹ vị thức ăn, khiến nàng bất an, khiến nàng sợ hãi.

Bờ môi nóng rực lại bao phủ lấy môi nàng, lật xoắn dây dưa, triền miên mút vào. Bàn tay Hàn Chiến trượt vào khoảng mềm mại giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vuốt ve lấy bên đùi non, từ từ hướng lấy bắp đùi hoạt động. Hàn Tuyết cũng muốn khép chặt hai chân, lại bị hắn dễ dàng đem một chân chen vào giữa hai chân nàng, bàn tay to lớn đặt lên đùi nàng, một tay đặt lên hoa huyệt, hơi dùng lực đạo xoa lấy. Hàn Tuyết chỉ cảm thấy hoa huyệt nóng nóng, ê ẩm, loại cảm giác này không thoải mái, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy khó chịu, loại cảm giác không nói nên lời.

“Ừ.....” Nàng tưởng chừng như không thở nổi, môi bị phong bế không cách nào mở miệng, nàng chỉ có thể phát ra ra kháng nghị tiếng bằng những tiếng hừ lạnh. Hàn Chiến lưu luyến buông nàng ra lưỡi, hơi thối lui, đầu lưỡi chưa hoàn toàn thối lui mang từ trong miệng Hàn Tuyết ra một dòng tơ bạc từ khóe miệng của hắn rũ xuống.

“Đừng nữa..... Tới..... Ta..... Thở không được.....” Hàn Tuyết mảnh mai cầu xin tha thứ, nàng cũng không muốn làm người đầu tiên bị hôn đến ngạt thở.

Bàn tay đang vuốt ve trên đùi Hàn Tuyết hơi lui ra, một khắc sau nàng bật kêu nhỏ lên thành tiếng: “A.....” Hắn đột nhiên đưa ngón tay đâm vào trong cơ thể nàng, Hàn Chiến mới vừa vuốt ve bắp đùi nàng khiến cho trong huyệt hơi có ái dịch, hắn đâm vào cũng không khó khăn, hai ngón tay thô không chút do dự nhanh chóng đút vào cơ thể Hàn Tuyết.

“Không cần, không cần, Hàn Chiến.....” Hàn Tuyết lắc đầu kêu lên, không có quá nhiều vuốt ve, trong huyệt ái dịch cũng không nhiều,

chuyển động nhanh chóng như vậy làm cho nàng cảm thấy hơi khó chịu.”Sẽ đau.....”

Nghe Hàn Tuyết nói sẽ đau, động tác Hàn Chiến ngừng lại một chút, đem hai ngón tay trong cơ thể nàng dừng lại, khẽ áp lên vách hoa huyệt, tiến tới bên tai nàng nói: “Lần tới còn dám hay không hả?”

Nghe Hàn Chiến nói như thế, Hàn Tuyết trừng lớn mắt, nam nhân này vì trừng phạt nàng mà đối xử thô lỗ như thế với nàng. ” Chàng, chàng,… quỷ hẹp hòi!”

“Ân?.....” Hàn Chiến híp híp mắt, ngón tay ở trong cơ thể nàng nhanh chóng chuyển động.

“Không....., đừng..... Ân.....” Lúc này hoa huyệt co rút chẳng những không mang đến khó chịu mà còn mang ê ẩm khoái cảm xông thẳng đại não, Hàn Tuyết khẽ cắn chặt môi đỏ mọng vẫn không nhịn được rên rỉ ra tiếng.

Nhìn người yêu động tình mà mình nhịn cũng quả thật khó chịu, cảm giác được dịch ái của Hàn Tuyết trong hoa huyệt ngày càng nhiều, Hàn Chiến đem thêm một ngón tay nhanh chóng thâm nhập.

“Hàn..... Hàn Chiến.....” Hàn Tuyết rên rỉ lắc đầu, vừa muốn bảo hắn dừng lại, vừa muốn làm cho hắn chuyển động nhanh hơn một chút, nam nhân ở trên thân là đang trừng phạt nàng, nếu nàng mở miệng chính là cầu xin hắn tha thứ, nàng không muốn làm cho hắn đắc ý, đánh cuộc lấy một hơi, Hàn Tuyết chỉ có thể bất lực lắc đầu, giãy động hai tay bị chế trụ muốn tránh thoát.

Ngón tay ra vào liên tục, trong hoa huyệt ái dịch giàn giụa làm cho ngón tay đút vào càng thông thuận, Hàn Chiến buông đôi tay đang bị chế trụ của Hàn Tuyết chống lên mình, hai tay tách chân nàng ra, đặt

thân mình vào giữa hai chân Hàn Tuyết, mắt đen hơi rung động nhìn chòng chọc vào hồng diễm hoa huyệt gắn đầy những giọt sương. Đem hai chân nàng nhấc lên từ từ áp vào thân thể, tư thế này khiến mông của nàng nâng lên thật cao, hoa huyệt mềm mại hiện ra trước mắt hắn. Hai tay cầm lấy Hàn Tuyết đầu gối mở rộng thêm, diễm hồng hoa huyệt run rẩy lấy tách ra, hơi lộ ra đường mòn sâu thẳm. Đó chính là miền cực lạc của hắn.

“Đừng....., đừng như vậy.” Tư thế như vậy làm cho nàng có thể mơ hồ nhìn thấy chỗ kín của mình, Hàn Chiến nửa cưỡi trên người nàng, tư thế ấy khiến cho nam căn khổng lồ của hắn từ nửa dưới của người hắn rủ xuống xuống chỉ cách hoa tâm của nàng một chút, loại hiệu quả thị giác này làm cho nàng toàn thân đỏ ửng.

“Nhìn ta, nhìn chúng ta hợp lại làm một.” Hàn Chiến khàn giọng nói, đem nam căn khổng lồ thô to đang tím bầm tiến vào hoa khẩu, nam căn hơi bị đè ép, chen đầu vào trong.

Hàn Tuyết thở gấp, thử buông lỏng chính mình để tiếp nhận hắn, nhìn hắn từng chút tiến vào thân thể của mình, tạo ra cảm giác trướng mãn, cùng với cảm giác nhìn hắn từ từ tiến vào, làm cho hạ thể nóng lên lại phun ra nhiều ái dịch hơn.”Ân..... Chiến.....” Mặc dù nàng đã cố gắng chống đỡ nhưng thước vóc của hắn đối với nàng mà nói vẫn quá lớn, nàng luôn không thể một hớp đem hắn nuốt vào hoàn toàn.

Mặc dù sát nhập chầm chậm như vậy thật mất hồn nhưng lại khiến hắn mệt nhọc vô cùng. Hàn Chiến thở gấp, đem nam căn không lồ của mình từ từ sát nhập vào hoa huyệt của Hàn Tuyết, cảm giác được hoa huyệt khít chặt bao vây, chèn ép lên mình.

“Đừng..... Hảo chống đỡ.....” Nàng có cảm giác hạ thân sắp căng nứt, mặc dù không có cảm thấy đau, nhưng cảm giác do chống căng

nứt ở phía dưới lại khiến nàng không thở nổi.”Không cần.... ...”

Mặc dù đã trải qua mấy lần ân ái nhưng Hàn Tuyết hoa huyệt vẫn vừa chặt lại vừa nông, hắn xâm nhập vào hoàn toàn, chạm tới chỗ sâu nhất trong hoa huyệt của nàng, đầu nam căn trong nhụy hoa kia bị tiểu huyệt nhỏ nhắn cho mút thật chặt, loại khoái cảm mãnh liệt này làm cho hắn có muốn lập tức phun ra. Từng giọt mồ hôi hột thật lớn từ trên trán Hàn Chiến chảy xuống, rơi trên bụng Hàn Tuyết. “Ta…….muốn bắt đầu.” Hàn Chiến hít một hơi thật sâu, cầm lấy đầu gối của Hàn Tuyết áp xuống hai vai nàng, hạ thể đồng thồi dịch chuyển, hơn phân nửa cây gậy sắt tím bầm theo chuyển động mà rút ra. Nộ long tràn đầy sáng ái dịch trong suốt một lần nữa tiến vào, chui vào trong tiểu huyệt, ái dịch trong suốt trào ra, dính thân thể của cả hai người.

Hiệu quả thị giác tạo nên những khoái cảm liên hồi trên thân thể, trong hoa huyệt trào ra thêm nhiều ái dịch giúp cho Thiết Bổng ra vào càng thêm thông thuận, hai tay Hàn Chiến hoàn toàn trấn áp đầu gối của Hàn Tuyết trên giường, Thiết Bổng dưới hạ thể càng chen vào càng nhanh, thân thể dường như đang cưỡi trên mông ngọc của Hàn Tuyết, trong hoa huyệt ái dịch trào ra khắp nơi, chảy dài trên chân, bụng của hai người chảy tới trên giường.

“A..... A..... Hàn..... Chiến.... ..” Hàn Tuyết nhăn lông mày thở gấp gáp theo động tác kịch liệt của Hàn Chiến, thân thể của nàng điên cuồng giống sóng gió dặm thuyền nhỏ, không ngừng trên dưới dao động. Trong hoa huyệt khoái cảm sắp đạt tới điểm cao nhất, nhưng tư thế như vậy khiến cho nàng thực sự khó thở, nhanh chóng không thể hô hấp.

“A.....” Hàn Chiến thúc mạnh một cái khiến cho Hàn Tuyết đạt tới điểm cao nhất, hoa huyệt hút cắn hắn thật chặt, co rút từng cơn ồ ạt. Hàn Chiến run rẩy ôm lấy Hàn Tuyết, cố nén mình không phun ra,

đem thân thể Hàn Tuyết dịch chuyển, nửa ngồi quay lưng nửa quỳ trên dục vọng của hắn, nam căn nóng bỏng khổng lồ nhiệt xuyên thủng hoa kính.

“Nha.....” Thân thể vừa mới trải qua cao trào khó lòng chịu nổi lực xuyên qua mạnh mẽ, Hàn Tuyết thân thể sợ hãi run lên kêu ra tiếng.

Hàn Chiến nửa cúi đầu tựa bên tai Hàn Tuyết thở gấp hỏi: “Lần tới còn dám như vừa rồi hay không hả?”

Hàn Tuyết nổi giận, nam nhân này! Hai tay nắm lấy bên hông bàn tay, thở gấp gáp lấy cả giận nói: “Chàng hoàn toàn..... Không phải là..... Nam nhân..... Như thế..... Hẹp hòi.... ..?”

Hàn Chiến giang rộng hai chân ra khiến hai chân Hàn Tuyết cũng mở rộng thêm, mông ngọc ngồi trên người hắn, hai tay hắn nắm chặt thể mảnh mai thon thả, cười tà nói: “Xem ra lúc nãy ta chưa khiến nàng hiểu rõ, bây giờ ta sẽ giúp nàng hiểu rõ ta đến cùng có phải nam nhân hay không.”

Va chạm như mưa rền gió dữ khiến Hàn Tuyết ngay cả tiếng rên rỉ cũng nghẹn chặt trong cổ họng, chỉ có thể mở to miệng thở gấp, khoái cảm trong hoa huyệt làm cho nàng không tự chủ được dựa eo vào nam nhân phía sau, cường lực va đập thật nhanh khiến nàng không khỏi lắc lư, bầu ngực phía trước điên cuồng nảy lên, nàng chỉ có thể nắm chặt bàn tay đang giữ lấy hông mình để không bị văng ra ngoài.

Hoa huyệt lại một lần nữa co rút gắt gao ôm lấy nam căn của Hàn Chiến run run. “A..... Ừ..... Hô.....” Hắn liều mạng hít một hơi, tức Thẩm Đan điền, dùng nội lực dồn xuống dục vọng vì bị kích thích mà suýt phun ra. Nha đầu này cũng bị hắn làm hư rồi, dám hỏi hắn có phải là nam nhân hay không? Hắn nhất định sẽ làm cho nàng hiểu,

hắn rốt cuộc có phải là nam nhân hay không?!! Vừa nghĩ trong lòng, Hàn Chiến liền sử dụng toàn bộ mã lực triển khai đút vào, căn bản không cho Hàn Tuyết có cơ hội mở miệng.

Khoái cảm một lần lại một lần nữa đạt tới đỉnh, Hàn Tuyết cảm giác được mình sắp té xỉu thì trên vai một cơn đau ập tới. Thần trí ngay sau đó thanh tỉnh, một lần nữa cảm thụ được khoái cảm bức điên người đánh thẳng vào. Nam nhân này phạt nàng vì trêu đùa hắn thế nên mới đối như thế với nàng?! Từ lúc bắt đầu đến giờ, mỗi lần nàng bị khoái cảm đánh thẳng vào khiến nàng ngất đi thì nam nhân phía sau lưng đều sẽ cắn nàng một cái làm cho thần trí nàng trở lại, nhớ tới trước đây Hàn Chiến đối nàng luôn ôn nhu nhưng hôm nay Cuồng Bạo thô lỗ. Nàng chỉ bất quá nhất thời ham chơi, hắn lại đối với nàng như thế, thật chẳng lẽ giống như trên TV diễn kiếp trước, môt khi bị chiếm thân thể thì nam nhân sẽ không còn một lòng một dạ đối đãi sao? Nàng càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, Hàn Tuyết cắn chặt môi đỏ mọng, quật cường cự tuyệt rên rỉ ra tiếng, mắt to đầy những giọt nước mắt thật lớn theo va chạm của Hàn Chiến bay khỏi hốc mắt, rơi xuống trên giường.

Hàn Chiến thân mình đang chìm đắm trong cực lạc cũng không phát hiện ra điểm dị thường của Hàn Tuyết dị, lại một lần nữa đạt tới cao trào trên người nàng tận tình giải phóng toàn bộ tinh lực tích luỹ trong người,Vô lực ôm chặt hông của Hàn Tuyết nằm vật xuống ở trên giường, hắn tựa trên lưng nàng thở hổn hển.

Thân thể Hàn Tuyết vẫn không ngừng run rẩy lấy, hô hấp dồn dập, điều này làm cho khoé miệng Hàn Chiến gợi lên nét đắc ý. Bất quá sự đắc ý của hắn không duy trì được bao lâu. Khi hắn tựa đầu lên cánh tay Hàn Tuyết thì cảm nhận được sự ướt át, Hàn Chiến nghi ngờ ngẩng đầu lên lại nhìn được lưng trắng đang rung động của Hàn Tuyết. Đại não ý thức được hàm ý trong phản ứng của nàng, Hàn Chiến đột nhiên đem Hàn Tuyết quay mặt lại hướng mình. Chỉ thấy

Hàn Tuyết hai mắt nhắm nghiền, hai dòng nước mắt nhỏ từ khóe mắt chảy xuống, răng trắng như tuyết cắn chặt lấy môi đỏ mọng, khóe môi đã có tia máu hồng chảy xuống.

Hàn Chiến kinh hãi trừng lớn mắt, bàn tay nhanh chóng đưa về phía môi đỏ mọng, ngăn cản nàng tự làm khổ mình."Tuyết Nhi, mau buông ra, đừng cắn!"

Hàn Tuyết mở hai mắt to đang bị bao phủ bởi một tầng sương mù, thấy mặt Hàn Chiến càng làm cho nàng có cảm giác ủy khuất, môi run lên, nức nở nghẹn ngào một tiếng, phí sức giơ tay lên đánh thẳng vào hắn: "Chàng ghê tởm! Bại hoại! Ô ——"

"Đừng khóc! Đừng khóc!" Hàn Chiến ôm chặt mĩ nhân khóc sướt mướt trong ngực, lòng vừa đau lại vừa hối hận, hối hận vì đã làm quá mức, làm cho thiên hạ bé nhỏ trong ngực thương tâm khóc thút thít.

"Là lỗi của ta, là ta không đúng, Tuyết Nhi ngoan, không khóc, không khóc." Hàn Chiến đau lòng an ủi nàng.

"Oa....." Được Hàn Chiến an ủi, Hàn Tuyết ngược lại khóc càng lớn tiếng.

"Không khóc, không khóc." Hàn Chiến chỉ có thể ra sức an ủi, đau lòng gạt đi nước mắt giàn rụa của Hàn Tuyết, trong lòng thầm hận mình không nên phóng túng như thế. Hàn Tuyết thân thể yếu đuối, vốn không chịu nổi dục hỏa của hắn, mà hắn vì cùng với nàng đấu khí lại lợi dụng hưởng dụng thân thể của nàng, khiến nàng thương tâm khó qua, hắn thật sự là đáng chết.

Mây mưa quá lâu đã hao tổn đi quá nhiều tinh lực của Hàn Tuyết, nàng khóc không được một lúc liền chậm rãi ngủ. Nhìn Hàn Tuyết

dung nhan mang lệ ngủ đi Hàn Chiến không khỏi đau lòng. Nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Hàn Tuyết, cúi người khẽ liếm lấy đôi môi đỏ mọng bị nàng cắn ra máu thở dài. Trong bụng âm thầm nhắc nhở mình lần sau tuyệt không sẽ cùng nàng đấu khí, mọi việc sẽ làm theo ý nàng, chỉ cần cưng chiều nàng là tốt rồi.

Nhẹ nhàng đem Hàn Tuyết đặt trên giường, kéo chăn ở một bên đắp lên trên người nàng. Hàn Chiến xoay người xuống giường, đem bồn rửa mặt đặt trên cao bưng tới. Bàn tay thò vào trong chậu nước lạnh dùng nội lực làm nóng mới thấm ướt khăn vải, vén chăn lên từ từ lau mình cho Hàn Tuyết. Khi lau tới hạ thể của nàng thì ngón tay điểm nhẹ trên huyệt vị của Hàn Tuyết, một lát sau lau sạch sẽ bạch dịch bị chảy hết ra.

Hàn Chiến lấy thêm một cái chăn sạch từ trong ngăn tủ bao lấy Hàn Tuyết thật kỹ lưỡng, xong hắn mới lo tới chính mình.

Đợi tất cả được xử lý thỏa đáng, hắn cũng đã mặc quần áo xong thì bên ngoài truyền đến ba tiếng tiếng gõ cửa cùng thanh âm trầm

thấp của Vương Chính Nghĩa: “Đại nhân, tất cả chuẩn bị thỏa đáng, nhanh lên đường.”

“Chờ bên ngoài, chúng ta lập tức lên đường.” Dùng truyền âm nhập bí đem thanh âm truyền tới tai của Vương Chính Nghĩa, Hàn Chiến lại mở tủ treo quần áo thu thập hai bộ quần áo cho Hàn Tuyết, dùng bao bố nhét vào Hàn Tuyết vào bên trong, sau đó đem Hàn Tuyết cả người và chăn ôm lấy, xác định nàng cả người đều ở trong chăn, sẽ không lộ ra một tia một chút nào da thịt, Hàn Chiến lúc này mới nhấc chân đi ra ngoài.

Ra khỏi Hàm Xuân lâu, đại đội nhân mã của Hàn Tuyêt đã an tĩnh dừng ở đó rồi. Hàn Chiến trực tiếp đem Hàn Tuyết ôm vào xe ngựa,

đặt nhẹ lên giường ở bên trong, xoay người đem cửa xe đóng lại, hé một bên cửa sổ nói với Vương Chính Nghĩa: “Chính Nghĩa, ngươi đi trước mở đường, đi chậm rãi chút, cho tiểu thư ngủ yên.”

Vương Chính Nghĩa cũng không dám nói nhiều, cúi đầu hành lễ bỏ chạy ra đằng trước dẫn đường.

Hàn Chiến hạ rèm trên cửa sổ xe xuống, trở về bên cạnh giường ôm lấy Hàn Tuyết, cả người và chăn đều bị ôm vào lòng, giúp Hàn Tuyết điều chỉnh tư thế thật thoải mái, làm nàng dựa vào mình ngủ thoải mái hơn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng từ từ ngủ, nhớ tới bộ dạng nàng nhắm mắt khóc thút thít lại đau lòng vuốt ve khóe mắt nàng. Hàn Chiến miệng thở dài, chỉ mong nàng tỉnh lại đừng nữa khóc thút thít nữa, cũng không oán hắn giận hắn nữa thì bắt hắn làm cái gì hắn cũng nguyện ý.

** lời tác giả:Hơn bốn ngàn chữ nha, lúc này cũng đủ không phụ lòng các vị phấn rồi nhá.*

Hai ngày một canh ha. Từ từ thưởng thức thôi.

Phản đối chiến Luyến Tuyết từ mở đầu đến bây giờ chính là toàn bộ chương nhục yến nha, chương kế tiếp Thanh Thủy điểm, mặn chay vững vàng xuống.

Chương 15

Hàn Tuyết ở trong xe ngựa vì rung lắc nhẹ mà tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên đập vào mi mắt chính là lồng ngực rộng rãi của Hàn Chiến. Hàn Tuyết trừng mắt nhìn, thuận theo tầm mắt thấy Hàn Chiến một tay cầm sách, bàn tay to khác của hắn đang gắt gao đặt trên hông của nàng. Nhớ tới tình cảnh trước khi ngủ, Hàn Tuyết không cam lòng dùng tay cấu véo trên hông của hắn, cắn răng nghiến lợi dùng lực, mặc dù biết rõ của khí lực của mình đối với hắn mà nói chẳng qua là lực đạo cù lét nhưng nàng nuốt không trôi cục tức kia.

"Tuyết Nhi?" Bên hông đau đớn tê dại nói cho hắn biết, tình nhân bé nhỏ trong ngực đối với hành động đêm trước của hắn trước có bao nhiêu tức giận, ở trong lòng thở dài, Hàn Chiến để sách trong tay lên bàn thấp, hai tay ôm chặt Hàn Tuyết."Ta sai lầm rồi, thật xin lỗi Tuyết Nhi, không tức giận có được hay không?"

"Mơ đi cưng!" Hàn Tuyết hừ lạnh một tiếng, mặc dù nàng cũng có hưởng thụ đến khoái cảm, nhưng là bị hắn làm được mau té xỉu thì lại bị cho hắn cắn tỉnh, cái loại đó tư vị thật sự là không cách nào dùng từ hợp thành hình dung, mà làm cho nàng tức giận dạ, nam nhân này như thế làm thuần túy chẳng qua là muốn trừng phạt nàng, đây chính là không thể nhất được tha thứ hành động.

Hàn Chiến bất đắc dĩ thở dài: "Kia Tuyết Nhi muốn sao vậy mới bằng lòng tha thứ ta?" Chỉ cần nàng tha thứ cho hắn bảo hắn làm gì hắn cũng cam lòng, có thể mặc cho nàng đánh mặc cho nàng mắng cũng không có lấy nửa câu oán hận.

Muốn thế nào? Hàn Tuyết mắt to híp lại tà mị, trong đầu nghĩ cách

trừng trị nam nhân này để có thể tiêu tan cơn tức. Đánh hắn? Không được, đánh đau hắn, mình nhìn cũng đau lòng. Mắng hắn? Không tốt, nàng lớn đến từng này rồi cũng chưa từng mắng ai bao giờ, hơn nữa chỉ mắng hắn mấy câu cũng quá tiện nghi hắn, nàng không cam lòng bỏ qua cho hắn dễ dàng như thế. Bên tai mơ hồ truyền tới tiếng huyên náo khiến Hàn Tuyết nhớ ra bọn họ là đang trên đường vào kinh, trong đầu nhất thời nảy ra ý hay, khóe miệng không nhịn được cong lên một đường cười nhẹ mấy tiếng.

Tiếng cười gian xảo kinh khủng của Hàn Tuyết khiến cho Hàn Chiến rùng mình một cái, tất cả tóc gáy đều dựng đứng lên, hai tay nổi đầy da gà. Hắn không khỏi nhìn đỉnh đầu Hàn Tuyết cười khổ, biết nha đầu này lần này sẽ không bỏ qua cho mình dễ dàng như vậy.

"Đi đâu vậy?" Hàn Tuyết khẽ nhấc rèm cửa hỏi.

Vương Chính Nghĩa canh giữ bên cạnh xe vội hồi bẩm nói: "Hồi tiểu thư, đã đến cửa thành rồi, hình như là Lễ bộ thu tin đại nhân đã đó nghênh đón rồi." Hiện nay trong triều đình có một phần tư đại quan đều là người của Hàn gia trang, người người họ Hàn, vì vậy, để tránh cho lẫn lộn, chỉ cần gặp đại quan họ Hàn nào họ cũng đều trực tiếp báo quan phẩm (chức quan) để phân biệt.

Hàn đại nhân này bảy năm trước ở Hàn gia trang, một năm trước trong kì khảo hạch thành tích ưu tú, bị nàng tiến cử cho hoàng đế ca ca, người này tỉ mỉ lại chững chạc, xử sự có mạch lạc, chỉ là có chút cũ kỹ, môn sinh đắc ý của Từ phu tử - Thái phó hoàng đế cấp cho Hàn Tuyết. Vào Lễ bộ không tới một năm hắn liền đá rơi vị thượng thư tiền nhậm, chiếm lấy chức Lễ Bộ Thượng Thư. Tuy nói hoàng đế ca ca có vì quan hệ quen biết có chút châm trước nhưng bản thân hắn cũng quả thật cũng có chân tài.

"Vương đại ca." Hàn Tuyết xấu bụng ngồi thẳng người, nhìn Hàn

Chiến mỉm cười.

"Vâng"

"Một lát, ngươi đi ứng phó việc thông tri, bất kể trong xe phát ra âm thanh gì thì vẫn tốc độ không thay đổi, chạy thẳng tới hoàng cung." Nhìn bộ dạng khóc không ta tiếng của Hàn Chiến, Hàn Tuyết khoé miệng vui vẻ kéo rộng ra.

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh." Mặc dù không biết Hàn Tuyết muốn làm gì, bất quá Vương Chính Nghĩa rất trung thành ứng thuận nha, trong đầu nhớ lại sự kiện đỏ mặt nghe lén được ở khách sạn, lòng thầm nghĩ, công chúa cùng Chiến đại nhân không phải là muốn ở trên xe ngựa làm chuyện kia chứ? Đây chính là vào thành rồi a, ai nha nha ——thật to gan nha! (Anh Vương Chính Nghĩa này suy nghĩ cute nhỉ:D)

"Tuyết Nhi....." Hàn Chiến trên mặt biểu tình ý tứ cầu xin khoan dung nhìn Hàn Tuyết nhưng muốn nàng thay đổi thật khó hơn lên trời. Hai người từ nhỏ tới lớn nhìn đối phương giơ tay nhấc chân, hai người cũng có thể sáng tỏ đối phương muốn làm cái gì hoặc nói cái gì, Tuyết Nhi rõ ràng chính là muốn ở trên xe ngựa này chỉnh hắn. Mà được nhất chính là có thể làm hắn xấu hổ mất hết mặt mũi.....

"Cởi quần áo!" Công chúa điện hạ của hắn nhìn hắn hất cằm dưới lên ý là: chàng dám không cởi hậu quả tự chịu.

"Tuyết Nhi, có thể đổi nơi hành sự được không?" Bọn họ sẽ lập tức vào tới thành a, đến lúc đó hắn nguyên hộ quốc thần tướng hiển hách uy danh sau chuyện này có thể sẽ phải mang thêm một danh hiệu vang dội nữa——"Hộ quốc công chủ độc chiếm", trừng phạt như vậy cũng quá nghiêm trọng đi.

"Chàng không cởi có phải không?" Hàn Tuyết nguy hiểm hí mắt trừng hắn. (Tuyết tỷ mắt lươn nguy hiểm trừng Chiến ca nha •^^•)

"Đừng tức giận, đừng tức giận, ta cởi, ta cởi là được chứ sao." Hàn Chiến lập tức cầu xin khoan dung, hai tay thật nhanh thoát y phục trên người, hai ba lớp quần áo đều cởi hết sạch.

Ngoài xe truyền đến tế tế tiếng rút khí, hai người giọng nói mặc dù không lớn, nhưng là thập nhị vệ đều là đứng đầu cao thủ, có thể vận công với tai, lại chỉ cách xe ngựa một tấm gỗ nên trong xe ngựa thanh âm cho dù rất nhỏ, đối với bọn họ mà nói vẫn là vô cùng vang dội đấy. Còn có những tuỳ tùng bị điều tới tạm thời cho đủ số thị vệ thị nữ, bọn họ đều có thể giúp dân cục hoặc Hàn gia trang đối ngoại a, võ công mặc dù không theo kịp thập nhị vệ nhưng cũng là do danh sư dạy dỗ, thanh âm trong xe ngựa tự nhiên cũng chạy không thoát lỗ tai của bọn họ. Có thể nói bọn họ quang minh chính đại nghe lén mà không sợ Chiến đại nhân nổi đoá, mọi người vô cùng mừng rỡ biết điều bưng lấy miệng dựng thẳng lấy tai, không buông tha bất kỳ tiếng động nào trong xe.

"Còn gì nữa không?" Hàn Tuyết ánh mắt ám chỉ tiết khố trên hông hắn thúc giục hắn mau mau động thủ.

"Tuyết Nhi....." Hàn Chiến giả bộ đáng thương không có hiệu quả, Hàn Tuyết hừ lạnh một tiếng, Hàn Chiến lập tức đầu hàng, nhanh chóng đem chính mình lột trần.

Hàn Tuyết cười tà lấy từ trong chăn đưa ra hai bàn tay nhỏ bé, một tay giữ lấy chăn đang đắp trên người mình, một tay kia nhẹ nhàng ma sát lồng ngực Hàn Chiến, chậm rãi từ hai lồng ngực chu du trên cơ thể hắn, ở rốn dừng một chút, lướt qua bụng, đưa vào giữa hai chân của hắn.

Hàn Chiến hô hấp theo tay Hàn Tuyết từ từ gấp dần, bị nàng chạm phải chỗ kín lập tức hít một hơi lãnh khí, thanh âm khẽ run run kêu lên: "Tuyết Nhi.....".

"Nha! Đứa trẻ ngoan nha, vóc dáng đã to lớn rồi sao?" Hàn Tuyết đùa dai kích thích côn thịt của Hàn Chiến, nhìn nó từ từ duỗi dài trướng đại.

"Ừ..... Tuyết Nhi....." Thật chết người, xem ra hôm nay không thể thể hiện rõ, nha đầu này không chỉnh hắn đến nàng khi hài lòng, chắc sẽ không bỏ qua cho hắn.

Oa ——, Chiến đại nhân cũng đang rên rỉ! Tiến vào vấn đề chính! Tiến vào vấn đề chính! Ngoài xe ngựa mọi người dựng thẳng lỗ tai, triển khai trí tưởng tượng vô biên, tự tưởng tượng lấy xuân quang mĩ lệ bên trong xe, ai ai mắt cũng nóng bỏng hưng phấn cắn ngón tay hay bứt tóc, cũng không dám phát ra một chút thanh âm, chỉ sợ quấy rầy hai người bên trong xe hăng hái.

"Ai nha, ngươi quá lớn, thật đáng ghét." Hàn Tuyết một tay vuốt côn thịt, chớp mắt không đến hai cái vật kia liền trướng đại khiến nàng một tay không cách nào nắm giữ. Hàn Tuyết không khỏi tức sôi máu nắm dùng tay nắm chặt lấy nhục bổng ở bên dưới.

"A —— nhẹ một chút, chết ngườu đấy." Hàn Chiến khàn khàn rên rỉ, nha đầu này cố ý muốn bóp chết hắn ư, trên thân dương vật truyền đến cảm giác đau cùng khoái cảm làm cho hắn không nhịn được thân thể khẽ tiến về phía trước, hai tay đặt ở phía sau đầu triển khai hạ thể giúp Hàn Tuyết dễ dàng hơn trêu chọc.

Hàn Tuyết nghịch ngợm hướng hắn cười cười, buông cái chăn vẫn nắm trong tay ra, hai tay ôm lấy thiết bổng của hắn. Hạ thể bị gắt gao bao lấy cùng thân thể xinh đẹp lộ ra khi cái chăn rơi xuống khiến Hàn

Chiến hô hấp nhất thời cứng lại, mắt đen bừng sáng giống như trận đại hoả hoạn trong đem tối vậy, cơn hoả hoạn này cũng đốt nhiệt trong người Hàn Tuyết khiến nàng đỏ mặt.

Chương 16: Trong xe ngựa ân ái

Hàn Tuyết hai tay nắm chặt thiết bổng, vừa muốn ma sát khít khao lại vừa muốn động nhưng vẫn phân vân vì động tác di chuyển rất khó khăn nha, không cẩn thận có thể bẻ gẫy thiết bổng của hắn. Hàn Tuyết đưa tay vuốt một cái khiến hắn bật ra một tiếng kêu đau. Bị hắn trừng mắt liếc, Hàn Tuyết không phục bĩu môi: " Chàng muốn thoải mái thì mình động đi ."

Hàn Chiến nâng hông lên một chút: "Nha..... Quá chặt." Hắn không khỏi cầu nàng: "Buông lỏng một chút, Tuyết Nhi, như vậy không nhúc nhích được."

Ngoài xe ngựa vang lên tiếng chép miệng nuốt nước miếng cùng tiếng thở dốc rất nhỏ. Nghe thấy âm thanh kích tình trong xe ngựa tất cả mọi người đã mặt đỏ tới mang tai nhưng vẫn vừa hưng phấn vừa kích động dựng thẳng lỗ tai lên nghe lén. Đây chính là công chúa cùng Chiến đại nhân uy vũ biểu diễn kích tình nha, không phải là lúc nào cũng có thể nghe được. Công chúa mặc dù tính tình rất nhu lanh nhưng bình thường ai dám ở trước mặt Chiến đại nhân làm càn? Kẻ nào dám hẳn là ngại mình mệnh quá dài đi. Thế nhân đều biết người có thể ngăn chận Chiến đại nhân hung thần này chỉ có công chúa thiện lương mảnh mai của bọn hắn. Thật không ngờ công chúa nhìn yếu ớt nhu nhược như vậy mà giường lại cường hãn như thế, hoàn toàn đem Chiến đại nhân nắm giữ ở trong bàn tay trong lòng nha. Aigoo!—— chảy máu mũi, chảy máu mũi. •^^•

Lúc này xe ngựa đã gần đến cửa thành, người thái giám ở xa xa nhìn công chúa đi cùng một đoàn người ngựa liền cảm thấy không

đúng lắm nhưng lại nói không ra không đúng ở chỗ nào. Thấy đoàn người đến gần, hắn đối với người ngồi trong xe ngựa ôm quyền hành lễ, nhưng vừa cúi người xuống lễ, miệng còn không kịp mở, liền bị Vương Chính Nghĩa cùng Lỗ Tam vừa bị miệng vừa khống chế động tác. Hắn giãy dụa không hiểu đã phát sinh chuyện gì, lại thấy đoàn người đang chờ đều hướng tới hắn ý bảo chớ có lên tiếng. Hắn nghi ngờ quét qua sắc mặt đỏ tới mang tai kỳ quái của mọi người, lại thấy xe ngựa của công chúa đang theo quy luật lay động, mà thanh âm trong xe ngựa cũng ngay lúc này lọt vào trong tai hắn.

"Ai nha, chàng làm nhẹ thôi." Lực đạo của Hàn Chiến thật mạnh làm cho Hàn Tuyết hai tay cũng không giữ được nam căn nữa rồi.

Hai mắt Hàn Chiến nhìn chằm chằm vào cơ thể Hàn Tuyết đang vì động tác của hắn mà lay nhẹ, hai bầu ngực sữa chuyển động thành những đường cong tuyệt đẹp mê huyễn mắt hắn: "Tuyết Nhi, nha..... Nàng thật là đẹp..... A.. ....". Hạ thể bị tay ngọc của Hàn Tuyết siết chặt lấy, hai mắt hưởng thụ xinh đẹp thân thể của Hàn Tuyết khiến Hàn Chiến thở gấp gáp lấy không nhịn được càng luật động mạnh mẽ, thân thể Hàn Tuyết càng chuyển động mạnh mẽ hơn, bầu ngực sữa cũng đung đưa mạnh mẽ hơn, xe ngựa tự nhiên cũng đung đưa lợi hại hơn nhiều.

Thái giám không dám tin trừng lớn mắt, nhìn chòng chọc thẳng vào xe ngựa, hai tai nghe thấy âm thanh rõ ràng của đôi gian phu dâm phụ —— khụ —— hai người đang làm tình trong xe ngựa không ai khác chính là Chiến đại nhân cùng công chúa nhà hắn. Chiến đại nhân và công chúa cùng ăn cùng ở từ nhỏ, ở trong mắt bọn hắn đã sớm được công nhận là một đôi, bọn họ lo lắng nhiều năm như thế hai người này cuối cùng cũng đã báo đáp nha —— phi —— rốt cục đã hợp lại làm một,coi như là thật đáng mừng. Chẳng qua là ở trong xe ngựa này công khai tằng tịu với nhau —— ách —— rồi còn ân ái, thật sự là không thỏa đáng. Bất quá, hắn quản cái quái gì đây, hai

người này cuối cùng cũng ở cùng một chỗ mới quan trọng nhất, đối với thiên hạ thế thái như vậy cũng là có lợi nhất. Ừ, không tệ, không tệ.

Thái giám ánh mắt lộ vẻ toan tính, áp chế hai người phía sau buông hắn ra, sau đó thong thả ung dung sửa sang lại váy áo, phất tay ý bảo khi khác sẽ nghênh tiếp đại thần, tất cả an tĩnh tránh lui, còn mình thì đi tới cạnh xe ngựa nghe lén cùng. (Hờ hờ, anh thái rám này vui tính nể:)) Nói giỡn chứ chiến đại nhân cùng công chúa làm chuyện như vậy không phải là ai cũng đều có cơ hội nghe lén nha, cơ hội trăm năm có một, qua lần này sẽ không còn cơ hội nữa đâu nên hắn nhất định phải nghe a.

"A..... Đừng nha, quá dùng sức á." Hàn Chiến luật động dùng quá lớn khiến Hàn Tuyết chống đỡ vô cùng khổ cực.

"Tuyết Nhi..... Nha..... A..... Thật là đẹp..... Tuyết Nhi....." Hàn Chiến nhìn chằm chằm vào thân thể tràn đầy dâm ý của Hàn Tuyết, hạ thân vừa ra sức chuyển động nam căn thật mạnh. Xuân quang trước tầm mắt cùng khoái cảm thân thể đem lại khiến cho hắn không nhịn được ra sức luật động cùng thở dốc gấp gáp.

"Ta không chịu nổi nữa rồi, mệt quá, " Hàn Tuyết buông hai tay đang nắm chặt lấy long cự ra, lắc nhẹ cổ tay đang nhức mỏi đau đớn, liếc nhìn Hàn Chiến cau mày. Nam nhân này là vô tâm hay ngốc thật, cũng không biết phải kết thúc nhanh lên một chút, tay nàng mỏi quá.

"Nha....." Hàn Chiến gào khóc, vô lực nằm vật xuống thở gấp gáp lấy, đang làm được một nửa thì phải dừng lại nam nhân nào chịu được."Tuyết Nhi, dừng lại..... Như vậy..... Dễ chết người đấy."

Ngoài xe mọi người nghe thấy dâm âm nên cho dù nghe xong chảy máu mũi cũng phải nắn lấy lỗ mũi tiếp tục nghe lén. Làm được một

nửa thì dừng lại? Tất cả nam nhân đứng ngoài đều vạn phần thông cảm với Hàn Chiến, mà tất cả nữ nhân nếu biết được hành động hôm nay của Chiến đại nhân với công chúa sẽ ghen tị mà hét lên chói tai. Chỉ vì công chúa mệt mỏi mà Chiến đại nhân chịu dừng lại nha, hảo cưng chiều a, tương lai chính là tấm gương tốt nhất cho mọi vị hôn phu.

"Nha..... Đừng..... Trời ạ..... Tuyết Nhi..... Ưm ..." Hàn Tuyết vốn chỉ là muốn chỉnh Hàn Chiến một chút nên nhìn bộ dạng khó chịu của hắn cũng không khỏi mềm lòng. Lại nói, nàng cũng vừa trải qua những vuốt ve của Hàn Chiến nên đã động tình, trong hoa huyệt đã tuôn ra ái dịch, thế là nàng dịch chuyển thân thể ngồi trên háng Hàn Chiến, đỡ lấy nam căn của hắn vô cùng chậm rãi ngồi xuống. Vì bây giờ long cự đã căng tới cực hạn nên Hàn Tuyết chỉ có thể vừa ngồi xuống vừa vặn vẹo thân thể giúp cho nam căn chen vào trong huyệt, không ngờ lại làm cho Hàn Chiến thoải mái lớn tiếng rên rỉ.

Âm thanh rên rỉ của Hàn Chiến lớn như vậy khiến Hàn Tuyết không khỏi vỗ yêu hắn một cái, "Chàng đừng rên lớn như thế á..., người bên ngoài sẽ nghe được."

Hàn Chiến cười thở dài nói: "Bảo bối, bọn họ từ lúc đi trên đường đến giờ đã nghe không xót âm nào, nàng bây giờ mới nói những lời này không thấy quá muộn sao?"

"Á!" Hàn Tuyết trợn tròn mắt, " Việc kia... Phải làm sao đây?"

"Đừng sợ, ta sẽ nhớ giết người diệt khẩu, cùng lắm cũng chỉ hơn một trăm người, giết rất nhanh nha." Hàn Chiến ôm ghì lấy Hàn Tuyết ở trước ngực, hôn lên đôi môi ngọt ngào đỏ mọng của nàng nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm mềm kia liếm mút lật xoắn lấy, trên người lại nồng nặc sát khí doạ sợ những người đang vây lấy xe ngựa nghe lén. Mọi người rối rít tản ra hướng bốn phía không dám bên cạnh

dừng lại xe ngựa. May mắn xe ngựa đã vào cửa cung, mọi người dù đã thủ thân đứng xa xe ngựa cũng không dám dựng thẳng tai lên nghe lén nữa. Chọc giận Chiến đại nhân cũng không phải là chuyện đùa nha, dù sao đoạn lúc trước nghe được cũng đã đủ khiến người ta hưng phấn rồi. Mọi người hài lòng phân tán ra. Máu mũi, máu mũi ngừng chảy đi nha. Vẫn là uống nước áp hoả, uống nước áp hoả.

Hàn Chiến một tay sờ mó một bên bầu ngực, một tay vuốt ve lấy mông ngọc của Hàn Tuyết, miệng chuyên chú hút lấy dịch ngọt trong miệng nàng, hạ thân hơi động giúp cho Hàn Tuyết từ từ đem long cự của mình hoàn toàn hấp hết.

"Ưm....." Hàn Tuyết nỗ lực tránh né sự truy đuổi bá đạo từ lưỡi của Hàn Chiến, đồng thời hơi nâng nửa thân mình lên. Bây giờ trong hoa huyệt của nàng còn chưa nhiều ái dịch, đại côn của hắn lại cương cứng quá lớn, mặc dù toàn bộ nam căn đã ở sát bên trong nhưng như vậy cũng làm nàng rất khó chịu." Căng quá, chàng chớ đã đi vào trong vội, ách....." Lời còn chưa nói hết, Hàn Tuyêt lại bị hương thơm dày đặc từ miệng Hàn Chiến bao phủ lấy, lưỡi đinh hương lại bị lưỡi hắn quấn lấy mút chặt.

Hàn Chiến tiếp tục chuyển động thật mạnh mẽ bên trong hoa huyệt, hai tay đặt lên trước ngực nàng vuốt ve xoa xoa bóp, đợi đến khi Hàn Tuyết gần như không thở nổi mới buông môi mềm đỏ mọng kia ra, thay đổi chiến thuật hôn lên cảnh xuân tuyết trắng tựa như điêu ngọc phấn mài, vừa gặm vừa mút in lên đó vô số đoá hồng mai.

Hàn Tuyết trước nhiệt liệt kích tình như vậy sớm đã bị hao tổn đi quá nhiều khí lực. Chỉ phải chống đỡ nửa thân thể như thế đã làm cho tay của nàng không thể kiềm chế được phát run. Hàn Chiến thương tiếc hôn nhẹ nàng lên tai của nàng, ôm nàng lăn một vòng tạo tư thế nam trên nữ dưới truyền thống, nam căn khổng lồ cũng bởi vì động tác của hai người mà trượt ra khỏi hoa huyệt, nhẹ nhẹ đập lên đùi

Hàn Tuyết.

Chương 17: Ân ái trong xe ngựa 2

“Ân.....” Hàn Tuyết ôm lấy Hàn chiến đỉnh đầu đang chôn trước ngực nàng, không kìm hãm được ưỡn ngực, càng làm cho hắn cắn mút thêm sâu, thân mật tựa như trẻ nhỏ bú sữa mẹ. Đầu nhũ hoa bị dùng lực ngậm mút đem lại vô vàn khoái cảm, khiến nàng nhẹ giọng ngâm nga. Một tay Hàn Chiến yêu thích không thôi vuốt ve một bên bầu ngực Hàn Tuyết, môi lưỡi ở một bên ra sức hàm chứa kéo mút nụ hoa, bàn tay còn lại nhẹ trượt vào giữa hai chân nàng, vuốt ve miệng huyệt, hai ngón tay khép lại từ từ thăm dò vào trong, kích thích hoa huyệt chảy ra mật dịch.

“Chiến.....ta muốn.....” Hai ngón tay trong tiểu huyệt ra sức rút ra đưa vào, tốc độ ngày càng mau lại làm cho nàng cảm thấy hoa huyệt tăng thêm một trận tê ngứa cùng chưa thỏa mãn, khát khao tư vị mất hồn mà nam căn hắn đem lại, ngón tay dù cũng rất thoải mái, nhưng vẫn không thể so cùng côn thịt kia.

Đôi mắt Hàn Chiến tràn đầy tơ máu hé mở, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt lớn rơi xuống, dục vọng của hắn vốn đã đạt đến tận cùng giới hạn, nhưng chỉ vì Tuyết Nhi không khỏe, hắn đành không thể không cắn răng cố nén xuống. Hiện tại đã có được chỉ thị của người yêu, hắn cơ hồ không kịp chờ đợi, nắm nam căn mãnh liệt tiến tới đáy, làm Hàn Tuyết cả kinh hô lớn: “Nha a... .. Đừng.....”Thở sâu mấy hơi, Hàn Tuyết mới run run nói: “Không được, quá lớn, thực khó chống đỡ...”

Để ngừa mình áp chặt nàng, hai tay Hàn Chiến chống đỡ hai bên thân thể Hàn Tuyết, hạ thể từ từ thối lui một chút liền bắt đầu nhè nhẹ

chậm rãi đưa vào. Hắn nhắm măt thật chặt, sợ nhìn thấy ngọc thể của Hàn Tuyết, dục vọng sẽ không chống đỡ được mà đả thương nàng.

Hàn Tuyết thở hổn hển chủ động đem hai bắp đùi tuyết trắng vòng quanh hông gầy nhỏ của Hàn Chiến, một tay ôm lưng hắn, một tay nhẹ nhàng chà xát gương mặt hắn, ôn nhu lau đi những giọt mồ hôi. “Ta... tốt hơn nhiều rồi.... ngươi, đừng nhẫn.... rồi....”

Hàn Chiến thở gấp, hơi thở phả trên mặt nàng, nhiệt năng dồn dập, đã đủ nói lên nhu cầu cấp bách của hắn. “Nếu khó chịu, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ dừng lại.”

Hàn Tuyết trực tiếp lấy hôn môi nhu tình đáp lại lời hắn, trong lòng ngọt ngào như có mật chảy ra. Nụ hôn nóng bỏng tràn ngập tình yêu của nàng, nhất nhất đều truyền vào miệng Hàn Chiến, chầm chậm nhẹ liếm mút, nói ra vô vàn cảm động cùng ngọt ngào của nàng.

So sánh với ôn nhu triền miên của Hàn Tuyết, giờ phút này, Hàn Chiến như bị dục hỏa thiêu đốt, hạ thân trướng đau, kịch liệt muốn giải phóng, hắn vốn vì thân thể Hàn Tuyết mà nhẫn nhịn thêm chút nữa, nha đầu kia lại nhằm lúc này thêm dầu vào lửa, thật sự là muốn chỉnh chết hắn.

“Tuyết Nhi..... Ân....” Phía dưới đã không nhịn được càng thêm gia tốc cùng tăng lực đạo, “Ta..... không nhịn được...rồi...a...”

“Chiến.....” Hàn Tuyết mảnh mai nhẹ giọng rên rỉ, bình thường đều là cùng lúc gọi cả hai chữ, chỉ khi nàng cực hạn động tình mới dùng độc nhất một chữ mà gọi Hàn Chiến.

Hàn chiến nhẹ rời hai chân Hàn Tuyết đang vòng chặt ngang hông hắn, từ trên người nàng bò dậy, ngồi chồm hỗm giữa hai chân nàng,

đem hai chân Hàn Tuyết càng thêm mở lớn, sau đó mới nắm chân nàng dùng lực đem dục vọng tiến vào. “Ân.....” Thân thể Hàn Tuyết chặt chẽ bao quanh hắn, làm hắn thoải mái phát ra thanh âm.

“A nha.....” Cảm giác hạ thể trong nháy mắt bị lấp đầy làm Hàn Tuyết bật thốt một tiếng kinh hô.

“Có thể không?” Ngực Hàn Chiến kịch kịch liệt phập phồng, thân thể ngày sau đó liền có chút rung rung, hắn thật sự không nhịn được nữa rồi.

Dục vọng Hàn Chiến dung nhập trong cơ thể nàng khẽ run, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy nơi hai người tương liên nhức mỏi khó tả, khiến nàng không nhịn được nhẹ ngâm nga, nói: “A.....Chiến.. .. từ.. từ... Ta muốn...”

Nhìn Hàn Tuyết phô ra bộ dáng phong tình quyến rũ, Hàn Chiến trong lòng run rẩy, nắm chặt chân ngọc trắng noãn của nàng, nhanh chóng rút ra đưa vào. Dục căn tráng kiện kịch liệt ma sát khiến cho tiểu huyệt Hàn Tuyết từ từ co rút nhanh, huyệt đạo chặt trất như muốn đem hắn đẩy ra ngoài, nhiều lần cắm vào đều mang lại cho hắn khoái cảm tột cùng. Hàn Chiến nhắm nghiền hai mắt thở gấp, cấp tốc nặng nề tiếp tục kéo ra đưa vào. Hai thân thể va chạm với nhau khiến xe ngựa vang lên những tiếng “bành bạch” vừa nhanh vừa vang.

Một đám gia tướng đứng xa xa coi chừng nhìn xe ngựa điên cuồng lay động, trong lòng ai cũng đồng thời nổi lên vài chữ lớn: “Chiến trạng thật kịch liệt nha!”

“Mấy người nói xem, xe ngựa liệu có hay không thể chịu nổi lực đạo của Chiến đại nhân mà tan rã?” Hàn Thu Tín vô cùng bất an hỏi. Nếu lỡ có tan tành, bọn họ biết tránh đi đâu, hay lúc đó cứ cầm cuộn vải này vây lại, hoặc là bây giờ cứ vây lại luôn phòng ngừa vạn nhất?

“Ngươi thật là, lo cái gì không lo, người chúng ta cần lo lắng là tiểu thư mới đúng! Chiến đại nhân mạnh mẽ như vậy, tiểu thư chắc sẽ không chịu nổi nha...” Thái Cửu híp mắt nhìn chằm chằm xe ngựa giống như bị rút gân, đáp lời Hàn Thu Tín.

“Trong ngoài xe ngựa bao hai tầng sắt lá, gầm xe cũng đều làm từ huyền thiết, không hỏng được. Cứ theo tình hình này mà nhìn, khả năng tiểu thư chịu thiệt thòi còn cao hơn nhiều.” Vương Chính Nghĩa cũng chen miệng nói.

Một đám người nhanh chóng xúm lại nhìn chằm chằm xe ngựa, nhẹ giọng âm thầm nghị luận. Có chuyện hay để thảo luận, lại còn có thể làm lớn một chút, bày ra đánh cuộc một phen.

“Nha..... Tuyết Nhi..... Ân.....Chậm .. chậm một chút nhi....” Hàn Tuyết sau một hồi cường lực, hoa huyệt dần co rút lại, khiến Hàn Chiến toàn thân như mất đi cảm giác, thiếu chút nữa không nhịn được mà phóng thích chính mình, hắn cương mãnh cấp tốc rút ra tra vào, nhiều lần đều thâm nhập thật sâu.

“Chiến..... Ân.....” Hàn Tuyết cảm thụ mãnh liệt khoái cảm từ hạ thể dâng lên, càng ngày càng mãnh liệt, hoàn cảnh chung quanh làm nàng phải cắn chặt một góc chăn, không dám phát ra tiếng vang quá lớn. Nhưng Hàn Chiến rên rỉ lại lần lượt thiêu đốt lòng nàng, khiến cho nàng không chỉ thân thể mà tâm cũng tràn đầy khoái cảm, một loại thoải mái xuất phát từ linh hồn, khắc sâu tận xương tủy.

“Tuyết Nhi... cùng... Ta cùng nhau.... nha... Ôi...” Gầm nhẹ một tiếng, Hàn Chiến đem chính mình nặng nề vùi sâu trong mềm mại của Hàn Tuyết, đi vào nơi sâu nhất, rung động đem nồng dịch cùng nhiệt năng nóng bỏng reo rắc trong mình ngọc.

Hàn Chiến ôn nhu kéo xuống góc chăn bị Hàn Tuyết ngậm ở miệng, nhẹ liếm chút nước mắt tuôn ra lúc kích tình nơi khóe mắt nàng. Một tay đem Hàn Tuyết ôm vào trong ngực, nhè nhẹ vỗ về thân thể vẫn còn khẽ run rẩy, một tay vận nội lực ôn nhu vuốt hai bên bắp đùi nàng. Lấy lực đạo va chạm lúc kích tình củng hắn mà nói, hẳn là hai bên chân ngọc đều thâm tím mà.

“Có khỏe không?”

“Chân đau quá, không cử động được, ta sợ là không thể đi gặp hoàng đế ca ca được rồi...” Hàn Tuyết thở nhẹ vùi mặt vào hõm cổ Hàn Chiến xin lỗi.

“Nơi đó... ướt dính thực khó chịu.” Hàn Chiến nghe vậy khẽ cười, lập tức bị tiểu đà điểu chôn trong ngực nhẹ đấm một cái. “Nàng nằm nghỉ ngơi một chút, ta sẽ xử lý.” Hắn đỡ Hàn Tuyết nằm xuống giường xong, ngón tay vô tình chạm phải chỗ xương cùng của nàng một chút, khiến Hàn Tuyết lại một lần nữa kinh ngạc thở gấp. “Ha ha, nhạy cảm như vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Tuyết đỏ hồng dữ dội, xấu hổ nói: “Không cho phép cười, cười nữa ta sẽ không thèm để ý ngươi.”

“Được, được, được, không cười, không cười.” Hàn Chiến vội vàng đáp lời nhưng nụ cười ở khóe miệng làm thế nào cũng không thu lại được. Hắn lấy từ trong một hốc tối của xe ngựa ra khăn cùng nước, thấm chút nước ẩm khăn nhẹ nhang giúp Hàn Tuyết lau sạch sẽ, đồng thời cũng tự thu thập xong chính mình. Hàn Chiến từ dưới tấm chăn bao quanh Hàn Tuyết lôi ra một bọc quần áo, khai mở rồi lấy quần áo trong đó giúp Hàn Tuyết nhanh nhẹn mặc vào.

Hàn Tuyết đỏ mặt mặc cho Hàn Chiến thi triển, nàng hiện tại toàn thân đều bủn rủn, ngay cả khí lực để giơ tay lên cũng không có, quả

thật không có biện pháp nào tự mình thay quần áo.

Chương 18: Hồi cung

Hàn Chiến sửa sang lại quần áo của chính mình, đem Hàn Tuyết kéo vào trong ngực, hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn đỏ hồng của nàng: " Vẫn cho ta ôm nàng sao?"

"Không còn khí lực." Hàn Tuyết mảnh mai dựa vào trong lồng ngực hắn. Chim nhỏ yêu kiều nép vào người làm cho tâm Hàn Chiến dâng lên một cỗ ấm áp, không nhịn được đối với nàng trìu mến hôn rồi lại hôn.

Đỡ lấy lưng ngọc của nàng, Hàn Chiến trìu mến nói."Nàng trước nhắm mắt nằm xuống ngủ đã, chỗ hoàng thượng đợi nàng tỉnh ngủ rồi đi."

"Dạ, chàng dẫn ta về Phi Phượng các trước nhé, bảo Tiểu Lăng Tử đến chỗ hoàng đế ca ca bẩm báo một tiếng, tránh cho hắn chờ." Hàn Tuyết vừa nói vừa ngáp lấy một cái. Kể từ sau khi cùng Hàn Chiến có quan hệ, nàng giống như con heo nhỏ lúc nào cũng ngủ "Ai ~~! Người ta một ngày cũng không có thanh tỉnh được bao lâu đâu." Hàn Tuyết lầm bầm nhắm mắt lại, lời của nàng tựa như một lời nói oán trách làm cho Hàn Chiến lần nữa cười khẽ một tiếng.

Đem Hàn Tuyết ôm chặt trong ngực, Hàn Chiến mở cửa xe, cũng không quản đám gia tướng của bọn họ đang đứng xa xa kia, dưới đất cũng có vài người nấp nhô đầu lên, nóc các tẩm cung một bên cũng có vài tên đang ẩn mình. Hàn Chiến nhanh chóng khinh công mấy cái lên xuống đi tới tẩm cung của Hàn Tuyết —— Phi Phượng các, trèo cửa sổ mà vào, đem Hàn Tuyết đặt nhè nhẹ ở trên giường, dùng chăn đắp kín, vê hảo góc chăn, lúc này mới mở cửa đi ra khỏi

nội thất. Đi tới ngoại sảnh, thấy mấy người cung nữ cùng thái giám đều chờ đợi đã lâu, Hàn Chiến đến bên một tên thái giám trong đó nói: "Công chúa mệt mỏi, vừa ngủ yên, phiền công công trở về bẩm hoàng thượng, đợi công chúa tỉnh lại sẽ đi tiếp kiến." Tiểu Lăng Tử là thân tín Hoàng Phủ Hạo Thiên lúc còn là Thái Tử đưa cho Hàn Tuyết, đã như vậy nhiều năm qua vẫn ở trong Phi Phượng các quản vài ba người người, nhưng đều là người hiểu lễ tri tâm. Hầu hạ Hàn Tuyết cũng là vinh hạnh của họ. Nàng cùng các cung phi mấy lần tơi thăm viếng chưa bao giờ xảy ra khẩu chiến.

Mấy người cung nữ thái giám an tĩnh Hướng Hàn Chiến hành lễ xong liền lẳng lặng thối lui ra khỏi phòng, tất cả đều đứng ở ngoài phòng ngủ tĩnh lặng canh gác. Bọn họ cũng coi như là lão nhân trong cung, từ lúc vào Phi Phượng các đến giờ cũng chưa có ai rời đi, làm người hầu ở Phượng Phi Các thoải mái nhất cũng như có đãi ngộ tốt nhất. Hàn Tuyết là một chủ tử phi thường dễ hầu hạ, giữa bọn họ không cần câu tâm đấu giác, càng không cần đi trông nom các cung khác vì chuyện tranh thủ tình cảm đấu thế. Hơn nữa sinh hoạt hàng ngày của Hàn Tuyết về căn bản đã có Hàn Chiến lo liệu, cũng không cần phải bọn họ làm cái gì, ngoại trừ quét dọn, bưng trà rót nước, đưa cơm món ăn nóng bên ngoài thông thường cơ hồ cũng không có chuyện gì làm, cho nên bọn họ cũng tận tâm tận lực hầu hạ lấy Hàn Tuyết. Hơn nữa Hàn Tuyết lại là thâm thụ được hoàng thượng cùng Thái Thượng Hoàng sủng ái đã nhiều năm qua. Cho nên những người hầu ở Phi Phượng Các này đã an nhàn nhiều năm nay, so với người hầu ở biệt cung cũng không khác biệt mấy, với chuyện nhân tình thế thái đấu đã trong cung cũng thật mù mờ đi.

Hàn Chiến trở về nội thất ngồi trước giường Hàn Tuyết trên ghế quý phi xếp bằng. Trong dĩ vãng hắn chỉ có thể đợi nàng tại phòng ngoài, hiện tại quan hệ hai người đã tiến thêm một chút, tự nhiên hắn có thể đi vào đến nội thất. Hắn liếc mắt nhìn dung nhan lúc ngủ của Hàn Tuyết rồi cũng nhắm mắt lại, Tĩnh Tâm tu luyện nội công.

Lúc này, bên ngoài Phi Phượng các, thập nhị thi vệ cùng đại thái giám vây tại một chỗ bàn luận xôn xao, gặp phải Tiểu Lăng Tử mới từ Ngự Thư Phòng truyền tin trở về. Tiểu Lăng Tử hiếu kỳ không thôi, hắn tiến lên ấp úng nói: "Tiểu Lăng Tử ra mắt mấy vị đại nhân."

"Uống....uố...ng!" Một nhóm người nhất tề sợ hết hồn, bọn họ đang thảo luận xem Hàn Chiến có tức giận hay không? Tức giận sẽ xử phạt bọn họ ra sao? Nói tới thời khắc mấu chốt đột nhiên xuất hiện thanh âm lạ dọa cho sợ đến bọn họ thiếu chút nữa nhảy dựng lên chạy như bay.

"Nô tài hù dọa lấy các vị đại nhân rồi, thật là xin lỗi." Tiểu Lăng Tử vội vàng cáo lỗi nói.

"Không có sao, không có sao, ha ha ha." Thái Chín vội lắc tay nói, vốn chính là bọn họ có tật giật mình, cũng chẳng oán được ai.

"Công công, chiến đại nhân cùng công chúa đang ở trong các?" Vương Chính Nghĩa kéo lấy Tiểu Lăng Tử nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Lăng Tử hồ nghi nhìn thập nhị vệ cùng đại thái giám kỳ quái sắc mặt, trong miệng vẫn dùng thanh âm sắc bén nói: "An công chúa ngủ rồi, chiến đại nhân cũng ở bên trong tĩnh tọa."

Thập nhị vệ ngươi xem ta, ta xem ngươi (tức là mấy anh nì nhìn nhau đi nhìn nhau lại đoá). Đại thái giám ho nhẹ một tiếng, thận trọng hỏi: "Chiến đại nhân có hỏi qua bọn ta không?"

"Chiến đại nhân chỉ phân phó cho tại hạ tới chỗ hoàng thượng truyền lời nhắn, ngược lại cũng không có hỏi qua các vị đại nhân." Nhìn dáng vẻ mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Lăng Tử bưng lấy miệng cười nói: "Mấy vị đại nhân chẳng lẽ đã làm có

chuyện gì đắc tội chiến đại nhân sao?"

"Ách ~~" trên mặt mọi người cùng là cứng đờ, mất tự nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây, chính là không dám chống lại tầm mắt của Tiểu Lăng Tử.

Tiểu Lăng Tử từ nhỏ ở trong cung lớn lên, các công phu khác không có chứ công phu nhìn sắc mặt người khác cũng có chút bản lãnh đấy. Từ trên mặt mọi người hắn cư nhiên có thể nhìn ra chút ý tứ, lập tức liền viên hoạt an ủi mọi người nói: "Các vị đại nhân cũng không cần lo lắng quá mức, ta xem Chiến đại nhân cũng chưa chắc đã để ý chuyện của các vị đại nhân, mới vừa rồi Chiến đại nhân phân phó nô tài đi truyền lời xong liền trở về phòng ngủ công chúa tĩnh tọa."

"Hắn hiện tại nếu là có thể rời công chúa đi mới gọi là quái nhé?" Hùng Tấn Châu cố gắng xoá bỏ không khí mập mờ của mọi người sau một hồi tế mi lộng nhãn, đem lại cho mọi người tâm lĩnh cười lớn. Hai người này chính là đang trong thời điểm thêm mỡ trong mật, đợi đến lúc hút hết cũng chẳng tìm đến bọn họ phiền toái đâu, bọn họ cũng là hồ đồ. Chỉ hy vọng Chiến đại nhân để hết tâm tư trên người công chúa, đừng nghĩ đến chỉnh bọn họ là tốt.

"Tạp gia cũng nên về Phi Phượng Các phục mệnh, vì vậy trước cùng các vị đại nhân sau từ biệt." Tuy tò mò những ý tứ trong lời nói của thập nhị vệ nhưng qui tắc sinh tồn thiết yếu trong cung chính là khôn được tò mò, hắn tự nhiên không thể phạm loại lỗi này.

Tiểu Lăng Tử mỉm cười cùng thập nhị vệ rồi nói lời từ biệt, chậm rãi bước trở lại Phi Phượng các, thấy mấy cung nữ còn đang cửa điện trông coi. Ngửa đầu nhìn vị trí của mặt trời, hắn kêu mấy Tiểu Thái Giám đi chuẩn bị nước nóng dự phòng, tự mình hướng Ngự Thiện Phòng đi, món ăn chính của công chúa bình thường mặc dù không nhiều lắm nhưng điểm tâm cũng là không thể thiếu đâu đấy, hắn

muốn chuẩn bị thật tốt trước khi công chúa tỉnh ngủ.

Hàn Tuyết tỉnh dậy thì trong phòng đã là một mảnh sáng mờ, nàng duỗi lưng mỏi, ngẩng đầu nhìn đôi mắt cương nghị của Hàn Chiến. Miệng dâng lên một nụ cười ngọt ngào, yêu kiều. Hàn Tuyêt hướng tới hắn duỗi thẳng hai tay, "Ôm ~~!" (làm nũng kìa •^^•)

Hàn Chiến cưng chiều nhìn nàng cười, rời khỏi ghế quý phi đi tới bên giường đem cả nàng và chăn cùng ôm vào trong lồng ngực."Ngủ có ngon giấc không?"

Hàn Tuyết thuận thế tựa vào lồng ngực rộng rãi của hắn cọ xát. Hàn Tuyết có chút không cam lòng lầu bầu nói: "Vì sao mỗi lần làm thì ta sẽ mệt mỏi nha, thật không công bằng!" Rõ ràng người sử lực chính là Hàn Chiến, nhưng làm xong người mệt mỏi hông tê lưng đau luôn là nàng, Hàn Chiến ngược lại thần thanh khí sảng, tinh thần vô cùng tốt.

Lời nói của Hàn Tuyết làm Hàn Chiến cười khẽ mấy tiếng, hôn nhẹ lên tóc của nàng, đem nàng từ trong chăn bế ra."Tiểu Lăng Tử đã chuẩn bị cho nàng điểm tâm cùng nước nóng, muốn dùng điểm tâm trước hay là muốn tắm rửa trước?"

Nghe được hai chữ điểm tâm làm cho Hàn Tuyết cười nheo mắt, "Ta muốn vừa tắm, vừa ăn."

Thân mật véo chặt chóp mũi nhỏ nhắn của nàng, Hàn Chiến lắc đầu bất đắc dĩ, "Điểm tâm đang ở ngoại sảnh, nàng trước đứng lên dùng một chút, ta sẽ bảo bọn họ đem nước nóng mang tới phòng tắm."

"Hảo." Nhìn Hàn Chiến muốn đi ra ngoài, Hàn Tuyết đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng kéo Hàn Chiến tay. Thấy Hàn Chiến không hiểu quay đầu lại nhìn nàng. Nàng nói: "Bảo bọn họ đem cửa cung

đóng, ai tới tất cả đều cho trở về, nói ta đang nghỉ ngơi, không tiếp khách." Trong tình huống trong cung bây giờ không rõ, nàng tốt nhất trước lánh mặt một chút cho thỏa đáng. Các quốc gia có đặc phái viên tới Bích Lạc trước, nàng trước đó cũng đoán được nhưng không nhận được tin tức, điều này đã nói lên chuyện lần này không đơn giản.

"Ta sẽ đi." Hàn Chiến gật đầu một cái đi nhanh ra khỏi nội thất.

Hàn Tuyết chậm rãi xuống giường mặc quần áo và đi giày, rốt cục mặc cũng không mặc xong, liền cứ như vậy đi ra bên ngoài thất đi. Vừa thấy đầy một bàn toàn điểm tâm hảo tinh xảo đầy hương vị nàng hoan hô một tiếng, nhào tới. Nhẹ nhàng linh hoạt cầm nâng một khối hoa cao phấn hồng, cắn một miếng, nhắm mắt cảm thụ hương vị ngọt ngào đang tan ra trong miệng. Vẻ mặt đầy hưởng thụ của Hàn Tuyết làm cho cung nữ đứng hầu hai bên cũng không khỏi che miệng khẽ cười lên thành tiếng.

Chương 19: Chống đỡ trong phòng tắm

Hàn Tuyết hờn dỗi trừng mắt kiều nhìn cung nữ đang che miệng cười trộm một cái, bưng lên một mâm bánh Mân Côi, vừa ăn vừa đi về hướng phòng tắm phía sau phòng ngủ, tiếng đá va chạm tích tác vang lên một đường. Phòng tắm trong tẩm cung của Hàn Tuyết là do chính nàng thiết kế, có điểm giống phòng tắm Nhật Bản kiểu cũ, nước được đun nóng ở gian ngoài rồi dẫn qua đường ống đổ vào hồ tắm, cũng từ phía ngoài nước lạnh đồng thời được dẫn vào trung hòa độ ấm. Thời điểm Hàn Tuyết bước vào phòng tắm, bốn phía sương khói lượn lờ, hiển nhiên, nước ấm đã được chuẩn bị tốt từ lâu. Nàng giơ tay vẫy vẫy ra hiệu cung nữ đang chăm sóc đồ dùng tắm rửa lui xuống, đem bàn điểm tâm đặt cạnh bể, không quên cầm lên một khối, vừa ăn vừa thong thả chậm rãi cởi quần áo.

Lúc Hàn Chiến vừa mang quần áo cho Hàn Tuyết tắm rửa bước vào, thấy ngay một màn mãn nhãn mỹ nữ thanh tú thoát y, nhìn thân thể nàng uyển chuyển từ từ lộ ra sau từng lớp quần áo rơi xuống, dục vọng của hắn lại một lần nữa vươn cao. Đem quần áo Hàn Tuyết để sang bên cạnh, hắn bất động thanh sắc nhỏ giọng tự cởi xuống quần áo của chính mình. Hàn Tuyết thoát y chỉ còn độc dư lại một cái yếm, vẫn không quên tham ăn đi tới muốn thưởng thức điểm tâm thì bỗng nhiên từ phía sau bị ôm vào trong ngực. Một cánh tay tinh chuẩn cách lớp yếm bao lấy ngọc nhũ của nàng mà vuốt ve, một tay che lấp khuôn miệng tản mạn hơi thở mùi đàn hương của nàng làm nàng không khỏi kinh hô.

“Ahh. .. ô.. ô.” Hàn Tuyết bị kinh sợ vừa định gọi lớn liền bị bụm miệng, cảm thụ thân thể nam nhân quen thuộc kề sát phía sau, nàng

mất hứng liếc mắt, tức giận vỗ một cái lên bàn tay đang làm loạn trên ngực nàng.

Hàn Chiến khẽ cười buông tay bưng lấy miệng Hàn Tuyết, chuyển sang khẽ vuốt cánh môi, miệng dán lên vành tai khéo léo của nàng, trầm thấp cười nói: “Ta đã nói ta đối với nàng không có sức chống cự, nàng không nên ở trước mặt ta cởi quần áo như vậy.”

“Cái gì chứ... Ân...” Hàn Tuyết vừa muốn mở miệng kháng nghị, bàn tay phủ trên môi liền xâm nhập miệng nàng. Nàng tức giận khép hai hàm răng lại, hung ác cắn ngón tay đang truy đuổi lưỡi nàng không tha một cái.

“! ~~” Hàn Chiến bị đau liền hít một hơi, vội rút ngón tay ra. “Ác, đúng là mèo nhỏ răng dài mà.” Thật ác độc, xanh tím rách cả da.

“Ai bảo chàng không cho ta nói chuyện?!” Hàn Tuyết nhìn ngón tay có một dấu răng thật sâu do chính mình cắn thành, vụng trộm lè lưỡi một cái, có chút đau lòng, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, nàng xoay người chỉ chỉ vào lồng ngực Hàn Chiến dạy dỗ: “Xem chàng còn dám đánh lén người ta nữa không…”

Hàn Chiến hai mắt sáng lên nhìn cặp ngọc nhũ dao động ngay trước mắt, khẽ thở dài: “Nếu ngày ngày đều được thấy xuân quang như vậy, bị cắn chết ta cũng cam lòng.” Đôi tay nhanh nhẹn nắm lấy hai luồng tròn trịa, than thở vuốt ve.

“Sắc quỷ!” Nhìn bộ dạng háo sắc của Hàn Chiến, Hàn Tuyết trong lòng tuy thẹn thùng nhưng cũng thấy thật ngọt ngào, tay nhỏ khẽ đấm lồng ngực hắn, cáu giận nói: “Đi cả một ngày đường đều đã làm, còn chưa đủ sao?”

Hàn Chiến luyến tiếc buông hai bầu miên nhũ làm hắn yêu thích

không thôi kia ra, một tay ôm lấy eo nhỏ của hàn Tuyết, một tay chuẩn xác bắt lấy tay ngọc đang muốn đấm hắn: “Chết dưới bóng mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu...”

Chữ cuối cùng đã bị bao phủ hòa tan trong miệng hai người, Hàn Chiến nhu tình mật ý dây dưa lấy lưỡi non mềm, liếm mút truy đuổi, cho đến khi Hàn Tuyết ngây người kháng nghị, phát ra một tiếng hừ lạnh, mới chịu buông tha miệng nàng.

Hàn Tuyết chôn đầu nơi cổ Hàn Chiến cố sức thở, tay nhỏ khẽ nhéo bên hông Hàn Chiến, dùng lực vặn xoắn thịt mềm. Nam nhân này thể lực hơn người, nàng mảnh mai căn bản không phải đối thủ của hắn, mỗi lần sau khi làm xong, nàng đều mệt mỏi gần chết, thế mà hắn lại tựa như không có việc gì, tinh thần tỏa sáng.

Hàn Chiến từ chối cho ý kiến, chỉ nhíu mày, ôm Hàn Tuyết đi vào hồ tắm, hắn ngồi xuống tựa vào thành bể, đem Hàn Tuyết đặt trên đùi, hai tay không thành thực ở trên người nàng đông tây mân mê.

“Đem vật kia của chàng lấy ra, đừng chọc phá ta.” Nhiệt năng dưới mông gắng gượng làm Hàn Tuyết khó chịu dời đi mông ngọc, nhưng một bàn tay đánh úp về phía thân thể nàng làm Hàn Tuyết cả kinh nhảy lên, vừa tránh bàn tay làm loạn của Hàn Chiến, vừa giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

“Ha ha ha, bảo bối, ta đây lại làm không được.” Hàn Chiến vui vẻ cười tươi một phen bắt lấy tay ngọc của Hàn Tuyết, xảo diệu lôi kéo khiến nàng lao vào vòng ôm ấp của hắn, bị chặt chẽ chế trụ trong ngực. Lồng ngực bền chắc dán chặt lấy lưng tuyết trắng của Hàn Tuyết mà cọ xát, tay trái vòng qua ngực trái của nàng, nắm lấy miên nhũ bên phải xoa nắn, cánh tay hơi dùng lực, đèép nàng càng sát với chính mình, Hàn Tuyết liền bị khóa thật chặt trong ngực hắn. Tay phải luồn xuống dưới thăm dò vào giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vuốt ve

trêu đùa, “Nó tưởng niệm nàng, nàng nên an ủi nó một chút đi.”

Hàn Tuyết một phen thở gấp suýt nói không ra hơi, thân thể bị Hàn Chiến vuốt ve phần dưới liền khẽ run, nam nhân này, giờ là lúc nào lại trở nên sắc tình, nói năng ngọt xớt như vậy? Người luôn trầm mặc lấy im lặng là vàng trước kia đã đi đâu mất rồi? Tay ngọc hung hăng chụp lấy bàn tay đang xoa nắn trước ngực mình, Hàn Tuyết vặn vẹo cố tránh bàn tay tà ác của hắn, “Người ta không cần a, buông ta ra, chàng đại sắc lang…”

“Vậy chỉ một chút, có được hay không?” Hàn Chiến thở gấp cầu hoan. Có chút không chờ nổi, gặm hôn cổ ngọc non mềm của Hàn Tuyết.

“Đừng á, mỗi lần đều làm người ta mệt muốn chết.” Hàn Tuyết không thuận giãy giụa, mỗi lần nàng đều mệt mỏi đến chỉ muốn ngủ, tối nay nàng vẫn còn việc phải xử lí, còn không chắc được ngủ nữa.

“Tuyết Nhi....” Hàn Chiến thở gấp, xoay người Hàn Tuyết lại. cúi đầu ngậm chặt lấy một bên nụ hồng mai, dùng lực bú mút.

“A.. .. không cần... Ân...” Trước ngực bị kích thích mãnh liệt khiến Hàn Tuyết kêu lên, nam nhân động dục, căn bản không coi trọng kháng nghị của nàng, ở hai bên ngọc nhũ mân mê liếm mút, lại dẫn theo lực đạo gia tăng biểu hiện khát cầu khẩn cấp của Hàn Chiến, cũng làm xuân tình trong nàng nảy nở.

“Không được, a, buổi tối... còn có việc... Ân... phải làm...” Hàn Tuyết cố nhịn không phát ra tiếng rên rỉ, muốn nam nhân thống khổ vùi đầu trước ngực nàng hiểu lấy đại nghĩa.

Hàn Chiến một tay vuốt ve bầu ngọc nhũ cao ngất, miệng ngậm lấy đầu nhũ hoa bên kia mút mát, một tay thăm dò vào giữa hai chân

Hàn Tuyết, ngón tay vội vàng thâm nhập cơ thể nàng.

“A... ..” Hàn Tuyết không kìm hãm được động thân ngửa về phía sau, khoái cảm thân thể từng bước đánh lui lý trí nàng, không được, còn tiếp tục như vậy nữa, không bao lâu sau nàng nhất định sẽ buông vũ khí đầu hàng. Hàn Tuyết ngoan tâm hung ác, nhắm ngay giữa hai chân Hàn Chiến, chân ngọc khẽ đá lên, chuẩn xác đávào đỉnh nam căn đầy nộ khí kia.

Hàn Chiến rên rỉ buông ra khống chế với Hàn Tuyết, che lấy bảo bối của chính mình bị Hàn Tuyết đụng vào, trong lòng thấy thực may mắn, may là nha đầu này còn biết khống chế lực đạo, nếu không sẽ khiến hắn tuyệt tự tuyệt tôn mất. Hắn cũng thấy vô cùng thất vọng, đến như vậy mà vẫn chưa dụ hoặc được nha đầu này, xem ra hôm nay không có chuyện tốt để làm rồi.

Hàn Tuyết nhìn Hàn Chiến che lấy chỗ kín không nói lời nào, cho là mình thật sự đã đá thương hắn rồi, nàng đau lòng xoa xoa cánh tay Hàn Chiến, yếu ớt hỏi: “Xem chàng lần sau còn dám như vậy không, đã nói cho chàng là người ta không cần rồi mà.”

Thấy Hàn Chiến không lên tiếng, Hàn Tuyết nóng nảy: “Đau lắm sao? Để ta xem một chút.” Dứt lời, tay ngọc đẩy hai tay đang che chắn của Hàn Chiến, nhẹ nhàng sờ lên cây gậy thịt tráng kiện kia.

Hàn Chiến đôi mắt nửa khép ánh lên một tia sáng, khóe miệng cười giảo hoạt chợt lóe, cố gắng đè nén tiếng rên rỉ trong miệng.

“Không đau! Không đau!” Cho rằng Hàn Chiến rất đau, Hàn Tuyết liền nắm lấy côn thịt nhẹ nhàng xoa bóp, truyền tới bên tai là từng đợt thở gấp của Hàn Chiến. Hàn Tuyết có chút kinh ngạc nhìn côn thịt trong tay mình nảy lên, căng lớn thêm mấy phần.

Hung hăng nheo mắt lại, nhìn Hàn Chiến vẻ mặt tựa như thống khổ, cũng giống như hưởng thụ, hai tay Hàn Tuyết từ từ vòng chặt nam căn, trước sau triệt động, nàng dựa vào bên tai Hàn Chiến nũng nịu hỏi khẽ: “Có thoải mái không?”

“Thoải mái..... A ~~” Hàn Chiến biểu tình say mê không tới hai giây lập tức bị thay thế bởi thống khổ, “Tùng! ~~, mau buông ra....” Hàn Chiến hấp một ngụm lãnh khí, bắt lấy cổ tay Hàn Tuyết khẽ kéo, không dám sử dụng lực, sợ lực đạo của mình sẽ làm nàng bị thương.

“Thật đáng thương a, ỉu xìu kìa.” Hàn Tuyết làm bộ nhẹ nhàng phủ lộng vuốt ve rồi lại nắm chặt kích thích khiến gậy thịt có điểm ủ rũ.

“Tuyết Nhi, nàng phế nó, sau này chúng ta sẽ không tính phúc rồi.” Hàn Chiến cười khổ kéo hai tay Hàn Tuyết vẫn cố ý kích thích nam căn của hắn ra, nhẹ nhàng vuốt ve bảo bối bị thương. Nha đầu này thật là, một chút thiệt thòi cũng không chịu, vậy mà hạ hủ hung ác, thiếu chút nữ bẻ gãy hắn.

“Hừ!” Hừ nhẹ một tiếng, Hàn Tuyết đi tới bên kia hồ tắm, cầm lên một chiếc khăn lau người, liếc nhìn Hàn Chiến ánh mắt lang sói lóe sáng, hướng hắn làm một cái mặt quỷ.

Hàn Chiến sủng nịnh cười cười, cũng đến cạnh bể cầm khăn tắm lau, vẫn mang một thân đầy dục vọng nhìn Hàn Tuyết đã đứng dậy rời khỏi hổ tắm, bất đắc dĩ cười khổ lắc lắc đầu. Tình thế trong cung không rõ, Tuyết Nhi nhất định đã có kế hoạch, tối nay đừng mong nha đầu sẽ ngoan ngoãn ở yên một chỗ.

Chương 20: Mỹ nhân kế

Ánh đèn rực rỡ, Hàn Tuyết từng ngụm từng ngụm nhai cơm, vừa nghe Tiểu Lăng Tử hồi báo đặc phái viên Tam quốc vừa tiến dâng lễ vật.

“Mỹ nhân?” Trừ nhóm người Kim Sa đã bị nàng ngăn ở Kết Hương trấn, Tam quốc cũng tiến dâng mỹ nhân cùng trân bảo hiếm thấy. Hơn nữa. mỹ nhân này đem ra so sánh còn muôn phần diễm lệ, muôn phần lẳng lơ hơn. Theo lời Tiểu Lăng Tử, mấy ngày nay, hoàng đế ca ca mỗi đêm đều cùng nàng tận hưởng xuân sắc.

“Công chúa không biết đó thôi, cái gì mà Long Dược mỹ nhân kia rất có mị lực dụ dỗ nha, ai ya, ngay cả Tiểu lăng Tử còn thấy nửa người mềm oặt, đừng nói hoàng thượng vốn là nam nhân chính hiệu, làm sao có thể không cùng nàng trải đêm xuân?” Tiểu Phúc Tử múa may quay cuồng, ra sức tô vẽ làm Hàn Tuyết đối với Long Dược mỹ nhân kia lại càng dâng lên thêm vài phần tò mò.

“Hoàng thượng tối nay lại chọn nhân bài của Long Dược mỹ nhân, chiêu nàng đi điện Hàng Long thị tẩm rồi.” Tiểu Lăng Tử dáng vẻ chân chó nói hết những tin nóng hổi, chọc cho công chúa vui vẻ.

Hàn Tuyết bới qua loa vài miếng cơm liền đẩy chén cơm về phía Hàn Chiến, ngược lại đưa đũa sang bàn điểm tâm, trong lòng không ngừng đắn đo, rốt cuộc là có nên đi thăm dò đặc phái viên Tam quốc một chút không, hay là đi xem mỹ nhân phong tao mỹ lệ gì gì đó đây. Hàn Chiến lanh tay lẹ mắt kéo bàn điểm tâm đến bên mình, lại xoay tay đẩy chén cơm nguyên vẹn trở về trước mặt Hàn Tuyết.

“Ta không ăn được.” Chiếc đũa gắp thất bại, dẫn hồi lực chú ý của Hàn Tuyết, miệng nàng ô ô kháng nghị, lại đẩy chén cơm đến trước mặt Hàn Chiến.

“Không ăn điểm tâm là có thể ăn được cơm.” Hàn Chiến lại đẩy trả chén cơm lại cho nàng, ra hiệu cho cung nữ đứng một bên bê bàn điểm tâm đi. Thể lực yếu như thế còn không muốn ăn cơm, cũng khó trách ngay lần đầu đã mệt ngủ mê man. Vì hạnh phúc của mình mà suy nghĩ một chút, sau này phải đốc thúc nàng ăn đủ ba bữa mới được.

“A... . chớ có lui xuống a, ta còn muốn ăn điểm tâm nha.” Nhìn cung nữ bưng bàn điểm tâm xuống, Hàn Tuyết nóng lòng kêu lên, nhưng là có Hàn Chiến ở bên thì những cung nữ này sẽ không nghe lời nàng. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn điểm tâm mến yêu của nàng bị mang đi mất.

“Gần đây đã gầy mất một chút, còn không chịu ăn cơm?” Hàn Chiến trách cứ cau mày nhìn Hàn Tuyết, bưng chén cơm lên đặt vào tay nàng.

Hàn Chiến mắt to long lanh chớp chớp, kì kèo kéo lấy tay áo Hàn Chiến làm nũng, hi vọng Hàn Chiến có thể đổi cho nàng từ ăn cơm sang ăn điểm tâm. Trong lòng biết nàng sở cầu điều gì, Hàn Chiến kiên định lắc đầu một cái khiến Hàn Tuyết gương mặt tràn đầy tinh quang nháy mắt liền vụt tắt.

“Nàng bình thường không chịu hảo hảo ăn cơm nên mới dễ dàng mệt mỏi như vậy, ngoan, dùng nhiều một chút.” Hàn Chiến săn sóc gắp món ăn Hàn Tuyết thích nhất đặt trong chén nàng, “Ít nhất ăn một nửa rồi có thể ăn điểm tâm.”

Hàn Tuyết ủy khuất bĩu môi, tự biết nếu không chịu ngoan ngoãn ăn

cơm, Hàn Chiến chắc chắn sẽ không bỏ qua, chỉ có thể bưng chén cơm lên ăn từng chút từng chút, thỉnh thoảng dùng ánh mắt giết người oán trách phóng đao về phía Hàn Chiến.

Nhìn Hàn Tuyết nổi tính trẻ con, Hàn Chiến bất đắc dĩ lắc đầu, cưng chiều vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, bê chén cơm lên ăn nghiêm túc, thỉnh thoảng lại gắp vào bát nàng những món ăn nàng thích.

Cơm tối qua đi, Hàn Tuyết thay một thân váy dài đen huyền mỹ lệ từ trong nội thất đi ra, đồng dạng với một thân áo đen của Hàn Chiến làm hắn buồn cười nhíu mày. Tuy váy lụa mỏng manh một màu đen nhưng cũng hoa lệ vô cùng, đây là hoàng đế tặng Hàn Tuyết nhân sinh nhật mười lăm tuổi của nàng, dùng vải lụa thượng hạng nhất dệt cùng ngân tuyến, khi có ánh sang rọi xuống có thể lấp lánh sáng lên như sao trên trời.

Một thân quần áo này thiên hạ chỉ có duy nhất một bộ, trong kinh thành, trừ bỏ bách tính bình dân không hiểu biết, sợ là cũng chẳng có mấy ai biết người mặc bộ quần áo này có thể là ai. Hơn nữa, y phục này tuy là màu đen, nhưng đi trong đêm tối so với ánh trăng còn bắt mắt hơn, Hàn Tuyết mặc xiêm áo này đi dạo nóc nhà nhà người ta, không khỏi có chút kiểu ngạo quá chứ?

“Muốn đi nơi nào?” Mặc thân y phục này, nếu là dạo chơi nóc nhà hoàng cung, thị vệ có gặp được cũng nhìn không ra, trong suốt a.

“Vốn là muốn đi trạm dịch thăm dò một chút đặc phái viên Tam quốc, bất quá, bây giờ ta đối với Long Dược mỹ nhân gì đó cảm thấy hứng thú hơn, cho nên...” Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Hàn Chiến không đồng ý cau mày, Hàn Tuyết nghịch ngợm lè lưỡi một cái, tiến sát vào ngực hắn, hai tay vòng lấy eo khỏe khoắn ôm Hàn Chiến thật chặt, làm nũng nói: “Người ta thật tò mò nha, chàng mang người ta đi xem một chút thôi mà.”

“Muốn gặp mai gặp cũng được, không cần phải ngồi chồm hổm trên nóc nhà nhìn lén.” Nha đầu này có chủ ý gì, hắn còn không biết sao? Nhìn lén vẫn chưa là gì, vấn đề là, nhìn lén người ta “làm việc” là quá giới hạn rồi, hơn nữa, nữ nhân của hắn còn có thể nhìn thấy thân thể một người đàn ông khác, là nam nhân, ai cũng không thể đồng ý chuyện như vậy.

“Ban ngày thì có gì mà xem.” Hàn Tuyết đôi môi đỏ mọng cong lên, không thuận kêu, “Ban ngày sẽ không tới nhìn được nha, ngươi dẫn ta đi đi mà, có được không?”

Bộ ngực mềm mại bởi vì hai thân thể dán chặt, theo động tác di động nhẹ nhàng của nàng không ngừng cọ xát trước lồng ngực rắn chắc của hắn, làm Hàn Chiến nhiệt huyết dưới bụng lại một phen nổi lên. Hắn ôm chặt hông Hàn Tuyết, làm hạ thể hai người cận kề nhau, cúi xuống bên tai Hàn Tuyết dùng thanh lượng chỉ đủ hai người nghe được nói: “Nàng nếu còn lộn xộn nưa, ta ngay bây giờ sẽ đè nàng trên bàn.”

Vật cứng rắn kia dán chặt với bụng làm Hàn Tuyết trừng lớn mắt, nhìn trộm cung nữ cùng thái giám đứng hầu hai bên, nàng nóng đỏ cả mặt, phất tay cho mọi người lui ra sau, nhu nhược yếu ớt nói: “Người ta chỉ tò mò cái Long Dược mỹ nhân gì kia có khả năng gì mà khiến hoàng đế ca ca cũng bị đêm xuân của nàng mê hoặc nha, chàng cũng không thấy kỳ sao?”

Khẽ hếch eo khỏe, Hàn Chiến mặt không chút thay đổi nói: “Nếu không phải sợ nàng yếu ớt không chịu nổi, hai người chúng ta sẽ không chỉ có hàng hàng đêm xuân đâu.”

Hàn Tuyết ngay cả lỗ tai cũng đỏ ửng, hai tai leo lên cổ Hàn Chiến, chơi xấu nói: “Ta không biết hôm nay chàng mà không mang ta đi,

sau này sẽ không cho phép vào phòng của ta.”

Loại uy hiếp này thực vô cùng nghiêm trọng, Hàn Chiến mày kiếm nhíu lại, tỏa ra một thân hàn khí.

Hàn Tuyết rụt cổ, trong lòng thầm mắng một câu ‘Quỷ hẹp hòi’, vùi mặt vào cổ Hàn Chiến, nhẹ nhàng vặn vẹo cọ cọ vật cứng rắn trên bụng, “Chàng đi theo ta, cùng lắm sau khi trở lại ta tùy chàng xử trí, có được không?” Nàng chính là không muốn buông tha hắn, ngay cả mỹ nhân kế cũng đem ra dùng rồi, nếu như đến thế cũng không thể khiến Hàn Chiến gật đầu thì tối nay cũng đành đi thăm dò trạm dịch vậy.

Hàn Chiến hai mắt lóe sáng, bàn tay khoác lên mộng đẹp cùa Hàn Tuyết xoa nắn, “Thật mặc ta xử trí?” Trong đầu thầm nghĩ đến cùng Hàn Tuyết ở trên giường điên loan đảo phượng, tình tiết thật mất hồn, Hàn Chiến ngay cả hơi thở cũng chuyển biến có chút không yên ổn.

Hàn Tuyến đáp nhẹ một tiếng, tay ở bên hông hàn Chiến thu hẹp, ôm chặt một chút. Bàn tay Hàn Chiến chà xát nàng khiến cả người nàng cũng nóng lên, vật cứng rắn ở bụng nhanh chóng nảy lên một chút, nàng thậm chí cảm giác được hoa huyệt mình đã có chút ướt át.

Trong đầu Hàn Chiến, ý nghĩ “Để Hàn Tuyết nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên trần truồng” cùng “Tùy ý cùng Hàn Tuyết ân ái triền miên dụ hoặc” đấu tranh do dự không ngừng, cuối cùng, vẫn là khát vọng với Hàn Tuyết thắng, Hàn Chiến tựa bên tai nàng, thanh âm khàn khàn: “Không đổi ý?” Vành tai trơn láng hồng rực ngây người như đang mời mọc hắn, làm hắn không kìm hãm được vương đầu lưỡi liếm mút.

“Ân.. ... Hàn Chiến?” Hàn Tuyết thanh âm nhạy cảm khẽ rên nhẹ,

nghiêng đầu tránh khỏi trêu đùa của Hàn Chiến, hai tay trụ lấy mặt hắn làm hắn nhìn thẳng mình, “Chàng đáp ứng ta, đến lúc đó bất kể thấy cái gì cũng không được đổi ý!” Hàn Chiến hai mắt đen thăm thẳm như màn đêm không trăng, tỏa ra hơi thở nồng nặc dục vọng, khiến Hàn Tuyết cả người cũng nóng lên, nhưng nàng vẫn nhớ phải giao hẹn trước, nếu không đến lúc đó vừa thấy cái gì không nên nhìn, Hàn Chiến liền đem nàng xách về, như vậy chẳng phải nàng sẽ mất cả chì lẫn chài sao?

Đối với cử động sát phong cảnh của Hàn Tuyết, Hàn Chiến bất đắc dĩ đảo hai mắt trắng dã, hữu khí vô lực nói: “Muốn đi tẩm cung hoàng thượng?” đông thời hít sâu, đè xuống dục vọng hưng phấn của mình.

“Ừm.. .” Hàn Tuyết hớn hở gật đầu, đối với việc do thám tẩm cung của hoàng đế ca ca tràn đầy chờ mong vô hạn.

Hàn Chiến bất đắc dĩ cùng sủng nịnh vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, Hoàng Phủ Hạo Thiên mặc dù cưng chiều nàng là một chuyện nhưng bị nàng nhìn trộm mình cùng phi tử “làm việc” lại là chuyện khác, hy vọng Hàn Tuyết sẽ không bị vui quá hóa buồn…

Chương 21: Rình coi

Khí trời dễ chịu, bầu trời ngàn vạn vì tinh tú, gió đêm nhè nhẹ thổi, Hàn Chiến ôm Hàn Tuyết không một tiếng động linh hoạt nhảy lên nóc nhà chánh đường Hàng Long điện, đối với mấy đạo nhân ảnh nháy mắt xuất hiện chung quanh coi như không thấy.

Thấy rõ người xâm nhập là ai, ám vệ một chân quỳ xuống hành lễ với Hàn Tuyết, một người trong đó tiến lên một bước muốn mở miệng, Hàn Tuyết vội lấy ngón trỏ đặt lên môi "Xuỵt..." Thấy ám vệ gương mặt thập phần không hiểu, Hàn Tuyết tinh nghịch cười cười nhẹ giọng nói: "Đừng lên tiếng, chúng ta chỉ nhìn một chút, các người lui xuống đi."

"Ách---…" mấy vị ám vệ chỉ thấy đỉnh đầu có một đám quạ gào thét bay qua, Hộ quốc công chúa này thật là ăn no không có việc gì làm, xem chỗ nào không xem lại lên nóc nhà tẩm cung hoàng đế xem trộm, nóc nhà tẩm cung hoàng đế là có thể tùy tiện muốn nhìn thì nhìn sao? Hại bọn họ còn tưởng là thích khách, vội vàng hiện thân, nếu không phải công chúa một thân quần áo bắt mắt, bọn họ đã sớm đao kiếm vô tình rồi.

"Các người lui xuống, nhẹ một chút, chớ để hoàng đế ca ca phát hiện nha." Hàn Tuyết nhẹ giọng dặn dò mấy ám vệ xong, quay đầu lại ra hiệu Hàn Chiến đi lật ngói.

Lật ngói nóc nhà hoàng đế? Sao làm thế được, thống lĩnh ám vệ nhỏ giọng khuyên nhủ: "Công chúa ở đây làm gì? Hoàng thượng đã sớm cùng Long Dược mỹ nhân đi ngủ, nếu công chúa tìm hoàng thượng, thuộc hạ liền đi thông báo một tiếng."

“Thông báo?” Hàn Tuyết kêu khẽ một tiếng, đột nhiên phát hiện mình thanh âm quá cao, vội vàng che miệng lại, khẩn trương nhìn mỗi bên một chút, sợ rằng thanh âm quá lớn, sẽ làm kinh động các thị vệ gác đêm.

Điều này làm cho đám ám vệ im bặt, hắc tuyến trên đầu đổ xuống như mưa, bọn họ đang đứng trước mặt công chúa, nàng còn sợ nói lớn tiếng quá làm kinh động bọn họ?

“Không cần thông báo, các người đừng để ý tới chúng ta, ta chỉ len lén xem một chút, xem xong rồi sẽ đi.” Hàn Tuyết cẩn thận nhỏ giọng nói.

Công chúa nói thật linh hoạt dễ dàng, bọn họ là ám vệ trực thuộc quyền kiểm soát của hoàng đế, có người ở trên nóc nhà hoàng đế vạch ngói nhìn lén, bọn họ có thể không để tâm sao? Chúng ám vệ gương mặt xanh mét, thống lĩnh ám vệ dù sắc mặt chuyển xanh vẫn giảm thiểu thanh âm, nói: “Thuộc hạ mang trên vai trách nhiệm nặng nề bảo vệ an nguy cho hoàng thượng, xin công chúa đừng làm khó thuộc hạ.” Hoàng thượng đối với Hộ quốc công chúa sủng ái vô cùng, ai ai cũng rõ ràng, thân là ám vệ bọn họ chính là người rõ nhất, bất quá, vị công chúa này, đánh không được, chửi không xong, ngay cả đắc tội cũng không thể với nhân vật đệ nhất phiền toái này.

“Các vị ca ca chớ làm khó ta, ta làm như vậy cũng là muốn quan tâm hoàng đế ca ca, từ xưa đến nay, quốc gia có biết bao yêu nữ họa thủy, không cần ta nói các vị ca ca trong lòng đều biết, mấy quốc gia không có việc gì làm lại ân cần đưa tới nhiều mỹ nhân như thế đơn giản chính là để mê hoặc hoàng đế ca ca. Ta lại không thể để hoàng đế ca ca bị hủy trong tay yêu nữ như vậy. Chẳng lẽ Tuyết Nhi một lòng quan tâm hoàng đế ca ca, quan tâm tới quốc gia cũng là có lỗi sao?” Hàn Tuyết nửa che mặt, thương tâm dào dạt mà nói, mấy lời

kịch này đã sớm nghĩ ra từ lâu.

Chúng ám vệ bị làm khó, không biết làm thế nào cho phải. Bọn họ đối với mấy chuyện quốc gia khác kính hiến mỹ nhân này cũng mang lòng nghi kỵ, nhưng đây không phải việc bọn họ có thể tham dự, công chúa có lòng để ý, bọn họ dĩ nhiên là yên tâm, nhưng nhất thiết phải đợi buổi tối chạy tới nóc nhà nhìn lén sao?

Nóc nhà hoàng cung ngói so với những nơi khác cũng khác biệt, trên dưới có ba tầng, Hàn Chiến nhẹ nhàng linh hoạt lật bốn phiến ngói hai tầng phía trên để qua một bên, quay đầu nhìn mấy ám vệ vẫn đứng yên một chỗ, không vui nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: “Các ngươi đi xuống đi, có chuyện gì công chúa sẽ gánh vác giúp các ngươi.”

“Này.. ...”

“Chúng ta chỉ định nhìn, chúng ta không nói, các người không nói, sẽ không ai phát hiện được.” Hàn Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cũng thủ lĩnh ám vệ thương lượng nói: “Hay là để ta bảo Hàn Chiến đánh ngất xỉu các người vậy?” Nếu bọn họ bị hoàng đế ca ca phát hiện nhìn lén trên nóc nhà, nói ám vệ không phát hiện ra bọn họ thì ngay cả chính nàng cũng không tin chứ nói gì hoàng đế ca ca.

“Ách. ....” Chúng ám vệ nhìn nhau, cùng hướng Hàn Tuyết và Hàn Chiến ôm quyền thi lễ, nháy mắt biến mất khỏi nóc nhà. Thay vì bị Chiến đại nhân đánh ngất xỉu, không bằng chính bọn họ tự động rút lui, nếu không vạn nhất bọn họ chân trước vừa đi, thích khách liền chân sau chạy tới hành thích, đến lúc đó cho dù bọn họ có ngất thì hậu quả kia vẫn là không thể tưởng tượng rồi.

Giải quyết xong ám vệ, Hàn Tuyết hưng phấn thúc giục Hàn Chiến vạch ngói nhanh một chút. Thủ lĩnh ám vệ ẩn thân trong bóng tối,

buồn bực núp ở một góc tường ngồi vẽ vòng tròn tự kỉ, đắn đo không biết có nên đi thông báo cho hoàng thượng một tiếng không, Hộ quốc công chúa đang ngồi trên nóc nhà lén nhìn người cùng tần phi làm việc đấy. Hắn mà đi thông báo với hoàng thượng, đắc tội công chúa không nói, Chiến đại nhân đã có thể đánh hắn bất tỉnh ngay khi vừa lên tiếng, Nhưng không thông báo với hoàng thượng, chuyện này về sau khẳng định hoàng thượng sẽ cùng hắn tính sổ, thật làm người ta khó xử nha.

Hàn Chiến cẩn thận lật hai mảnh ngói lưu ly, truyền ra thanh âm nữ nhân tinh tế phốc phốc rên rỉ. Hàn Tuyết vội nhìn xuống, nhìn thấy ngay hai người một khối trần truồng, mắt đẹp trừng lớn, nàng vội dùng hai tay bưng kín môi đỏ mọng, cực kì sợ mình sẽ kinh hãi mà kêu lên.

Vị trí của bọn họ vừa đúng có thể nhìn nghiêng long sàng, chỉ thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên ngồi bên cạnh long sàng, một nữ tử với bộ ngực đầy đặn đang nửa nằm giữa hai chân hắn, đôi tay khép lấy hai luồng đầy đặn trêu đùa côn thịt Hoàng Phủ Hạo Thiên. Nữ tử cúi đầu đồng thời lại bởi vì có nửa người Hoàng Phủ Hạo Thiên che chắn nên không thấy rõ dung mạo. Nhưng có thể thấy rõ ràng vòng eo thon nhỏ cùng cặp mông trơn láng đung đưa của nàng.

Hoàng Phủ Hạo Thiên một tay chống đỡ long sàng, một tay đặt trên đỉnh đầu nữ tử, đợi động tác gấp cắn dừng lại, hắn liền nhấn đầu nữ tử kia từng chút từng chút phát ra tiếng hừ hừ rên rỉ.

Hàn Tuyết không tự chủ được cúi đầu nhìn ngắm bộ ngực mình, dù hình dáng có hoàn mỹ, cũng không lớn tới trình độ có thể kẹp chặt lại nam căn Hàn Chiến, không khỏi quay đầu nhìn Hàn Chiến có chút xin lỗi cười cười.

Hàn Chiến vô cùng im lặng xoay mặt Hàn Tuyết lại, từ động tác của

nàng, không cần nàng mở miệng hắn cũng có thể đoán được Hàn Tuyết đang suy nghĩ cái gì. Nàng không biết rằng ở tại đây, dưới tình huống nhìn người ta “làm việc” mà nàng còn biểu đạt với hắn cái loại suy nghĩ này, sẽ làm hắn muốn hung hăng xúc động đè nàng xuống sao?

Phía dưới truyền đến thanh âm trầm thấp mà lạnh như băng của Hoàng Phủ Hạo Thiên: “Mau---” Nữ tử phập phồng động tác rõ ràng tăng tốc, nhưng Hoàng Phủ Hạo Thiên hiển nhiên không hài lòng, bắt được đỉnh đầu nữ tử kia kéo lên, chính mình cũng tùy theo đứng dậy, hai tay chấn trụ đầu nữ tử, đẩy một cái, mang côn thịt nhét vào miệng nàng.

Hàn Tuyết nhìn mà hít lấy một ngụm lãnh khí, lại che kín đôi môi đỏ mọng giật mình quay đầu nhìn Hàn Chiến, tiếp tục giật mình lần nữa đem tầm mắt chuyển dịch xuống dưới háng hắn, không dám nghĩ tới viễn cảnh nếu Hàn Chiến giống như vậy đem đại thiêt bổng của hắn nhét vào miệng nàng, thì nàng sẽ thành ra thế nào…

Hàn Chiến lại bất đắc dĩ vươn tay che mắt Hàn Tuyết, một lần nữa xoay mặt nàng quay trở lại, cúi đầu ở bên tai nàng khàn khàn nói: “Nàng nếu còn quay đầu lại nữa, ta sẽ không ngại chúng ta ngay lập tức trở về đâu.” Hắn nắm lấy tay nàng ấn lên dục vọng của chính mình, thuận tiện huých eo, khiến cho nam căn kiên đĩnh mài mài trong tay nàng.

Hàn Tuyết đỏ mặt không dám quay đầu lại, cứ như vậy nửa tựa trên người Hàn Chiến, một tay dán chặt lấy dương vật của hắn cứng nhắc không dám cử động. Nàng trừng mắt nhìn, tiếp tục xem hai người đang vận động phía dưới, chỉ thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên nhanh chóng luật động eo, ra sức đẩy vào miệng nữ tử. Ở vị trí của nàng xem không thấy tiểu Hoàng Phủ Hạo Thiên, nhưng nhìn nữ tử miệng căng đầy mở lớn, phát ra tiếng rên hừ hừ thống khổ, có thể

thấy được nữ tử này đang vô cùng khó chịu. Nhưng hai tay nàng vẫn chụp lấy vuốt ve mông cùng bắp đùi Hoàng Phủ Hạo Thiên, thỉnh thoảng lại xoay tay âu yếm hai viên bi cầu dưới gậy thịt, kích thích Hoàng Phủ Hạo Thiên tốc độ va chạm càng nhanh hơn.

Hàn Tuyết suy nghĩ sâu xa nhăn mày lại, cho dù nàng đối với tình hình này không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng biết tình huống của nữ nhân kia đang thập phần thống khổ mà vẫn phải kích thích dục vọng sâu nhất của nam nhân, làm cho hắn lên tới đỉnh vui thú, đây quyết không phải điều mà một nữ tử không đủ kinh nghiệm có thể làm được. Tư thái cùng thủ đoạn của nữ tử này, chắc chắn phải trải qua trường kỳ dạy dỗ mới được, mà muốn vào cung đòi hỏi vẫn phải là một thân xử nữ nha, chẳng lẽ, ở đây có điều gì mờ ám? Hay trong cung có nội ứng?

Phía dưới, Hoàng Phủ Hạo Thiên hiển nhiên đã đạt tới cao trào, hắn gầm nhẹ một tiếng, ấn chặt đầu nữ tử xuống dưới háng mình, eo dùng lực một cái, thân thể run rẩy, một tay đẩy nữ tử kia ra, dương vật lay động đem bạch dịch phun hết trên người nữ tử. Mà nữ tử kia ngã lăn trên đất, ho sặc sụa, khóe miệng còn dính nồng dịnh trắng đục vẫn đang chảy xuống.

Chương 22: Kết quả rình coi

Lúc này Hàn Tuyết mới nhìn thấy rõ khuôn mặt nữ tử nằm trên mặt đất, mày liễu tinh tế, một đôi thủy linh mâu như phủ một tầng sương mù, sống mũi cao thẳng, *đôi* môi anh đào diễm hồng, đúng là một dung nhan tuyệt thế thanh lệ. Nếu Hàn Tuyết có bắt gặp giữa ban ngày, nàng chắc chắn không thể nghĩ tới nữ tử này ở trên giường lại có kỹ xảo cao như vậy.

Hoàng Phủ Hạo Thiên xong chuyện liền đi tới ngồi xổm bên cạnh nữ tử kia, ngón tay*quệt* lấy một chút *ái* dịch trên người nàng di tới bên miệng nàng, nữ tử thở dốc đưa lưỡi liếm mút ngón tay hắn, Hoàng Phủ Hạo Thiên cười lớn nói: “Ái phi thật đúng là *báu vật khiến* trẫm thấy thực thoải mái, muốn ta ban thưởng cái gì đây?”

“Nô tỳ có thể hầu hạ hoàng thượng, đó đã là phúc khí của nô tỳ, nào dám *mong muốn gì thêm* nữa.” Nữ tử hèn mọn dựa bên chân Hoàng Phủ Hạo Thiên, thân thể xinh đẹp vặn vẹo từ từ bò dậy, ngón tay *lần vào*trong quần Hoàng Phủ Hạo Thiên vuốt ve trêu đùa *nam căn nóng bỏng*, “Nô tỳ chỉ muốn hoàng thượng rủ lòng thương xót, nơi đó của nô tỳ rất nhớ người nha.” Trên gương mặt thanh lệ, mắt to như muốn nói lại thôi, làm nam nhân hung hăng bùng lên dục vọng.

Hoàng Phủ Hạo Thiên mắt phượng nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia âm lãnh, nhưng lại nhanh chóng vụt tắt khiến người ta không kịp phát giác. Hắn tà ác nắm lấy cằm nữ tử, khẽ nâng mà hỏi: “Muốn cái gì, nói ra *sẽ ban* cho ngươi.”

Tay nữ tử nhanh nhẹn phủ lấy *nam căn*, thấy *nó* nhanh chóng ngẩng đầu, *liền* nũng nịu khen: “*Thật cứng a*, hoàng thượng người thật

tuyệt, nóng như vậy, lớn như vậy.”

Bị ngươi vuốt ve như thế, có thể không cứng rắn sao? Hàn Tuyết trong lòng tức giận hừ lạnh, tay dán lên chỗ Hàn Chiến gắng gượng không khỏi nắm nắm, khiến hắn than nhẹ. Trên eo nàng nháy mắt *đã có* thêm một cánh tay tráng kiện, ôm chặt lấy nàng dựa sát vào người Hàn Chiến, “Tuyết Nhi cũng muốn sao?”

Đôi môi hữu ý vô ý khẽ chạm vành tai nàng, nhiệt khí Hàn Chiến thở ra *khẽ vờn*bên tai Hàn Tuyết, giọng nói trầm thấp lại tràn đầy đè nén làm nàng không dám thở mạnh, đầu cũng chẳng thể lay động. Nàng còn phải tra xét nữ nhân kia a, không thể ngay lúc này bị Hàn Chiến mang về, “Ân..a..a”.

“Nô tỳ muốn *nam căn* của hoàng thượng, *van* người cho ta, *tiến vào* nơi này của ta đi.” Phía dưới truyền lên một giọng nói kiều mỵ dẫn dụ lực chú ý của Hàn Tuyết. Chỉ thấy nữ tử kia đã nằm ngửa trên mặt đất, hai chân rộng mở, một tay chống đỡ, một tay tự lần đến giữa hai chân mình, lấy hai ngón tay tách phiến thịt non *mềm ở*hai bên hoa huyệt nóng bỏng, nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên.

“Thật là vật nhỏ dâm đãng, đã ướt thành ra như vậy rồi.” Hoàng Phủ Hạo Thiên hai ngón tay khép lại khẽ vuốt miệng *hoa* huyệt kia, sau đó đột nhiên dùng lực, ngón tay*chạm vào* tiểu huyệt, nhanh chóng đút vào.

“A.. .. “ Nữ tử kêu khẽ một tiếng, bắt đầu *thả người* rên rỉ, bên dưới còn vặn vẹo*chuyển động* eo *phối hợp cùng* ngón tay *của*Hoang Phủ Hạo Thiên đang cắm vào. “A... dùng sức.... Hoàng thượng.....nha .... *tiến* vào ta, ta không được.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên lạnh lùng khẽ nhếch khóe miệng, hai tay đem bắp đùi nữ tử mở lớn thêm chút, nâng cặp mông trắng noãn tròn trịa

lên, rốt cuộc hung hăng cắm xuống.

“A.. ..” Cô gái hét lên một tiếng, *eo thon* liền vặn vẹo khuấy động *nam căn của*Hoàng Phủ Hạo Thiên, một bên điên cuồng dâm đãng gọi: “A..... Thật tuyệt... A .... Thực cứng..... Đi vào rồi.... Nha... Thực thoải mái.. .”

Tiếng rên rỉ kiều mỵ kia khiến hai người trên nóc nhà đều có cảm giác. Hàn Chiến cầm lấy tay Hàn Tuyết đặt lên dương vật mình, eo khẽ động làm tay ngọc chà xát đỉnh nam căn. Hàn Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân mình cũng *dần* nóng lên, hoa tâm ướt át một mảnh, u huyệt tê ngứa, *một* cảm giác mãnh liệt khát *khao* muốn bị *xuyên qua*. May mắn là cái nàng muốn xem đều đã xem được, mục đich đã *thành công*, nàng quay đầu một tay ôm lấy cổ Hàn Chiến, hôn nhẹ*lên* khóe môi hắn, thản nhiên cười.

Bắt được tín hiệu, Hàn Chiến ôm chặt eo nàng, không chậm trễ chút nào bay vút đi, cũng không quản việc mình vừa vạch ngói nóc nhà hoàng đế người ta.*(* Oái, còn chưa thèm che lại nữa. *)*

Hàn Chiến ôm Hàn Tuyết nhảy thật nhanh qua nóc nhà các cung. Hàn Tuyết một thân hắc y thêu chỉ bạc, dưới ánh trăng chói sáng như *hòn* ngọc minh châu, *thu hút*tầm mắt Cấm Vệ Quân khắp nơi, *khiến* một người định tiến lên ngăn trở. Hai người lướt bay về Phi Phượng Các, vừa vào tẩm cung, Hàn Chiến nhẹ nhàng đặt Hàn Tuyết xuống, phất tay ra hiệu cung nữ canh gác các góc lui ra, dặn dò Tiểu Lăng Tử thu xếp cho mọi người đi xuống nghỉ ngơi xong mới *cài* chặt chốt cửa phòng ngủ. Hắn không kịp chờ đợi dùng khinh công vọt vào nội thất, chỉ thấy Hàn Tuyết đang cởi áo váy, ngọc thể nửa che nửa hở, da thịt trắng noãn *lộ vẻ nõn nà*lại càng nổi bật trên nền áo đen. Hàn Chiến bụng dưới căng thẳng, bước nhanh xông lên trước đem Hàn Tuyết một phen *ôm* vào ngực.

Hàn Chiến vội vàng làm Hàn Tuyết sợ hết hồn, một nửa xiêm áo còn giắt trên tay, cởi không được, mặc không xong, nàng mặt*thẹn* đỏ bừng trách mắng: “Sắc quỷ! Còn không mau buông ra.”

“Không buông! Chúng ta trước đó đã nói qua rồi.” Hàn Chiến cúi đầu dán lên mặt nàng mà nói, hô hấp không yên, mãnh liệt phun trên cổ cùng ngực nàng, hại Hàn Tuyết hô hấp cũng rối loạn.

“Chàng----,” Hàn Tuyết gương mặt đỏ ửng cắn cắn môi, nhẹ giọng mềm mại nói: “Người ta còn chưa có nói muốn đổi ý.”

“Cho dù nàng có đổi ý, ta cũng không cho.” Hàn Chiến thở gấp hôn lên cổ Hàn Tuyết, động tác bất đồng *so với sự săn sóc ôn nhu* trong dĩ vãng, thay đổi thành nhiệt*huyết nóng bỏng* lại mang chút thô lỗ, mỗi một cái hôn mút đều dùng lực, trên cổ ngọc trắng trẻo non mềm của nàng lưu lại từng đóa hồng mai.

“Nha. .. nhẹ... Nhẹ chút..... A...” Hàn Tuyết có điểm bị thô lỗ của hắn hù dọa, loại động tác này tuy có chút đau nhưng lại làm nàng dâng lên cảm giác hưng phấn, nhiệt *độ* cơ thể biến đổi, ngay cả dưới yếm, nhũ tiêm cũng đã dựng đứng lên.

Hàn Chiến gặm cắn một đường tới trước ngực nàng, thấy đỉnh nhũ nổi lên sau lớp yếm, khẽ cười: “Tuyết Nhi cũng muốn rồi sao!”

“Chàng thật đáng ghét!” Hàn Tuyết đỏ bừng cả mặt, nâng tay đẩy lồng ngực Hàn Chiến một cái. Hàn Chiến *đáp lại* trong nháy mắt, ngón tay *xé* rách dây yếm *của*nàng, một phen kéo xuống ném ra phía sau.

“Nha. ....” Hàn Tuyết kêu khẽ một tiếng, vội vươn tay che chắn, lại bị Hàn Chiến nhanh hơn một bước bắt được, đem đôi tay nàng vòng ngược về sau. Hàn Tuyết xấu hổ uốn éo thân người, Hàn Chiến lực

đạo như có như không làm nàng cảm thấy khó chịu, nhưng tư thế như vậy càng khiến bộ ngực thêm cao ngất, như mời mọc hắn thưởng thức, làm Hàn Tuyết toàn thân đều nhàn nhạt ửng hồng.

“Bảo bối, không cần hấp dẫn ta,” Hàn Chiến cọ nhẹ *vào* mặt nàng, hô hấp nóng rực phả trên mặt, “Nếu không ta sợ sẽ không khống chế được mình.” Hắn khàn khàn dán lên môi Hàn Tuyết nói: “Như vậy sẽ làm nàng bị thương đấy.”

“Người ta mới không có.... Ách!” Hàn Chiến *cuồng dã* che lại miệng Hàn Tuyết, đầu lưỡi nhân cơ hội trượt vào miệng nàng, dây dưa chơi đùa lưỡi non mềm, một tay cầm lấy một bên *tuyết lê* vuốt ve xoa nắn.

Lực đạo trên ngực khiến nàng có chút đau, Hàn Tuyết kêu rên vặn vẹo thân thể muốn tránh, lại không cách nào thoát khỏi, ngược lại càng làm Hàn Chiến thêm toan tính làm bậy.

Hắn thôi khống chế hai tay Hàn Tuyết, một phen thoát đi quần áo nàng, hai tay dùng sức đem quần áo Hàn Tuyết xé rách.

“Ai nha----…chàng sao có thể xé quần áo người ta chứ.” Hàn Tuyết sợ hãi kêu lên vội lấy tay che chắn ba điểm (trọng yếu), bất mãn trừng mắt nhìn Hàn Chiến một cái.

Hàn Chiến một bên tự cởi quần áo *của*mình, một bên nhìn *chằm chặp* thân thể mỹ lệ của Hàn Tuyết, “Là nàng hấp dẫn ta trước, ta nhẫn nhịn không được.” Hai ba cái liền cởi sạch quần áo chính mình, Hàn Chiến chặn ngang eo Hàn Tuyết mà ôm lấy, hai người cùng ngã xuống giường.

Chương 23: Kết quả rình coi 2

Hàn Chiến một ngụm lại một ngụm ngậm lấy đầu nhũ tiêm *của* Hàn Tuyết mà liếm gặm, trêu chọc, một tay bao lấy phía bên kia chơi đùa, một bàn tay khác vội vàng trượt vào giữa hai chân nàng vuốt ve mân mê *tiểu* huyệt non mềm không xương khiến hắn mất hồn.

Kích thích cuồng dã như vậy có chút làm Hàn Tuyết không chịu nổi, nàng vô thức lắc lắc đầu thở gấp: “Nha..... Chậm một chút... Ai...”

“Nha đầu khẩu thị tâm phi này, đã ướt thành như thế còn muốn chậm một chút sao?” Hàn Chiến rút ngón tay đang thăm dò giữa hai chân nàng ra, chỉ thấy trên ngón tay dính một lớp chất lỏng óng ánh, Hàn Chiến giơ lên trước mũi ngửi nhẹ, “Thơm quá .....”

Thấy Hàn Chiến hành động phóng túng như vậy, Hàn Tuyết xấu hổ quay đầu đi, giữa hai chân ướt át làm nàng thẹn thùng muốn kẹp chặt, lại bị Hàn Chiến chen một chân ngăn cản.

“Đừng che, rất đẹp.” Hàn Chiến lấy hai chân chặn đùi trắng tuyết, từ trên người nàng bò dậy, cúi đầu nhìn cánh hoa phấn hồng *đang* dính đầy mật dịch.

Hai cánh hoa kia run rẩy lại tản mát một mùi thơm khêu gợi trước mắt Hàn Chiến, làm hắn đưa lưỡi liếm liếm *bạc* môi khô khốc.

“Không cần!” Thấy động tác liếm môi của Hàn Chiến, Hàn Tuyết vội kinh hãi giãy giụa nghĩ muốn bò dậy, nhớ lại sau đêm đầu, Hàn Chiến đã từng liếm qua nơi đó, một loại cảm thụ đến cực hạn mất hồn làm nàng chỉ nghĩ cũng thấy toàn thân nhũn ra.

“Đừng đông, để ta nếm thử một chút.” Vừa nói, hắn vừa cúi người liếm láp phiến hoa phấn hồng kia.

“Đừng, a.....” Hạ thể bị Hàn Chiến áp chế, hoa tâm truyền đến kích thích mãnh liệt*khiến thân mình Hàn Tuyết* muốn giãy lên rồi lại ngã về trên giường.

“Ân.. ... “ Đôi tay Hàn Chiến nâng bắp đùi Hàn Tuyết, chui đầu liếm cánh hoa phấn hồng, nhàn nhạt mùi thơm cùng ái dịch trong veo làm hắn muốn ngừng mà không được, *đầu lưỡi thô ráp* đẩy hai cánh hoa thẹn thùng sang bên, tiến sâu vào nhụy hoa.

“Nha.. ...Ân...” Cảm giác hoa huyệt tê dại làm Hàn Tuyết cả người cũng mềm nhũn, không kìm chế được càng mở rộng bắp đùi làm Hàn Chiến liếm mút càng sâu miệng hoa tâm mẫn cảm, có thể cảm thụ rõ ràng lưỡi Hàn Chiến tiến tiến xuất xuất liếm miết trêu chọc. Hàn Chiến một phen mãnh liệt hút, đổi lấy Hàn Tuyết cao giọng hét chói tai.

“Ai a. ....” Nhu tình hét một tiếng, Hàn Tuyết chợt che lấy môi đỏ mọng, chính mình không tin nổi bản thân lại có thể dâm đãng rên rỉ như vậy.

Thanh âm cao vút nổi lên giữa màn đêm tĩnh lặng, vừa trong trẻo lại có điểm quỷ dị làm Hàn Chiến cười nhẹ ra tiếng, càng thêm mãnh liệt liếm hút hoa huyệt.

“Ân.. . Ân... Ân.....” Từ chỗ kín truyền đến từng đợt kích thích bén nhọn khiến Hàn Tuyết đạt tới cao triều, nhất thời*trong* hoa huyệt, dịch mật giàn giụa, Hàn Chiến liếm mút càng thêm khoan khoái, truyền tới tai âm thanh *liếm mút* vang dội không dứt, Hàn Tuyết nhắm mắt bịt chặt lấy môi không dám mở miệng, rất sợ riếng rên rỉ của mình quá

lớn, ngày mai, cả Phi Phượng các, thậm chí cả hoàng cung đều sẽ biết buổi tối nàng cùng Hàn Chiến đã làm chuyện tốt gì.

Hàn Chiến thỏa mãn chớp chớp mắt liếm khóe miệng, vẫn chưa thấy đủ dùng tay khẽ vuốt cánh hoa phấn hồng, Hàn Tuyết thân thể xụi lơ, mắt nhắm chặt lông mi run rẩy, Hàn Chiến thương yêu nhẹ phủ trên người nàng, *nhẹ nhàng* kéo lấy hai tay đang che kín môi mọng, lấy môi mình ma sát, “Thích sao?”

Gương mặt Hàn Tuyết diễm hồng vẫn còn dư âm sau cao triều, nàng thở khẽ vươn tay ôm cổ Hàn Chiến, môi đỏ mọng hé mở, lưỡi thơm mềm liếm lấy khóe môi Hàn Chiến, chủ động dâng hiến môi mọng, nhiệt tình lấy hành động thực tế chứng minh cảm thụ của mình.

Hàn Chiến được nàng chủ động hôn có chút thụ sủng nhược kinh, nam căn gào thét trướng đau, hắn ôm lấy Hàn Tuyết nửa nghiêng người, một tay kéo cao bắp đùi tuyết trắng, đặt chính mình dựng đứng giữa đùi nàng, nam căn ở trên miệng huyệt đụng chạm qua lại, dính chút mật dịch liền dùng lực chen vào.

“Ân.. ...” Hàn Tuyết kêu rên một tiếng, hai tay chống trên lồng ngực Hàn Chiến khe khẽ đẩy.

Hàn Chiến hít sâu một hơi, miễn cưỡng dừng động tác, một tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ hai người kết hợp, “Còn đau không?”

“Ừm!” Hàn Tuyết đỡ lấy vai Hàn Chiến, thở sâu lấy hơi, *tận tình* tự thả lỏng thân thể đón nhận *vật* tráng kiện của hắn, “Chàng, ách..... Vẫn quá lớn, đừng quá sức, sẽ đau.”

“Như vậy sao, đã khá chút nào hơn chưa?” Hàn Chiến vô cùng chậm rãi đưa eo lên trước, *nam căn từ từ* chậm chạp đi tới, mặc cho mồ hôi trên trán rỉ ra từng giọt từng giọt lớn dần.

Hàn Tuyết căn bản nói không ra lời, sau khi tốc độ chậm lại, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được *vật nóng kia* đang gắng gượng chống đỡ trong *hoa huyệt*, từng chút chậm chạp trượt về phía trước, loại cử động này cũng dần dần lấp đầy cảm giác của nàng, làm nàng cắn chặt răng, ôm chặt lấy Hàn Chiến, rúc đầu mình vào cổ hắn.

Cảm giác dưới thân càng ngày càng*mãnh trướng*, Hàn Tuyết hô hấp cũng biến đổi, càng thêm dồn dập, *nam căn* trong huyệt cũng đã chạm nhẹ đến đình điểm, một chút đụng nhẹ nhàng kia lại tựa như cục đá rơi vào bể tình dục, khơi lên từng đợt gợn sóng, khoái cảm mất hồn làm cho hai người cùng than nhẹ ra tiếng.

Nam căn gát gao bị bao bọc *bởi* cảm giác vô cùng mất hồn, Hàn Chiến không dám *luật động*, mông căng thẳng, sợ tiếp xúc sẽ làm người yêu khó chịu, cũng phòng ngừa chính mình quá khích, nam căn trướng đau càng làm trán hắn mồ hôi đầm đìa, môi che lại hơi thở mùi đàn hương tỏa từ miệng Hàn Tuyết nhiệt tình hôn mút, một tay phủ lấy ngọc nhũ nắn bóp, hi vọng có thể hóa giải một chút dục vọng như muốn làm *nổ tung nam căn*.

Hàn Tuyết tiếp nhận nụ hôn kích thích của Hàn Chiến, một tay e sợ từ eo lưng chậm rãi trượt xuống, lướt qua mông bền chắc căng thẳng, mơn trớn cơ bụng rắn chắc.

Thân thể Hàn Chiến cứng nhắc run rẩy, hắn buôn tha môi Hàn Tuyết, “Tiểu yêu tinh, nàng biết nàng đang làm cái gì không?” Hắn gục đầu trên vai nàng thở gấp, hô hấp nóng rực toàn bộ đều phun trên ngực Hàn Tuyết, khiến nhũ tiêm nàng vốn đã mềm xuống lại một hồi tê dại nhanh chóng dựng đứng lên.

Hàn Tuyết hơi thở gấp gáp, tay nhỏ bé nghịch ngợm lần tới chỗ hai người giao hợp, nhẹ nhàng cầm một phần nam căn tráng kiện còn lại

ở bên ngoài cơ thể. “Người ta chỉ muốn xem cái kia của chàng dài ra sao thôi.” Mỗi lần đều chạm tới chỗ sâu nhất của nàng tê dại ma sát thật lâu mới có thể*tiến vào toàn bộ* nha.

“Ha ha. ....” Hàn Chiến cười, khẽ liếm cổ ngọc trắng mịn, khiêu khích hỏi: “Vậy có hài lòng với số đo của ta không?”

“Quá to quá dài,” Ngón tay ngọc ở chỗ gốc côn thịt chọc chọc khẽ *trêu đùa*, “Nếu chàng có thể rụt ngắn lại chút nữa, ta sẽ càng cao hứng.”

“Nha đầu này!” Hàn Chiến ở trên vai nàng miệng khẽ cắn, dở khóc dở cười nói: “Nàng có biết, số đo của ta bao nhiêu người cầu còn không được sao?”

Ngón tay đụng phải hai khốitròn tròn mặt dưới dương vật, Hàn Tuyết tò mò nắm lấy nhéo nhéo.

“Nha.. ... Nhẹ một chút!” Hàn Chiến tựa như thống khổ lại tựa như vui thích khẽ kêu một tiếng, eo hông bắt đầu không nhịn được nhẹ nhàng *đung* đưa, “Còn đau không? Ta nhẫn nhịn không được.”

Tay ngọc lại lần nữa nắn bóp hai viên cầu mềm mà nàng không cách nào dùng một tay nắm giữ hết, Hàn Tuyết rút tay về khoác lên eo hắn, “Động đi, nhưng không thể quá sức a, ta sợ đau.”

“Như vậy có đau không?” Hàn Chiến tốc độ không nhanh không chậm, vật lớn thối lui toàn bộ xong lại tiếp tục đút vào, mỗi khi đụng nhẹ chỗ sâu của nàng liền không dùng sức nữa nhẹ nhàng rút ra, rồi lại tiến vào.

“Không biết..... Ưm..... Thoải mái.....” Hàn Tuyết không tự chủ nói, chủ động phối hợp cùng Hàn Chiến kéo ra đưa vào, nửa tựa trên

người Hàn Chiến hô hấp không yên.

Cảm giác được thân thể Hàn Tuyết đang từ từ căng thẳng, *hoa* huyệt nhanh thít chặt, Hàn Chiến biết nàng sắp đạt tới cao trào, liền đổi sang tư thế mỗi người một bên, gia tăng tốc độ rút ra đẩy vào, co rút càng mạnh mẽ lại càng hung hăng đưa đẩy, cảm thấy *hô hấp của Hàn Tuyết* biến đổi bén nhọn, Hàn Chiến mãnh liệt rút ra rồi lại mãnh liệt tống vào, thuận lợi đem chính mình hoàn toàn vùi trong cơ thể nàng.

“A... ..” Hàn Tuyết khàn khàn nhẹ a một tiếng, hoa huyệt hấp lấy côn thịt thật chặt, tiểu huyệt từng trận co rút như muốn đẩy ra lại như muốn hút lấy, đem *vật nóng*kia hòa nhập trong cơ thể mình.

“Đáng chết!” Hàn Chiến cả người run lên, không thể chịu được gắp hấp nơi hoa huyệt, hắn buông vũ khí đầu hàng, *nam căn*run run nảy lên, đem toàn bộ *mầm mống*trắng đục phun vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Hàn Tuyết.

Chương 24: Kích tình trong tiến hành

Ái dịch được tiết ra hết, Hàn Chiến rút nam căn đã mềm đi một nửa ra,ôm lấy Hàn Tuyết, làm cho nàng tựa vào trên người mình, ngón tay điểm *lên trên* huyệt vị phía sau lưng nàng.

"Nha a....." Phía sau truyền *đến* cảm giác tê dại nhanh như chớp khiến cho Hàn Tuyết *khẽ ngâm nga*, thân thể run rẩy, trong hoa huyệt nương theo khoái cảm co rút lại ép một lượng lớn *dịch mật* trào ra,trong không khí lập tức tràn đầy mùi tanh đặc trưng của nam tinh.

"Nàng khỏe không?" Khẽ hôn lên trán Hàn Tuyết, Hàn Chiến khàn khàn hỏi khẽ, trong thanh âm còn mang theo dư âm cuộc kích tình.

"Ừm!" Hàn Tuyết khẽ hừ một tiếng, nhắm mắt ôm cổ của hắn, ôm cọ xát nói: "Hôm nay sao lại tốt bụng như thế? *Nhanh nhưvậy đã chịu* bỏ qua *cho* ta, không làm tiếp nữa?"

"Bỏ qua nàng? Ta nói khi nào nha?" Hàn Chiến lưỡi dán lên *người* Hàn Tuyết còn đang ngây ngốc *mặc sức* liếm láp lấy, thỉnh thoảng còn dùng lưỡi cuốn lấy vành tai nhấc lên hai cái. Bàn tay Hàn Chiến vốn chống đỡ sau lưng Hàn Tuyết giúp cho nàng thở bình thường giờ thuận theo đường cong trên mông đẹp của nàng mà *tiến thẳng vào* hoa tâm.

Hàn Tuyết hô hấp không yên, dính vào người Hàn Chiến thở khẽ, "Vừa mới....., chàng, sao vậy lại.....?" Nam nhân này không biết mệt sao?

"Nàng đã đáp ứng, chỉ cần ta dẫn nàng *trèo lên* nóc nhà, tối nay ta muốn như thế nào đều được mà." Hết lòng tuân thủ lời hứa là một trong những đức tính đẹp của Hàn Tuyết, cho nên tối nay hắn có thể *buông thả chính mình*, hoàn toàn thỏa mãn dục vọng của *hắn*.

Nhìn Hàn Chiến liếm láp cổ mình như chú chó nhỏ gặm liếm xương khiến Hàn Tuyết nuốt ngụm nước miếng, có chút khó khăn nói:"Ta là đã đáp ứng, nhưng là.. ...." Nàng hiện tại hối hận có được hay không? Hai người thể lực cũng không phải cùng một cấp bậc nha, nếu Hàn Chiến muốn nàng làm cả đêm cùng hắn, chỉ sợ nàng*ngay* cả xương cũng không còn.

Hàn Chiến hôn dọc theo cổ của Hàn Tuyết, liếm một đường đến hai bầu ngực tròn trịa*mà* hắn yêu thích đến độ không thể buông tay: " Không cần nhiều lời a, chỉ cần hảo hảo cảm thụ ta *đang* yêu nàng như thế nào." Hôn *lên* cái miệng nhỏ nhắn của nàng, Hàn Chiến một tay nâng một bên bầu ngực mềm mại kia lên, đầu lưỡi liếm một vòng đem tiểu quả hồng diễm kia ngậm trong miệng dùng sức mút gặm nhẹ thỏa thích, hắn *liếm mút*thành tiếng *như thể* đó là thứ trân mỹ vị hương *trên thế gian* vậy.

Hàn Tuyết hừ nhẹ ôm lấy đầu Hàn Chiến, hô hấp dần dần trở nên *dồn dập*, đầu vú đang bị dùng sức hút bây giờ đem lại một chút đau, nhưng đau đớn lại *kèm chút* khoái cảm khó tả, nhìn bàn tay to lớn của hắn đặt chếch ở một bên bầu ngực, nàng nhẹ"A" lên một tiếng, chỉ cảm thấy phía dưới tê rần, hoa huyệt lại bắt đầu co rút lại, nàng thậm chí có thể cảm giác được ái dịch chảy ra từ*tiểu* huyệt, thuận theo bắp đùi chảy xuống. Khẽ cắn lấy môi dưới, Hàn Tuyết đỏ bừng cả mặt. Không nghĩ tới mình lại thay đổi cứ như vậy, nếu Hàn chiến biết được có cười nàng hay không?

Hàn Chiến gục mặt bao trọn lấy cặp *tuyết lê kia*, ngay cả phần da thịt bên cạnh không buông tha, cho đến khi cả hai bầu ngực Hàn Tuyết

đều dính nước miếng của hắn, trở nên bóng láng lấp lánh, hắn mới không dùng miệng nữa, một tay nắm chặt bầu ngực *mà*xoa nắn. Một tay nâng *mông Hàn Tuyết lên*, đem nó dán lên nam căn đang mè nheo của mình.

Không được mấy cái, *vật nam tính nóng bỏng* liền đầy máu trướng đau, Hàn Chiến nâng cao hạ thể của Hàn Tuyết, đặt nam căn ngay ngưỡng hoa huyệt liền từ từ *tiến* vào.

"Ừ....."

"A a....." Thật là thoải mái! Mê cung rất chặt của Hàn Tuyết bao vây *lấy nam căn*, khi *nó tiến* vào bên trong thì loại cảm giác mất hồn đó *càng* làm cho hắn không nhịn được *khẽ* rên rỉ ra tiếng

"Hiện tại không đau phải không?" Hàn Chiến hơi thở gấp gáp tựa vào bên tai nàng hỏi. Hai người lấy nửa tư thế ngồi giao hợp, hắn mượn ái dịch *từ hoa huyệt* của Hàn Tuyết, hướng chỗ sâu của nàng từ từ đẩy mạnh.

"Chớ *cho* toàn bộ đi vào, " Hàn Tuyết rên rỉ thành tiếng*, tiếng nói đứt quãng*, " Của chàng quá dài, sẽ rất khó chống đỡ, ừ ——"

"Là thế này phải không?" Hàn Chiến hơi dùng thêm chút sức, nhắm mắt cảm giác*đỉnh nam căn* bị *hoa huyệt của Hàn Tuyết*ngậm chặt. "Như vậy đau không?" Không nhịn được mang côn thịt tiến đến miệng hoa huyệt của Hàn Tuyết, di động cái mông ma sát nhẹ nhàng.

Thoải mái, khoái cảm từ trong người dâng lên, nhanh như tia chớp xông *lên* đại não, "A..... Không, ừ....." Hàn Tuyết cảm thấy trong huyệt co rút một cái, chỉ có thể *tựa* đầu vào vai Hàn Chiến thở khẽ.

"A ——!" *hoa huyệt Hàn Tuyết* co rút lại, một cỗ ái dịch nóng bỏng dội

lên *nam căn*khiến Hàn Chiến run lên, hắn bận kẹp chặt cái mông, *ngăn không cho ái dịch phun trào*, nếu lại một lần mất hồn ở trong cơ thể Hàn Tuyết hắn sẽ không giữ nổi nữa. Khóe miệng khẽ cong lên, hắn hôn một cái lên bờ vai trần của Hàn Tuyết rồi thở gấp bên tai nàng cười khẽ: "Nàng thích, có đúng hay không?"

"Ừ!" Hàn Tuyết ngẩng đầu hôn một cái lên khóe môi hắn, tràn đầy hạnh phúc mỉm cười: "Thật thoải mái đấy." Nói rồi*, hai thânmình dính sát nhau*, tư thế giật giật cơ thể.

"A!" Động tác của Hàn Tuyết vô tình làm cho côn thịt thâm nhập vào sâu hơn một chút, quy đầu bị siết chặt tại miệng tử cung của nàng. Hàn Chiến hít một hơi thật sâu, giữ chặt mông nàng, *sau đó bật cười* gương mặt nhỏ nhắn của Hàn Tuyết vì động tình mà ửng đỏ: "Nàng tự mình động đi"

Hàn Tuyết khổ não nhíu mày, nhẹ nhàng di động cái mông, đung đưa trái phải, nhưng không thể tìm được loại khoái cảm không thành lời đó, chỉ cảm thấy trong bụng cùng huyệt đạo chống đỡ trướng vô cùng. Nhìn Hàn Chiến banh chặt cằm, nàng đau lòng sờ sờ, "Chàng cảm thấy không thoải mái có phải không? Ta cũng không tìm được cảm giác lúc nãy."

Nghe được lời nói hơi giận dỗi của Hàn Tuyết, Hàn Chiến nhịn không được cười lên, "Tiểu Bảo Bối, nàng động ta đây cực kỳ thoải mái."

Hàn Tuyết không khách khí liếc hắn một cái, "Không an ủi ta." Rõ ràng người ta chỉ cảm thấy *bên trong thật* trướng khó chịu, hắn sao lại sao sẽ cảm thấy thoải mái? Hơn nữa sắc mặt hắn còn khó coi như vậy.

Hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nàng, Hàn Chiến hướng nửa sau tựa vào cột giường, "Nam nhân cùng nữ nhân cảm

thụ không giống nhau, bên trong *nàng*mút càng chặt ta càng thoải mái." Hàn Chiến mặc cho Hàn Tuyết ôm lấy cổ của hắn, dựa vào khi hắn trên ngực. Một tay đặt ở ngang hông của nàng, bàn tay khác *chạm đến nơi chỗ hai người kết hợp*, tỉ mỉ nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn muốn dạy dỗ người yêu của mình về phương pháp để đạt được hạnh phúc trong tình dục."Ta không có lừa nàng, vừa rồi nàng động khiến ta rất thoải mái, làm cho ta muốn hung hăng muốn nàng."

Hàn Tuyết đảo mắt đi một vòng, một tay đỡ lấy vai Hàn Chiến, một tay kéo tay Hàn Chiến đang đặt ở chỗ hai người kết hợp ra, đem mông hơi nhấc lên trên rồi lại dùng sức ngồi xuống.

"Nha....."

"A....." Hàn Tuyết thở khẽ, hung ác nện cho Hàn Chiến 1 cái: "Gạt người! Làm như vậy thật căng nha, chàng xem, chạm tới đỉnh rồi." Nàng chỉ tay vào dấu vết của thiết bổng ở bụng mình, hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Chiến một cái.

"Hảo Tuyết Nhi, ta nhẫn nhịn không được, nàng trước làm cho ta, rồi ta lại từ từ dạy nàng." Nha đầu chợt ngồi xuống một cái khiến thánh nhân cũng phải buông đao.

"Người ta không thoải mà chàng cũng chỉ biết sướng *một mình* thôi à?" Hàn Tuyết tức khí tựa vào vai của hắn, tức giận cắn lên cổ hắn.

"Ừ....." Vô tâm trêu đùa còn cố ý không an ủi làm cho người ta tức khí mà. Hàn Chiến ngồi thẳng lưng, mặc cho răng nhỏ của Hàn Tuyết khi cắn khi gặm trên cổ hắn, hai tay đỡ lấy mông Hàn Tuyết bắt đầu động, trước đút vào mấy cái thật mạnh sau lại rút ra thật nhanh, Hàn Tuyết cảm giác eo mềm nhũn tựa vào trên người hắn mặc hắn mặc sức thi triển, liền hai chân trượt xuống xuống dùng sức đứng lên.

"Ừ..... A..... Đừng..... Quá nhanh..... A..... ." Động tác kéo xuống vừa nhanh vừa mạnh khiến Hàn Tuyết chỉ có thể thở gấp gáp lấy hừ nhẹ, âm thanh thân thể va chạm nhau vang dội khắp phòng.

Chương 25: Định tình

Cấp tốc lại *thận trọng* đụng chạm làm khoái cảm lan tới dồn dập, nhanh chóng, Hàn Tuyết tựa thân thể do va chạm đang kịch liệt vào bả vai Hàn Chiến, ôm chặt lấy, hoa huyệt khó nhịn kẹp chặt, giống như muốn cự tuyệt hắn tiến vào, lại như muốn đem *vật nam tính của hắn* giữ chặt trong cơ thể nàng không cho rút ra. “Ân...nha...Ta...Ta không được.....” Khoái cảm mãnh liệt làm đầu óc nàng trống rỗng, tất cả tâm tư đều dồn hết xuống chỗ hai người giao hợp.

Hoa huyệt chặt chẽ gắt gao bao lấy nam căn đang nhanh chóng ra vào mang lại khoái cảm trí mạng, làm Hàn Chiến không tự chủ được, như muốn điên lên, ra vào càng thêm nhanh.

“A.....” *Tiểu huyệt* sau một hồi vận động hết sức co lại, lên đến đỉnh khoái lạc làm Hàn Tuyết thét lên một tiếng chói tai.

“A! Tuyết Nhi.....Tuyết Nhi.....” Lối đi thít chặt thế nhưng lại đem nam căn*của* hắn gắt gao hấp trụ, làm hắn tiến lui đều khó khăn, khoái cảm mãnh liệt khiến hắn một đường lên tới đỉnh *khoái cảm*, Hàn Chiến ngoan cường ra sức rút mấy cái, mỗi lần vọt tới chỗ sâu đều muốn phun dục vọng, cuối cùng, sau một hồi hung hăng va chạm, Hàn Chiến dùng sức nâng mông ngọc Hàn Tuyết đè trên người mình, *nam căn*chui vào thâm nhập *u huyệt*, sau một hồi vui sướng phát run, đem tất cả mầm mống bắn nhanh ra.

Kích thích qua đi, Hàn Chiến mồ hôi đầy người lui hai bước, ngã ngồi trên giường thở hổn hển, Hàn Tuyết theo động tác của Hàn Chiến cũng quỳ trên người hắn, hạ thể hai người vẫn còn liền chặt một chỗ.

Sau khi hơi thở đã bình ổn, hai chân Hàn Tuyết mới run run quỳ lên, nam căn đã mềm theo cử động của nàng cũng từ trong hoa huyệt Hàn Tuyết trượt ra, một cỗ tinh dịch lưu động từ chỗ hai người *kết hợp*chung chảy xuống, dính dính dọc bắp đùi nàng, có một lượng nhỏ thậm chí trực tiếp nhỏ giọt trên côn thịt cùng đùi Hàn Chiến.

“Người ta muốn tắm.” Hàn Tuyết khó chịu đẩy đẩy Hàn Chiến đang nằm ngửa, mồ hôi ướt dính ngán ngấy trên người cảm giác thực không tốt, tay chân nàng mềm nhũn nằm xuống bên cạnh hắn, “Ta đã không còn khí lực rồi, *chàng* ôm ta đi tắm nha.”

Hàn Chiến thỏa mãn phủ lấy mái tóc dài ướt mồ hôi của nàng, khoe miệng cười tà: “Nhìn trên người nàng dính mùi vị của ta, khiến cho ta muốn hung hăng làm nàng xúc động thêm chút.”

Hàn Tuyết lườm hắn, chu cái miệng nhỏ nói: “Người ta sáng mai còn phải *thiết kiến*hoàng đế ca ca nữa, chàng lại muốn gây sức ép khiến người ta không dậy nổi sao.”

“Dậy không nổi mới tốt, thật muốn ở cùng một chỗ với nàng cả đời không xa rời nhau.” Nói xong liền lấy bắp đùi Hàn Tuyết gác ngang qua người mình, nhân tiện lại dán bắp đùi vẫn còn dính dịch lên người Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết dở khóc dở cười nhìn Hàn Chiến hành động như trẻ con, một ngón *tay*mảnh khảnh đưa ra chọc chọc, điểm lấy trán hắn cười khiển trách: “Chàng bao nhiêu tuổi rồi còn chơi cái loại trò này?”

Hàn Chiến chỉ cười mà không nói, một phen nâng eo nhỏ của nàng, chọc Hàn Tuyết sợ hãi kêu lên, rồi mới cười lớn ôm Hàn Tuyết chạy về hướng phòng tắm, vừa chạy vừa lớn tiếng nói cười: “Phục dịch Công chúa điện hạ tắm rửa a---”

Hàn Tuyết nổi giận đánh nhẹ hắn một cái, “Chàng nhỏ tiếng một chút, muốn để người khác biết chúng ta ở đây làm cái chuyện tốt gì sao?”

Hàn Chuyến cười to hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên của nàng, nói: “Nàng nghĩ người khác chẳng lẽ không biết chúng ta khóa cửa ở trong phòng làm chuyện tốt gì sao?” Lúc trước thì coi như không biết, nhưng bọn họ ở trên xe ngựa làm chuyện này, toàn bộ nhưng người hầu thân cận có ai còn chưa biết?

Mặc cho Hàn Chiến ôm nàng đi vào hồ tắm, Hàn Chiến đẩy bàn tay đang siết chặt eo nàng một cái, “Buông ra nha, nếu không chàng muốn ta tắm *thế nào đây*?”

Hàn Chiến cười tà cúi đầu ở bên tai nàng thổi một hơi, “Nàng xác định vẫn còn khí lực để đứng sao?” Nói xong liền nhanh như cắt điểm một cái lên vĩ huyệt của nàng, Hàn Tuyết kêu khẽ một tiếng, chỉ cảm thấy tiểu huyệt nóng lên, hoa tâm lại chảy xuống dòng dịch trong suốt điểm chút màu trắng.

Hàn Tuyết khó hiểu nhìn hỗn hợp nước dịch, ngẩng đầu nhìn Hàn Chiến bằng bộ mặt nghi vấn: “Sao lại như vậy?” Lúc trước không phải đã chảy ra rất nhiều rồi sao, vì cái gì bây giờ hắn điểm vĩ huyệt mình lại vẫn còn nhiều dịch như vậy chảy xuống?

“Đây là hài tử của chúng ta, nếu không làm như vậy, ngày mai nơi này sẽ mang thai con chúng ta.” Hàn Chiến nhấc tay, ở trên bụng Hàn Tuyết khẽ xoa, ngón tay vươn xuống phía dưới thăm dò giữa hai chân hàn Tuyết, nghiêm túc rửa sạch tiểu huyệt của nàng. Bây giờ thời cuộc vẫn chưa ổn định, lúc này mang thai một tân sinh mệnh, sợ chỉ mang tới cho Hàn Tuyết những nguy hiểm ngoài dự tính. Đây là chuyện mà hắn tuyệt đối không cho phép phát sinh.

“Hàn Chiến?!” Hàn Tuyết mang áy náy duỗi tay ôm cổ hắn, nếu

không phải vì thân phận nàng đặc thù, hắn cũng sẽ không cần phải tự tay diệt trừ cơ hội để nàng mang thai hài tử *trong bụng* của hai người.

Hàn Chiến thấu hiểu cười, đem trán mình đỡ lấy trán *Hàn* Tuyết, ôn nhu nói: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc, một là, nàng còn quá nhỏ, hai là thời cuộc lúc này không thích hợp mang thai, ba là, hài tử chúng ta phải để cha mẹ thành thân xong mang thai mới được a, nếu không đối với danh dự của nàng sẽ có tổn hại.” Dù sao cũng phải cho người trong thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng, không thể để cho khắp thiên hạ chứng kiến Hộ Quốc công chúa chưa thành thân mà đã có con.

Hàn Tuyết cảm động dán sát lấy mặt hắn cọ cọ: “Ngày mai ta liền bẩm báo hoàng đế ca ca chuyện hai ta, trước cứ định ngày kết hôn, chàng xem có được không?”

“Được.” Hàn Chiến ôm Hàn Tuyết thật chặt, trong lòng nhu tình tỏa ra tứ phía. Chỉ cần có thể vĩnh viễn ôm nàng trong ngực như vậy, chỉ cần nàng bình an vô sự, một chút trả giá nho nhỏ này *nào có là gì*.

Sự thực chứng minh, dù cho Hàn Chiến không gây sức ép với nàng nữa, Hàn Tuyết cũng không cản nổi thời gian tới lúc *thiết kiết* Hoàng Phủ Hạo Thiên. Sau khi vị hoàng đế trẻ tuổi này chờ lâu khoảng nửa canh giờ, vừa nhìn thấy bóng dáng hai người đã không khỏi nghiền ngẫm nhíu mày.

“Cuối cùng cũng hoàn thành?” Hoang Phủ Hạo Thiên cười liếc mắt nhìn Hàn Tuyết vẫn đang *ngủ say* trong lòng Hàn Chiến, lộ một bản mặt như đưa đám hỏi hắn. Nam nhân này thật quá hung hãn, chỉ trừ đối với Hàn Tuyết còn ngày thường, đối diện với ai mà không tỏa ra một thân sát khí? Cũng chỉ có Tiểu Tuyết Nhi là bị hắn lừa gạt.

“Gần đây mỹ nhân cũng không tệ, không phải cũng rất sảng khoái

sao?” Hàn Chiến giật giật khóe miệng, không khách khí đáp lễ.

“Đã thấy?” Hoàng Phủ Hạo Thiên nhướng mi, “Không sai, ngươi có cần thử một chút không?”

“Cùng nữ nhân như chó cái, cũng chỉ xứng ngươi, ta có Tuyết Nhi là đủ rồi.” Hàn Chiến ác độc đem lời nói ném về phía mặt Hoàng Phủ Hạo Thiên, thản nhiên ôm Hàn Tuyết nhẹ nhàng ngồi xuống trên một long ỷ khác, không chút mảy may để ý gương mặt đã tối sầm một nửa của hoàng đế.

“Ngươi mắng ai là chó?” Hoàng Phủ Hạo Thiên hung hăng trừng mắt Hàn Chiến đang nhàn nhã.

“Ta là nói nữ nhân của ngươi quá lẳng lơ, không thích hợp với ta, ngươi *tự mình nghĩ* đi, ta cũng không có biện pháp.” Hàn Chiến không lưu tâm, cười cười, tuyệt không sợ chọc giận hoàng đế sẽ có hậu quả gì. Đầu tiên đừng nói đến quan hệ hiện tại của hắn cùng Hàn Tuyết, Hoàng Phủ Hạo Thiên sẽ không dám động, chỉ nói tới hai người có hơn mười năm giao tình, hắn sẽ không dám làm gì Hàn Chiến.

“Hừ! Cũng chỉ có Tuyết Nhi là bị ngươi lừa gạt.” Nam nhân này dưới lớp mặt nạ lãnh khốc chính là một lão hồ ly giấu đầu giấu đuôi, công lực đã cao đến mức mà người bên cạnh bị hắn âm thầm gây áp lực cũng phải quỳ bái trình độ của hắn.

“Ta chỉ lừa nàng là đủ rồi.” Hàn Chiến ôn nhu vuốt nhẹ gương mặt *đang say giấc nồng* của Hàn Tuyết, ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên thì mặt mũi lại lạnh băng, “Nàng trên đường bị người ta mai phục, thiếu chút nữ bị ám hại.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên mày kiếm nhíu lại: “Người phương nào gây

nên?”

“Kim Sa Hiền vương Nhị thế tử.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên vội hỏi: “Người sao rồi?” Chẳng lẽ không bị Hàn Chiến làm thịt chứ? Muốn hạ thủ Hàn Tuyết, còn không bị Hàn Chiến chặt thành trăm mảnh à?

“Kết Hương trấn, người đã bị phế.” Trừng phạt như vậy coi như vẫn còn tiện nghi cho hắn.

“Ngươi chịu bỏ qua cho hắn?” Hoàng Phủ Hạo Thiên ngạc nhiên hỏi, tuyệt không lo lắng chút nào chuyện hoàng tộc nước ngoài ở bổn quốc gặp chuyện không may sẽ dẫn đến bao nhiêu phong ba.

“Khi đó không rảnh làm.” Lúc ấy đang ôm mỹ nhân trong tay, tiêu dao vui vẻ, không có thời gian đi chăm sóc mấy chuyện râu ria về người về của.

“A!-----” Hoàng Phủ Hạo Thiên ái muội cười cười, ngầm hiểu ngụ ý của Hàn Chiến không rảnh là vì sao. “Có cần tứ hôn?”

“Định ngày thôi.” Hàn Tuyết thân phận dù sao cũng là *nghĩa* muội hoàng đế, hôn sự chỉ có thể do hoàng gia tổ chức. Hàn Chiến vỗ nhẹ mặt Hàn Tuyết, khẽ gọi: “Tuyết Nhi, tỉnh thôi, nàng đã muộn giờ *thiết kiến* rồi.” Mặc dù không muốn quấy rầy *giấc ngủ của nàng*, nhưng trong lòng biết, nếu làm chậm trễ nàng *cùng* hoàng đế nghị luận sự tình, nàng nhất định sẽ nổi cáu.

Muộn? Nói thật hàm súc, muộn cái gì chứ, căn bản mới hơn nửa canh giờ không phải sao? Hoàng Phủ Hạo Thiên liếc mắt nhìn hai người, lại tiếp tục cúi đầu viết thánh chỉ tứ hôn cho họ.

Chương 26: Thương thảo chuyện mỹ nhân kế

Trong mơ Hàn Tuyết vừa nghe thấy đã muộn, cả kinh một chút, nhanh trí từ trong ngực Hàn Chiến ngồi dậy. Vừa mới ngẩng đầu đã thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên đang cúi người viết cái gì đó trên bàn, còn ngẩng đầu cười cười với nàng.

“Hoàng đế ca ca?” Đừng trách nét mặt nàng bây giờ trì trệ, bất luận kẻ nào ở tình cảnh của nàng bây giờ, cũng sẽ chẳng tốt hơn nàng bao nhiêu.

“Đã tỉnh rồi hả? Để ta kêu người đem nước rửa mặt cho muội.” Hoàng Phủ Hạo Thiên cười với Hàn Tuyết, cầm bút đặt lên giá, truyền dụ: “Người đâu, bưng một chậu nước ấm cho công chúa rửa mặt.”

Từ ngoài truyền đến thanh âm thái giám đáp lại: “Tuân chỉ, nô tài sẽ đi làm ngay.”

Hàn Tuyết hơi giật mình quay đầu nhìn một chút Hàn Chiến đang ôm nàng, lại quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Hạo Thiên, sau một hồi mới thở ra một hơi, đưa tay dụi dụi măt còn đang ngái ngủ, hướng Hàn Chiến oán thán: “Sao không gọi ta dậy, mở mắt liền nhìn thấy hoàng đế ca ca, dọa ta giật mình.”

“Thấy nàng ngủ ngon, không nhẫn tâm gọi.” Hàn Chiến thản nhiên nói, thuận tay vuốt mấy sợi tóc tán loạn của nàng về sau tai.

Lúc này, cung nữ dưới sự hướng dẫn của tổng quản thái giám Ngô

Hữu Tường tiến vào, Ngô Hữu Tường trước tiên khom người hành lễ với Hoàng Phủ Hạo Thiên rồi mới mau mau bước hai bước đến trướt mặt Hàn Tuyết, thân mình cung kính, nhẹ giọng nói: “Công chúa Điện hạ, nô tài đưa nước rửa mặt tới cho ngài.”

Nhìn Ngô Hữu Tường vóc người càng ngày càng mượt mà, Hàn Tuyết mặt mày hớn hở, “Tiểu Tưởng Tử, mới vài buổi không gặp ngươi, ngươi càng ngày trông càng phúc hậu rồi.”

“Nhờ hồng phúc của hoàng thượng cùng công chúa, nô tài mới có cuộc sống tốt như vậy, tâm tư khoan khoái tự khắc người sẽ mập ra.” Ngô Hữu Tường vừa nói vừa nhận lấy khăn vải bông thấm nước cung nữ dâng lên đưa cho Hàn Tuyết nói: “Công chúa chỉ dùng vải bông để lau mặt, nô tài vẫn nhớ được, vài bông này là từ phía đông tiến cống đấy, vừa thấy loại vải vóc này, hoàng thượng đã dặn nô tài thu lại toàn bộ, ban cho công chúa từ từ sử dụng nha.”

Hàn Tuyết lau mặt xong mới đem chiếc khăn ném lại vào tay Ngô Hữu Tường, ngồi trên long ỷ liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên cười nhạt không nói gì, quay sang thì thầm với Ngô Hữu Tường một câu rồi chỉ chỉ Hoàng Phủ Hạo Thiên cười mắng: “Phi, hắn mà cũng cố ý để lại cho ta, chắc là đã qua tay bầy thê thiếp kia chọn rồi còn dư lại a, cũng chẳng thấy hắn lưu lại cho ta dải tơ lụa nào, chỉ có chút vải bông đay thô người khác không cần để dùng rửa mặt thôi a”

Hoàng Phủ Hạo Thiên dở khóc dở cười nhìn thẳng Hàn Tuyết lắc lắc đầu: “Trong miệng muội là vải bông đay thô, nhưng mỗi thước cũng có giá thiên kim, so với mấy dải tơ lụa kia đáng tiền hơn nhiều.”

Ngô Hữu Tường cười híp mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên nói: “Công chúa đâu có biết đó là loại vải quý giá, đây là đang cùng hoàng thượng nói giỡn thôi.” Hắn phất tay ra hiệu cho cung nữ lui lại phía sau, hướng Hoàng Phủ Hạo Thiên cùng Hàn Tuyết bái lạy nói: “Công

chúa cùng hoàng thượng trò chuyện, nô tài đứng chờ ở ngoài, có gì cần sai khiến, công chúa phân phó một tiếng là được.”

“Được rồi, biết Tường công công thạo việc rồi, đi xuống đi.” Hàn Tuyết cười cười phất tay nói với hắn.

Ngô Hữu Tường quay sang hướng Hoàng Phủ Hạo Thiên cung kính khom người rồi lui về sau, thối lui đến cạnh cửa mới xoay người đi ra ngoài, đồng thời đóng cửa vào.

Hàn Tuyết thân mình lười biếng uể oải tựa đầu vào vai Hàn Chiến, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên cười nhạt tiếp tục không nói gì.

“Làm sao?” Bị Hàn Tuyết nhìn đến tóc gáy trên lưng cũng dựng đứng lên, Hoàng Phủ Hạo Thiên nhíu mày cùng Hàn Tuyết nhìn nhau, “Nhìn chòng chọc ta không nói lời nào là muốn làm cái gì?”

“Nghe nói gần đây hoàng đế ca ca hàng đêm đều say ngủ trên gối mỹ nhân, xuân phong đắc ý nha.” Hàn Tuyết trêu nói.

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe vậy, biết Hàn Tuyết muốn hỏi cái gì, nghiêm mặt nói: “Không tệ, Long Dược, Khách Quốc cùng Băng Tinh tất cả đều đưa tới hai mỹ nhân.”

Hàn Tuyết nhẹ khép đôi mi thanh tú: “Không có lễ mừng, không có đại sự, không có việc gì sao phải ân cần như thế?”

“Ngươi không phải đã sớm đoán được.” Nếu không làm sao có tin đồn Hộ Quốc công chúa cùng người khác tư thông, lỡ lầm mang thai truyền ra ngoài, nói không phải do nha đầu này giở trò quỷ, hắn cũng không tin.

“Hì hì!” Hàn Tuyết ôm lấy cổ Hàn Chiến vui mừng: “Thật may là ta

tiên hạ thủ vi cường, sắc mặt mấy dặc phái viên kia nhất định là rất đẹp mắt nha, ha ha.....” Hàn Chiến không tiếng động mỉm cười lấy tay vỗ vỗ lưng nàng, sủng nịnh thương yêu không nói lên lời.

“Đúng vậy, đặc phái viên ba nước vừa mới nghe qua câu chuyện kia, người Phú Quý lâu của người cũng tới đưa tin tới rồi.” Hoàng Phủ Hạo Thiên mím môi cười nói: “Còn đóng giả thị vệ trong cung xông tới la hét “Không xong rồi”, ta còn tưởng là có chuyện lớn gì đấy.” Nhớ tới tình cảnh hỗn loạn ngày đó, hắn liền thấy buồn cười, cũng thật may là người truyền tin kia là người thường ra vào cửa cung nên trong cung phần lớn mọi người đều nhận ra được, mới không làm ra nhiễu loạn gì lớn. Mà hắn vừa thấy gã thị vệ kia là đã nhận ra là người của Hàn Tuyết rồi, vừa tuyên đi lên đã nghe thấy hắn nói “Không xong rồi”, liền hiểu rõ ràng đây là Hàn Tuyết tính kế, hắn cũng thuận theo thuyền xuôi dòng mà nói mấy câu rồi cho người truyền lời kia lui xuống. Nhưng đặc phái viên ba nước nghe thấy tin tức này, sắc mặt đã biết đổi cực kì đặc sắc, hồng, trắng, xanh, tím thay nhau trình diễn, thật khiến người ta thấy sợ hãi a.

Hàn Tuyết từ trong ngực Hàn Chiến nhô đầu ra cười nói: “Trừ mỗi phần lỡ lầm mang thai này, những thứ khác đều là thật nha.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên liếc mắt, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Tuyết Nhi, thận trọng! Muội vẫn là nữ hài tử, cũng nên cẩn thận một chút, chuyện như vậy trong lòng mình rõ ràng là được, không cần nói ra ngoài.”

Thận trọng? Hàn Tuyết quay đầu trở lại ôm cổ Hàn Chiến cau mày nói: “Ta không đủ thận trọng sao?”

“Sẽ không!” Hàn Chiến giật khóe miệng ôn nhu cười nói với nàng, nhân tiện lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên một cái.

Nhận được ánh mắt giết người của Hàn Chiến, Hoàng Phủ Hạo Thiên không nhịn được, một lần nữa lại trợn mắt một cái. Hàn Tuyết đắc ý nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên vuốt vuốt cằm, “Nhìn đi, Hàn Chiến nói ta rất thận trọng.”

Hỏi ai cũng không thể hỏi Hàn Chiến a, ai chẳng biết nàng nói cái gì Hàn Chiến cũng khăng khăng đồng ý chứ, Hàn Tuyết có phóng cái rắm, hắn cũng sẽ nói đó là hương thơm a. Bất quá loại lời nói này Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ dám để trong lòng mà ngẫm một chút, cũng không dám nói thẳng ra miệng. Hắn cầm thánh chỉ tứ hôn đã viết xong trên bàn hướng Hàn Tuyết lắc lắc nói: “Tứ hôn đấy, mười lăm tháng sau đúng ngày hoàng đạo, hai người mang hôn sự xử lí một lần luôn đi.”

“Người đã sớm chuẩn bị tốt nữa à?” Ngày tốt hoàng gia đều phải do Ti Thiên Giám tính toán thật tốt, sau đó mới có thể định ngày, chẳng lẽ hoàng đế ca ca thời điểm gì cũng biết trước?

“Ngươi sống cũng thật hồ đồ, mười lăm tháng sau là Trung thu, tháng hai là tiết đoàn viên!” Hoàng Phủ Hạo Thiên trợn mắt nhìn Hàn Tuyết một cái, “Giờ lành cưới vợ, Ti Thiên Giám sẽ an bài, những vật dụng khác các ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ cho Lễ Bộ cùng Nội Vụ xử lí.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên đem thánh chỉ ném về phía Hàn Tuyết, Hàn Chiến chuẩn xác đưa tay bắt được, thu vào trong lòng, hướng Hoàng Phủ Hạo Thiên lạnh lùng gật đầu một cái, “Cảm ơn!”

Hàn Tuyết nhìn Hàn Chiến một chút, lại ngắm ngắm Hoàng Phủ Hạo Thiên, dường như nàng nguyên bản không phải vì thương thảo hôn sự mới muốn gặp hoàng đế ca ca, hai người này kẻ tung người hứng có chút tự nhiên quá chăng?

“Mỹ nhân ba nước tiến dâng đều một dạng giống như cái vị trên giường ngươi tối hôm qua kia hả?” Đây mới là chuyện nàng muốn cùng hoàng đế ca ca bàn bạc a. Aizz! Cũng không biết vì sao lại biến thành việc chuẩn bị hôn sự nữa.

Hoàng Phủ Hạo Thiên hiểu sai ý đáp: “Qua thật là mỹ nhân khó gặp.”

Hàn Tuyết liếc măt một cái, “Ta hỏi là hỏi kỹ thuật trên giường, có phải là cũng lẳng lơ, dâm lãng giống như vậy không!” Lần này thì đủ hiểu chưa, mới gặp qua một lần, nhưng chưa từng thấy người nào như vậy, còn hoàng đế đúng là, ám hiệu rõ ràng như thế mà nghe không hiểu.

Chương 27: Mỹ Nhân Kế chi nguy cơ

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe vậy ngây cả người, ngay sau đó im lặng vỗ vỗ cái trán, "Căng thẳng! Tuyết Nhi....." Chống lại ánh mắt trừng trừng của Hàn Chiến, Hoàng Phủ Hạo Thiên tự động nuốt vào lời nói có thể làm cho Hàn Tuyết căng thẳng, vô lực thở dài, thôi, vị hôn phu kia đã không để ý xem miệng tiểu kiều thê mình nói cái gì thì người ca ca này chỉ ra chỗ sai cũng chẳng dễ gì."Mấy vị mỹ nhân ——, " nhìn bộ mặt phớt tỉnh của Hàn Tuyết không giống như*đang* cùng hắn nói giỡn, Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng liền không e dè mà nói: "Mấy vị mỹ nhân kỹ thuật quả thật cũng không tệ."

Hàn Tuyết sắc mặt thâm trầm hỏi nữa: "Đều là xử nữ?"

"Đúng vậy." Hoàng Phủ Hạo Thiên thấy Hàn Tuyết sắc mặt không tốt, thu liễm nụ cười trong lòng nghiêm mặt nói: "*Đêm đầu*lạc hồng là ta thân kiến, mà lại, khụ ——" mặc dù hỏi như vậy không đúng, bất quá hắn hiểu Hàn Tuyết sẽ không vô cớ dây dưa về việc này, nhất định là có vấn đề mới có thể hỏi về hắn loại chuyện này cho nên cũng không dám giấu giếm, "Nam nhân có thể cảm giác được, cái đó..... . Khụ ——"

"Được rồi được rồi, đã biết." Hàn Tuyết mặt đỏ hồng lên nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên phất phất tay, chuyện như vậy nói ra quá rõ nàng cũng thấy xấu hổ."Muội vốn cho là những cô gái như vậy hẳn *đã* làm qua chuyện đó, nếu là như vậy, mà vào cung lúc Nội Vụ phủ không phát hiện ra đã nói lên trong cung có người tiếp ứng, nhưng hiện nay xem ra, ít nhất có thể loại bỏ được nghi vấn này."

"Trải qua loại phong tình giáo dục như vậy mà vẫn còn giữ được thể thân xử nữ có thể thấy được tâm tư của người sau lưng cũng không đơn giản." Hàn Chiến trầm tiếng nói.

"Ngươi biết các nàng?" Sao lại nói như đã tận mắt chứng kiến vậy chẳng lẽ Hàn Chiến biết?

Hàn Chiến nhắm mắt giật giật khóe miệng, "Tối hôm qua, tẩm cung của ngươi."

Hàn Tuyết đã dự kiến được trước nên che lỗ tai nhưng vẫn là có thể nghe được tiếng quát như Hoàng Phủ Hạo Thiên như sấm: "Hoàng Phủ Hàn Tuyết, muội dám nhìn lén?"

Không dám để tay *bịt tai xuống*, Hàn Tuyết chui vào trong ngực Hàn Chiến rụt một cái, yếu ớt nói: "Muội không có nhìn lén, bọn muội là *Quang Minh Chính Đại* đứng ở trên nóc nhà huynh nhìn."

Hoàng Phủ Hạo Thiên không dám tin trừng mắt Hàn Chiến, "Ngươi đi làm chuyện điên khùng cùng nàng?" Hàn Tuyết nói ‘ chúng ta ’ tức là còn người khác, mà ngoài Hàn Chiến ra làm gì có người nào khác.

"Điều kiện trao đổi quá mức mê người nên coi một cái cũng không sao." Hàn Chiến mỉm cười, nhớ tới cảnh tượng ân ái mĩ lệ sau khi hồi cung không kìm hãm được hôn một cái lên mặt Hàn Tuyết, hành động đã nói lên tất cả.

"Dám! Hai người các ngươi dám." Hoàng Phủ Hạo Thiên thật sự không có cách nào loại bỏ được cảm giác xấu hổ khi bị người khác nhìn trộm ra ngoài, rồi lại tức giận không có chỗ phát, chỉ vì hai kẻ đi rình một là một đại hoả gia khôg thể chọc được, một người hắn muốn giận cũng không giận nổi, chỉ có thể dùng *bạo ngôn* để phát tiết buồn bực trong lòng buồn.

"Hoàng đế ca ca, ngươi đừng tức giận, " thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên bực mình, Hàn Tuyết vội lên tiếng an ủi: " Muội không phải là vì nhàm chán mà muốn nhìn các ngươi sinh hoạt vợ chồng á." Mặc dù nhìn sau khi nhìn học được không ít thứ, bất quá lời này là không thể nói, nếu không hoàng đế ca ca nhất định sẽ nổi đóa."Ta nghe Tiểu Lăng Tử nói cô gái được tiến cống cũng rất mị, hoàng đế ca ca gần đây cũng hàng *đêm* xuân, cho nên mới muốn gặp a."

"Có cái gì khác nhau sao?" Nhìn lén còn nói với hắn lý do, trời ạ! Hắn muốn điên rồi!

"Dĩ nhiên a, nếu chỉ là cô gái bình thường, quyết sẽ không ở trên giường kinh nghiệm cùng lão luyện như vậy, hoàng đế ca ca*không cho là như thế sao*?"

"Chuyện như vậy có thể giải thích được vì tú nữ khi vào cung đã có các mama chuyên phụ trách dạy dỗ chuyện này." Hoàng Phủ Hạo Thiên sắc mặt đỏ bừng tức giận, thanh âm cũng không nhịn cao hai độ.

"Vậy huynh đã từng nhìn thấy vị phi tần nào lão luyện như nữ nhân này chưa?" Hàn Tuyết trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên còn chưa hiểu ra *tức giận* chu mỏ, nam nhân nào cũng đần như vậy, không*thấy* được những chuyện đã rất rõ ràng. Nàng không khỏi liếc mắt Hàn Chiến, hai người tâm ý tương thông, Hàn Chiến chép miệng, liếc Hoàng Phủ Hạo Thiên một cái, ý là: ta cũng không phải là hắn, đừng vội đem ta cùng hắn đánh đồng với nhau."

Hoàng Phủ Hạo Thiên đặt mông ngồi vào long ỷ, bưng *tách* trà trên bàn uống sạch trơn mới nói: "Nước khác tiến dâng mỹ nhân, mục đích bất quá vì ba *lý do*: một là mê hoặc quân chủ, hai là *thăm dò* tin tức, ba là đám hỏi thật lòng." Hắn đã sớm biết mấy cái nữ tử kia có

vấn đề, mắt *hé* hung ác trợn mắt nhìn Hàn Tuyết một cái mới nói: "Muội thật coi ta là *tiểu hài tử ba tuổi* hay sao?"

"Thì ra là ngươi biết a!" Hàn Tuyết vui vẻ nói.

"Nói nhảm" Hắn tức không phải vì thân thể bị nhìn hết sạch mà bởi vì vị khả ái tiểu muội muội của hắn trèo lên nóc nhà xem trộm hắn cùng phi tần làm chuyện ân ái, mà ám vệ của còn không có một ai báo cáo qua, thật là làm cho người ta buồn bực.

"Xem ra tam quốc cũng đối với chúng ta có ý tứ, hoàng đế ca ca có chủ ý?" Hàn Tuyết nén cười nghiêm mặt nói.

Hoàng Phủ Hạo Thiên trong mắt hàn quang chớp động, thanh âm trầm thấp lạnh :" Điều này muốn cũng phải xem bọn họ có bản lãnh không đã." Từ trong ngăn bàn rút ra một tấm hoạ đồ, hắn đem nó trải ra, ngoắc tay bảo hai người kia tới đây.

Hàn Tuyết nhảy xuống dưới chân Hàn Chiến, kéo lấy bàn tay to của hắn cùng đi đến bên cạnh bàn, thấy bức đồ Hoàng Phủ Hạo Thiên mở ra chính là một quyển bản đồ —— toàn bộ đại lục bản đồ. Đại lục gồm năm phần, bản đồ theo như vẻ riêng của ngũ quốc *dùng* năm loại màu sắc *khác nhau*miêu tả, Hàn Tuyết thấy bản đồ này cực kỳ đơn giản cùng sơ lược, các dãy núi cũng chỉ lấy ba hình tam giác bày tỏ, Ngọa long sông chảy từ nam đến bắc Bích Lạc quốc cũng chỉ có ba đường không dài không ngắn *minh họa*.

Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ vào Bích Lạc quốc cùng tứ quốc tiếp giáp nói: "Lấy *ý kiến*Tuyết Nhi, *nước nào trước sẽ* nhẫn nại*không được*?"

"Không biết!" Hàn Tuyết không chút nào *do dự* lớn tiếng trả lời, nàng cũng không phải là có *khả năng phán đoán mọi việc*, *làm sao có thể biết nước nào sẽ đối với* Bích Lạc xuất thủ *trước*. Nàng chỉ vào lãnh

thổ màu xanh nhạt của Băng Tinh quốc nói: "Băng Tinh quốc một năm chỉ có bốn tháng có thể cùng ngoại giới thông thương, cho dù muốn khai chiến, cũng chỉ có bốn tháng này, căn bản không cần quá lo lắng."

Hoàng Phủ Hạo Thiên yên lặng gật đầu một cái, nhìn Hàn Tuyết ngón tay chuyển qua Long Dược vị trí gật một cái.

"Nước ta cùng Long Dược cách con sông Ngọa Long, *chiến thuyền của chúng ta sẽ có ưu thế hơn so với Long Dược*, nhưng huynh xem Ngọa long sông này thật dài, nếu khai chiến, căn bản là phòng không thể phòng, nếu thật muốn đánh, còn không bằng chúng ta động thủ trước, như vậy cơ hội nắm chắc thắng lợi sẽ lớn hơn chút.

Quả thật theo như lời Hàn Tuyết, Ngọa Long sông chảy qua Bích Lạc từ bắc đến nam, phía nam hơn phân nửa khúc sông trùng với đường ranh giới hai nước. Nếu thật muốn khai chiến, dòng sông như vậy căn bản không cách nào phòng bị.

Hàn Tuyết ngón tay hướng xuống khoảng màu vàng của Kim Sa quốc, "Kim Sa là quốc gia không *có* khả năng cùng chúng ta khai chiến nhất, bọn họ hiện tại quốc nội phân tranh không ngừng, nội loạn *liên miên*, mấy thân vương tranh vương vị không biết trời đất, nơi đó chỉ có thời gian quản sự nước hắn." Ngón tay dời về phía màu tím của Khánh quốc, "Khánh quốc nhiều năm qua vẫn Quốc Thái Dân An, xã hội ổn định, quốc khố tràn đầy, nếu quả thật khai chiến, Khánh quốc sẽ là đối thủ lớn nhất của chúng ta."

Hoàng Phủ Hạo Thiên trầm mặc, hắn lên ngôi bất quá cũng chỉ ngắn ngủn bốn năm, chuyện phiền toái này cũng là lần đầu tiên xảy ra.

Hàn Chiến *thanh âm trầm ấm* bổ sung: "Bích Lạc cùng Khánh quốc tiếp giáp nơi thảo nguyên là vùng đất bằng phẳng, so với Long Dược

không chống đỡ được, nếu khai chiến mà tấn công không tốt để thất thủ thì địch sẽ thần tốc tràn vào trong." Hiện tại Bích Lạc hơn phân nửa binh mã trú ở Kim Sa, Khánh quốc, cùng Long Dược biên cảnh, nhưng cho dù tất cả binh mã đều xuất ra thì ba chỗ này lại có hai nơi là không thể phòng không phòng đấy.

Chương 28: Lâm hạnh cung nữ Tân Nguyệt

Hoàng Phủ Hạo Thiên một chưởng nặng nề vỗ lên bàn: “Ai ai cũng nhìn chằm chằm Bích Lạc quốc chúng ta, thật sự cho rằng hoàng đế ta đây dễ ăn hiếp sao?”

Hàn Tuyết trừng mắt nhìn, bỗng nảy ra một kế, nàng gian xảo *nhìn* Hoàng Phủ Hạo Thiên nói: “Hoàng đế ca ca không cần tức giận, tiểu muội có một kế này, có thể giúp hoàng đế ca ca giải tỏa tức giận.”

Nhìn Hàn Tuyết vẻ mặt như mèo bắt được chuột. Hoàng Phủ Hạo Thiên thận trọng nói: “Nói nghe thử xem.” Tuyết Nhi lắm mưu ma quỷ kế, chỉ sơ ý một chút, ngay cả hắn cũng sẽ bị nàng tính toán, không thể không đề phòng a.

“Long Dược mỹ nhân kia không phải là rất *dâm đãng* sao, nếu như *không* cẩn thận cùng với thị vệ hoàng cung nào đó cấu kết thì cũng sẽ không quá kì lạ, phải không?” Hàn Tuyết hướng Hoàng Phủ Hạo Thiên chớp chớp mắt, nàng trên mặt tuy đang cười, nhưng trong mắt lại *xuất hiện tia* hàn quang, khiến người ta thấy mà kinh tâm không dứt.

Hàn Chiến một tay ôm Hàn Tuyết vào lòng, khẽ cười nói: “Kế này của nàng đúng là độc vô cùng, khoan nói tới chuyện mặt mũi mất hết, có thể trực tiếp truy cứu trách nhiệm Long Dược quốc, mà chỉ nói nữ tử hậu cung cùng người khác tư thông *đã* là tử tội, kế này tốt thì tốt, nhưng lại hại đi mạng nhỏ của Long Dược mỹ nhân kia, đáng thương thay một nữ tử thiên kiều bá mị.” Hắn nhớ lại cô gái dâm lãng đêm hôm qua, liền nhớ ngay tới đêm qua Hàn Tuyết ở trên giường tư thái

mị hoặc, *nam căn* chỗ kín lại rục rịch ngẩng đầu, mượn lấy tư thế đang ôm Hàn Tuyết trong ngực, đỉnh căn để *trên mông ngọc*.(thật BT)

“Vậy cũng đúng, nếu hoàng đế ca ca không bỏ được, đó đương nhiên là chuyện khác rồi.” Trên mông bị đầu đỉnh vật cứng nóng bỏng cọ đâm làm Hàn Tuyết đỏ mặt, nếu như ở trong phòng thì cũng không sao, nhưng đang có hoàng đế ca ca trước mặt, người này sao có thể không chút kiêng kỵ như vậy. Móng tay nhỏ lần tới thịt mềm bên hông Hàn Chiến uốn éo, dùng sức bấu chặt hai cái, cảm giác cánh tay nắm bên hông siết chặt, nàng mới hài lòng buông ra.

“Chỉ là một nữ tử địch quốc, sao có thể đánh đồng cùng tổ tông cơ nghiệp,” Hoàng Phủ Hạo Thiên nghiêm túc nói, cau mày suy nghĩ một chút, “Kế này tuy tốt nhưng chỉ đối phó được một nước Long Dược, hiện tại cả bốn nước đều có mỹ nhân trong cung, nếu có thể khiến bọn họ tự mình tranh đấu, chó cắn chó, chúng ta không phải sẽ vừa vặn được ngồi không, làm ngư ông đắc lợi hay sao?”

Oa---, thật là độc nha, Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến liến nhìn nhau một cái, trong mắt hai người đều tràn đầy bất đắc dĩ. Người làm hoàng đế *hẳn* là không giống người thường, vốn tưởng rằng kế của Hàn Tuyết đã tương đối sắc bén rồi, nào biết so với Hoàng Phủ Hạo Thiên, căn bản chỉ là phòng nhỏ gặp nhà lớn a.

Hàn Tuyết ho nhẹ, hắng giọng nói: “Bất quá chuyện này cũng không gấp, trước mắt bốn nước đều ở đây giám sát, bởi vì cái gọi là bắn dọa chim đầu đàn, vô luận nước nào cũng sẽ không *làm ra* những chuyện thiệt cho mình, hoàng đế ca ca có thể nhân cơ hội này mà hảo hảo hưởng dụng mỹ nhân kia.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên như có điều suy nghĩ gật đầu nói: “Không tệ, độc sủng không dễ hưởng, nếu ta độc sủng một người này, thì tất sẽ

khiến đám phi tần khác bọn họ căm ghét, đến lúc đó sai người ở trước mặt các mỹ nhân khác công kích một chút, các nàng sẽ tự mình đánh nhau, chúng ta chỉ cần ngồi xem trai cò tranh nhau là được."

Được… Thật lợi hại! Hàn Tuyết mắt sáng như sao nhìn Hoảng Phủ Hạo Thiên, không hổ là hoàng đế ca ca nha, nàng âm hiểm đều là chỉ tính kế một cá nhân, hoàng đế ca ca âm hiểm là luận tới hẳn một nhóm a, thật khiến cho người ta phải sùng bái.

Nhìn Hàn Tuyết sùng bái nhìn chòng chọc Hoàng Phủ Hạo Thiên, Hàn Chiến cuồng phát ghen tức, một bàn tay che lấy mắt Hàn Tuyết, quay đầu lại nói với Hoàng Phủ Hạo Thiên: "Kế này nếu chỉ có thể do chính ngươi làm thì chúng ta về trước, có chuyện gì cho người tới kêu là được." Nói xong, không chờ Hoàng Phủ Hạo Thiên đáp lời đã ôm Hàn Tuyết bay ra ngoài như một cơn lốc.

Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn bóng lưng hai người ái muội cười cười, thân là nam nhân, sao hắn còn không biết Hàn Chiến muốn làm cái gì, nhớ tới Long Dược mỹ nhân kia nữ thể đầy đặn, mị huyệt mất hồn, công phu trên giường làm nam nhân dục tiên dục tử, dưới háng hắn lại nổi lên một hồi nhiệt năng, hăng hái ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, cung nữ hầu trà bưng tách trà thướt tha đi tới, Hoàng Phủ Hạo Thiên hí mắt nhìn gương mặt thanh tú của cung nữ kia, tầm mắt quét qua bô ngực lớn cao thẳng, eo thon nhỏ, gian xảo dừng lại chỗ bụng dưới nàng. Nữ tử không được lâm hạnh trong cung đều là xử nữ, vừa nghĩ tới tiểu huyệt mềm mại chặt khít của xử nữ, dục bổng dưới hông hắn không khỏi nảy lên.

Cung nữ kia thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn mình chằm chằm, mặt đã sớm đỏ tới tận mang tai, đặt ly trà ở trên bàn xong liền lui về sau một bước, xoay người muốn chạy ra khỏi cửa.

Hoàng Phủ Hạo Thiên ngồi trước bàn đọc sách, mượn lấy bàn đọc sách che chắn, một tay xoa xoa dục căn ở chỗ kín, thanh âm thẩm trọng: “Ngươi tên gì?” Bây giờ việc gì cũng có thể cho qua, *dục vọng được*xoa bóp của *mình* càng thêm tráng kiện làm cho hắn muốn hung hắng tiến nhập nữ thể, đại chiến đã qua 300 hiệp, lúc này mà còn cho gọi phi tần tới thì không biết phải đợi bao lâu, dù sao hậu cung này cũng có ba nghìn mỹ nữ, mỗi người đều là nữ nhân danh chính ngôn thuận của hắn, mà một người trước mặt này xem cũng thuận mắt, cũng sẽ không thấy có lỗi với chính mình.

“Khởi bẩm hoàng thượng, nô tỳ tên gọi Tân Nguyệt.” Tân Nguyệt vội quỳ rạp xuống đất trả lời. Bởi vì tư thế quỳ kia mà mông đầy đặn cao cao nổi lên, Hoàng Phủ Hạo Thiên thấy vậy trong mắt không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, nam căn chỗ kín mơ hồ lại trướng đau.

Hắn vừa đứng dậy lấy từ ngăn kéo sau lưng tủ sách ra một bình sứ nhỏ, vừa nói với Tân Nguyệt: “Ngươi qua đây.”

Tân Nguyệt không biết vì sao, thân mình từ dưới đất bò dậy, đi về phía Hoàng Phủ Hạo Thiên, cách hắn một bước ngắn mới đứng lại, thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên xoay người ra sau, một tiếng không nói liền đưa tay đến trên eo nàng kéo thắt lưng nàng, nhất thời dọa nàng sợ đến hoa dung thất sắc: “Hoàng, hoàng thượng…”

“Trẫm hiện tại muốn cưng chiều ngươi, ngoan ngoãn để cho trẫm thương ngươi.” Giọng nói Hoàng Phủ Hạo Thiên mặc dù ôn nhu, độc tác lại rất thô lỗ, ném bỏ đai lưng trong tay về phía sau, hai tay bắt được váy Tân Nguyệt liền đột nhiên kéo sang hai bên, lớp yếm xanh nhạt bao phủ bộ ngực no đủ ngay lập tức lọt vào đáy mắt hắn, khiến hắn không khỏi nuốt nước miếng một cái.

“Hoàng, hoàng thượng…” Tân Nguyệt thấp giọng khẽ gọi, thân mình

run rẩy tựa lá rách trong gió, lại động cũng không dám động, trong lòng vừa thẹn vừa mừng. Có nữ nhân nào mà không muốn phất lên làm phượng hoàng? Hôm nay có thể được hoàng thượng sủng hạnh là chuyện vinh hạnh đến cỡ nào, nếu ngày mai có thể được hoàng thượng tứ phong, đó chính là một việc tốt làm rạng rỡ tổ tông.

Bàn tay dò tới sau cổ Tân Nguyệt, nhẹ nhàng rút một cái rồi kéo xuống, hai *trái tuyết lê* tròn trắng như tuyết nảy lên xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Hạo Thiên. Hắn cả kinh than thành tiếng, một tay nắm lấy bầu vú trắng nõn kia, xúc cảm trong tay vừa trơn vừa mềm, chóp mũi còn có mùi hương trầm nhàn nhạt bay tới, làm Hoàng Phủ Hạo Thiên cười tà tay lại càng thêm nắm chặt vú mềm, “Ngươi mặc dù không có tư thái khuynh thành, thân thể ngược lại rất xinh đẹp.” Nhũ hoa tuyết trắng dưới bàn tay hắn thay đổi hình dáng, hiện lên vài vết đỏ.

Hoàng Phủ Hạo Thiên cầm nắm lực đạo có chút nặng, Tân Nguyệt khép lại đôi mi thanh tú khẽ cắn môi đỏ mọng, nhịn không được miệng kêu đau. Hoàng Phủ Hạo Thiên nâng cánh tay phủ lấy Tân Nguyệt, ôm đến một bên giường êm, một tay khác nhấc làn váy Tân Nguyệt lên, không kịp chờ đợi kéo tiết khố nàng xuống, đầu gối đẩy một cái, đem hai bắp đùi nhu nộn tuyết trắng mở lớn, phần đất hoang phấn hồng theo run rẩy cua nàng cũng nhẹ nhàng lay động, lập tức khiến nam căn Hoàng Phủ Hạo Thiên căng lớn thêm hai phần.

Hoàng Phủ Hạo Thiên vừa lật tay kẹp nắp bình sứ giữa hai ngón tay mở ra, vừa vuốt vuốt cánh hoa phấn hồng, một tay liền nâng bắp đùi Tân Nguyệt, đem chúng áp trên ngực nàng, một tay kia hướng miệng bình lên trên mặt cánh hoa cao ngất đổ ra vài giọt, chất lỏng lạnh như băng làm cho Tân Nguyệt co rúm lại.

Nhìn mảnh đất hoang như đóa hoa hồng kiều diễm dính sương, Hoàng Phủ Hạo Thiên khẽ cười hai tiếng: “Đừng sợ, đây chính là đồ

tốt.” Dâm dịch thượng hạng, dùng một chút, cả liệt nữ cũng có thể biến thành dâm phụ, đổ vào trong huyệt nữ tử, cho dù là xử nữ cũng sẽ không để ý đau đớn mà quấn lấy nam tử cầu hoan.

Lấy thân bình lạnh như băng cọ nở cánh hoa, miệng bình liền kề cận miệng huyệt dốc xuống một nửa.

“A.....Lạnh!” Chất lỏng lạnh như băng rưới vào trong huyệt tựa như lạnh tận đáy lòng, Tân Nguyệt kinh hô một tiếng nhưng cũng không dám giãy dụa, mặc cho Hoàng Phủ Hạo Thiên thi triển.

Đậy kín bình sứ, ném sang một bên, Hoàng Phủ Hạo Thiên dùng một ngón tay thăm dò vào hoa huyệt, đâm nhẹ, cảm thụ thịt mềm trong huyệt bao chặt hết sức, dò đến chỗ sâu, liền chạm đến tầng lá chắn kia.

Tân Nguyệt cắn chặt môi đỏ mọng, cố nén đau đớn do hạ thể bị dị vật xâm nhập truyền tới, chỉ cảm thấy tay Hoàng Phủ Hạo Thiên không ngừng chọc ngoáy, nhiệt năng trong huyệt từ từ tăng lên, mơ hồ có chút cảm giác tê ngứa.

Hoàng Phủ Hạo Thiên rút ngón tay ra, trên mặt hai cánh hoa hung hăng vân vê hai cái, liền chuyển sang bấu véo chế trụ Tân Nguyệt, đứng dậy cởi *quần dài* xuống, đá rơi giày, mới nhảy lên giường êm. Hạ thể hắn trần truồng ngồi chồm hỗm nơi đỉnh đầu Tân Nguyệt, nam căn to lớn ngạo nghễ*vươn lên* trước mặt Tân Nguyệt, chỉ thấy *vật nóng* tráng kiện to dài nổi đầy gân xanh, có mấy phần thực dữ tợn, trên đỉnh tròn tròn lại tràn ra chút chất lỏng trong suốt.

“Cô gái ngoan, nhẹ nhàng cầm lấy nó, dùng đầu lưỡi liếm.” Kéo hai tay Tân Nguyệt qua, đặt trên nam căn của mình, Hoàng Phủ Hạo Thiên nửa cúi người xuống, khiến cho nam căn dán lên mặt Tân Nguyệt.

“Dạ, hoàng thượng-----” Tân Nguyệt cố nén từng cơn ngứa ngáy nhè nhẹ truyền tới từ hạ thể, tay khẽ run nắm lấy *nam căn*tráng kiện, mang theo mấy phần ngượng ngùng cùng tò mò nhẹ nhàng xoa bóp *nó*, cảm giác vào tay nóng bỏng cùng thô ráp, rồi lại mang theo mấy phần mềm mại, tay nàng nhéo đùa, *nam căn* ở trong tay nàng*giật giật* nảy lên. Nàng vươn cái lưỡi hồng hồng khẽ liếm chất lỏng trong suốt chỗ đầu tròn, miệng nổi lên mùi vị tanh mặn lại có chút gay nồng, làm đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại mấy phần.

“Ngậm vào đi.” Tân Nguyệt động tác không lưu loát làm Hoàng Phủ Hạo Thiên có vài phần không kiên nhẫn, nam căn trướng đau khó nhịn, làm hắn hoàn toàn không có tinh thần nhẫn nại, một tay bắt lấy cằm Tân Nguyệt, đem côn thịt tráng kiện đẩy vào trong miệng nàng, “Miệng há lớn một chút, đừng dùng răng, dùng môi ngậm, đầu lưỡi cuốn lấy nó mà liếm.”

Nam căn to lớn quá khổ khiến cho Tân Nguyệt chỉ có thể tận lực há miệng cực đại mà ngậm lấy, mặc dù vô cùng khó chịu, nhưng bởi vì người trước mặt là hoàng đế thiên hạ chí tôn nên không dám cự tuyệt, nàng nghe lời cuốn lấy cái lưỡi, liếm côn thịt trong miệng, tuy mùi vị tanh mặn làm cho nàng chỉ muốn ói, cũng không biểu hiện ra. Có thể được hoàng thượng sủng ái là ước mong của bao nữ nhân, nàng vô luận thế nào cũng không thể để tuột mất cơ hội khó có được này.

Cái lưỡi quét qua đỉnh côn thịt, Hoàng Phủ Hạo Thiên thoải mái run lên, không nhịn được liền đổi tư thế cúi nửa người mà thẳng lưng đút vào. Nhiều lần thâm nhập đến tận cổ họng *nho nhỏ* chặt khít của Tân Nguyệt, cộng thêm cái lưỡi của nàng lướt trên mặt *vật nam tính* đem đến cảm giác thoải mái dễ chịu, khiến Hoàng Phủ Hạo Thiên tùy ý cắm xuống lại cắm xuống.

Tân Nguyệt như muốn nôn mửa, không thích cảm giác bị tống vào tận cổ, đầu lưỡi liều mạng tiến đến muốn đẩy côn thịt ra khỏi miệng, nhưng không biết rằng làm như vậy, sẽ chỉ làm Hoàng Phủ Hạo Thiên càng thêm sảng khoái, hung hăng dùng lực chen vào mạnh hơn.

Chương 29: Tự hành phá thân

Dâm dược trong hoa huyệt Tân Nguyệt phát huy hiệu lực, nàng chỉ cảm thấy trong huyệt ngứa ngáy khó nhịn, nhưng đành liều mạng nhịn xuống, tê ngứa kia như từng khắc từng khắc thêm khó chịu. Loại dâm dược bá đạo đang ở chỗ đó, dược hiệu thần tốc phát huy, nhờ dâm dược mà thêm mãnh liệt, đổ thuốc nơi này còn lợi hại nhất ở chỗ, lúc nữ tử điên cuống giao hoan, thần trí vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Chỉ cần lấy một giọt thuốc nhỏ vào trong huyệt nữ tử, liền khiến hoa huyệt nữ tử vừa tê vừa ngứa, một loại ngứa ngáy không thể dùng ý nghĩ để khắc chế, tựa như xương thịt liền kề, theo như hình với bóng không dứt nổi. Cho dù là nữ tử đối với chuyện tình dục lãnh đạm, cũng sẽ lập tức biến thành dâm phụ, một giọt dâm dịch có hiệu lực làm nữ tử điên cuồng giao hợp tận hai canh giờ, huống chi Hoàng Phủ Hạo Thiên vì sợ Tân Nguyệt tấm thân xử nữ khó có thể tiếp nhận to lớn của mình mà làm mất hăng hái nên đã đổ tận nửa bình. Lúc này làm sao Tân Nguyệt có thể không điên cuồng.

Trong huyệt tê ngứa khiến cho tân Nguyệt khép chặt hai chân, liều mạng cọ xát lẫn nhau, nhưng loại ngứa ngáy kia diễn ra càng ác liệt, toàn tâm tê ngứa thu hút toàn bộ sự chú ý của nàng, chẳng thể để ý tới côn thịt thô cứng đang tùy ý va chạm trong miệng nàng, cảm giác thống khổ nơi cổ họng thực không so được với sự ngứa ngáy ở hạ thân.

Bởi vì đầu bị Hoàng Phủ Hạo Thiên cố định không thể giãy dụa, nàng chỉ có thể vặn vẹo hạ thể, liều mạng kẹp chặt hai chân ma sát qua lại, nhưng động tác như vậy cũng không thể hóa giải sự ngứa ngáy trong huyệt, nàng muốn cầu cứu, nhưng miệng bị lấp kín không nói nên lời, mặc dù gần như phát điên nhưng nàng hiểu rõ người trên

thân là đương kim hoàng thượng, nàng không thể cũng không dám tùy ý giãy động, e sợ móng tay của mình sẽ quẹt làm bị thương thánh thể thiên tử. Nàng cuốn lấy đầu lưỡi dùng sức hơn ở bên ngoài đỉnh, hi vọng có thể đem dương vật to lớn kia đẩy khỏi miệng, rồi cầu cứu hoàng thượng, hai tay tự dò hướng giữa hai chân mình, dùng sức xoa nắn để có thể hơi xoa dịu nỗi ngứa ngáy tan lòng nát dạ kia.

Hoàng Phủ Hạo Thiên chớp mắt nhìn Tân Nguyệt tách ra hai bắp đùi tuyết trắng, hai tay đặt trên chính mảnh đất hoang của mình dùng sức xoa bóp, động tác hạ thân vẫn không chút nào tạm ngừng, hắn dùng lực giữ lấy eo, ở trong miệng Tân Nguyệt trái chen phải đụng, miệng nàng ấm áp cùng đầu lưỡi lướt qua *nam căn* mang tới cảm giác sảng khoái làm hắn say mê không dứt, hắn thực không nghĩ tới, một xử nữ bị dâm dược thúc giục lại cũng có khẩu kỹ lợi hại này, có thể khiến hắn thoải mái, dục tiên dục tử.

Tân Nguyệt vốn duỗi hai chân thẳng tắp, theo động tác xoa nắn của nàng từ từ cong lại, càng tách sang hai bên một chút, cánh hoa vốn là màu phấn hồng bị vân vê chuyển đỏ bừng, hai bên sưng huyết. Tân Nguyệt phát hiện xoa nắn như vậy có thể hơi làm dịu ngứa ngáy, còn có một loại khoái cảm không nói thành lời, không khỏi càng dùng sức xoa xoa, thậm chí, theo mỗi cái xoa nắn cánh hoa mơ hồ có chút đau nhói, nàng cũng không rảnh để ý. Khi ngứa ngáy trong huyệt càng lúc càng tăng, nàng đột nhiên nghĩ đến trước đó Hoàng Phủ Hạo Thiên có đưa ngón tay vào trong huyệt nàng đào móc, lúc này trong huyệt cực ngứa, nếu cũng đưa vào đó gãi gãi một chút, có lẽ có thể phá giải sự tê ngáy này. Vừa nghĩ tới, nàng liền ngừng động tác xoa bóp, cố nén ngứa ngáy, một tay hốt hoảng lần mò trên chính mảnh đất hoang của mình, ngón trỏ tay kia cong lên, từ từ dò xét đi vào chỗ cửa động vừa mới tìm được. Trong huyệt sớm bởi có dâm dược kích thích, tiết ra không ít chất lỏng trơn trượt, vì vậy *mà* ngón tay thăm dò vào không chút khó khăn. Ngón tay vừa vào trong huyệt, Tân Nguyệt liền động lung tung, rất nhanh, nàng phát hiện ngón tay

rút ra cắm vào có thể hơi hóa giải nỗi ngứa ngáy toàn tâm kia, không cần suy nghĩ nhiều liền thật nhanh luật động, nhưng chỉ đút vào như vậy chốc lát sau đã không thể thỏa mãn nàng, tê ngứa chỗ sâu nơi tâm huyệt vẫn đày đọa nàng, một ngón tay *luật động* biến thành hai, để động tác của mình càng thêm tiện, bắp đùi trơn láng cơ hồ càng thêm dính trên ngực mình.

Nhìn động tác tự an ủi điên cuồng của Tân Nguyệt, Hoàng Phủ Hạo Thiên giật mình tự dừng động, mang côn thịt trong miệng rút ra, vừa được tự do Tân Nguyệt khẽ ngẩng đầu lên, một tay ôm một bắp đùi, một tay liều mạng tại chính hoa huyệt mình đút vào. Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn động tác mới lạ của nàng, một tay phủ lên gậy thịt chậm rãi khuấy động. Tư thế bây giờ của Tân Nguyệt làm cho hắn đều nhìn được rõ ràng mỗi một lần đút vào, Tân Nguyệt đút vào từ nông đến sâu, động tác càng ngày càng dùng sức, cho đến một lần nặng nề cắm vào thì Hoàng Phủ Hạo Thiên thật không thể tưởng tượng nổi nhìn ngón tay mảnh khảnh kia lúc rút ra dẫn theo một vết máu đỏ thẫm.

Chương 30: Dâm nữ Tân Nguyệt

Chẳng lẽ cô gái này lại tự mình phá thân hay sao? Hoàng Phủ Hạo Thiên cảm thấy vạn phần mới lạ, chỉ thấy hắn dùng lực lôi kéo, liền làm cho Tân Nguyệt xoay liền 180o. Nữ tử dâm đãng chốn hậu cung chỗ nào cũng có, nhưng tự mình phá thân, vẫn là lần đầu hắn thấy. Vì chứng minh suy đoán của mình, hắn mau lẹ vươn tay nắm lấy một bắp đùi trắng tuyết của Tân Nguyệt, một tay đặt gạt tay Tân Nguyệt vẫn còn đút ở trong, đỡ lấy côn thịt thô cứng cọ xát mật dịch trơn trượt nơi miệng huyện rồi liền một đường cắm vào.

“A..... Hoàng thượng,” Tân Nguyệt bởi vì không thể hóa giả ngứa ngáy trong huyệt mà không cam lòng khẽ nấc, nhưng*nam căn* nóng bỏng kia đột nhiên dán lên miệng huyệt làm nàng vui sướng vô cùng, nàng lúc này chỉ muốn lấy, ngón tay mình quá ngắn, không thể xâm nhập đến tận tâm huyệt, nhưng gậy thịt này của hoàng thượng vừa to vừa dài, nếu như có thể vươn tới chỗ sâu của nàng gãi gãi một chút, nói không chừng, có thể hóa giải tê ngứa này.

“Hoàng thượng, a.....”

“Thật chặt, nha.....” Hoàng Phủ Hạo Thiên rên rỉ một tiếng, côn thịt tuy chỉ cắm một phần đầu, nhưng trong huyệt Tân Nguyệt vừa nóng vừa chặt, gắt gao bao bọc côn thịt tư vị thật mất hồn, làm Hoàng Phủ Hạo Thiên không khỏi nghĩ đến, nếu như rong ruổi ở chính giữa, cảm giác sẽ còn tiêu xương mất hồn thế nào. *Tinh thần hắn* phấn chấn, bên hông liên tục dùng sức đẩy về*phía* trước, hai tay cầm lấy hai bắp đùi Tân Nguyệt áp lên người mình, trong nháy mắt rút cuộc cắm xuống, hắn ngạc nhiên chớp mắt mấy cái, tuy cảm giác ngập

sâu nới tiểu huyệt Tân Nguyệt mặt dù thít chặt, nhưng hắn lại không đụng phải trở ngại nào, điều này xác nhận suy đoán của hắn, Tân Nguyệt thật sự dùng ngón tay tự hành phá đi tấm thân trinh trắng.

“A.....” Côn thịt trong nháy mắt đi vào, giúp trừ đi ngứa ngáy trong huyệt không nói, còn có một loại xúc cảm tê dại lại dẫn theo chút đau nhói, mấy loại cảm xúc hỗn hợp tạo thành một thứ khoái cảm không thể thốt nên lời, làm cho Tân Nguyệt nhất thời toàn thân đều mềm nhũn, nhưng sau khi Hoàng Phủ Hạo Thiên tiến vào lại tạm dừng bất động, trong huyệt tuy căng lên chống đỡ có cảm giác khẽ nhoi nhói, nhưng*nam căn* bất động kia lại khiến nỗi tên ngứa điên cuồng trong cơ thể dâng lên mãnh liệt, “Hoàng thượng..... Hoàng thượng....” Tân Nguyệt hốt hoảng kêu lên, hạ thể giãy động, tự mình hành ma sát lấy *nam* căn Hoàng Phủ Hạo Thiên.

Hoàng Phủ Hạo Thiên bị động tác của Tân Nguyệt dẫn hồi tinh thần, thấy dáng vẻ cuồng loạn dâm lãng của cô gái này làm cho một bàn tay không thể ôm trọn miên nhũ no đủ theo động tác của nàng lại càng thêm phần kích động, có thể làm cho bất cứ nam nhân nào nhìn mà muốn phun máu mũi lên sóng sữa kia. Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân đều dồn về bụng dưới, nam căn trướng đau, hai tay chuyển sang nắm lấy eo thon thả, thẳng lưng ra sức va chạm, “Đừng nóng vội, trẫm sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Hoàng thượng..... Hảo..... Thoải mái.... . Hoàng thượng.....” Tân Nguyệt thoải mái phát ra thanh âm rên rỉ, thân mình mềm yếu, tê liệt ngã xuống giường nệm, cặp mắt như phủ sương mù, vẻ mặt say mê, đôi tay vô ý thức tự vuốt ve thân thể trong suốt như ngọc của mình, hưởng thụ *nam căn*đang ra vào tiểu huyệt mang lại khoái cảm, cảm nhận rõ ràng hạ thể hai người đang tương liên. *Nam căn* Hoàng Phủ Hạo Thiên chọc vào rút ra luôn mang theo khỏi huyệt một chút chất lỏng đỏ thẫm, dưới động tác kích cuồng của hắn lần lượt vẩy ra ngoài, hoặc dính trên thân hai người, hoặc nhỏ xuống nệm giường.

Trong ngự thư phòng truyền ra thanh âm rên rỉ đứt quãng của Tân Nguyệt, khoái cảm tích lũy, động tác Hoàng Phủ Hạo Thiên càng ngày càng mau, càng ngày càng mạnh, cuối cùng, sau một lần nặng nề cắm vào, hắn hung hăng ấn cặp mông run rẩy của nàng vài cái, đem nhiệt năng mầm mống bắn sâu vào huyệt đạo, liền không hề lưu luyến rút dục bổng ra, nằm phục xuống bên cạnh Tân Nguyệt, cũng quay đầu thích thú nhìn nét mặt của nàng.

Tân Nguyệt mềm nhũn như nước tê liệt ngã xuống nệm giường, khí lực để động một ngón tay cũng không có, nàng chỉ cảm thấy hoa huyệt từng đợt giật giật co rút, như có thứ gì chảy xuống, dư âm sau kích tình vẫn còn khuấy động trong cơ thể, khiến nàng tưởng nhớ không dứt.

Một tay Hoàng Phủ Hạo Thiên đặt lên bầu ngực Tân Nguyệt, vừa cầm liền xoa bóp chen lấn, lúc trước vốn muốn thử một chút xúc cảm hoa nhũ tròn trịa đem lại, nếu không phải dục vọng nhất thời khó nhịn, bộ dạng cũng sẽ không gấp gáp như vậy, muốn phát tiết ngay lập tức. Một tay hắn chống lấy nửa đầu nằm bên cạnh Tân Nguyệt, một tay nắm lấy miên vú nhuyễn mịn, nhìn nhũ thịt trắng tuyết trong tay mình biến đổi thành các loại hình dáng, nam căn phần dưới lại rục rịch ngóc đầu, tay thêm dùng lực nắn bóp, bàn tay nắm chặt phần lớn nhũ thịt, nhìn một phần đầy đặn nổi lên giữa các ngón tay, đáy lòng Hoàng Phu Hạo Thiên dâng lên một loại khoái cảm bạo ngược.

“A..... Đau.....” Tân Nguyệt bị đau sợ hãi kêu, thanh âm bởi cuộc hoan ái trước đó mà hơi có vẻ khàn khàn.

“Phải ngoan a, ngoan ngoãn để trẫm thương ngươi.” Hoàng Phủ Hạo Thiên thanh âm trầm thấp chậm rãi nói, động tác trong tay không những không dừng lại, hắn càng thêm nắm chặt vú Tân Nguyệt dùng sức nâng lên, mắt nhìn biểu tình Tân Nguyệt thay đổi vặn vẹo mới

nhẹ buông tay, mặc cho nhũ thịt bắn về trên người Tân Nguyệt, sáng ngời gợn lên từng trận sóng sữa, lúc Tân Nguyệt cho là xong thở phào nhẹ nhõm, hắn lại tà ác cầm lấy miên nhũ bên kia, cố tình nắn kéo.

“Không cần..... Thật là đau.....” Tân Nguyệt thống khổ rên rỉ, cũng không dám giãy giụa, bởi vì người đang đùa bỡn thân thể nàng chính là đương kim hoàng thượng.

“Không thích sao?” Hoàng Phủ Hạo Thiên híp híp mắt, trên cặp nhũ hoa tuyết trắng của Tân Nguyệt hiện lên vài vết đỏ rõ ràng, giống như thầm lặng kháng cự đùa bỡn ác ý của hắn. “Trẫm sẽ làm ngươi thích.”

Hắn lật người ngồi dậy, hai tay chia ra phủ lên hai bầu vú Tân Nguyệt, đẩy, chen, chà xát, xoa nhẹ. Cảm giác mềm mại nhuyễn mịn trong tay làm hắn thoải mái, yêu thích không muốn buông. Níu lấy nụ hoa mập mạp rồi lại thả ra khiến nó bắn về sau, dao động ra sóng sữa, rồi lại hung hăng nắm chặt.

“A..... Hoàng thượng.....” Tân Nguyệt kêu đau xin tha, không chỉ bởi Hoàng Phủ Hạo Thiên tùy ý đùa bỡn bộ ngực nàng, mà còn bởi vì trong hoa huyệt nơi hạ thể lại truyền tới một loại ngứa ngáy quen thuộc, khiến cho người ta phải điên cuồng. Nàng theo bản năng vươn bàn tay vào giữa hai chân, có kinh nghiệm từ lần thứ nhất, nàng rất nhanh liền tìm được miệng huyệt, sáp nhập một ngón tay liền hết sức đưa đẩy.

“Có cần trẫm giúp ngươi một phen?” Hoàng Phủ Hạo Thiên cười tà chuyển sang nhéo lấy hai đầu vú Tân Nguyệt.

“A..... Không cần.....” Trên đầu vú truyền tới kích thích làm cho Tân Nguyệt cảm giác trong huyệt thêm phần trống rỗng, ngón tay chỉ tạo

được một chút kích thích căn bản không có cách nào thỏa mãn nàng, Tân Nguyệt mắt lớn chợt lóe, quét về phía hạ thể Hoàng Phủ Hạo Thiên, *nam căn* dưới háng đã sớm *ngạo nghễ* giương cao, nàng khát vọng nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên, tay nhỏ bé muốn duỗi lại không dám đụng.

“Muốn không?” Hoàng Phủ Hạo Thiên giọng nam trầm thấp lại màng theo mê hoặc vạn phần nói.

“Muốn..... Nô tỳ muốn, cầu xin hoàng thượng ban ân.....” Tân Nguyệt mắt to phủ sương mù hốt hoảng trả lời, tay nhỏ bé lại lặng lẽ nắm lấy *nam căn của*Hoàng Phủ Hạo Thiên.

“Trẫm có thể thỏa mãn ngươi.” Hoàng Phủ Hạo Thiên một phen nắm lấy tay nhỏ đang lộn xộn trên mặt nam căn, cầm chặt bao bọc tay nàng, nam căn không có hai tay lại thêm phần tráng kiện, cũng càng rắn hơn, nóng hơn, gân xanh nổi đầy trên da. Ánh mắt Hoàng Phủ Hạo Thiên tối sầm lại, tự động nằm ngửa về phía sau, chỉ vào *nam căn* ngạo nghễ vươn cao của chính mình nói: “Tự ngươi ngồi lên.”

Tân Nguyệt một tay còn đang nắm giữ trên mặt dương vật Hoàng Phủ Hạo Thiên, nghe vậy vội vàng bò dậy, trong huyệt ngứa ngáy làm nàng theo bản năng kẹp chặt hai chân, nhưng không hề có kinh nghiệm nên nàng căn bản cũng biết ngồi lên kiểu gì, ngơ ngác một chỗ. “Nô, nô tỳ không biết.....”

“Hai chân tách ra, ngồi trên bụng ta.” Hoàng Phủ Hạo Thiên không kiên nhẫn một phen cầm lấy cổ tay Tân Nguyệt, kéo nàng đến trên người, một bàn tay hắn lại vỗ mông mềm của nàng, “Tách hai chân ra rồi quỳ.” Nghe lời sửa đổi quỳ xuống, một tay Hoàng Phủ Hạo Thiên đỡ lấy đại nhục bổng của mình, một tay ôm lấy hông Tân Nguyệt điều khiển một chút tư thế tinh vi xong, hai tay liền bóp hông Tân Nguyệt ép xuống, côn thịt ngay ngắn sáp nhập, vùi thật sâu

trong huyệt đạo.

“A..... Thoải mái.....” Tân Nguyệt rên rỉ, thân thể ngửa ra sau, đại nhục bổng đâm vào hoa huyệt thì hai người liền *dính*lấy nhau, làm cho cái loại tê ngứa đó chuyển biến thành một loại khoái cảm thoải mái đến không thể hình dung.

Nhìn Tân Nguyệt biểu tình say mê, Hoàng Phủ Hạo Thiên khẽ mỉm cười, thân thể một lần nữa nằm trên giường êm, một tay “Phách” một tiếng vỗ lên tuyết đồn, “Muốn thoải mái liền tự mình động.” Hai tay lần nữa đặt lên bầu miên nhũ no đủ trước ngực Tân Nguyệt, tiếp tục xoa bóp cầm nắm.

Tân Nguyệt không kịp để ý cảm giác đau đớn trên ngực, chỉ thuận theo bản năng, đung đưa cơ thể trước sau phun ra nuốt vào dục bổng to lớn, cảm giác sảng khoái diệu kỳ một lần nữa dâng lên, động tác của nàng cũng không nhịn được càng lúc càng nhanh*, luật động* về phía trước càng thêm dùng sức, lần lượt từng tiếng “Phách phốc.....phách phốc.. ...” không ngừng truyền tới tai, càng ngày càng vang, càng ngày càng dày đặc.

Tân Nguyệt thở gấp không ngừng điên cuồng đong đưa eo, chỉ thấy nàng nằng nề ngồi xuống phía sau, thét to một tiếng: “Nha..... Thoải mái.....”

Hoảng Phủ Hạo Thiên rõ ràng cảm giác được *nam căn* như bị phỏng, hoa huyệt từng cái từng cái hấp giáp lấy côn thịt, hiển nhiên Tân Nguyệt sắp lên đến cao triều, nhưng nàng cũng không dừng lại, mà càng thêm dùng sức rút ra đút vào, chẳng qua là sau mấy cái, động tác liền chậm lại, mặc dù lúc ngồi xuống vẫn vô cùng dùng sức, nhưng nhắc tới thân thể thì hiển nhiên đã lực bất tòng tâm. Tân Nguyệt vô lực mềm nhũn ở trên người Hoàng Phủ Hạo Thiên, “Hoàng..... Thượng..... Nô tỳ..... Còn. .... Muốn.....” Nàng ở trên người

Hoàng Pủ Hạo Thiên khẽ động, bởi vì động tác này, hoa huyệt như một đường cong nhỏ phun ra nuốt vào gậy thịt của hắn.

Hoàng Phủ Hạo Thiên biết rõ Tân Nguyệt tuy sau cao triều vẫn không biết thỏa mãn đỏi hỏi cũng bởi vì có liên quan tới nửa bình dâm dịch kia. Hắn liền lật người một cái đem nàng đè ở dưới, giữ lấy eo nhỏ liên tục *luật động*. hậu duệ dưới háng nhiều lần thâm nhập hoa huyệt, nhanh chóng rút ra rồi lại đột nhiên cắm vào, sau khi cắm rút mãnh liệt đến trên trăm cái, bên hông Hoàng Phủ Hạo Thiên run lên, đem *ái dịch* tiết vào nơi sâu nhất trong tiểu huyệt Tân Nguyệt.

Hai lần thư sướng tuyệt vời phát tiết làm Hoàng Phủ Hạo Thiên hài lòng rút ra đứng dậy mặc quần áo. Tân Nguyệt như một vũng bùn xụi lơ trên giường, còn chưa đợi Hoàng Phủ Hạo Thiên buộc lại đai lưng, nàng đã khép chặt hai chân, ngứa ngáy trong huyệt so với trước kia càng thêm mãnh liệt gấp đôi, điều này làm cho Tân Nguyệt kinh hãi, cả người đã không còn nửa điểm khí lực, chỉ có thể lệ rơi đầy mặt cầu cứu Hoàng Phủ Hạo Thiên, “Hoàng, hoàng thượng..... Cứu mạng, cứu ta, ô ô-----.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe tiếng quay đầu lại, nhìn Tân Nguyệt cả người vô lực, hai chân vẫn theo bản năng ma sát qua lại, không khỏi nhíu mày, cảm thấy rõ ràng Tân Nguyệt tất không vượt quá được hôm nay rồi, đồng thời trong lòng thầm than kỳ hiệu của dâm dược, chính do mình không biết nặng nhẹ mà giờ hối hận không thôi. Dựa theo hiệu lựa dâm dược kia mà nói, cho dù hắn có làm thêm một lần nữa cũng nhất định không thể hóa giải được, hắn lại thấu hiểu sâu sắc đạo lý tự thương tiếc bản thân, vạn phần không thể vì cứu một cái cung nữ nho nhỏ mà hy sinh đạo lý của mình. Mà tấm thân xử nữ của Tân Nguyệt mới bị phá bỏ, chịu đựng hai lần điên cuống hoan ái cũng đã là cực hạn, nếu nhiều hơn nữa, chỉ sợ nàng cũng mất mạng mà thôi.

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng..... Cứu cứu nô tỳ.....” Trong huyệt ngứa ngáy làm cho Tân Nguyệt mất đi lí trí, ép chặt lấy hai chân điên cuống uốn éo trên nệm giường, tiếng khóc càng thêm mấy phần thê lương.

Thôi, Hoảng Phủ Hạo Thiên than nhẹ một tiếng, “Trẫm vốn muốn thu ngươi vào hậu cung, lúc này sợ là không thể nữa rồi.” Hắn cất cao thanh âm gọi: “Ngô Hữu Tường!”

“Nô tài ở đây.” Ngô Hữu Tường mắt nhìn thẳng, eo uốn cong chạy nhanh vào, đối với nữ tử nũng nịu khinh ngâm trên giường làm như không thấy.

“Đi chiêu một đội Cấm Vệ Quân đến thiên điện, đem nữ tử này thưởng cho bọn họ.” Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn lại Tân Nguyệt hoàn toàn bị dục vọng khống chế ở trên giường, thở dài lần nữa, “Chuyện sau này, hậu táng nàng đi.” Nói xong liền đầu không ngoái lại đi ra khỏi ngự thư phòng.

Ngô Hữu Tường liếc mắt nhìn Tân Nguyệt trần truồng trên giường êm, trong mắt lóe lên một tia thương hại, “Chỉ trách số ngươi không tốt, có được vận may tiếp cận chủ tử, lại không có phúc hưởng, aizz.....” Nói xong, liền kêu mấy tên Cấm vệ ngoài cửa đi vào, mang người đi thiên điện, bên ngoài ngự thư phòng liền xuất hiện hai mươi mấy tên Cấm vệ, nếu lấy một người luân phiên một lần mà nói, số mạng Tân Nguyệt đã rõ ràng rồi…

Chương 31: Ghen

Hàn Chiến ôm Hàn Tuyết một đường phi thân về tẩm cung, đi ngang qua

Ngự Hoa Viên bèn trốn vào trong hòn non

bộ.

Hàn Tuyết thấy kỳ quái ngẩng đầu nhìn Hàn Chiến: "Sao không trở về vậy

..... Ách". Nói còn chưa dứt lời, liền bị Hàn Chiến dùng môi

chặn lời, cái lưỡi to dài của hắn mang theo khí thế bén nhọn đột

nhiên xông vào miệng nàng đem theo hơi thở đậm mùi đàn hương, kịch

liệt càn quét mọi nơi, đến mức làm cho Hàn Tuyết cảm giác thấy tê đau.

Trong đầu Hàn Chiến đều là hình ảnh gương mặt Hàn Tuyết nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên đầy sùng bái, trong lồng ngực dâng lên một cỗ ghen tức mãnh liệt, ôm Hàn Tuyết thật chặt như dính vào trên người mình, nụ hôn tràn ngập tức giận như cuồng phong cùng mưa to đem Hàn Tuyết nuốt hết.

"Ừ....." Hàn Tuyết hừ nhẹ một tiếng, hơi nhíu lông mày yên lặng

chịu đựng Hàn Chiến kịch liệt đòi hỏi, mặc cho lưỡi hắn ở trong miệng

nàng mạnh mẽ đâm tới, hai tay nhỏ bé phủ trên lưng hắn, ôn nhu khẽ

vuốt.

Cảm nhận được Hàn Tuyết ôn nhu an ủi, Hàn Chiến mới tỉnh táo lại, kích tình cuồng hôn chuyển thành nhẹ nhàng như nước, ôn nhu cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng tinh tế triền miên. Dây dưa hồi lâu, Hàn Chiến mới buông ra đôi môi nhỏ nhắn giày xéo đến sưng đỏ xung máu của Hàn Tuyết ra, nhìn thấy kiệt tác mà mình đã lưu lại trên môi người yêu, gương mặt hắn không khỏi tràn đầy áy náy, le lưỡi thương tiếc khẽ liếm lấy mật ngọt trên đôi môi đang sưng đỏ, tràn đầy đau lòng hỏi: "Sao không đẩy ta ra?"

Hàn Tuyết ôn nhu cười một tiếng, hai tay vòng lên cổ Hàn Chiến, kéo đầu hắn xuống, "Ta thích chàng hôn ta." Nói xong nhẹ nhàng ấn xuống

môi hắn một cái hôn, rồi sau đó nghiêm túc nhìn chòng chọc Hàn Chiến

vào mắt hỏi: "Tại sao tức giận?"

Hàn Chiến trong mắt lóe lên một tia chật vật, trên mặt đỏ ửng rất khả nghi.

Nhìn thấy động tác không được tự nhiên của Hàn Chiến, Hàn Tuyết ở

trong lòng nhớ lại những chuyện đã xảy ra hôm nay, càng nghĩ càng mơ

hồ, chợt trong đầu linh quang hiện ra, nàng trợn tròn hai mắt, tay bưng lấy mặt của Hàn Chiến đem nó quay tới đối diện với mặt mình.

Gương mặt đỏ ửng Hàn Chiến cùng đôi mắt chật vật không cách nào che dấu được khắc sâu vào đáy mắt nàng, Hàn Tuyết có chút không biết nên khóc hay cười nhìn nam nhân trước mặt bộ dáng không chút tự nhiên này nói, "Chiến, chàng ghen sao?"

Hàn Chiến nghe vậy hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, bàn tay đặt

lên gáy nàng dùng sức nhấn một cái, đem nàng vào trong ngực, trong

miệng hung ác tuyên bố."Nàng là của ta!"

Những lời này của Hàn Chiến không khác gì thừa nhận hành vi của mình, Hàn Tuyết khóe miệng cong lên ngọt ngào cười, bộ dáng chim nhỏ nép người dán sát, mặt tựa trên ngực Hàn Chiến, hai tay vòng ôm lấy vòng hông tinh tráng của hắn.

Thân thể của hai người dính sát ở chung một chỗ, không khí ấm áp ngọt

ngào tự trên người hai người lan ra, Hàn Chiến trong lòng cuồng phong

bạo vũ nháy mắt chuyển thành cảnh xuân tươi đẹp, hắn thâm tình đem Hàn Tuyết ôm chặt, một bàn tay ôn nhu đặt trên tấm lưng mềm mại của Hàn Tuyết

Cảnh sắc tốt đẹp mà có người không thức thời đi tới chính là đại sát

phong cảnh, chỉ thấy Hàn Chiến lỗ tai đột nhiên giật giật, thân thể

cứng đờ, vô cùng áo não khẽ phát ra thanh âm nguyền rủa.

Âm thanh lầu bầu kia bị ngậm tại miệng làm cho Hàn Tuyết tò mò ngẩng

đầu lên, chỉ thấy đầu lông mày Hàn Chiến cao vút, khóe miệng đang mất

hứng mím thành đường thẳng tắp, giống như giống như tiểu hài tử không đoạt được kẹo mà tức giận, nàng không nhịn được khẽ cười lên thành tiếng, đoạn giớ tay vuốt ve lông mày cau lại thành một đám như nọn núi cười hỏi: "Xảy ra chuyện gì nha, mày nhíu lại tưạ như tiểu lão đầu vậy."

"Phía nam chạy tới một đám vịt." Hàn Chiến ảo não muốn chết, sớm biết

đã trực tiếp mang Hàn Tuyết về Phi Phượng Các rồi, không khí lúc này

mật ngột như vậy lại bị người khác quấy rầy, hắn hận không không thể

đem kẻ đang đi tới chặt làm trăm mảnh.

"Vịt?" Hàn Tuyết ngạc nhiên trừng mắt to chớp chớp, trong đầu hiện ra

một đống nghi vấn. Vịt là từ đâu chạy tơi Ngự Hoa Viên nha? Cũng không phải là ở Ngự Thiện Phòng, huống chi phía nam phải là

hướng đi hậu cung, nói "Gà" cũng còn nhiều, " vịt" nha, hẳn là không có chuyện đó xảy ra đi. Ngay sau đó nhớ tới nàng trước kia thường cùng thủ hạ nói mồm miệng 1 cô gái tựu giống với mấy trăm con con vịt cùng la lớn. Nghĩ tới đây, nàng tâm lĩnh thần hội cười khẽ: "Đại khái là thê thiếp của hoàng đế ca ca tới thôi."

Hàn Chiến võ công cao cường, nhĩ lực kinh người, hiện nay mặc dù bốn phương một mảnh yên tĩnh, nhưng nàng đối với Hàn Chiến lời nói vẫn tin không chút nghi ngờ.

Hàn Chiến gương mặt âm trầm, mất hứng bĩu môi, tràn đầy không cam

lòng trừng mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hàn Tuyết đang cười vui vẻ quá đáng. Hai người đang nồng tình mật ý chàng chàng thiếp thiếp chi tiếp xúc lại nhảy ra như thế một đám lớn miệng nữ nhân phá hư không khí, thua thiệt về mình mà nha đầu này còn có thể cười thật vui vẻ. Hàn Chiến mày rậm đứng đấy, mặt khó chịu cúi đầu trên cổ Hàn Tuyết gặm nhấm một hồi mãnh liệt.

"Ai..... Đừng, đau ——" Hàn Tuyết rụt cổ lại né tránh nhưng nào

có thể trốn được tập kích của Hàn Chiến, chỉ có thể rụt cổ lại mị mắt

mặc cho Hàn Chiến gặm cắn, trong miệng không cam lòng nhỏ giọng kháng nghị: "Các nàng cũng không phải là ta bảo ra đây, chàng cắn ta được cái gì nha, lại nói, nếu không phải chàng dừng ở nơi này, chúng ta đã sớm về Phi Phượng các, tại địa phương của chính mình muốn cái gì không được ah...."

Hàn Chiến động tác dừng một chút, một đôi mắt ưng nguy hiểm nheo lại, "Làm cái gì cũng có thể?" Trong đầu hiển hiện ra hình ảnh Hàn Tuyết

nằm dưới hắn uyển chuyển thừa hoan, bộ dáng hấp dẫn kiều mỵ phệ cốt khiến toàn thân hắn huyết dịch không khỏi cũng sôi trào lên, cấp tốc

xông về một điểm.

Bụng Hàn Tuyết bị một cây nhục côn chọc vào, hơn nữa cây gậy này còn ngày càng có khuynh hướng trở nên cứng rắn, Hàn Tuyết hô hấp khó nhọc, chỉ cảm thấy nhiệt khí trên đầu một đường vọt tới chân, ngay cả hai lỗ tai cũng nóng rực lợi hại.Trải qua nhiều chuyện vậy nóng rực

tại trên bụng nàng đến cùng là cái gì. Nàng không khỏi giơ tay nện cho

Hàn Chiến một cái, xấu hổ nói: "Ban ngày ban mặt, chàng ở đây tư tưởng loạn hả?"

Hàn Chiến nhíu mày cười tà, áp vào bên tai hồng hồng của nàng thanh

âm trầm trầm nói: "Thật nhớ bộ dạng nàng nằm bên dưới ta thoải mái a."

Nam nhân thanh âm trầm thấp hấp dẫn tràn đầy mùi vị tình dục, bàn tay

càng thêm không an phận thuận theo lưng Hàn Tuyết trượt đến bờ mông ngạo nghễ cong lên của nàng, không khách khí dùng lực mạnh xoa bóp.

Lúc này nơi xa truyền đến thấp thoáng tiếng cười của mấy cô gái,

trước

có "Ác ôn" sau có "Móng vuốt sói", Hàn Tuyết ngẩng đầu trừng

mắt nhìn bộ dáng mị mắt hưởng thụ của Hàn Chiến, hai tay khắc chế

không được đặt lên cổ hắn từ từ thít chặt."Thu hồi móng vuốt của

chàng, thu hồi cây gậy của chàng ngay, nơi này là Ngự Hoa Viên, không

phải là phòng ngủ ở nhà chàng nhé."

Nhìn dáng vẻ ngon ác của Hàn Tuyết, Hàn Chiến ngây người hồi lâu mới bật cười thành tiếng, cúi đầu liếm liếm đôi môi đỏ mọng của Hàn Tuyết vì tức giận mà cong lên, cười nói: "Khí thế không tệ, thủ kình không tồi, chẳng qua là lần tới tức giận thì cũng đừng nữa chu mỏ rồi, nàng làm như vậy càng khiến cho ta muốn khi dễ nàng." (biến thái anh Chiến

=.=)

"Như vậy thật không đứng đắn, làm ta muốn tức giận mà." Hàn Tuyết giậm chân quát một tiếng, hai tay đang bóp trên cổ Hàn Chiến đổi thành vòng tay qua người hắn, thân thể mềm mại không xương một lần nữa dán trên người hắn. Khổ não thở dài một tiếng, nàng nhẹ giọng lẩm bẩm nói:"Hoàng đế ca ca thê thiếp đều giỏi dối trá, la lớn, còn thích chơi

trò giết người không thấy máu, các nàng không động ta, ta không cần

cùng các nàng đụng phải á."

Thân là công chúa được hoàng đế tối cưng chiều, tuy là khác họ, cũng

là so với với công chúa có máu mủ hoàng gia còn được cưng chiều hơn.

Hậu cung vẫn là trong triều đệ nhất tranh đoạt thế lực chiến trường,

đám nữ nhân hậu cung cũng đã từng kéo đến nhà nàng gây phiền nhiễu, lần nào tụ tập đều đông hơn sao trên trời làm cho Hàn Tuyết phiền chết đi được. Mỗi lần hồi cung, nàng đối với mấy loại hành vi thăm viếng bái phỏng này kị như rắn rết bọ cạp, hoặc là cáo ốm, hoặc là trực tiếp đi tị nạn tại Ngự Thư phòng, tóm lại là có thể tránh liền tránh, họ

không chọc được nàng, nàng còn không trốn được sao.

* Tác giả: Hạ thiên chính là tương đối chảy máu mũi tình tiết rồi,

núi giả chỗ sâu H, hắc hắc

Chương 32: Nghe lén

“Điều này dễ thôi, hai bên tòa núi giả tương thông, chỗ trung gian có một khoảng tối giơ tay không thấy được năm ngón, sẽ không có ai trốn ở đó đâu.” Dứt lời, Hàn Chiến liền ôm lấy eo Hàn Tuyết, dễ dàng chậm rãi bước về phía nơi sâu trong núi giả. Càng vào sâu, bốn bề lại càng tối, Hàn Tuyết đưa mắt nhìn tứ phía, nơi nơi trừ một màu đen vẫn chỉ là đen. Ở một chỗ đen tối như thế này mà Hàn Chiến vẫn có thể ôm nàng vững vàng đi về phía trước, không đụng đầu lấy một lần.

“Nơi này tối như vậy, chàng vẫn có thể nhìn thấy?” Hàn Tuyết dán lên lỗ tai Hàn Chiến nhẹ giọng hỏi, bộ dáng thận trọng kia lại có mấy phần gian xảo.

Hàn Chiến buồn cười lắc đầu một cái, đột nhiên đặt Hàn Tuyết ngồi trên núi đá giả, ngón tay cong lên chính xác xẹt qua sống mũi khéo léo của nàng, khẽ cười nói: “Không cần cẩn thận như vậy, phía ngoài cách mười trượng còn có người, mặc dù các nàng ở bên ngoài núi giả, cũng không cần phải nói chuyện nhỏ giọng như vậy, lỗ tai của các nàng cũng không bén nhạy được như ta đâu.”

Hàn Tuyết trợn mắt, che lấy mũi như nhìn thấy quái vật, rõ ràng mở mắt chỉ thấy một khoảng không đen kịt, Hàn Chiến sao có thể điểm chính xác sống mũi nàng, có thần kì quá không vậy? Tay nhỏ bé từ lồng ngực Hàn Chiến lần mò lên trên, lướt qua vai rộng, ôm lấy cổ hắn kéo xuống dưới. Không gian quá tối, cộng thêm dùng lực quá đà, chỉ nghe “Ai nha” một tiếng, cái mũi của nàng đã hoa hoa lệ lệ đụng phải cằm Hàn Chiến.

“Có sao không?” Hàn Chiến đau lòng xoa xoa cái mũi nàng, dở khóc dở cười hỏi: “Nàng rốt cuộc là đang nghĩ cái gì hả? Nếu là muốn hôn ta, nói cho ta biết là được, ta sẽ rất vui lòng mà thực hiện tốt.”

Hàn Tuyết nghiến răng, đau chảy nước mắt, vô tội lầu bầu nói: “Nơi này rõ ràng tối như thế, ta cái gì cũng không nhìn ra a, tại sao chàng lại nhìn thấy?”

Nhìn Hàn Tuyết ánh mắt đáng thương như cún con, Hàn Chiến bất đắc dĩ khẽ thở dài một cái, “Người luyện võ, ngũ quan sẽ mạnh hơn so với người thường, có thể nhìn trong đêm cũng không phải việc gì quá khó.” Môi in xuống đôi mắt rưng rưng nước của Hàn Tuyết, liếm đi nước mắt đau đớn của nàng. Làn môi ấm áp nhẹ nhàng di động trên lông mi, như hồ điệp dí dỏm lướt qua chóp mũi, rồi hạ cánh trên môi đỏ thắm của Hàn Tuyết chơi đùa.

“Ân.....” Trêu đùa trên môi không nồng cháy mà cũng không xa cách, làm cho Hàn Tuyết kháng nghị hừ một tiếng, thân thể nàng hơi hướng về phía trước như muốn hôn đáp trả, không muốn môi Hàn Chiến giống như trêu chọc lại giống như trốn tránh nàng.

Hôn thất bại làm Hàn Tuyết ngây cả người, bên tai truyền tới hô hấp nóng rực của Hàn Chiến cùng tiếng cười trầm thấp: “Muốn hôn ta sao?”

“Chàng đùa ta?” Hàn Tuyết tức giận bĩu môi, hàn quang nơi đáy mắt chợt lóe.

Hàn Chiến cũng không đáp lại, chỉ thấp giọng khẽ cười, tiếng cười trầm thập lại đè nén, như xác nhận cho hành động nhàm chán của hắn. Mặc cho Hàn Tuyết móng tay nhỏ lần tới bên hông, đối với lực đạo tựa như gãi ngứa kia, hắn cũng chẳng để ý. Bất quá hắn lập tức hối hận rồi, cũng cảm nhận được sâu sắc, lúc nữ nhân nổi giận, lực

sát thương phát ra là vô cùng cường đại, cho dù hắn có võ công đệ nhất thiên hạ, thì đứng trước thần công chống nạnh của Hàn Tuyết cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai.

Hàn Chiến kêu rên một tiếng, đem Hàn Tuyết ôm vào lòng, sau một hồi thiên dời địa chuyển, Hàn Tuyết liền bị đặt an trí trên đùi Hàn Chiến. “Nha đầu hẹp hòi, ngay cả đùa giỡn chút thôi cũng không được sao?” Thật không biết hai ngón tay thon dài mảnh dẻ kia sao lại có lực đạo hung ác đến vậy? Quá độc ác! Thịt mềm bên hông hắn chỉ sợ đều đã tím tái bầm dập rồi.

Mặc dù hai mắt không nhìn thấy gì, nhưng nghe được từ miệng Hàn Chiến phát ra một tiếng kêu nhẹ “!.....” Thanh âm này làm Hàn Tuyết đắc ý cười nheo mắt. Chuyển đổi ý định, khóe miệng kéo thành một đường cong xấu xa, ngón tay ngọc thon dài nhẹ lần qua ấn ấn bộ vị. “Chàng xác định ta vẫn là nha đầu sao? Có cần kiểm tra lại cho rõ không?”

Nghe vậy, cả người Hàn Chiến cứng đờ, không dám tin cúi đầu trừng mắt nhìn Hàn Tuyết, nha đầu này lại dám câu dẫn hắn? Mà một bộ phận khác trên thân thể dưới sự kích thích của nàng, đã vô cùng phối hợp ngẩng đầu hỏi thăm nàng.

Hàn Tuyêt vặn vẹo eo, thực giống như vô ý mà mài mài đỉnh vật cứng dưới mông, lập tức khiến Hàn Chiến động tình kêu rên ra tiếng. Nghe được từng đợt thở hổn hển của Hàn Chiến cùng với tiếng rên rỉ khe khẽ, Hàn Tuyết cười dị thường gian tà, ác ý nói lệch giọng đi, dùng thanh âm sốt ruột khó kìm nén nói: “Ai nha, ca ca tốt của ta, chàng thật khỏe mạnh cường tráng a, người ta muốn rồi nha, tới đi, tới đi thôi.”

Giọng nói kiều mị nũng nịu cố ý kéo dài kia kích thích Hàn Chiến giật thót, trên cánh tay cường tráng nhanh chóng nổi lên một tầng da gà,

ngay cả lông tơ trên sống lưng cũng dựng đứng cả lên, mồ hôi lạnh trên trán trượt xuống. Hàn Chiến bất đắc dĩ không nói gì, thở ra một hơi, thật là tự tạo nghiệt không sống nổi a. Hắn thậm chí quên mất nha đầu này vốn thù rất dai rồi, mà thủ đoạn trả thù xảo trá như vậy, cũng không phải điều người thường có thể tưởng tượng ra. Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu biết lẫn nhau quá sâu sắc, đối phương thích cái gì, ghét cái gì đều một hai rõ ràng. Nha đầu này dùng những biện pháp như vậy đáp lễ, hắn nghĩ cũng mệt, chẳng lẽ không sợ sau này làm hư Tiểu Hàn Chiến, nàng sẽ không có một tương lai "Tính phúc" để hưởng sao.

Lúc này ở ngoài núi giả, mấy mỹ nhân kiều diễm cùng đông đảo cung nữ thái dám quây quần hầu hạ, khoan thai đi tới, mấy tiếng cười ra vẻ kiều mị mà bén nhọn kia làm cho hai người đang đấu pháp trong núi giả phải run rẩy, Hàn Tuyết không nhịn được nhe răng trợn mắt, bàn tay dùng sức xoa xoa cánh tay.

"Từ khi nào trong cung lại có loại yêu nghiệt này? Thật may là Tuyết Nhi của ta không có tật xấu đó, Hoàng Phủ đáng thương, ôm loại nữ nhân như vậy mà cũng ngủ được ư?" Khóe miệng Hàn Chiến co giật, dùng sức thở một hơi, giải tỏa buồn bực trong lồng ngực, vui mừng ôm chặt Hàn Tuyết.

"Thanh âm những người này lạ tai vô cùng, chẳng lẽ là mấy vị nữ nhân bốn nước vừa tiến dâng?" Hàn Tuyết nhăn mày, cố chịu đựng tiếng cười làm cho người ta lông tóc dựng đứng kia, trong lòng thực là bội phục sát đất Hoàng Phủ Hạo Thiên, ngôi vị hoàng đế này quả nhiên không phải người thường có thể đảm nhiệm, nghĩ cảnh mỗi ngày đều chịu được cái loại ma âm tồi tàn này, ý chí nghị lực thực kia thật có thể sánh ngang thần thánh.

"Hư! Mau nghe-----" Hàn Chiến vừa nhắc nhở, Hàn Tuyết vội lấy lại tinh thần, im lặng lắng nghe.

Chỉ nghe thấy từ bên ngoài núi giả truyền đến một giọng nữ kệch cỡm: “Sao vậy? Ngưng mỹ nhân hôm nay vẫn không chịu ra ngoài sao?”

“Hồi bẩm Long mỹ nhân, tiểu nhân vừa mới đi Ngưng Hương Các truyền lời thì đúng lúc đụng phải thái y đến chẩn bệnh, nghe nói Ngưng mỹ nhân bệnh cũ tái phát, đang nằm trên giường không dậy nổi. Tiểu nhân nghe thấy bên trong tiếng ho không ngừng, có vẻ rất nghiêm trọng, nên liền trở về.” Tiểu thái giám Tiểu Hà Tử cơ trí trả lời, hắn vốn là thuộc hạ cũ lúc hoàng thượng ở Đông cung, sau khi mấy vị mỹ nhân vào cung, hắn cùng mấy người bạn bị phân phái đến bên cạnh mấy vị mỹ nhân, ở bề ngoài, bọn họ trừ phụ trách hầu hạ mấy vị mỹ nhân, công việc chủ yếu chính làm giám thị nhất cử nhất động của các nàng.

“Thật không biết Băng Tinh quốc kia có chủ ý gì mà lại phái một công chúa bệnh tật tới thông gia, chỉ bằng thân thể của cô ta mà cũng muốn cùng chúng ta tranh đấu sao?” Hinh mỹ nhân của Kim Sa quốc nhẹ phe phẩy quạt tròn, biếng nhác đùa bỡn mẫu đơn trong vườn đang kỳ khoe sắc.

“Nhụy tỷ tỷ cũng không thể nói vậy, Ngưng Hương tỷ tỷ chẳng những bộ dạng xinh đẹp, còn có một loại khí chất bi thương hiếm thấy, bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng sẽ không nhịn được mà đau lòng thay nha.” Ngọc mỹ nhân nhỏ nhẹ nói, thanh âm ôn nhu tinh tế tuy có vẻ như lơ đễnh nhưng lại thành công khiến hai vị mỹ nhân bên cạnh nảy sinh căm thù với Ngưng mỹ nhân.

“Chỉ bằng cái loại ma ốm đó cũng dám cùng chúng ta tranh giành hoàng thượng?” Long mỹ nhân trừng lớn đôi mắt đẹp, khinh thường hừ lạnh nói. Ngay từ ánh mắt đầu tiên nàng nhìn thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên, nàng đã bị thân thủ anh tuấn bất phàm kia hấp dẫn, sau

lần được ân sủng, lại càng thêm si mê không dứt, khí lực tráng kiện của hắn, hoàng thượng là của một mình nàng, ai dám cùng nàng tranh, chỉ có con đường chết.

Hinh mỹ nhân lấy quạt tròn che miệng, cười nham nhở nói: “Hoàng thượng vừa trẻ tuổi, vừa khỏe mạnh cường tráng, tinh lực lại tràn đầy, Ngưng mỹ nhân thân thể mảnh mai như vậy, cũng đừng không chịu nổi mà ra đi luôn nha.” Nàng nói mà vẫn giữ kiều thái tựa ôm tỳ bà nửa che mặt, làm cho cả đám cung nữ thái giám nhìn mà đều si mê say lòng. Bất quá, hai người trong núi giả chỉ nghe được thanh âm, giọng nói nữ tử này lộ ra một trái tim độc ác băng giá không thôi.

Ngọc mỹ nhân không dấu vết liếc nhìn Hinh mỹ nhân một cái, cũng giơ quạt tròn lên che lấy nửa gương mặt, cúi đầu nhẹ giọng cười cười. Chẳng qua là không ai nhìn thấy, lúc nàng cúi xuống, trong mắt nồng đậm khinh bỉ cùng coi thường. Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn thì có vẻ ôn nhu đa tình nhưng chính là đệ nhất lãnh huyết vô tình, huống chi các nàng mặc dù trên danh nghĩa là thông gia mà đến, nhưng thật ra đều là tai mắt cho nước mình ở Bích Lạc quốc, Hoàng Phủ Hạo Thiên sao có thể dùng chân tình mà đối với các nàng? Đáng thương thay cho hai nữ nhân ngu xuẩn này, ngay cả điểm này mà cũng nhìn không rõ, còn nghĩ muốn trao tâm mình đi, nhất định mệnh sẽ không lâu dài.

Long mỹ nhân đôi mắt đẹp nguy hiểm nhíu lại, lạnh giọng hỏi: “Hoàng thượng đã sủng hạnh qua nàng?”

Tiểu Hà Tử nghe vậy cơ trí tiến lên một bước, cung kính khom lưng nói: “Hồi bẩm chủ tử, theo như tiểu nhân biết, sau khi Ngưng mỹ nhân vào cung, chưa từng được hoàng thượng sủng hạnh qua.”

“Ah? Chuyện ngươi nói là thật?” Long mỹ nhân vui mừng hỏi.

“Hồi bẩm chủ tử, cũng không biết có phải Ngưng mỹ nhân này vận số không đủ hay không mà mỗi khi hoàng thượng lật thẻ đỏ của nàng thì thân thể Ngưng mỹ nhân lại đột nhiên bất tiện, chắc cũng tại bởi mang bệnh, vì thế từ hồi vào cung đến nay còn chưa được hoàng thượng sủng hạnh qua.” Tiểu Hà Tử tiện đà tiến lên một bước bẩm báo.

“Vì sao ngươi biết?” Hinh mỹ nhân miễn cưỡng hỏi, cười như không cười nhìn Tiểu Hà Tử một cái, trong đôi mắt đẹp tinh quang chớp lóe.

Tiểu Hà Tử nhanh nhẹn xoay người vái chào Hinh mỹ nhân rồi mới cung kính trả lời: “Hồi bẩm Hinh mỹ nhân, sau nhiều lần Ngưng mỹ nhân kia không thể thị tẩm, hoàng thượng đều lật thẻ bài của chủ tử ta, vì vậy nô tài đặc biệt nhớ rõ.” Phi tần trong cung tranh giành sao mà tàn khốc? Làm phận nô tài nhân cơ hội khơi mào chiến tranh giữa các phi tần mà không khiến bản thân bị bại lộ, đây cũng là một môn nghệ thuật.

“Tỷ tỷ phúc khí thật là tốt, chẳng những được hoàng thượng sủng ái, đến ngay cả nô tài bên người cũng chu đáo như vậy, thật làm người ta nhìn mà thấy ghen tị.” Ngọc mỹ nhân phe phẩy quạt tròn, xinh đẹp hờn dỗi liếc nhìn Long mỹ nhân một cái, thanh âm êm ái làm cho người ta như được hưởng gió xuân, khen ngợi Long Diễm Nương mà lại làm cho người ngoài nhìn không ra là nàng cố ý, thật sự là đã đạt tới cảnh giới nịnh hót cao nhất.

“Lời này của muội muội đã đề cao tỷ tỷ rồi, hậu cung này ba ngàn giai lệ, ân sủng hoàng thượng chia đều, có ai mà không được yêu? Có ai mà không được thương a?” Mặc dù ngoài miệng nói thế, nhưng đắc ý trên mặt Long mỹ nhân cũng không sao che giấu được.

“Tỷ tỷ không cần khiêm nhường, hôm qua hoàng thượng còn qua đêm ở chỗ tỷ tỷ không phải sao? Tiếng kêu của tỷ tỷ đến cả Hinh

Nhụy uyển của ta cũng nghe được một hai rõ ràng đấy.”Hinh mỹ nhân giống như lơ đãng cười trêu nói, đóa hoa Mẫu đơn mới vừa hái xuống kia đã bị bóp nát nhừ dưới ống tay áo.

“Ai nha, Nhụy muội muội ngươi thực đáng ghét a, a ha ha.....” Long mỹ nhân hờn giận cười nói, chẳng qua là tiếng cười đắc ý bén nhọn lại khiến cho hai người trong núi giả một lần nữa run lên. Không khỏi cùng nảy sinh chất vấn nghiêm trọng về ánh mắt và trình độ thưởng thức của Long Dược quốc chủ. Đưa mỹ nhân tới phân tán tư tưởng, chủ ý này đúng là tốt vô cùng nha, đầu óc chính trị không phải là không tệ sao, thế mà không biết chọn đâu ra mỹ nhân này vậy? Tiếng cười gì mà nghe như phù thủy, nửa đêm mà nghe phải chắc sẽ bị nữ nhân này làm cho gặp ác mộng mất, không sợ dọa hoàng thượng đầu óc quay cuồng sao?

Hinh mỹ nhân che mặt, hiền hậu im lặng mỉm cười, quay đầu nhìn về phía vườn hoa, chẳng qua một tia tàn nhẫn trong mắt cùng khóe miệng vặn vẹo kia đã để lộ ra tâm tình chân thật của nàng. Nàng nghiễn răng nghiến lợi từ đáy lòng thét chói tai: Tiện nhân, một trận chiến tranh giành sủng hạnh nhất thời của hoàng thượng này, lại dám kiêu ngạo như thế, rõ ràng trong bốn người tuổi Long Diễm Nương nàng là nhỏ nhất, lại cố tình bày đặt làm lớn, vọng tưởng muốn đàn áp thân phận chúng ta một bậc? Mơ đi cưng! Ngươi cho rằng thi triển mấy công phu cỏn con kia là có thể bò lên giường hoàng thượng sao? Ta muốn ngươi phải chết không tử tế, thật không tử tế…

Ngọc mỹ nhân khẩu khí như buồn khổ thở dài, thanh âm mang theo vô vàn hâm mộ nói: “Hai vị tỷ tỷ đều được hoàng thượng sủng ái vô cùng, đâu có giống ta, chỉ may mắn được hoàng thượng chiêu dụ một lần, từ sau đấy cũng chẳng thấy lật tới môn bài của ta nữa.” Nói đến chữ cuối cùng thanh âm như nghẹn trong miệng, biểu tình đau khổ kia làm cho hai nàng đều tin là thật.

Long mỹ nhân nghe được lời này, khoe miệng hơi nhếch lên, không sao che giấu được vui mừng cùng đắc ý, mà Hinh mỹ nhân nghe vậy cũng nhìn nàng, dưới đáy mắt ngoài sự thoải mái còn có một tia thương hại. Hai nàng trong lúc nhất thời không hẹn mà cùng bớt làm cao, dùng những lời hay ý đẹp an ủi khuyên nhủ, làm Ngọc mỹ nhân cảm động châu lệ rơi liên tiếp, khóc đến mức toàn thân hư nhuyễn, cuối cùng chỉ có thể để thiếp thân thị tỳ dìu về cung nghỉ ngơi.

“Ngọc mỹ nhân này tâm cơ thật là lợi hại, lòng dạ thật thâm sâu nha.” Hàn Tuyết nghe mà líu lưỡi thốt lên, “Long mỹ nhân kia chẳng qua cùng lắm cũng chỉ là cái gối thêu hoa, Hinh mỹ nhân tuy ngoan độc, nhưng tâm cơ toan tính mà đem so sánh cùng Ngọc mỹ nhân kia thì thật sự đúng là một người trên trời, một người dưới đất, bùn vẫn kém mây.” Nghe thanh âm tiểu thái giám vừa mới đáp lời, có phần giống Tiểu Hà Tử bên cạnh hoàng đế ca ca a, sau này tóm hắn lại hỏi qua tính tình bốn vị mỹ nhân kia là chắc nhất.

Ngọc mỹ nhân vừa rời đi, Long mỹ nhân cùng Hinh mỹ nhân trừng mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng hừ lạnh rồi dẫn đoàn cung tỳ thái giám của mình nghênh ngang rời đi

Sau khi nghe thấy hai tiếng hừ lạnh, giọng nói dần dần cách xa, Hàn Chiến cầm lấy một tay Hàn Tuyết, lòng ưu tư nói: “Trong ba người này, Ngọc mỹ nhân kia hiển nhiên là chọn thế ở giữa mà tự bảo tồn bản thân, nữ tử này biết giấu tài, lấy lui làm tiến, làm cho hai nàng kia ngao cò tranh nhau, mình ngồi chờ làm ngư ông đắc lợi, thật sự là không đơn giản.”

Hàn Tuyết bị loại giọng nói mang chút sợ sệt của Hàn Chiến chọc cười phá một tiếng, tức giận: “Ta quên mất chàng vốn ghét nhất những nữ tử tâm cơ thâm trầm.”

Hàn Chiến giương mắt, an ủi hôn lên trán Hàn Tuyết, “Nàng cùng họ tất nhiên là khác nhau, không thể đánh đồng được.”

“Bất đồng chỗ nào, bàn về lòng dạ tâm cơ, chỉ sợ Ngọc mỹ nhân kia vẫn kém ta một bậc nha.” Hàn Tuyết không phục bĩu môi.

Hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn đang chu ra kia, Hàn Chiến cười khẽ giải thích: “Đối với người tâm cơ thâm trầm, ta đứng từ xa kính trọng là được, chỉ có nàng là ta rời bỏ không được, cũng không muốn cách xa. Nếu đã rời không được, ta liền không rời nữa, dứt khoát buộc cùng một chỗ với nàng, ngày ngày xem nàng tính toán người khác cũng có điểm vui thú.”

“A!? Thì ra chàng coi ta là món đồ chơi hả?” Hàn Tuyết cười giỡn giơ tay lên đánh cho hắn một cái.

Hàn Chiến ha ha cười, dựa trên vai Hàn Tuyết tà khí nói: “Món đồ chơi à? Chủ ý này cũng không hẳn là sai.” Vừa nói, bàn tay vừa không khách khí đặt lên một bên miên nhũ non mềm của Hàn Tuyết, ôn nhu bóp nắn.

“Nha..... Cái tên sắc lang này, người ta nói món đồ chơi không phải là ý này á.” Hàn Tuyết đỏ mặt, dùng sức giật bàn tay Hàn Chiến đang tác quái trước ngực nàng xuống. Nhìn động tác không chút kiêng kị của người này, dù ngu ngốc cũng biết là hắn đang muốn cái gì rồi.

Chương 33: Trong núi giả 1

“Hư.....” Hàn Chiến cúi sát bên tai nàng tà ác cười nhẹ, “Nhỏ giọng chút, đây chính là Ngự hoa viên, vạn nhất có người xui xẻo nào đúng lúc đi qua chỗ này, nếu không cẩn thận đề người ta nghe trộm được là không tốt nha.” Hưởng thụ cảm giác xoa nắn thỏ ngọc mềm mại ấm áp kia trong tay, chà xát chút nặng chút nhẹ khiến hắn không buông ra được. Một tay khác ở phía sau lưng trượt xuống cặp tuyết đồn Hàn Tuyết, ấn nàng lên vật nóng gắng gượng, tràn ngập dục vọng mà ma sát.

“Không cần.....” Hàn Tuyết bị tình dục hung mãnh kia làm cho toàn thâm mềm nhũn, hai chân cơ hồ như vô lực đứng thẳng, hai tay chống lấy lồng ngực bền chắc của Hàn Chiến, nhu nhược yêu kiều thở khẽ, vô lực phản kháng.

Một tiếng ngâm nhẹ lại tựa như khẽ nức nở truyền vào tai Hàn Chiến y như một đạo sấm, đầu óc liền trống rỗng, chỉ cảm thấy nhiệt huyết khắp người trào sôi, một hồi mãnh liệt truyền xuống dưới háng, nhất thời phải cố gắng chống đỡ. Hắn vô lực than khẽ, có chút không cam lòng cùng bực tức nói, “Nàng, cái tiểu yêu tinh này, rốt cuộc đã làm gì với ta, lại khiến ta si mê đến thế.”

“Nha.....” Hàn Tuyết hô nhỏ một tiếng, đối với hành động nghĩ một đằng nói một nẻo của Hàn Chiến, nàng quyết định khinh bỉ, lực đạo bên hông đột nhiên siết chặt cùng vật nóng cứng rắn tiến sát lấy bắp đùi nàng đều biểu hiện được trên người nam nhân đã có điểm không chờ nổi. Dưới tình thế hai người dán chặt với nhau mà nam nhân này còn có thể vừa xoa ngực nàng vừa vân vê lấy mông nàng, làm Hàn Tuyết thấy không thể tưởng tượng nổi, nếu ở dưới ánh đèn, tư

thế như vậy sẽ rất duy mỹ nha. Chẳng qua là hiện tại thân thể hai người đang ở hoàn cảnh trong mắt chỉ một màu đen, điền này khiến trong lòng Hàn Tuyết cảm thán nuối tiếc không thôi.

Đối với bản thân tại thời điểm này vẫn còn có thể suy nghĩ lung tung nhanh nhạy như ngựa thần lướt gió, nàng cảm thấy rất buồn cười, nhưng bây giờ lại cười không nổi. Tư thế như vậy khảo nghiệm tới cùng độ mềm mại của phần eo nàng, hiện tại nàng chỉ cảm thấy eo lưng nhức mỏi, cùng dây chằng bên hông kéo duỗi đau đớn. Không khỏi hữu khí vô lực đẩy Hàn Chiến đang gặm hôn trên mặt cùng cổ nàng mà la lên: “Chàng có thể suy xét trước hết cứ buông ta ra, tránh lại bị ta mê hoặc được không? Eo ta muốn gãy quá!” Cứ tiếp tục như vậy, chưa kịp tiến đến phần chính, nàng đã bị xương sống gẫy lìa mà chết trước.

Hai mắt Hàn Chiến lóe sáng như dã lang đói khát, lục quang chớp nhoáng. Xung quanh mặc dù tối nhưng đối với hắn cũng chẳng hề gì, cánh tay ôm lấy Hàn Tuyết hơi thả lỏng, bàn tay bá đạo lập tức vươn tới bên hông nàng, quả quyết dùng lực xé rách, vạt váy khinh bạc liền phân tán, “Vì si mê nàng, ta cam chịu như vậy.”

Thoát khỏi nguy cơ gãy eo, Hàn Tuyết cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác ở trên người mình, nam nhân đang vội vã không chần chừ cởi y phục nàng mà không khỏi có điểm bực mình, hai tay giữ lấy, bảo vệ tiểu y thiếu chút nữa đã rời cơ thể, theo phản xạ thốt lên: “Chính chàng còn chưa cởi, sao lại cởi ta trước?”

Hàn Chiến vừa bực mình vừa buồn cười tiện đáp: “Được, được được, ta cởi ta trước.”

Lời nói vừa ra khỏi miệng Hàn Tuyết liền hối hận, nghe thanh âm cởi quần áo tất tất tác tác bên tai, trong tâm như gióng trống, khẩn trương lại mang theo vài điểm hưng phấn mong đợi, cho đến khi

cánh tay bền chắc của Hàn Chiến một lần nữa kéo xuống đồ lót nàng, nàng mới định thần giật mình tỉnh lại. Vừa nũng nịu kháng nghị, vừa luốn cuống tay chân bảo vệ thân thể sắp rời làn váy. “Không cần, người ta không thích ở chỗ này nha.”

“Ngoan, một chút xíu nữa là được rồi.” Hàn Chiến vội vàng một bên gặm cắn cổ tuyết trắng, một bên hô hấp dồn dập kéo rơi tiểu y Hàn Tuyết.

“Nơi này toàn là đá tảng, người ta nằm xuống thấy không thoải mái... không cần, không cần a.” Muốn bảo vệ tầng lá chắn duy nhất, lại không nhanh tay bằng Hàn Chiến, yếm tơ lụa bị hai tay gian tà rút xuống, tuyên cáo đích xác vận mệnh bị ăn của Hàn Tuyết là không tránh khỏi.

Thân thể trắng nõn trong suốt, cho dù là trong núi giả tối đen vẫn hiện lên nhàn nhạt sáng bóng, Hàn Chiến như ác lang vồ mồi sốt ruột khó kìm, xoay người Hàn Tuyết một cái liền vùi đầu giữa hai khỏa núi tuyết.

Khoái cảm bị liếm mút trước ngực làm ý thức Hàn Tuyết có chút tan rã, hô hấp cũng trở nên dồn dập, “Ân..... .Không cần.....Ngừng.....”

Trục tiếp khước từ lực đạo từ Hàn Chiến, chẳng qua là thỉnh thoảng từng đợt rên rỉ kia lại làm hắn cười khẽ.

“Được, ta không ngừng.” Hắn cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng, bàn tay cũng luồn tới giữa hai chân nàng tùy ý xoa nắn.

“Chàng.....Nha.....” Toàn bộ lời nói kháng nghị đều bởi vì ngón tay thô lớn đột nhiên xâm nhập vào cơ thể kia mà tắc nghẹn ở cổ, bực tức hắn ác ý trêu chọc, ngón tay mượt mà không khách khí hung hăng xẹt qua trên lưng Hàn Chiến, cử động như vậy đối với nam

nhân mà nói lại như liều thuốc kích tình mạnh mẽ nhất, sẽ chỉ làm nam nhân đã động dục nổi điên, càng thêm khẩn cấp vội vã đem nàng ăn sạch sành sanh.

“Chờ một chút, chờ một chút.” Hàn Chiến vừa vô ý thức tự thì thầm nhắc nhở chính mình không thể quá vội vàng, vừa nhẫn nhịn dục vọng đang muốn bạo phát, ngón tay ở trong hoa huyệt Hàn Tuyết nhanh chóng ra vào vuốt ve, hy vọng có thể làm nàng ướt át nhanh một chút, đủ để tiếp nhận mình, nhiệt năng hô hấp dồn dập toàn bộ đều phun trên bờ vai trắng ngọc của Hàn Tuyết.

Ngón tay trừu động nơi giữa hai đùi đem lại khoái cảm không thể nói thành lời, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy cả người cũng nóng lên, thân thể theo khoái cảm tích lũy dần dần căng thẳng, thịt non trong hoa huyệt từ từ hút chặt lấy ngón tay Hàn Chiến đang ra vào, Hàn Tuyết khẽ mở khuôn miệng đầy mùi đàn hương, thở hổn hển, cơ hồ xác định chỉ ngay sau đó, nàng sẽ bị ngón tay Hàn Chiến đưa đến tột cùng cực hạn.

Đầu óc hỗn độn đột nhiên nghe thấy giọng nói loáng thoáng truyền tới từ ngoài núi giả: “Ngươi là thị tỳ trong cung Long mỹ nhân?”

“Chính là nô tỳ, vị tỷ tỷ này là?”

“Ta là cung nữ hầu trà trong cung hoàng hậu, ta tên là Tĩnh Nguyệt, hoàng hậu nương nương nghe nói Long mỹ nhân thời gian này hầu hạ hoàng thượng mệt nhọc, đặc biệt sai Ngự thiện phòng điều chế thuốc bổ thượng hạng cho Long mỹ nhân bảo trì thân thể, mà tiểu tỳ cũng đang muốn đưa đến cho Long mỹ nhân đây.”

Trong đầu nắm bắt được tin tức, thân thể Hàn Tuyết hơi cứng đờ, khôi phục một tia lý trí. Cung tỳ của hoàng hậu? Cho Long Dược mỹ nhân thuốc bổ? Là theo kế hoạch của hoàng đế ca ca? Hay là kế

tranh thủ tình cảm của hoàng hậu?

“Chuyên tâm chút.” Hàn Chiến bất mãn quở nhẹ, vào thời điểm này mà còn phân tán tư tưởng được? Thật là nên phạt mà. Lại tà ác thêm vào một ngón tay, nhờ vào ái dịch đang chảy ra trong hoa huyệt, hai ngón tay nhanh chóng đưa đẩy.

Đột nhiên bị hai ngón tay kích thích hoa huyệt, thịt non tê dại, mãnh liệt truyền tới làm Hàn Tuyết thiếu chút nữ thét chói tai. “A..... Ân.....” Nghĩ đến bên ngoài núi giả có người, nàng kịp thời cắn bả vai Hàn Chiến, đem tiếng thét chói tai kia buồn bực mặc nghẹn trong cổ.

“Nga? Đó là thanh âm gì vậy?” Từ ngoài núi giả truyền vào giọng nói nghi ngờ của nữ tử, tựa như đang hướng Tĩnh Nguyệt hỏi thăm.

“Chàng cố ý?” Hàn Tuyết đôi mắt mê ly như phun ra lửa, tay nhỏ bé vô cùng chuẩn xác nhéo một cái bên hông Hàn Chiến.

“A.....” Hàn Chiến cố ý kêu lớn một tiếng, Hàn Tuyết sợ hãi vội vàng buông tay, hốt ha hốt hoảng che lấy miệng hắn. Hàn Chiến đắc ý dựa trên vai nàng thấp giọng cười.

“Người nào? Là người nào ở đó?” Nữ tử thanh âm cả kinh nghi hoặc nhanh chóng tới gần, “Mau ra đây!”

Hàn Tuyết xấu hổ đánh nam nhân trước mặt một cái, “Chàng ghê tởm, ghê tởm.” Không dám tin Hàn Chiến lại cố ý lên tiếng thu hút sự chú ý của người khác. Làm ra hành động ngây thơ như vậy, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết nam nhân này căn bản là đang đùa bỡn nàng. Nghĩ đến cung nữ kia mà cho người tới điều tra, không quá một canh giờ, toàn bộ người trong hoàng cung đều sẽ biết nàng cùng Hàn Chiến ở trong núi giả làm chuyện tốt gì, Hàn Tuyết tức giận khóc không ra nước mắt, vừa đánh vừa la ầm lên: “Nếu bị phát hiện,

chàng bảo ta sau này biết ngẩng đầu làm người thế nào đây.”

“Yên tâm,” Hàn Chiến dễ dàng chế trụ Hàn Tuyết, đem quần áo hai người trải lên một khối đá bằng phẳng nhô ra khỏi mặt núi giả, vừa đặt nàng lên vừa an ủi nói: “Người bên cạnh hoàng hậu khôn khéo cỡ nào chứ, các nàng không dám xông vào đâu.”

Quả nhiên như Hàn Chiến đoán, chỉ nghe thấy bên ngoài núi giả, Tĩnh Nguyệt vội vàng gọi thị nữ kia lại: “Muội muội, hay là chúng ta trước hết cứ mang thuốc bổ tới cho Long mỹ nhân đi, để lạnh là mất dược hiệu đó.”

“Nhưng là.....”

“Muội muội, nếu đưa thuốc bổ tới lầm canh giờ, hoàng hậu trách tội xuống, hai chúng ta dù có tới chín cái mạng cũng không chịu trách nhiệm nổi đâu.” Tĩnh Nguyệt đối với tiểu cung tỳ không hiểu chuyện này cũng thấy phát hỏa, giọng nói trở nên nghiêm nghị.

“Nhưng trong núi giả kia.....” Theo thứ tự thanh âm thì có một nam một nữ trong núi giả, cô nam quả nữ, còn có thể làm chuyện gì.

“Câm miệng! Muội muội đừng trách tỷ tỷ không nhắc nhở ngươi, trong cung này, cố gắng nói ít làm nhiều mới bảo toàn được tính mạng, nếu như muội muội cứ khăng khăng muốn tìm hiểu đến cùng, vậy thứ cho tỷ tỷ không thể phụng bồi, tiểu tỳ còn phải đi dâng đồ.” Đối với cái loại ngu xuẩn cố ý gây chuyện này, Tĩnh Nguyệt cũng mất kiên nhẫn, lạnh lùng bỏ lại một câu liền rời đi.

Nghe thanh âm mới vừa rồi cũng đã biết là có chuyện gì rồi. Ở trong thâm cung công khai vụng trộm nơi Ngự hoa viên thì được mấy ai? Trừ bỏ hoàng thượng đang ở cùng hoàng hậu không tính ra, cũng chỉ còn dư lại mấy vị Vương gia cùng cái vị đại nhân ở Phi Phượng

các kia, người nào cũng đều thuộc kiểu người mà một tiểu cung tỳ như nàng không thể đắc tội.

Đặc biệt là cái vị ở Phi Phương các kia, có thể ở cùng một chỗ với người đó, chỉ có thể là Hộ quốc Công chúa. Hai vị này, bất luận là người nào cũng đều chỉ cần giậm chân một cái là đủ lay động cả hoàng cung, nếu chọc phải bọn họ, các nàng dù có đến mười cái đầu cũng không đủ gánh tội. Thử nghĩ, đến ngay cả hoàng thượng cũng phải kính nể ba phần, nếu muốn lấy đi tính mạng loại tiểu cung tỳ không có địa vị như các nàng, không phải là rất dễ dàng sao?

“Này.....” Tiểu cung nữ nhìn Tĩnh Nguyệt lạnh mặt rời đi, nhất thời cũng hoảng hồn. Trong núi giả hiển nhiên đang có một nam một nữ lần trốn, chuyện như vậy trong hoàng cung là cấm kị, nếu truyền ra ngoài chỉ có nước mất đầu. Thật sự không hiểu rõ vì sao Tĩnh Nguyệt không gọi người tới mà ngược lại tỏ ra như không có việc gì rời đi, tiểu cung tỳ ngắm nhìn núi giả nhưng lại không nắm được chủ ý, hồi lâu sau mới dậm chân vội vàng đuổi theo Tĩnh Nguyệt. Trong lòng thầm nghĩ muốn nói chuyện này cho chủ tử nhà mình, để chủ tử bí mật báo cáo với hoàng thượng, có lẽ có thể lập công trước mặt hoàng thượng rồi được ban thưởng ấy chứ. Nghĩ vậy cước bộ dưới chân liền nhanh hơn.

Bên trong núi giả, Hàn Tuyết đã bị dọa sợ gần chết, vừa phải ứng phó với khiêu khích từ Hàn Chiến, vừa lo lắng tiểu cung tỳ gì đó kia sẽ gọi người tới, nghe tiếng bước chân đi xa dần, nàng vừa định mở miệng liền bị vật nóng đột nhiên vọt vào trong cơ thể mà hớp một ngụm khí lạnh. Tiếng kinh hô nghẹn ở cổ, chỉ có thể yêu kiều tinh tế ngâm khẽ. “A..... Ân..... A.....”

“Tuyết Nhi..... Nha..... Tuyết Nhi... ...” Mặc dù chỉ mới tiến vào ba phần, nhưng là được phần đất ấm áp của phái nữ bao bọc đem lại cực hạn khoái cảm, khiến Hàn Chiến không nhịn được mà lớn tiếng

rên rỉ.

Vừa nghe tiếng Hàn Chiến rên rỉ, Hàn Tuyết nhất thời thẹn thùng thiếu chút nữa muốn đào cái hang mà chui vào, toàn thân nóng đỏ lên, trên thân thể quang khiết hiển lộ một tầng màu hồng phấn xinh đẹp.

“Đừng..... Ai nha, chàng nhỏ tiếng một chút a.” Hàn Tuyết vội vàng che lại cái miệng đang kêu lớn của hắn, nếu để cho người khác nghe được thì biết làm sao đây, nàng mặc dù không quá để ý mấy thứ lễ nghi quy định này kia, nhưng nàng cũng không phải là không thèm ngó ngàng tới, cùng nam tử giao hoan ở bên ngoài mà để cho mọi người đều biết thì sẽ thành ra nông nỗi gì chứ.

Hàn Chiến nhẹ nhàng thở ra, cười khẽ nói: “Nơi đó của nàng thật chặt, kẹp ta thật thoải mái, nhất thời không nhịn được liền kêu thôi.” Kéo lấy cánh tay nhỏ bé đang ấn trên môi của nàng quàng qua cổ mình, cũng đem cặp chân Hàn Tuyết vòng bên hông, Hàn Chiến thở dốc một hơi mới ôn nhu nói: “Có khỏe không? Ta không nhịn được nữa rồi.”

Hạ thể bị lấp đầy căng trướng khiến Hàn Tuyết liên tục hít sâu, tận lực buông lỏng chính mình dung nạp vật to lớn tồn tại trong hoa huyệt. Nàng thậm chí có thể cảm nhận được từng nhịp đập phát ra từ đại nhục bổng Hàn Chiến ở trong cơ thể mình. Nàng nhấc thân mình nghênh đón, Hàn Chiến cũng cảm giác được sự cho phép đó liền tiến lên phía trước, cảm giác bị tràn đầy trong nháy mắt làm Hàn Tuyết không kìm hãm được ưỡn thẳng lưng ngửa ra sau, nhờ vậy mà Hàn Chiến càng thâm nhập vào trong cơ thể nàng.

“Ân a..... Thật lớn, thật nóng, ân..... .” Mới chỉ một chút như vậy đã bị chiếm hết, khiến cho hoa huyệt Hàn Tuyết không tự chủ co rút, từng chút co lại hút lấy làm Hàn Chiến thoải mái nheo mắt, vừa rúc đầu

bên cổ nàng thở gấp vừa cười: “Vật nhỏ nhạy cảm, đứng kẹp chặt thế chứ, nàng như vậy làm sao ta động đậy được?” Nói xong liền vỗ nhẹ lên bạch ngọc tuyết đồn của nàng một cái. “Thả lỏng một chút, để cho ta thương nàng.”

“Đợi đã,” Hàn Tuyết liều mạng hít sâu, đem hai chân mình mở rộng thêm, giúp hóa giải bớt một phần áp lực căng nứt trong mình. “Hơi đau, chàng chờ một chút.”

“Đau? Sao lại có thể đau được?” Hàn Chiến theo bản năng nhìn xuống hạ thể nơi hai người đang hợp chung chặt chẽ, nhíu nhíu máy rậm lo lắng nói: “Rất đau sao?” Hai người vừa rồi cùng nhau, vốn tưởng rằng nàng đã thích ứng với to lớn của mình, nhưng....., chẳng lẽ quá vội vàng sao?

“Chàng quá lớn, chịu đựng có điểm đau,” Trong tâm có điểm áy náy nhẹ vuốt lông mày đang nhướng cao của hắn, dịu dàng thở khẽ nói: “Đừng quá dùng sức, sẽ đau.”

Nghe vậy, Hàn Chiến nắm lấy mông đẹp của nàng nhẹ nhàng rút ra, rồi lại chầm chậm mạnh mẽ đẩy vào, “Như vậy có đau không?”

“Ân.....” Hàn Tuyết kêu rên một tiếng, ghé sát Hàn Chiến nói nhỏ: “Không đau, thoải mái.”

Kéo nhẹ đưa chậm trong chốc lát, cảm giác Hàn Tuyết hút chặt hắn ngày càng nhanh, trong huyệt nóng ẩm ấm áp, ái dịch tràn ra, Hàn Chiến dồn dập thở gấp, tốc độ mút lấy càng mau, “ Như vậy còn không đau chứ?” Khoái cảm nam căn bị mút chặt làm hắn rất muốn tiến lên, ý thức có một tia mê ly, hắn sắp không khống chế được mình rồi.

Thích ứng với vật nóng thô cứng của Hàn Chiến, lại kèm theo từng

chút đụng chạm, Hàn Tuyết thoải mái nhẹ giọng rên rỉ: “A..... Thoải mái..... Dùng sức..... A..... Mau. .....”

“Như vậy phải không?” Hắn chính là tình nhân tốt nhất, phối hợp gia tăng tốc độ, dùng sức va chạm.

“A..... Mau hơn nữa..... Nha.....” Nam căn to lớn từng bước tiến công hoa huyệt, theo va chạm của Hàn Chiến, âm hạch luôn như có như không ma sát với âm mao Hàn Chiến, có lúc còn đụng mạnh người hắn, loại cảm giác tê dại đó thật khó lòng diễn tả.

“Đừng nhẫn nại..... Đến.....A..... . Dùng lực..... A.....” Thật muốn hắn hung hăng tiến tới, nghĩ đến hoa huyệt lại một lần nữa cọ xát thân thể hắn, vậy sẽ còn tiêu hồn đến thế nào...

Chương 34: Trong núi giả (2)

Nam căn bị hút quá chặt khiến Hàn Chiến thoải mái vô cùng, nhanh chóng dùng sức ở eo, cũng không dám buông tay chân ra, sợ làm thương tổn đến người yêu nhu nhược của mình."Sẽ làm bị thương..... A..... Nha....."

"Ta muốn..... ." Hàn Tuyết quật cường vặn eo dùng sức tiến vào mặc cho Hàn Chiến chống đối, nam căn tráng kiện hung hăng ngay ngắn cắm thẳng vào hoa huyệt của Hàn Tuyết, ngay cả chút ít lông mọc trên thân thể của Hàn Chiến cũng vào bị chen vào trong cơ thể nàng.

"A, ân..... ." Hàn Chiến vội vàng bưng lấy mông ngọc đang tạo phản, nhắm mắt thở gấp gáp, liều mạng nhịn đi dục vọng đang muốn bộc phát, "Sắp..... Liền phun..... Cái..... Tiểu yêu tinh."

"Ừ a..... ." Hàn Tuyết nức nở một tiếng, vặn eo lắc mông cọ xát chỗ hai người kết hợp, nhẹ nhàng làm nũng: "Thật thoải mái..... Không phải sao....."

"Không đau sao?" Vừa nói Hàn Chiến vừa lui ra rồi dùng sức va chạm.

"Hừ nha..... ." Chuyển động của hàn Chiến đem theo một cái thanh âm nặng nề, Hàn Tuyết bị đụng từ đằng sau rung động, thật may cây gậy Hàn Chiến vẫn ở trong thân thể của nàng, nếu không nàng sẽ đụng phải vách tường của núi giả mất.

"Thích như vậy?" Hàn Chiến hai mắt sáng trong nhìn chòng chọc dáng vẻ kiều mị xinh đẹp của Hàn Tuyết, một tay ôm chặt vòng eo

thon thả của Hàn Tuyết, điều chỉnh tư thế thật tốt cơ thể của hai người, thử dò xét một chút rồi buông tay chân ra nhanh chóng đâm vào, chôn sâu nam căn trong huyệt đạo vô cùng chặt chẽ.

"Hừ ừ..... ." Tiểu trân châu bị ma sát đem tới khoái cảm làm cho thân thể Hàn Tuyết kéo căng ra, hoa huyệt đem dương vật to lớn kẹp chặt hơn khiến Hàn Chiến sảng khoái thở mạnh.

Hắn ra sức động lấy phần eo khiến cho phân thân như lưỡi kiếm sắc bén đẩy ra đẩy vào trong hoa huyệt đang co rút thật chặt, Hàn Chiến nhe răng trợn mắt thở gấp nói: "Tiểu yêu tinh, dương vật của ta muốn gãy, a ——, buông lỏng một chút, hừ ừ..... ."

Hàn Tuyết hai mắt mê ly ngửa đầu thở gấp, nàng có thể cảm giác được rõ ràng những động chạm hung ác của vật nóng bỏng kia, nhục bích bị ma sát khiến khoái cảm từ từ hội tụ trong đầu, tất cả ý thức đều tập trung ở hoa tâm đang bị thiêu đốt, khoái cảm theo va chạm của Hàn Chiến không ngừng tăng lên. Hàn Tuyết vì kích tình mà đứng thẳng người dậy, thân thể không tự chủ ngửa ra sau khiến cho hai nhũ hoa ở trên không trung tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, bầu vú xinh đẹp vì lực va đập của Hàn Chiến như con thỏ nhỏ không ngừng nhảy lên, tạo thành nhiều đường gợn sóng. Hàn Chiến nhìn thấy miệng đắng lưỡi khô, trong con ngươi vẻ tình dục càng thêm đậm, hông vì đó chuyển động cũng nhanh hơn, lực đạo cũng có chút không kìm hãm được mà tăng thêm.

"A nha..... Ừ. ....." Hoa huyệt vì khoái cảm bắt đầu một loạt co rút lại, Hàn Tuyết chợt ôm chặt lấy cổ Hàn Chiến dồn dập thở dốc, âm thanh trong cổ không nhịn được mà kêu rên thành tiếng. Hàn Tuyết chôn sâu mình trong cổ Hàn Chiến, há mồm cắn vào bả vai hắn, cố nén không thét ra thanh âm chói tai. Theo âm đạo nhanh chóng co rút lại, sâu trong hoa huyệt đột nhiên nóng lên, tuôn chảy ra một cỗ nhiệt dịch khiến cho nam căn Hàn Chiến ở trong huyệt đạo chặt chẽ ra vào

càng thêm thuận sướng. Hoa huyệt nương theo chuyển động cực nhanh của Hàn Chiến mà chảy ra rất nhiều ái dịch trong suốt, nhanh chóng vì pít-tông vận động mà bị đánh thành nhũ bạch sắc bọt, trừ một chút dịch dính vào phần lông mọc trên thân thể hai người phần lớn đều theo động tác của hai người mà vẩy ra ra ngoài hoặc thuận theo huyệt khẩu của Hàn Tuyết nhỏ giọt trên đất.

Hoa huyệt cấp tốc co rút ép chặt lấy dương vật thiếu chút nữa đem phân thân của Hàn Chiến đẩy ra bên ngoài cơ thể, cũng đem tự chế của hắn đánh bay.

"Nha..... ." Chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, một tay cầm chặt lấy bắp đùi trắng mịn của Hàn Tuyết, mã lực toàn bộ triển khai, rút ra động vào thật nhanh.

Hàn Tuyết chỉ cảm thấy thân thể như con thuyền nhỏ lênh đênh trong cuồng phong mưa sa, lúc nào cũng có thể bị chia năm xẻ bảy. Nhục huyệt non nớt đang ở trong cao trào bị nam căn to lớn của Hàn Chiến nhanh chóng dùng sức rút ra đụng vào, động tác vừa mang theo đau đớn lại đem tới khoái cảm khiến cho đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng, toàn thân cứng đờ khẽ run lên. Thanh âm thân thể hai người va chạm vang ở bên tai giống như từng cơn sóng nước đánh vào bờ.

Hàn Chiến ngửa đầu hưởng thụ cực hạn khoái cảm, nhanh chóng công chiếm thân hình ôn nhuận mỹ huyệt, cho đến khi trong ngực truyền tới một tiếng khóc tế tế mới đột nhiên tỉnh táo lại. Đem chính nam căn to lớn của mình chôn sâu vào trong cơ thể Hàn Tuyết, dùng khí lực toàn thân khắc chế dục vọng muốn chạy nước rút của bản thân, hắn hít sâu một hơi, cúi đầu áp mặt từ đầu tới cái cổ nhỏ nhắn, "Xảy ra chuyện gì, không thoải mái sao?" Hơi thở hổn hển phun trên mảnh vai trần của Hàn Tuyết.

Hơi thở nóng rực trên vai khiến cho Hàn Tuyết khẽ run lên, hoa huyệt không nhịn được kẹp lấy.

"A, đừng..... Muốn phun....." Hàn Chiến cảm giác mình sẽ chết trong cơ thể Hàn tuyết.

"Bại hoại..... Người ta..... Không chịu nổi..... Chàng vẫn muốn..... Vẫn muốn." Hàn Tuyết thanh âm run rẩy khẽ nấc lên thành tiếng.

Tiếng khóc Hàn Tuyết làm cho Hàn Chiến cả kinh, bàn tay nắm lấy nàng bắp đùi, lập tức lau hai người chỗ tiếp hợp khẽ vuốt Hàn Tuyết hoa thịt, kiểm tra xem mình có thương tổn tới nàng hay không.

Thân thể vẫn ở trong cao trào mà trở nên nhạy cảm sao chịu được những ma sát bàn tay thô ráp kia mang lại. Hàn Tuyết thở nhẹ một tiếng, vặn vẹo mông tránh né.

"Đáng chết, nàng… tiểu yêu tinh này!" Hàn Chiến cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ một tiếng, bàn tay nắm chặt bắp đùi của Hàn Tuyết bất chấp tất cả nhanh chóng rút ra rồi lại hung ác chen vào. Vốn là ở tình cảnh không thể nhịn nổi mình nữa vì cho là nàng không khỏe mới miễn cưỡng mình dừng lại, đâu biết tiểu yêu tinh kia lại không biết điều, bị kẹp chặt như vậy mà nhịn được thì không phải là nam nhân. Hàn Chiến ôm chặt Hàn Tuyết toàn lực chạy nước rút, chỉ muốn xong chuyện rồi tra xét lại tình huống của cô gái nhỏ.

"A, không cần, nha. ....." Hàn Tuyết chỉ kịp kêu khẽ một tiếng rồi đem toàn bộ thanh âm nghẹn ở trong cổ, thân thể hứng lấy cuồng mãnh xâm nhập như vũ bão của Hàn Chiến.

Hàn Tuyết bị cắm mà khó thở tưởng như mình muốn chết. Hàn Chiến cuối cùng dùng toàn sức đâm sâu trong cơ thể nàng, hai cánh tay ôm chặt lấy nàng toàn thân rung động, kèm theo đó là một luồng

nhiệt dịch phun thật sau trong hoa huyệt nóng ấm của Hàn Tuyết.

Hồi lâu sau Hàn Chiến mới không cam tâm rút nam căn đã mềm ra, ngón tay điểm lên huyệt vị phía sau Hàn Tuyết, cảm giác tê liệt kia làm cho Hàn Tuyết kinh hô một tiếng, rước lấy tiếng cười khẽ của Hàn Chiến.

"Ngươi, ngươi, ngươi, còn cười?!" Hàn Tuyết xấu hổ dùng sức nện cho hắn một cái, liều mạng điều chỉnh hô hấp không yên của mình.

"Có khỏe không?" Hàn Chiến thỏa mãn cười tươi đầy toan tính cọ nhẹ trên mặt nàng.

"Không tốt." Hàn Tuyết bĩu môi nổi giận nói.

Hàn Chiến cười đến sáng lạn không nói, từ trong đống quần áo lấy ra một chiếc khăn mùi soa, nhẹ nhàng vì nàng lau, thuận tiện tra xét hoa huyệt có phải vì màn kích tình điên cuồng vừa rồi mà bị thương không. Xác định không có vấn đề gì Hàn Chiến mới ngẩng đầu cười nhìn nàng, trải qua một hồi xoa bóp dịu dàng, hai gò mà Hàn Tuyết diễm hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ‘’xuân ý’’ hồng diễm diễm cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lấy, hô hấp gấp gáp khiến cho bộ ngực dồn dập phập phồng, nhũ hoa xinh đẹp theo đó chuyển động thành những đường gợn sóng.

Hàn Chiến ôm Hàn Tuyết ngồi lên đùi mình còn chính mình thì ngồi lên vách đá núi giả, một chi bàn tay không an phận đặt lên một bên kiều nhũ của nàng vân vê xoa bóp.

Hàn Tuyết cả kinh, duyên dáng kêu to một tiếng, một tay đẩy bàn tay đang đặt trên ngực mình của Hàn Chiến ra, "Chàng lại muốn tiếp?"

"Vừa rồi bận rộn không có thời gian chăm sóc hai đứa nó, hiện tại

rảnh rỗi ta sờ sờ không được sao?" Hàn Chiến vô lại hôn nhẹ lên cổ Hàn Tuyết, bàn tay vẫn tiếp tục công việc, hoàn toàn để ý Hàn Tuyết thi hành hành vi bạo lực trên mu bàn tay mình.

Chương 35: Tranh giành hậu cung

Tiểu bạch thỏ nhu nhược sao đấu lại được hùng sư cường tráng đây? Lực tay Hàn Tuyết yếu ớt khiến cho Hàn Chiến trực tiếp coi thường.

Vừa mới trải qua một hồi hoan ái tựa mưa to gió lớn, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy tứ chi như nhũn ra, toàn thân lại càng không thể tự kiềm chế mà nhẹ nhàng run rẩy. Khép hờ hai mắt, tay nhỏ bé vươn tới móng vuốt sói đang dạo chơi trước ngực, tượng trưng đẩy một cái, Hàn Tuyết buồn bực cùng bất bình ái oán nói: “Tại sao rõ ràng người dùng sức là chàng mà người mệt mỏi gần chết lại là ta?”

Hàn Chiến một tay ôm eo Hàn Tuyết, một tay không ngừng chèn ép nắn bóp lấy hai con thỏ ngọc trắng nõn, nhìn nhũ thịt trắng muốt trong tay mình không ngừng biến đổi các loại hình dáng, Hàn Chiến chỉ cảm thấy cây gậy vừa ngừng chiến phía dưới cơ hồ lại có chút nóng lên cùng cứng rắn. An ủi hôn nhẹ thái dương Hàn Tuyết, “Thể lực nữ tử thường yếu hơn nam tử, nàng còn là tiểu thư sinh tại khuê phòng, sao có thể so sánh cùng ta.”

Liếc mắt nhìn thân người còn đang liều mạng điều chỉnh hô hấp một cái, hai mắt khép hờ cùng ngọc thể run rẩy, đều biểu hiện nàng còn đang ở trạng thái tiêu hao sức lực, Hàn Chiến cười khổ, âm thầm đè nén dục vọng xuống, cầm lấy một bên quần áo, tinh tế giúp Hàn Tuyết mặc lên.

“Mặc quần áo thì mặc quần áo, chàng còn sờ được à?” Hàn Tuyết tức giận một quyền đấm nhẹ nam nhân trước mặt, nam nhân này

đúng là không thể cứu được, giúp nàng mặc nhu quần, bàn tay lại âm thầm lần mò tới chỗ sâu cạnh bắp đùi nàng, thật sự coi nàng như người chết không có cảm giác chắc?

Biết rõ tính khí Hàn Tuyết, hiểu được nàng vẫn còn giận dỗi đối với yêu cầu vô độ của mình, Hàn Chiến cũng không bực hôn cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên kia một cái, thừa cơ đáp: “Được, mặc quần áo, mặc quần áo.”

Hàn Tuyết dựa vững vào vách tường núi giả lạnh như băng, bên tai nghe thấy thanh âm Hàn Chiến “sột soạt sột soạt” mặc quần áo, trong đầu lại nhớ tới lúc hai người hoan ái thì nghe được tin tức kia.

“Chiến, chàng nói việc hoàng hậu đưa cho Long mỹ nhân thuốc bổ, là chủ ý của hoàng hậu, hay là ý của hoàng để ca ca?”

Nghe tiếng, Hàn Chiến dừng tay một chút, liếc mắt nhìn Hàn Tuyết đang nhắm mắt giả vờ ngủ say một cái, liền tiếp tục động tác trong tay mình, “Nữ nhân hậu cung ta không rõ, đó là chuyện của Hoàng Phủ Hạo Thiên.”

“Chưa chắc, chàng mặc dù bình thường không nói lời nào, nhưng trong lòng so với ai khác đều hiểu.” Hàn Tuyết không khách khí phản bác hắn một câu, tay khẽ chống muốn đứng dậy mặc quần áo, ai ngờ dưới chân mềm nhũn, thân thể liền không ổn định ngã về phía trước.

Hàn Chiến lanh tay lẹ mắt tiếp được, Hàn Tuyết thiếu chút nữa ngã nhào, sợ hết hồn hết vía ôm nàng vào trong ngực, “Nàng không thể an phận ngồi yên sao?” Hàn Tuyết không thấy được, tất nhiên là không biết nguy hiểm, năng lực của hắn lại có thể nhìn ban đêm một hai rõ ràng, trên nền đất khắp nơi đều có đá nhọn nhô ra, nếu vừa rồi Hàn Tuyết thực sự té ngã, thì khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngọc kia nhất định không thể không có chút huyết nhục mơ hồ.

“Chàng còn dám hung hãn với ta?Người ta không còn khí lực không biết là do ai làm hại chứ!” Hàn Tuyết tức giận nâng chân khẽ đá hắn, một đôi cánh tay ngọc lại ngoan ngoãn vòng trên cổ Hàn Chiến.

Đã quá hiểu rõ tính khí Hàn Tuyết, Hàn Chiến chỉ bất đắc dĩ vỗ nhẹ lưng nàng, trấn an trái tim nhỏ bị hoảng sợ của nàng, tức giận: “Nàng cũng biết sợ? Nếu không phải ta đỡ kịp, gương mặt nhỏ này của nàng bây giờ đã có thể bị thương không nhẹ.”

“Được rồi được rồi, không nói cái này, chàng vẫn chưa trả lời ta đó, chàng nói, hoàng hậu đưa thuốc bổ cho Long Mỹ nhân, là ý tứ của tự mình hoàng hậu, hay là nhận lệnh của hoàng đế ca ca?”

Nhìn con người xinh đẹp làm loạn trong ngực, Hàn Chiến bất đắc dĩ khẽ thở dài, “Hậu cung chỉ có một người đàn ông, làm sao phi tần có thể không nhìn chòng chọc, Hoàng Phủ Hạo Thiên độc sủng Long mỹ nhân, hoàng hậu lúc này làm ra vẻ ta đây, nhưng cũng có chút ý tứ muốn nhờ cậy, dù sao đối với mấy chuyện nàng làm, Hoàng Phủ Hạo Thiên tuy trên mặt không nói, nhưng trong lòng đã sớm hận không thể đem nàng hóa cốt thành tro rồi, nào có thể lại tiến vào cửa cung nàng, vì bảo vệ địa vị, cho dù nàng không nguyện ý, thì việc lôi kéo phi tần đang được sủng ái đối với nàng vẫn rất hữu ích.”

“Hoàng hậu tuy đẹp thì đẹp, nhưng cũng là thùng dấm chua ngàn năm cực lớn, chàng nói, lần này nếu thuốc đưa tới cho Long mỹ nhân là thuốc tuyệt thai, liệu hoàng đế ca ca có nhân cơ hội này mà phế nàng?” Hàn Tuyết an tâm dựa vào ngực Hàn Chiến, nghĩ đến mỹ nữ ác tâm lại có thể xưng là đại tẩu của nàng kia. Đương kim hoàng hậu Hoàng Phủ Úy thị – Úy Uyển Nhi, vì là con gái Tả tướng Úy Sinh Chi, một trong Tam triều Nguyên lão, nên được cùng Hoàng Phủ Hạo Thiên đáng thương có thể nói là chỉ phúc vi hôn (lập hôn ước từ lúc chưa sinh ra). Sau khi lớn lên lại nghe nói nàng là người

cực kì hiền lương thục đức, Hoàng Phủ Hạo Thiên mới cưới vào cửa, nhưng ai có thể ngờ, vào cửa nhiều năm mà vẫn không sinh được, đến ngay cả thê thiếp tiến vào sau này cũng không có tin gì. Nam nhân Hoàng Phủ gia đều phi thường khôn khéo, Hoàng Phủ Hạo Vũ cùng Hoàng Phủ Hạo Thiên đều bất động thanh sắc, nhưng cũng có kim ốc tàng kiều chốn thâm cung. Ngoài mặt, Hoàng Phủ Hạo Thiên tuổi đã trên ba mươi, dưới gối không có con, nhưng thực ra, cũng bí mật làm phụ thân của hai đứa nhỏ rồi. Hoàng tộc tranh giành quyền thế khốc liệt cỡ nào, việc này là không thể bàn cãi.

“Lão thừa tướng thân là Tam triều Nguyên lão, môn sinh trải rộng khắp, trừ khi có bằng chứng cụ thể, nếu không Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng không dám động thủ.” Hàn Chiến thong thả ung dung sửa sang lại mái tóc dài có chút hỗn độn của nàng, tranh giành quyền thế cho tới bây giờ luôn không phải chuyện hắn quan tâm, nếu không phải vì Hàn Tuyết đang ở trong trung tâm vòng xoáy này, hắn căn bản sẽ không thèm để ý đến mấy thứ chuyện hỗn loạn bát nháo kia.

“Mưu hại hoàng tự là tội mưu phản, là chuyện tru di cửu tộc, vậy mà Úy Uyển Nhi này có thể làm thế nhiều năm vẫn không sợ bị bại lộ, thật đúng là một cường nhân.” Thật không biết nên nói nàng dũng cảm hay nói nàng ngu xuẩn, cùng một loại thủ đoạn dùng nhiều lần như vậy, sao có thể không bị người ta phát giác, còn tự cho là mình thông minh một mực làm tiếp, quả nhiên là tìm đến chỗ chết.

“Giống như nàng nói, Úy Uyển Nhi cũng nên thông minh lấy một lần, lần này nàng ta nhất định là sẽ không đưa thuốc tuyệt thai tới đâu.” Hàn Chiến tinh quang trong mắt chớp lóe, ý hữu sở chỉ (có điều ngụ ý) nói.

“Có phải có chuyện gì chàng chưa nói cho ta biết không?” Sao lại nghe như có âm mưu trọng đại gì ở đây vậy?

“Theo tin tức mới nhất, Hàn Kỳ phát hiện cỏ tuyệt tự trong trà của Hoàng Phủ Hạo Thiên.” Khóe miệng Hàn Chiến nhàn tản câu khởi thành một đường cong, nhớ lại biểu tình Hoàng Phủ Hạo Thiên lúc biết được chuyện này, trong mắt lại tràn ngập ý cười.

“Cỏ tuyệt tự? Không phải là cái đó..... cái đó.....?” Hàn Tuyết có chút khốn đốn, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

“Chính là như nàng nghĩ.” Hàn Chiến cười khẽ một tiếng, vui vẻ ôm sát Hàn Tuyết, có thể nhìn thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên chết nghẹn, đây chẳng phải là chuyện càng làm người ta thêm vui vẻ sao?

“Trời ạ, hoàng đế ca ca thực không may mắn a!” Hàn Tuyết than thầm trong bụng, cảm thấy sợ hãi Úy Uyển Nhi cả gan làm loạn, bên tai lại nghe thấy Hàn Chiến cười vui vẻ, tức giận vỗ hắn một cái, “Chàng đứng có hả hê lúc người ta gặp họa thế được không! Hoàng Phủ Hạo Thiên ca ca thật đáng thương, vậy mà chàng còn cười hắn?” Hai người này cũng chẳng có chuyện thâm cừu đại hận gì nha, vậy mà sao ai cũng không chịu đối xử tốt với nhau nhỉ?

“Tại sao không được cười, người cưới phải nữ nhân ác độc là hắn, không phải ta,” Hàn Chiến nhẹ nhàng khom lưng ôm lấy Hàn Tuyết, bước chân trầm ổn đi tới cửa ra ở một đầu khác của núi giả, vừa đi vừa nói: “Xem hắn còn dám giễu cợt ta vì chỉ giữ lấy một bông hoa nhỏ mà buông tha cho cả vườn hoa nữa không, nhiều nữ nhân mà làm gì, chỉ là một đống tàn hoa bại liễu, sao có thể sánh bằng bông hoa nhỏ khả ái của ta được?” Nói xong, còn thâm tình hôn lên mặt Hàn Tuyết một cái.

“Hoàng đế ca ca thực sự nói thế?” Lông mày Hàn Tuyết nhất thời dựng đứng, hai tay nắm quyên hung hăng giơ giơ trên không trung, “Ghê tởm, đáng đời hắn cưới phải nữ nhân ác độc làm thê tử.” Hừ, còn dám thẳng thắn khuyến khích Hàn Chiến hồng hạnh xuất tường,

để xem nàng sẽ chỉnh hắn thế nào.

Bên trong núi giả tối đen, Hàn Tuyết không thấy được nụ cười giảo hoạt vì thực hiện được mưu kế trên mặt Hàn Chiến. Mà tại phía xa trong ngự thư phòng, Hoàng Phủ Hạo Thiên đang cần cù chăm lo quốc sự đột nhiên hắt xì thật lớn, không khỏi có cảm giác tai vạ sắp đến.

Chương 36: Ác chỉnh hoàng đế

Trở lại Phi Phượng các, mười hai thị vệ cùng đám cung nữ vẻ mặt mập mờ nhìn hai người, đặc biệt là bộ dạng xô xô đẩy đẩy của mười hai thị vệ kia, Hàn Tuyết nhìn, sao mà thấy không được tự nhiên, từ nhỏ đến lớn, Hàn Tuyết cái gì cũng dám làm, chính là không chịu thua thiệt, ác ý hướng mười hai thị vệ cười cười, dọa bọn họ sợ như gặp phải quỷ co rụt cả người. Nhìn bộ dạng mười hai nam nhân to lớn ở cùng một chỗ ôm nhau, thật khiến cho người ta có chút buồn cười.

Mắt lớn vừa đảo một cái, trong đầu Hàn Tuyết nhất thời nghĩ ra một kế, vừa nhìn mười hai thị vệ ngoắc ngoắc ngón trỏ, vừa ý bảo Hàn Chiến ngồi xuống trong đại sảnh.

“Thuộc hạ ra mắt tiểu thư.” Mười hai thị vệ tiêu điều lạnh lẽo đầy thương xót tiến qua hành lễ.

“Gần đây vô sự, ta nghe nói hoàng đế ca ca bên kia đang cần nhân thủ, các người qua đó giúp đỡ một chút đi.” Hàn Tuyết làm bộ làm tịch nói.

“A?” Mười hai thị vệ câm lặng, bọn họ là đội thị vệ nhất đẳng của hoàng gia, là hộ vệ dành riêng cho Hàn Tuyết, hoàng cung coi như có thiếu nhân thủ đi nữa, cũng không cần động đến bọn họ a.

“Nghe nói hoàng đế ca ca gần đây mỗi khi ở cùng phòng với phi tần là lại có thích khách đến quấy rối, ta nghe được tin tức, mấy ngày này, những thích khách đó hàng đêm đều sẽ đột nhập hoàng cung,

buổi tối các ngươi tới giúp một chút đi.” Hàn Tuyết nghiêm trang nói.

Hàn Chiến cũng “Phi” một tiếng, bật cười.

Sắc mặt mười hai thị vệ cũng đều âm tình bất định, vừa muốn cười vừa muốn khóc. Lúc hoàng đế cùng phi tần ở trong phòng liền có thích khách xuất hiện, lại còn mấy ngày gần đây hàng đêm đều đến. Tiểu tổ tông này rõ ràng là muốn bọn họ giả trang thích khách, chờ lúc hoàng thượng cùng nhóm phi tần làm chuyện kia là đi gây sự đây mà, bọn họ đâu có trêu ai chọc ai a..., không phải chỉ là nhìn Chiến đại nhân thỏa mãn ôm tiểu thư đầy mặt xuân sắc tiến vào cửa, ánh mắt lại có điểm mập mờ thôi sao, vậy mà cũng có thể dẫn đến cực đại xui xẻo thế này, còn để cho người ta sống nữa không hả?

“Tiểu thư, cái này..... chắc không được đâu?” Khóe miệng Vương Chính Nghĩa như bị rút gân, nửa ngày mới thốt ra nổi mấy lời này.

“Có chuyện thì ta sẽ gánh, nhớ kỹ, thích khách mỗi ngày cần phải xuất hiện tại một thời điểm mấu chốt, các ngươi cũng đừng có tính sai thời gian đó.” Hàn Tuyết nghiêm nghị phân phó nói. Nhớ lúc Hàn Chiến nói cho nàng biết những lời kia, nàng liền tức giận, hoàng đế ca ca lại dám cổ vũ Hàn Chiến hồng hạnh xuất tường? Vậy cứ nhìn nàng chỉnh chết hắn.

“Tiểu thư, nam nhân này, khụ, mà nổi..... .Ách..... bất mãn là rất đáng sợ, ngài nhất định phải làm như vậy?” Lỗ Tam nhìn huynh đệ ngồi hai bên một chút, mọi người nội tâm đều đang kêu gào muốn chết, lại còn phải vào thời điểm mấu chốt ra tay? Vậy còn để nam nhân sống nữa hay không. Thử nghĩ, lúc làm chuyện kia, vừa định “xách súng” ra trận, thì bên ngoài liền hô to một tiếng “Bắt thích khách!” Vậy “súng” kia lại còn không bị dọa? Chuyện như vậy nếu là diễn ra đến mấy lần, nam nhân này làm sao mà chịu được?

“Xác định, nhất định, cùng với khẳng định phải làm như thế!” Hàn Tuyết nghiêm nghị trừng mắt nhìn mười hai đại hán trong sảnh, mặt không chút thay đổi nói: “Tối nay bắt đầu, muốn sao làm vậy, chính các người phải làm, ta chỉ muốn kết quả, quá trình thì tự các ngươi an bài.” Nói xong liền ý bảo Hàn Chiến ôm nàng trở về phòng, lưu lại mười hai thị vệ còn nguyên tại chỗ khóc không ra nước mắt.

“Đại ca, người nói xem, hoàng thượng đã làm cái chuyện thương thiên hại lý gì á..., nàng vì sao lại không được tự nhiên, có thể khiến tiểu thư chúng ta nghĩ ra biện pháp ác độc như thế chỉnh hắn?” Mục Giai Điền*(đây là cái tên hoa mỹ mà em Ckun dựa vào mấy cái từ tối nghĩa kia bịa ra =))) có gì sai tỷ cứ sửa lại, và nhớ xóa cái dòng in nghiêng này đi nhá nhá)* tới bên cạnh Vương Chính Nghĩa, nhẹ giọng nói thầm.

“Cái này nếu hù dọa nhiều mấy lần, hoàng thượng có thể lưu lại hậu di chứng gì không?” Nghĩ đến cái loại thời khắc sau khi dọa xong trở về đó, mọi người đều nhất tề rùng mình một cái.

“Nếu khiến hoàng thượng bất lực rồi, liệu chúng ta có bị gán cho tử tội mưu hại hậu tự?” Hoàng An Sơn tang thương ra mặt nhìn các vị huynh đệ, gào khóc nói: “Tiểu Kiều Kiều lòng ta yêu còn đang chờ lấy ta nha, ta không muốn làm tuổi trẻ chết sớm đâu.”

“Cút!” Hạ Hải Bình, Hùng Tấn Châu cùng Phạm Vân Long ba người mỗi người cho hắn một cước, có một nữ nhân đa tình thì giỏi lắm hả, cố ý nói ra làm bọn họ khó coi. Không phải chỉ là ngực lớn một chút, eo nhỏ một chút, công phu trên giường tốt một chút thôi sao? Trong Hàm Xuân Lâu còn một bó to, hắn mới là người không trả nổi.

“Được, đừng náo,” quát bảo ngưng cãi lộn, Vương Chính Nghĩa phất tay kêu mọi người tới gần, “Bất kể tiểu thư khó chịu hoàng thượng cái gì, nếu tiểu thư đã phân phó, thì chúng ta phải đi xử lý.” Vương

Chính Nghĩa sờ sờ mặt, tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng cũng không phải người ngốc, chuyện như vậy nếu đã quá tam ba bận, nghĩ một chút cũng có thể đoán ra là trò đùa dai rồi, mà có thể ở trong cung chỉnh hắn như thế, cũng chỉ có tiểu tổ tông nhà chúng ta thôi, đến lúc đó, hắn tự nhiên sẽ biết nghĩ cách giải quyết.”

“Aiz, aiz, các người nói, hoàng thượng mà biết chuyện này, liệu có theo đạo nghĩ mà ăn miếng trả miếng hay không?” Trần Lôi tinh thần bát quái dâng lên.

“Chuyện như vậy là không thể.” Bao Thanh hứng thú rã rời phất phất tay.

“Tại sao?”

“Ngươi nói xem, ngươi chạy nhanh, hay là đao của Chiến đại nhân nhanh? Ngươi mà cũng dám trong lúc Chiến đại nhân đang làm chuyện kia kêu gào một tiếng sao?” Bao Thanh cười như không cười nhìn Trần Lôi, Lỗ Tam thì lại cười to đáp lời hắn.

Lấy cá tính máu lạnh của Hàn Chiến, nếu thật sự có người dám quấy rầy hắn cùng Hàn Tuyết làm việc, đoán chừng hắn cũng chẳng cần dừng lại, mà trực tiếp phòng ra một đạo ám khí là có thể đoạt mệnh người ta.

“Hoàng thượng này chắc hẳn là sẽ mệt chết.” Trương Thiếu Lương giọng mang đầy tiếc nuối nói, nhưng trên mặt lại tràn đầy ý cười thưởng thức. “Có thể chỉnh cả hoàng đế mà không cần chịu tội, chúng ta cũng có thể xem là một nhân vật cổ kim rồi.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi nhất thời cùng cười ha hả.

Ngay đêm đó, đang lúc Hoàng Phủ Hạo Thiên đang từng chút từng

chút gặm cắn lần mò nữ thể đầy đặn phía dưới, đang muốn nhấc dục bổng sưng huyết vọt vào vùng đất ôn nhuận của nữ tử thì chỉ nghe nóc nhà liên tiếp truyền đến tiếng vỡ vụn, tiếp theo từ phía ngoài bỗng vang lên tiếng kinh hô: “Có thích khách, bắt thích khách…”

Dục hỏa thiêu đốt thân người nhất thời như bị dội một chậu nước lạnh, thấu từ trong ra ngoài, đành phải cầm quần áo phủ lên lửa thiêu phía dưới, ngồi ngay ngắn trên giường, nhưng chờ hồi lâu mà vẫn chưa thấy có người tới báo, Hoàng Phủ Hạo Thiên không khỏi bạo rống một tiếng: “Tiểu Tường Tử!”

Ngô Hữu Tường đang giữ cửa ở bên ngoài, nghe tiếng liền vội đẩy cửa đi vào, đầu gối khẽ cong rồi quỳ xuống: “Hoàng..... Hoàng thượng.”

“Đã có chuyện gì?” Sắc mặt Hoàng Phủ Hạo Thiên lúc này có thể nói là trong hồng có đen, không giận mà uy.

“Dường như ám vệ phát hiện có thích khách, nhưng bọn thị vệ tra xét nửa ngày mà vẫn không ai phát hiện ra bóng dáng thích khách. Nô tài đã cho người đi dò xét.” Nửa đêm phát sinh chuyện như vậy, hoàng thượng tức giận là chuyện tất nhiên, Ngô Hữu Tường bị dọa sợ không dám nhiều lời, co rúm người quỳ gối một bên.

Náo loạn một đêm đến tận hửng đông, Ngự Lâm Quân lùng bắt vẫn không có thu hoạch gì, Hoàng Phủ Hạo Thiên tức giận đỏ mặt tía tai, nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Lại nói, người vạch ra sự kiện này cùng đám người thi hành đang trốn trong Phi Phượng các vừa uống trà thơm, vừa cười trộm, đem tất cả phản ứng của hắn làm thành chuyện hài mà nói.

Hai ngày liền từ đó về sau, một loại chuyện giống nhau lại lần nữa

phát sinh, mà đã không còn kì lạ, luôn phát sinh tại thời điểm hắn đang chuẩn bị “Công thành chiếm đất”, chuyện như vậy lần thứ nhất thì có thể nói là ngoài ý muốn, hai lần thì có thể nói là trùng hợp, nhưng ba lần đồng dạng, thì chính là một âm mưu rồi. Nhưng bao quát toàn bộ sự kiện, thay vì nói là âm mưu, không bằng chuyển thành trò đùa dai thì thích hợp hơn.

Khắp thiên hạ, người dám chơi đùa trên đỉnh đầu hắn, trừ cái người được sủng ái đến vô pháp vô thiên Hàn Tuyết kia thì còn có ai. Nhưng Hoàng Phủ Hạo Thiên nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra mình đã chọc phải nha đầu quỷ kia lúc nào mà khiến cho nàng dùng cái phương pháp ghê tởm này chỉnh mình. Sau khi suy xét hết thảy, Hoàng Phủ Hạo Thiên quả quyết vẫy lui một đám Ngự Lâm Quân, lưu luyến liếc mắt nhìn giường lớn phủ hoàng sa trong nội thất, đồng thể mỹ nhân trong suốt đầy đặn đang phảng phất ngay trước mắt, bất quá có chuyện cần giải quyết trước, hắn cũng muốn hưởng dụng nữ nhân nhưng chỉ thực bất đắc dĩ thở dài, Hoàng Phủ Hạo Thiên khoác lấy một kiện áo choàng dày, cũng không quản trên giường lớn phía sau mỹ nhân đang tha thiết kêu gọi, không quay đầu mà đạp bước lên ánh tranh đi về phía tẩm cung của mình.

Giờ là nửa đêm canh ba, hắn cũng không dám ngay lúc này đi tìm Hàn Tuyết đối chất, từ sau khi Hàn Tuyết bị Hàn Chiến nuốt luôn vào bụng, mặc dù hai người chưa chính thức thành thân, nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, cái đồ nam nhân âm hiểm đó làm sao có thể bỏ qua cơ hội cùng Hàn Tuyết đêm đêm dậy lên sóng hồng, nếu như quấy rầy chuyện tốt của nam nhân kia, còn không biết hắn sẽ gây nên bao nhiêu sóng gió đây? Nghĩ mà không khỏi sinh ra mấy phần hối tiếc, thiên hạ còn ai đáng thương hơn hoàng đế hắn không? Bị muội muội chỉnh mà vẫn không thể tìm nàng tính sổ, chỉ vì vị muội phu kia thật sự là quá âm hiểm, quá bạo lực. Nhân gia sẽ không quản, dù ngươi có là thiên hoàng lão tử, chọc hắn, đến Ngọc Hoàng Đại Đế cũng bị đánh như thường.

“Không chọc được, chẳng lẽ ta lại không trốn thoát được sao.....” Hoàng Phủ Hạo Thiên vừa tự lầu bầu lẩm bẩm, vừa gật gù đắc ý đi về phía tẩm cung của mình. Phía sau, cả đám cung tỳ thái giám cũng cẩn thận xách đèn lồng nhắm mắt đuổi theo, đội ngũ thật dài trong màn đêm tự như một con hỏa long nho nhỏ, toàn bộ đều rơi vào trong mắt người đang nấp trên nóc nhà cung lâu phía xa, đồng tử xinh đẹp như hai chấm nhỏ xán lạn lúc này đã cười híp lại, tựa như một vầng trăng cong, mê hoặc tầm mắt nam tử bên cạnh.

Chương 37

Hàn Chiến si mê hôn lên đôi mắt giảo hoạt kia, mặt khác nghịch ngợm nụ cười giai nhân, lòng tràn đầy nhu tình, khi dễ đôi môi hồng diễm tràn đầy mật ái, trằn trọc triền miên, tơ tình rung chuyển. Hàn Tuyết mặt hồng tim đập khẽ rên một tiếng, vùi mặt vào cổ của hắn. Hô hấp gấp gáp cùng đôi mắt to mê say vì nụ hôn nóng bỏng của hắn cũng làm cho Hàn Chiến một lòng kích động không dứt.

Nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày một nụ cười, cũng khiến trái tim hắn rung động thật sâu.

"Trở về phòng được không?"

Từ sau khi hai người lần đầu giao hoan, hắn tựa như sói đực trong thời kì động dục vậy, chỉ hận không thể lúc nào cũng đè nàng dưới thân thể để hảo thương yêu. Dẫu chỉ là một cái hôn cũng sẽ làm cho hắn dục vọng nảy mầm, hạ thể vì dục vọng mà căng lên trướng đau, kêu gào muốn giải phóng. Vẻ kiều mị của giai nhân trong ngực làm cho hắn không thể ngay lập tức đem mình hung ác vùi vào trong cơ thể nàng để hưởng tư vị mất hồn phệ cốt mê người kia.

"Không cần! Người ta còn phải xem sao."

Hàn Tuyết kiên quyết cự tuyệt, mấy ngày gần đây phần lớn thời gian cũng bị hai người dùng để ôm cái chăn rồi. Cơ hội nhỏ nhoi được đứng ở trên nóc nhà hóng gió một chút này đều là nàng dùng hết năng lực để nam nhân kia đè xuống giường thỏa mãn yêu cầu đến mười lần mới đổi được lấy. Nàng chỉ cần nhìn đầu ngón tay muốn cũng biết này nam nhân muốn làm gì, nàng cũng sẽ không ngu xuẩn

đến mức mang mình đưa vào miệng sói. Từ sau khi quan hệ của hai người trở nên thân mật, Hàn Tuyết mới biết nam nhân này căn bản là chỉ khoác lên da dê lên mình mãnh thú, nam nhân này giấu mình quá sâu, những lúc hai người ở cùng một chỗ nàng hầu như chưa bao giờ được nắm lấy chủ quyền. Nàng cùng Hàn Chiến có thể nói là cùng nhau lớn lên đấy nhưng nàng cho đến mấy ngày gần đây mới có thể coi là thấy được tảng băng ngầm của nam nhân này. Sự cuồng bá, khí thế ngạo mạn nhìn ngắm vạn vật của hắn cũng chỉ khi hắn về mặt tình dục mất đi tự chế thì mới tản mát ra.

Không thể không nói, năng lực tình dục đặc biệt hơn người kia của Hàn Chiến tựa như có thể thiêu hủy hết thảy cuồng mãnh cùng khí phách, mặc dù làm cho nàng nhiều lúc không chịu nổi, nhưng cũng thực khiến nàng say mê a. Mỗi lần bị hàn Chiến thâm nhập thật sau vào trong cơ thể, nàng đều có loại cảm giác vô cùng kỳ quái, giống như Hàn Chiến vừa như cố ý vừa tựa vô tình muốn cho mình mê luyến bên trong bể ái tình đầy khoái cảm này, hoặc có thể nói là sự mê luyến thân thể này khiến nàng có cảm giác khó cưỡng lại được.

"Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng không phải là tên đần độn, cái người này đùa dai quá mức rõ ràng, náo nhiệt tối nay nàng mà xem sẽ không thành đâu, chúng ta trở về phòng hảo hảo ‘ nghỉ ngơi ’ thôi."

Hàn Chiến nam căn dưới hạ thể di từ từ trên mông cong ngạo nghễ của Hàn Tuyế, ý đồ cầu hoan không hề che giấu.

Hàn Tuyết mặt ửng hồng lên, tay nhỏ bé chống trên lồng ngực cứng rắn của Hàn Chiến, nũng nịu buồn bực nói:

"Vừa mới làm một ngày đấy chàng còn không ngán sao, cũng không sợ Tinh Tẫn Nhân Vong sao?"

Hàn Chiến sóng mắt ôn nhu như muốn chảy ra nước, mắt đen thâm

sâu lóe lên ánh lửa hừng hực, hai cánh tay như sắt đem nữ thể mềm mại vây ở trước ngực, hạ eo hữu ý vô ý chèn ép chuyển động của bé yêu trong ngực.

"Tinh Tẫn Nhân Vong sao? Muốn vậy thì chúng ta nhượng một ngày làm mấy lần cũng chưa đủ đâu." *(Anh muốn X chị cho đến khi anh hết khả năng thật à? ^^~)*

Cúi đầu hôn lên vành tai trắng noãn của nàng, thanh âm hơi khàn đưa ra lời đề nghị hấp dẫn :

"Không bằng tối nay chúng ta cùng nhau thử xem có được không?" Thấp nhiệt lưỡi liếm qua ttai trắng nõn, giọng nói trầm ấm như dụ hoặc, "Ta sẽ nhất nhất ở trong cơ thể nàng, chúng ta mỗi ngày tương liên, lúc nào cũng hoan ái."

Hơi thở phái nam nóng rực phun lên vành tai nhạy cảm, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy cả người một hồi nóng ran, mà lời nói của Hàn Chiến càng làm cho hỏa nhiệt trong nàng tăng lên một bậc, cả ngày lẫn đêm cũng liền cùng một chỗ? Vậy phải làm bao nhiêu lần mới đủ đây? Lại nghĩ đến cường tráng, kiện mỹ thân thể của Hàn Chiến không biết mệt mỏi liên tục đối với nàng đưa ra yêu cầu, cuồng mãnh, điên cuồng như vậy,... thân thể không cách nào kiềm chế được mềm yếu ngả ra, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy trong huyệt nóng lên, hoa tâm hư hỏng nhất thời dinh dính ướt át.

"Chàng..... Chàng....." Hàn Chiến đẹp hấp dẫn như vậy cho dù là Hàn Tuyết hàng ngày miệng lưỡi trơn tru cũng nhất thời cũng cà lăm mà không thốt nên lời.

Thấy người yêu trong ngực hình như không ý cự tuyệt, Hàn Chiến to gan càng tiến một bước, hai tay nắm ở eo thon thả của Hàn Tuyết đem nó hơi nhấc lên, một cước cắm vào giữa hai chân nàng, hoa

huyệt cùng nam cự cách nhau một tầng y phục ướt át.

Hàn Tuyết cũng hít một hơi khí lạnh, hai tay vì giữ cho thân thể thăng bằng mà theo phản xạ ôm lấy bả vai hắn. Hàn Tuyết trợn mắt kinh hãi, không dám tin trừng mắt nhìn gương mặt say mê hưởng thụ của Hàn Chiến. Hàn Tuyết chợt cảm thấy trước mắt quần tinh bay múa, cũng tại nàng thể chất không tốt, mới như vậy sẽ không say mê chứ? Hạ thể thừa nhận từng cái chậm chạp lại hữu lực chuyển động của hắn. Hàn Chiến gắng gượng chuyển động thân thể thật hữu lực mang theo vật liệu may mặc ma sát qua miệng huyệt đầy kích thích làm cho nàng khó có thể khắc chế run rẩy,thân thể trải qua vô số lần làm tình đặc biết nhạy cảm, hoa huyệt nhanh chóng ướt át, thấm ướt vải quần mềm mại.

"Đừng..... Đừng ở chỗ này." Hàn Tuyết hô hấp không yên tiếng buồn bã cầu xin tha thứ, lúc này hai người đang đứng trên nóc Phi Phượng các, mặc dù nhìn bằng mắt thường không tới bóng người, nhưng có vô số ám vệ đang ở quanh đây. Riêng Phi Phượng Các đã có mấy trăm ám vệ ẩn thân ở trong bóng tối chứ chưa nói tới thập nhị thị vệ lúc nào cũng theo sát bảo vệ nàng. Nam nhân này mấy ngày gần đây bản tính điên cuồng, Hàn Tuyết dù bị hắn dạy dỗ hảo nhưng đánh chết nàng cũng không dám cùng nam nhân này trước mặt mấy trăm thị vệ ở trên nóc nhà làm loại chuyện đó.

"Trở về phòng?" Hàn Chiến dán lên bên tai của nàng thấp giọng toan tính, khóe miệng cong lên vì quỷ kế được thực hiện, giấu đầu ở một bên vai phủ đầy tóc đen của Hàn Tuyết.

"Dạ....." Hàn Tuyết đáp lại tựa như rên rỉ hừ nhẹ một tiếng, khoái cảm xông thẳng đại não, ý thức đã có chút mơ hồ.

Hàn Chiến bay lên như gió, ôm lấy giai nhân trong ngực, không lấy nhưng Tư Nghĩa góc độ bay vào một cái mở phân nửa cửa sổ, lối ra

chính là khuê phòng ngoại sảnh của Hàn Tuyết, cửa sổ sau khi hai người tiến vào không co gió cũng tự đóng, đem vô số ánh mắt ngăn cách bên ngoài.

Thấy hai người cuối cùng cũng trở về phòng, chúng ám vệ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, không khỏi ở trong lòng gào khóc: bọn họ cũng là huyết khí phương cương nam nhân bình thường a, thấy hình ảnh bốc lửa như thế, sao có thể không có phản ứng, Chiến đại nhân có thể cùng công chúa Phiên Vân Phúc Vũ, hại bọn hắn chỉ có thể ở cửa đón gió mát tiêu hỏa.

Vừa vào phòng, Hàn Chiến có chút vội vã ôm Hàn Tuyết ngồi trong sảnh trên cái bàn tròn, bàn tay đảo qua, lập tức cốc trà và điểm tâm trên bàn lập tức bay qua bàn bên kia, tay nữa vung lên một cái, đại môn đang mở tự động đóng lại, cài chốt. *(Anh chiến quá oách, hôm nào phải tầm sư học đạo một chuyến phục vụ cho sự nghiệp lười của mình mới được:)*

Hàn Chiến gấp gáp cởi dây lưng ra mặc cho quần rơi xuống cổ chân, bàn tay nhấc quần dài của Hàn Tuyết ra, động tác lưu loát kéo nhu quần đã sớm ướt một mảnh xuống. Nam căn thúc vào mông ngọc mềm mại của Hàn Tuyết, một tay kéo hai bắp đùi vì huyệt dịch mà sáng choang ra, vội vàng đem nam căn của mình thúc vào hoa huyệt ướt át của Hàn Tuyết, thẳng lưng dùng sức, nam căn khổng lồ ngay ngắn chôn sâu vào trong hoa kính ấm áp trơn trợt.

"A....."

"Ừ....."

Kết hợp thân mật trong chớp mắt làm cho hai người cùng rên rỉ ra thành tiếng, Hàn Tuyết rên rỉ kêu bởi vì nam căn quá mức to dài đột nhiên phóng tới nhượng hoa huyệt chống đỡ trướng lên làm cho

nàng sợ hãi kêu ra tiếng, còn Hàn Chiến cũng là bởi vì dục vọng trướng bạo bị nhiệt hẹp huyệt cả bao ép mà sảng khoái rên rỉ ra tiếng.

Chương 38

“A ân..... Ân..... A.....” Không đợi Hàn Tuyết thích ứng với vật nóng to lớn đột nhiên xâm nhập vào trong cơ thể, Hàn Chiến đã không kịp chờ đợi động eo đút vào. Lực đụng mỗi lần khiến thân thể Hàn Tuyết dịch xa về phía mép bàn, rồi lại lần lượt bị Hàn Chiến dùng sức kéo về, phối hợp với va chạm của hắn, lực đạo mạnh dần, nam căn to lớn cũng càng thẳng tiến, thâm nhập sâu hơn.

Hàn Tuyết nhăn nhẹ mày liễu, mặt nhuộm triều hồng, thân thể thêm phần không thể kiềm chế mà nhẹ nhàng run rẩy, trên da thịt trắng nõn đã rịn ra một tầng mồ hôi thật mỏng. Nàng cố gắng mở lớn hai chân thêm chút nữa, khiến cho mình có thể tận lực thích ứng với lực đạo cương mãnh cùng vật to lớn kia của Hàn Chiến.

“A..... Ha.....” Đôi tay Hàn Chiến cầm chặt lấy hai bắp đùi Hàn Tuyết, một cái lại một cái mạnh mẽ động eo, vừa đụng lại vừa phát ra những tiếng hô quát như tập quyền lúc luyện công.

“Nhẹ..... Ân a.....Nhẹ chút..... .A...Chiến.....” Tiếng ngâm nga uyển chuyển lại có chút sắc nhọn làm mềm lòng Hàn Chiến, nhưng cũng thúc giục yêu cần khẩn cấp của hắn. Đây là lần đầu tiên Hàn Chiến biểu hiện sự vội vàng như vậy, động tác thô lỗ mặc dù làm cho hoa huyệt của Hàn Tuyết có chút khó chịu, nhưng cảm giác chua xót kia rất nhanh liền qua đi, thay vào đó là một loại khoái cảm không nói nên lời.

Mấy ngày nay, Hàn Chiến hao tổn tâm cơ cột chặt Hàn Tuyết trên giường tỉ mỉ dạy dỗ, thời điểm phải nhất thời kiên nhẫn khuếch trương vận động trong hoa huyệt, lúc đầu có thể nói là nửa bước

cũng khó đi, cất bước khó khăn, trải qua nhiều ngày cần cù khai khẩn, cuối cùng cũng khiến cho hoa huyệt Hàn Tuyết có chút thích ứng nam căn của hắn, lúc này sau khi tiến vào sẽ không giống như ban đầu không nhúc nhích được. Hàn Chiến chớp mắt hưởng thụ tư vị nam căn bị hoa huyệt hút ngậm phun nuốt, cũng mang theo mấy phần tự đắc, trong lòng không nhịn được cảm thán, nha đầu này trời sinh một thân thể thật tốt, trải qua nhiều ngày hoan ái dưới sự cố ý dạy dỗ của hắn, thân thể nhạy cảm dị thường, chỉ bằng mấy câu nói trêu chọc liền khiến cho nha đầu này động tình, tiểu huyệt cũng ướt đẫm. Hoa huyệt lúc này mặc dù chặt, nhưng lượng ái dịch thật lớn vẫn đủ làm cho vật nóng tráng kiện của hắn ra vào tự nhiên, mỗi lần chọc vào đến đáy thì bên trong cái miệng nhỏ nhắn lại càng thêm dùng lực hấp mút lấy đỉnh nam căn, nhiều lần như vậy đều khiến cho hắn sảng khoái muốn gầm rống.

Bắp thịt Hàn Chiến theo tốc độ va chạm tăng nhanh, từng khối hiển lộ nổi lên, một thân xương thịt như sắt thép cho dù là quần áo cũng không có cách nào che giấu, khí thế cuồng bá kia như muốn đém Hàn Tuyết đụng thủng đến tê liệt, hoan ái như vậy không những mang đến cho nàng khoái cảm trên thân thể mà còn càng thêm chinh phục tinh thần Hàn Tuyết. Cực hạn khoái cảm linh nhục hợp nhất, cùng động tác ra vào mạnh mẽ mà nhanh chóng, chỉ trong chốc lát, đã khiến cho Hàn Tuyết phải buông đao đầu hàng.

“Chiến..... Ta..... A.....” Đôi tay tinh tế thon thả bởi vì cực hạn khoái cảm kia mà không tự chủ được đột nhiêu giương cao, níu lấy hai vai Hàn Chiến, ở trên bả vai hắn lưu lại từng đạo dấu tay. Hoa huyệt chặt chẽ hấp mút lấy vật nóng thô to kia, một cái lại một cái, liên miên không dứt như muốn đem nam căn hút khô phá tận, nuốt luôn vào bụng. Tư vị mất hồn như thế, làm sao có thể khiến hắn không thực tủy tri vị? (nếm thử lần đầu thấy thỏa mãn, sau đó thành thói quen muốn tiếp tục đến không ngừng được)

“Ân hừ.....” Hàn Chiến kêu rên một tiếng, va chạm một cái liền vùi chính mình trong hoa huyệt, ôm chặt Hàn Tuyết, cắn răng thừa nhận từng đợt sóng khoái cảm gắp mút đánh thẳng vào.

Sau khi khoái cảm qua đi, Hàn Tuyết tiêu hao thể lực xụi lơ trên bàn, lúc này cũng chẳng thèm quản xem tư thái của mình có nhìn được hay không nữa.

“Nhạy cảm như vậy, không phải rất tốt sao?” Hàn Chiến có chút bất đắc dĩ cúi đầu hôn nhẹ cái trán mướt mồ hôi của nàng, phân thân vẫn kêu gào muốn tiến tới chiếm thành công đất, vừa vặn Hàn Tuyết ở dưới cũng đã mềm nhũn thành một vũng bùn lỏng, nếu cứ tiếp tục tận hứng, thân thể nàng làm sao chịu nổi?

Hàn Tuyết nỗ lực điều chỉnh hô hấp, đối với lời nói của Hàn Chiến, trực tiếp tặng kèm một cái liếc mắt, “Bại hoại, tối nay không cho chàng chạm vào ta.”

“Điều này sao có thể oán trách ta, ai bảo nàng tú sắc khả xan (sắc đẹp có thể thay cơm) như vậy, lúc nào cũng muốn hấp dẫn ta.” Thừa dịp Hàn Tuyết còn chưa hoàn hồn, mười ngón tay Hàn Chiến như bay, linh xảo cởi thắt lưng bên hông Hàn Tuyết cùng nút áo, nhanh gọn thoát đi toàn bộ quần áo nàng.

“Nói nhảm, người ta..... A.....” Đột nhiên lãnh ý xông tới khiến Hàn Tuyết tỉnh hồn lại, hai tay vội vàng chống đỡ lên lồng ngực Hàn Chiến đang cúi xuống, nhưng lại không ngăn cản được quần áo mình phát tán sang hai bên thân thể. “Chàng..... Chàng..... Sắc lang!”

Hàn Chiến tà khí cười cười, vừa thưởng thức thân thể xinh đẹp của Hàn Tuyết, vừa dùng một tay tự giải khai quần áo mình, một tay khác chụp tới, nắm lấy tay nhỏ bé của nàng lần vào trong vạt áo mình, dán lên phần da thịt dưới lớp áo.

“Mấy ngày nay, sớm cũng làm, muộn cũng làm, còn chưa đủ sao?” Đôi tay Hàn Tuyết kéo chạtt vạt áo hắn, không cho hắn cởi bỏ quần áo khỏi người, tuy biết kết quả đã được định sẵn, nhưng nàng vẫn không nhịn được muốn vùng vẫy kháng cự.

“Thế nào là đủ, dù có cả đời, ta cũng không muốn đủ nàng.” Gương mặt nhu tình nồng đậm toàn bộ truyền vào trong mắt Hàn Tuyết, Hàn Chiến trực tiếp coi khinh tay nhỏ bé đang ngăn trở giữa hai người, cúi người xuống, nghĩ muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang khẽ nhếch lên của Hàn Tuyết một cái, lại không ngờ dưới háng truyền tới một hồi khoái cảm.

“Ân hừ.....” Hàn Chiến dừng động tác, cười như không cười ôm eo Hàn Tuyết, dùng sức kéo trở về, phối hợp dùng sức đụng một cái, chỉ nghe một tiếng rõ ràng “Phách”. Cả quá trình ngắn ngủn có hai giây, làm Hàn Tuyết muốn chạy trốn cũng không có cơ hội.

“Nha... Ân.....” Thanh âm khinh ngâm uyển chuyển khiến ánh lửa trong đôi mắt Hàn Chiến càng tăng lên, Hàn Tuyết cũng đã cố sức ghê gớm, hoa huyệt vừa mới trải qua một hồi cao triều, làm sao có thể chống lại sức đụng như vậy, thân thể Hàn Tuyết không tự chủ nhiễm một một tầng phấn hồng, thỏ ngọc trước ngực dưới cái nhìn chăm chú từ Hàn Chiến cũng từ từ càng thêm dựng thẳng đứng lên.

Hàn Chiến ngợi ca thở dài một tiếng, mặt dán sát lấy gò đất tuyết trắng non mềm kia, nhẹ nhàng ma sát qua lại, “Còn nói không hấp dẫn ta? Cảnh đẹp như vậy, cho dù là thánh nhân, cũng nhịn không được thôi.” Lưỡi nóng ấm khởi điểm từ nhũ hoa dần dần liếm mút đi lên, cẩn thận gặm hôn cổ trắng ngọc, lưu lại một đường thật dài những vết tích nóng bỏng, cuối cùng dừng lại bên vành tai đáng yêu khẽ cắn liếm láp, mút vào trong miệng. “Ta không phải thần thánh, chỉ là một nam nhân yêu nàng, nàng cười một tiếng cũng có thể làm cho

ta điên cuồng, huống chi lại tương đối trần truồng như vậy.”

“Hàn Chiến.....” Hàn Tuyết vừa xấu hổ vừa cảm động, hai mắt dũng cảm ôn nhu nhìn thẳng vào mắt Hàn Chiến.

“Khá hơn chút nào chưa? Chỗ đó của nàng hấp ta thật chặt, giống như muốn hút khô ta vậy, ta sắp không nhịn được rồi.” Hàn Chiến cười khổ khẽ nhúc nhích eo khỏe, nam căn ở trong huyệt lộ chật hẹp khẽ động một chút, lại hơi hướng về chỗ sâu, đổi lấy một tiếng thở gấp gáp từ Hàn Tuyết.

Nhìn Hàn Chiến vì đè nén dục hỏa mà từng khối bắp thịt run run xoắn lại, từng giọt mồ hôi lớn trên trán có thể cho thấy hắn đang nín nhịn khó khăn nhiều cỡ nào, Hàn Tuyết trong lòng cảm động khôn nguôi vì săn sóc của hắn, rồi lại đau lòng Hàn Chiến tự làm khổ mình, nhất thời tâm trạng mâu thuẫn không dứt. Khẽ cắn cắn môi, Hàn Tuyết ngượng ngùng rồi lại kiên định hơi hơi dịch mông lui về, liền lập tức nhích lên nghênh đón côn thịt to lớn đã đuổi sát tới của Hàn Chiến, động tác tuy nhẹ nhưng lại khiến Hàn Chiến kích động than nhẹ ra tiếng.

“A~~” thật là muốn chết, vốn đã nhanh chóng căng trướng, còn bị Hàn Tuyết động như thế, nếu là nhịn nữa, hậu duệ nam căn dưới hông hắn chắc sẽ tiêu mất. Ngẩng đầu muốn nhắc Hàn Tuyết một tiếng, thật không ngờ lại lạc vào một hồ sóng nước trong xanh tràn ngập nhu tình.

Hàn Tuyết ẩn tình yên lặng chăm chú nhìn, xấu hổ cùng e sợ trong mắt mặc dù nồng, nhưng cũng không lại được một tia kiên định hấp dẫn tâm Hàn Chiến.

“Chuẩn bị xong chưa?” Thanh âm trầm thấp mà kìm nén, nếu không phải hai người đang chân quấn lấy chân, ngực tiếp lấy ngực tựa trẻ

song sinh, Hàn Tuyết có khả năng sẽ không nghe được.

“Ừm.....” Hàn Tuyết kiên định gật đầu, đem chính khuôn mặt đã nóng như lửa thiêu của mình vùi sâu vào cổ Hàn Chiến.

Không cần nói lời nào, một tay Hàn Chiến vươn tới cái bàn đang đỡ lấy mông Hàn Tuyết, nhấc mông ngọc của nàng ép chặt lên thân mình, nam căn thảnh thời lập tức bình ổn vững vàng khảm trong cơ thể Hàn Tuyết, một bàn tay to lớn ôm sát lấy hai chân thon thả, nhẹ nhàng bế Hàn Tuyết lên, từng bước từng bước chậm mà nhanh, cuối cùng cơ hồ như dùng khinh công lướt vào nội thất, ôm Hàn Tuyết nhào tới trên giường.

Hàn Tuyết thì trái lại, theo Hàn Chiến ôm nàng đứng dậy rồi mỗi một bước chân đi, bản thân nàng đều vô lực run rẩy, mông ngọc trắng tuyết non mềm càng thêm dính chặt lấy Hàn Chiến, thiết bổng thô to đang cắm sâu trong cơ thể nàng kia cũng càng lúc càng lớn, càng lúc càng nóng.

“Phách ~~ phách ~~ phách ~~ phách.....” Thân thể đơn độc dán lên giường, Hàn Chiến liền vội vã không chờ đợi thêm ưỡn thẳng lưng, hung hăng rút ra rồi lại chen vào, ôm Hàn Tuyết vào phòng đã là quan tâm cực hạn hắn có thể dành cho nàng, dục bổng phải cố chịu đựng trong cả quá trình di chuyển, rất mau muốn bạo phát, Hàn Tuyết càng ngày càng gấp gáp đè ép, lại có một chút co rút hấp lấy, cơ hồ khiến hắn như bay lên tận trời, hoa huyệt lúc này chặt trất giống như đêm đầu của nàng. Hắn đã không kịp bài trí nàng nữa, cực hạn khoái cảm kia một lần nữa làm cho hắn trở thành nô lệ tình dục, hoàn toàn bị lạc trong bể dục vọng tình triều, động tác ra vào càng thêm mạnh mẽ, cũng càng lộ một vẻ thô lỗ, khí lực sử dụng thập phần tăng thêm.

Hàn Tuyết cắn chặt răng, cố nén cảm giác Hàn Chiến đưa lên đỉnh

tình triều, tuy biết mình càng đạt đến cao triều, đối với Hàn Chiến kích thích càng lớn nhưng nàng căn bản không có cách nào ức chế loại ý nghĩ kháng cự quan hệ thân thể chân thật nhất giữa nam và nữ này.

“Chặt...nha..... A..... Thoải mái... ...Ư.... Ân.....” Hàn Chiến vô ý thức mơ hồ than nhẹ không rõ ràng, Hàn Tuyết cũng chỉ cắn chặt răng, chỉ để cho mình vài tiếng kêu rên, mũi đẹp nhanh chóng hô hấp, nàng không dám mở miệng hấp khí, chỉ sợ mình sẽ không chế trụ nổi cực hạn khoái cảm kia mà thét chói tai ra tiếng.

Khoái cảm nhiều lần vọt tới đỉnh núi cùng vận động kịch liệt ra vào khiến hoa huyệt Hàn Tuyết có chút tê đau, nhưng nàng lại không có cảm giác khó chịu mà ngược lại từ từ nghênh hợp sung kích từ Hàn Chiến, mỗi lần Hàn Chiến rút ra, nàng cũng sẽ hơi lui mông ngọc, dùng một tốc độ giống Hàn Chiến đáp trả từng lần hung hăng cắm vào của hắn. Lúc này, mỗi lần Hàn Chiến rút nam căn ra, hai mảnh hoa thịt phấn hồng non nớt cũng sẽ tùy ý rung động kéo dài, rồi khi hắn đột nhiên tiến vào thì nhục bổng liền mang chúng cắm trở về trong hoa huyệt, hình ảnh dâm mỹ trong giờ phút này nếu đều cho nam nhân bất lực nhìn thấy, chỉ sợ cũng sẽ trở nên cứng rắn như sắt.

Có lẽ trời sinh nữ tử cũng có chút xúc cảm cường mãnh, cho dù là chuyện trên giường cũng vậy, lực đạo thô lỗ mạnh mẽ va chạm của Hàn Chiến lúc này chẳng những không làm cho Hàn Tuyết cảm thấy khó thừa nhận mà ngược lại có một loại khoái cảm bị chinh phục.

Tiếng thân thể va chạm tiếp tục vang lên đến một lúc lâu sau, cuối cùng, sau một lần tiến quân kịch liệt mạnh mẽ từ Hàn Chiến, hung hăng khiến Hàn Tuyết sảng khoái run rẩy đến tận chân tâm, hắn mới đem tinh hoa tràn ngập rót đầy tử cung nho nhỏ của nàng.

Nhiệt năng tựa dòng nước xiết kia thật giống như phun tận trong lòng, hoa huyệt hấp mút cơ hồ chỉ có thể dùng từ điên cuồng để hình dung. Từng cái gắp giáp có lực như muốn rút đến giọt nồng dịch cuối cùng của Hàn Chiến mới thôi. Khoái cảm truyền tới quá cường liệt, Hàn Tuyết mang theo thỏa mãn cùng hưởng thụ âm thầm mỉm cười gian xảo.

Nhiều năm sau đó, khi Hàn Tuyết to gan yêu cầu Hàn Chiến tái diễn tình cảnh hôm nay, đồng thời cũng bảo hắn biết, lúc đó là thời khắc nàng cảm thấy khỏe nhất, Hàn Chiến hối hận vô cùng vì hành động quá mức quan tâm của mình, tạm thời không đề cập tới chuyện khiến cho người yêu mất rất nhiều niềm vui thú, mà lại nói, từ sau khi Hàn Chiến đấm ngực dậm chân không ngừng hối hận về ngày đó, Hàn Tuyết đến tận nửa tháng không thể ra khỏi phòng, đồ ăn mỗi ngày đều do Hàn Chiến tự mình bưng vào phòng, mà cho dù là sau lần nửa tháng đó, nàng cuối cùng cũng ra khỏi cửa, thấy được ánh mặt trời, nhưng cũng không thể đứng quá nửa khắc, bởi vì tướng công nhà nàng cảm thấy bộ dạng phơi nắng của nàng cũng phi thường dụ dỗ hắn, khiến hắn như tinh trùng xông não, liều mạng một lần nữa đem Hàn Tuyết đặt lên giường, tử hình tại chỗ.

Chương 39: Hoàng đế giá lâm

Tại phòng khách bài trí hết sức trang nhã ở Phi Phượng các, Hoàng Phủ Hạo Thiên đang rất có kiên nhẫn ngồi chơi, khóe miệng thậm chí mang theo hơi hơi điểm cong, động tác không ngừng gõ nhẹ trên mặt bàn cùng thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhìn mặt trời liền hơi nhíu nhíu chân mày kia cho thấy trong lòng hắn đã sắp không nhịn được.

Bên trong phòng khách, cả đám tôi tớ tự động mà an tĩnh tự xử lí, mười hai thị vệ cầm đầu bên trái, phía dưới là đám nha đầu hầu hạ ở Phi Phượng các, bên phải đều là đám cung hầu của Hoàng Phủ Hạo Thiên.

Lúc này, mọi người đều là, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không dám thở lớn, chỉ sợ rủi ro chọc giận người đang ngồi trên cao kia, vậy cũng chỉ có thể dùng một chữ “chết” mới giải quyết được thôi.

Ngô Hữu Tường ngẩng đầu nhìn trời, theo đến bên cạnh Hoàng Phủ Hạo Thiên khom người thấp giọng nói: “Hoàng thượng, cũng sắp tới trưa rồi, người xem có muốn dùng cơm trưa ở đây? Hay là. .....”

Nhận được một cái thoáng nhìn lạnh như băng từ Hoàng Phủ Hạo Thiên, Ngô Hữu Tường chưa nói xong lời đã liền tự động câm nín.

Hoàng Phủ Hạo Thiên nặng nề nhíu lông mày, nhàn nhạt nhìn về đám mười hai thị vệ sống lưng còn thẳng hơn cương thi kia, “Chủ tử các ngươi đều hay dậy trễ như vậy sao?”

“Bịch” một tiếng, mười hai người nhất tế vén áo quỳ một chân xuống, thân là đội trưởng, Vương Chính Nghĩa cúi đầu đáp lời: “Hồi bẩm

hoàng thượng, công chúa trước kia bình thường đều là qua giờ Thìn mới dậy, bây giờ dù chỉ đứng dậy có một canh giờ, cũng phải tùy thuộc vào hứng trí của Chiến đại nhân, thuộc hạ ngoài đợi ra không có ý kiến gì khác." Vương Chính Nghĩa vừa cẩn thận đáp lời, vừa không nhịn được thầm chỉ trích trong bụng, ai bảo hoàng thượng ăn no rỗi việc chạy tới Phi Phượng các chờ làm cái gì chứ, lại còn không để cho bọn họ thông báo, an vị duy trì ngồi đợi. Một nam một nữ người ta đóng cửa ở trong phòng, hăng hái là có thể làm nhiều chuyện một chút, còn không hăng hái cũng có thể ôm nhau ngủ ngon lành a, mà với tinh lực thể phách kia của Chiến đại nhân, nếu như thực sự hăng hái thì dù ngươi có đợi đến ba ngày ba đêm cũng không đợi được bọn họ ra khỏi của phòng. Giờ cũng sắp trưa rồi, hoàng thượng Lão đại tức no không muốn ăn cơm, nhưng bọn họ còn rất đói nha, ai kêu hắn từ sáng sớm đã tới, bữa sáng bọn họ mới nuốt được hai miếng cháo liền phải chạy ra chầu bên cạnh hắn, tưởng làm thuộc hạ như bọn họ dễ dàng lắm sao?

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe xong lời này hỏa khí liền dâng lên, "Phải nói, hai người này quả là to gan lớn mật, lúc ta cùng nữ nhân lên giường thì các ngươi gọi thích khách tới bừa bãi, lúc hai người đóng cửa trong phòng làm chuyện kia thì ta lại phải ngồi chờ mãi ở đây à? Làm gì có chuyện tiện nghi thế được."

"Ngươi, đi gọi bọn họ dậy." Hoàng Phủ Hạo Thiên giương một ngón tay, mặt Vương Chính Nghĩa nhất thời ỉu xìu.

Hắn đây là đã trêu ai ghẹo ai a? Đích thân hoàng đế hạ lệnh, không đi chính là kháng mệnh, nói nhẹ thì chặt đầu, nói nặng thì tru di cửu tộc, nhưng vạn nhất Chiến đại nhân cùng công chúa đang làm cái gì gì đó, hắn đi mà còn không bị Chiến đại nhân một chưởng vỗ bay à? Đi là chết, kháng mệnh còn chết nhanh hơn, chẳng lẽ hôm này là ngày giỗ của Vương Chính Nghĩa hắn sao? Trong lòng Vương Chính Nghĩa bất giác có chút bi thương, 'quân muốn thần chết, thần không

thể không chết', hữu khí vô lực đáp: "Dạ!" Một lần nữa đón nhận ánh mắt đồng tình từ mọi người, hắn kéo lê từng bước chân nặng trịch đi về hướng lâu các hậu diện.

Nhìn bộ dạng Vương Chính Nghĩa ủ rũ như hoàng qua (dưa leo), Hoàng Phủ Hạo Thiên mới cảm thấy đầy bụng tức vơi đi một chút, chỉnh người quả nhiên có thể khiến cho người ta vui vẻ, cũng không thấy lạ vì sao mà nha đầu Hàn Tuyết kia lại rất lấy làm vui vẻ đi gây áp lực cho người khác. Tâm tình tức tối đã tốt hơn một chút, Hoàng Phủ Hạo Thiên lúc này mới cảm thấy đói bụng, thầm nghĩ mình từ lúc rời giường chưa dùng qua hạt cơm nào, cũng đều tại hai bọn quỷ ngỗ nghịch kia chọc tức, liền phân phó truyền lệnh, điều này khiến cho Ngô Hữu Tường cực kì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi thu xếp đồ ăn.

Lại nói Vương Chính Nghĩa vừa đi về phía lâu các khuê phòng Hàn Tuyết, tâm tình vừa đi xuống bảy tám phần, người nói ra chủ ý đi chỉnh hoàng thượng cũng không phải hắn, đều là do một mình công chúa ý chí kiên định gây nên, hắn bất quá lại gặp vận đen, công chúa còn chưa phải chịu phạt, sao đã liền xử hắn tội đồng lõa rồi. Hắn làm thủ hạ chính là không dễ dàng nha, không phải chỉ là một cái đội trưởng nho nhỏ sao? Không phải chỉ là cầm đầu ở bên ngoài nghe lén hoàng thượng kiêm lên tiếng gây bừa bãi thôi à? Hắn sao lại xui xẻo quá vậy?

Công phu Chiến đại nhân chính là không phải trò đùa, ngươi nói, nếu là gõ cửa lúc hai người đang ôm nhau cùng ngủ ngon vậy còn dễ nói chuyện, nếu là đúng lúc hai người đang bận rộn làm cái chuyện kia, hắn chính là thủ hạ làm việc cho công chúa, Chiến lại nhân lại còn không cậy ở gần mà ưu tiên đem hắn chỉnh chết à?

Đang nghĩ ngợi, người đã đến phía dưới các lâu của Hàn Tuyết, Vương Chính Nghĩa đi tới, cước bộ lại không tự chủ lui về sau hai

bước: Không được, an toàn là trên hết, cho dù là hoàng thượng ra lệnh cũng phải bảo toàn tính mạng trước mới được. Vểnh tai lắng nghe động tĩnh... Nghe không rõ? Vận khởi tất cả công lực tới tai, nghe tiếp.....

Bên trong màn che mờ tối (có thể không mờ sao? Che phủ phía ngoài là mười hai tầng màn lụa độ dày khác biệt đó!) Hàn Tuyết mơ mơ màng màng cảm giác ngực mình đang có hai bàn tay vuốt ve, mí mắt nặng nề nghẽ hé mở, cảm tưởng như trong mắt có một mảnh sương mù, Hàn Chiến lại đang liếm mút trước ngực nàng, đáy lòng bất đắc dĩ thở dài, người này có biết mệt mỏi không vậy? Chẳng phải đêm qua đã làm tận bảy, tám lần à? Lực đạo mạnh mẽ cùng thời gian lâu như vậy thật đúng là không phải bình thường, sau mỗi lần làm đều là nàng lên đến cao triều liền hôn mê luôn, rồi lại bị hắn đụng tỉnh. Nàng hiện tại toàn thân ngay cả đầu ngón tay cũng không nhấc nổi, đành tùy hắn chèn ép thôi. Nghĩ vậy mí mắt liền khép lại, liều mạng tiếp tục mơ màng.

Hàn Chiến tâm tình vui vẻ phủ nắn lấy cặp ngọc nhũ Hàn Tuyết, thỉnh thoảng lại dùng miệng cắn mút, chơi đùa thật là vui đến quên trời quên đất. Cả đêm thư sướng triền miên kết hợp, khiến cho lòng hắn muôn phần vui vẻ, dù cho Hàn Tuyết đã mệt mỏi vô lực mềm nhũn như vũng bùn cũng đã đủ thỏa mãn cả tâm trí lẫn thân thể Hàn Chiến, mà thân thể hắn có thể đem lại vui thích trí mạng cho người yêu, hắn cũng đồng thời hưởng thụ một loại hư vinh chinh phục được thân thể nàng.

Đầu nhũ tiêm Hàn Tuyết luôn có mùi hương trầm nhàn nhạt ngọt ngào làm cho người ta nghiện. Miệng đang cuốn lấy viên trân châu trên ngực Hàn Tuyết, Hàn Chiến đột nhiên dừng động tác, giúp Hàn Tuyết kéo một góc chăn đắp lại, liền mặc thêm hạ y cùng nội y vào.

Thật sự không nghe được tiếng vang gì, Vương Chính Nghĩa nhìn

chung quanh một lần, nhặt một hòn đá nhỏ từ trên mặt đất lên, giơ tay nhằm khung cửa sổ tầng trên mà ném, chỉ nghe khe khẽ “Cạch” một tiếng, Vương Chính Nghĩa liền ngửa đầu đứng ngóng, với võ công của Chiến đại nhân, chỉ một âm thanh nhẹ vang này cũng đủ khiến cho hắn biết. Quả nhiên không lạ, bất quá chỉ trong mấy cái nháy mắt, một góc cửa sổ tử mộc bị đẩy ra từ bên trong, chính là một thân nội y trắng Hàn Chiến.

Mắt thấy gương mặt lạnh như băng của Hàn Chiến, mặc dù so với bình thường cũng không có gì bất đồng, bất quá Vương Chính Nghĩa cũng không dám nhiều lời, nói thẳng một mạch rõ ràng: “Chiến đại nhân, hoàng thượng tới, đã đợi cả một buổi sáng rồi.”

Trong mắt Hàn Chiến lóe lên vài tia thấu hiểu, ngẩng đầu nhìn Vương Chính Nghĩa: “Biết.” Nói xong đóng cửa sổ.

Nhìn cửa sổ đóng kia, Vương Chính Nghĩa cực kì thở phào nhẹ nhõm, nâng đầu định lau đi mồ hôi lạnh cứ tự động tuôn ra thì cửa sổ vốn đóng lại bị đẩy ra, tay Vương Chính Nghĩa đang giơ lên cũng liền đông cứng giữa không trung, miệng đang vểnh lên liền căng cứng trông càng buồn cười.

Hàn Chiến âm lãnh thoáng nở một nụ cười, khóe miệng khả nghi khẽ nhếch lên, “Nói cho hoàng đế, không cần chờ chúng ta ăn cơm.” Nói xong liền biến mất sau cửa sổ khép kín.

Vương Chính Nghĩa khóe miệng co rút cứng ngắc, nửa ngày mới tỉnh táo lại, ý của Chiến đại nhân không phải là để cho hoàng thượng tiếp tục chờ chứ? Quả nhiên có gan, không hổ là Chiến đại nhân, nhưng là tại sao lại muốn hắn đi truyền lời này a, đây không phải là cố ý đi tìm chết sao? Vương Chính Nghĩa khóc không ra nước mắt.....

Chương 40: Diện mục thực sự của Hàn Chiến

Hàn Chiến mặc quần áo xong, cố ý nhẹ nhàng kéo chăn đắp cẩn thận cho Hàn Tuyết, sau đó phân phó cung nữ phục dịch tỉ mỉ rồi mới tiến một bước lui hai bước, dùng tốc độ chậm như rùa bò đi về phía trước, hướng đại sảnh đã sáng trưng.

Vương Chính Nghĩa đáp lời xong liền ở cứng một chỗ không dám động đậy, mặc cho mồ hôi lạnh sau lưng thấm ướt quần áo, mặc cho hoàng thượng lật bàn lật ghế, đem một bàn đầy thức ăn ngon ném tới đỉnh đầu hắn...

Sau khi Hoàng Phủ Hạo Thiên phát tiết ước chừng hơn nửa khắc, dọa cho đám cung nữ cùng thái giám sợ đến ngã trái ngã phải, náo loạn một hồi, mới thở ra một hơi, phủi phủi vạt áo, vén bào ngồi xuống.

“Đã đến như vậy rồi, còn phải để ta mời ngươi vào đây sao?” Hoàng Phủ Hạo Thiên lạnh lùng quét mắt ra phía ngoài cửa, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, vừa phát tiết một trận thật lớn nên hiện tại đang có điểm khát.

“Ta đếm thấy ngươi có thể đã phá hư vài món đồ tốt, đang muốn quay đầu đi hỏi ý kiến Tuyết Nhi.” Hàn Chiến chậm rãi giẫm bước vào cửa.

Hoàng Phủ Hạo Thiên trừng mắt tức giận liếc nhìn hắn một cái: “Làm cho ngươi thất vọng!” Nha đầu Tuyết Nhi kia là hẹp hòi đệ nhất, mấy thứ gì đó trong phòng này đều là đồ chơi nhỏ nàng yêu thích, hắn dù

có tức hơn nữa, cũng không thể mất đi kiềm chế.

Hàn Chiến cười như không cười quét mắt về phía Vương Chính Nghĩa đang dị thường chật vật, giờ phút này, khắp người hắn toàn thức ăn, trên đỉnh đầu còn dính hai miếng xanh nhạt sót lại từ món nấm hương, tóc thì càng thêm không chấp nhận được nhỏ xuống từng giọt nước canh. “Tuyết Nhi bao che thủ hạ cũng rất nổi danh!”

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe vậy cứng đờ, đem ly trà đang cầm trong tay ném một đường về trên bàn, rống lên như sấm rền: “Tất cả đều cút hết ra ngoài cho trẫm.”

Cả đám vốn đang chờ liền như có ác quỷ đuổi theo, vội vàng chạy ra cửa, người chạy đầu tiên đương nhiên là một thân canh rau quỳ trên mặt đất Vương Chính Nghĩa.

Giải tán hiện trường xong, Hoàng Phủ Hạo Thiên đứng dậy tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống, vị trí chủ tọa bị hắn ném vừa thức ăn, vừa trà đến chính hắn nhìn còn khó chịu. “Tuyết Nhi đâu?”

“Mệt mỏi, đang ngủ.” Hàn Chiến tự nhiên đi đến phía dưới chỗ Hoàng Phủ Hạo Thiên, tiêu sái vén bào ngồi xuống.

“Ta bảo ngươi ngồi?” Hoàng Phủ Hạo Thiên bất mãn nhíu mày.

“Còn chưa chơi đủ sao?” Hàn Chiến lạnh lùng quét mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên một cái. Bọn họ có thể nói là huynh đệ cùng nhau lớn lên, lễ nghĩa quân thần là cái gì? Hắn cũng không biết.

Hoàng Phủ Hạo Thiên bĩu môi, tức giận hỏi: “Tại sao chơi ta?” Bị người chỉnh ác như vậy, nhưng hắn là oan a...

Khóe miệng Hàn Chiến có chút nhếch lên, “Ta nói cho Tuyết Nhi,

ngươi cười ta chỉ treo cổ ở một gốc cây.”

Miệng Hoàng Phủ Hạo Thiên nhất thời biến thành hình chữ O, “Ta không đắc tội gì với ngươi đấy chứ?” Vạn năm hàn băng thế mà lại là ác nhân đi tố cáo người khác, đây là cái dạng tình huống gì?

Hàn Chiến vuốt vuốt vạt áo, thản nhiên nói: “Thường ngày không oán, gần đây cũng không thù.” Sai lầm duy nhất chính là không nên khiến cho Hàn Tuyết quan tâm ngươi như vậy. Vừa nghĩ tới Tuyết Nhi cho dù ở dưới người hắn vẫn còn nghĩ đến mấy cái chuyện hư hỏng của Hoàng Phủ Hạo Thiên kia, trong lòng hắn lại không nhịn được ứa lên một cỗ vị chua.

“Ngươi cố ý chỉnh ta?” Trên đời cũng có thứ người như thế? Ở trước mặt khổ chủ mà còn có thể nói mình cố ý? Điều này không phải quá tự cao đấy chứ? Hắn là ai nào? Là hoàng đế, để xem ngươi còn dám tỏ chút phách lối nào nữa không?

“Tuyết Nhi hỏi, ta tất nhiên sẽ nói, ngươi phải biết ta không có điều gì giấu diếm Tuyết Nhi.” Hàn Chiến dời tầm mắt từ gương mặt có chút vặn vẹo của Hoàng Phủ Hạo Thiên về phía ngoài cửa sổ, nhìn mặt nam nhân này lúc tức giận cũng có thể bất đắc dĩ coi là một điểm vui mừng rất bổ mắt.

Hoàng Phủ Hạo Thiên âm ngoan trừng mắt nhìn Hàn Chiến nửa ngày không nói được lời nào, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, “Thật sự không có điều gì giấu diếm sao? Võ công đệ nhất thiên hạ Thần Băng Công Tử, lại chịu giấu mình trong phủ công chúa làm một chức danh thị vệ bảo hộ công chúa nho nhỏ…”

Ánh mắt Hàn Chiến âm lãnh, thanh âm rét lạnh như có thể rơi ra mấy mảnh vụn băng, hung hăng ngắt lời Hoàng Phủ Hạo Thiên, “Hàn Chiến chỉ là một cô nhi bần cùng tay trắng, may mắn được công

chúa cứu giúp mới có thành tựu ngày hôm nay, hoàng thượng muốn nói cái gì?”

Nếu là người khác, có lẽ sẽ bị mặt lạnh của Hàn Chiến hù dọa, bất quá đối với Hoàng Phủ Hạo Thiên mà nói, đã hoàn toàn miễn dịch. “Không phải nói là không có điều gì giấu diếm bảo bối Tuyết Nhi của ngươi sao? Tuyết Nhi không phải vẫn còn chưa biết chân tướng làm sao ngươi cùng nàng “Vô tình gặp gỡ” đấy chứ?” Phong thủy luân chuyển a, cảm giác nắm giữ chủ quyền trong tay thật là tốt...

Chương 41: Diện mục thực sự của Hàn Chiến 2

Hàn Chiến buồn rầu cười cười, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên, “Ta trong một đêm trở thành hai bàn tay trắng, không biết là phải cảm tạ người nào ban tặng?!”

“Hảo, hảo, hảo, là lỗi của ta, ta tuyệt đối sẽ không lắm miệng trước mặt Tuyết Nhi, đã được chưa?” Hắn sợ nhất là khi Hàn Chiến cười như thế, aizz! Ai kêu trong triều lắm gian thần hoành hành chứ, lúc trước phụ hoàng vì cứu hai mẹ con bọn họ mới phải hy sinh cả một nhà Hàn Chiến, nếu không, trên đời cũng sẽ không có Hàn Chiến này rồi. Cũng thật may có Hàn Tuyết cứu hắn ở trên đường, nếu không Hoàng Phủ gia đắc tội hắn thật quá lớn. Aizzz. ....

Trong một đêm hắn nhà tan cửa nát, trong một đêm hai bàn tay trắng, cũng chỉ vì lúc trước gian thần kia quyền thế sâu rộng, trừ khi cả quốc gia rung chuyển, còn không, ngay cả tên tuổi của mình hắn cũng không thể dùng lại nữa, càng không có cách nào nhờ Hoàng Phủ hoàng thất giúp đỡ, cuộc sống lưu lạc đầu đường khiến cho hắn nhìn rõ hết thảy tình người lạnh ấm, trải qua tất cả mọi loại thống khổ gian truân. Đảo mắt mười năm đã qua, Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng coi như có tình có nghĩa, vừa lên ngôi liền đem thế lực người trong triều “đại thanh tẩy” một phen, gian thần kia dù chưa trừ bỏ, nhưng hiện nay cũng chỉ có thể ẩn mình một phương. Vì thiên hạ đại sự, hắn có thể không báo thù, có thể vĩnh viên là Hàn Chiến, nhưng nỗi đau kia vẫn là vĩnh viễn không có cách nào gạt xuống, không có cách nào tiêu trừ.

Hàn Chiến hít một hơi thật sâu, thu lại tất cả ưu tư, lạnh mặt cau mày

nhìn về phía Hoàng Phủ Hạo Thiên nói: “Lúc trước vô tình gặp gỡ trên đường tuy là do ta có tính toán trước, với lại mặc dù ta vẫn chán ghét Hoàng Phủ một nhà các ngươi, nhưng tấm lòng của ta đối với Tuyết Nhi trời đất có thể chứng giám, cũng không sợ ngươi làm chuyện xấu ở sau lưng ta.”

“Được rồi, được rồi, sợ ngươi.” Hoàng Phủ Hạo Thiên bất đắc dĩ xua xua tay một cái, đột nhiên đổi giọng, sắc mặt là lạ nhìn Hàn Chiến hỏi: “Ngươi sẽ không vì việc này mà làm chuyện ngáng chân sau lưng ta chứ?”

Chuyện ngày trước, Hàn Chiến từng là thư đồng của hắn, rồi xa cách hai năm sau, Hàn Chiến lại đổi thân phận cùng họ tên xuất hiện trong cuộc đời hắn, nói rằng hắn cùng Hàn Chiến là huynh đệ nối khố cùng nhau lớn lên cũng tuyệt không quá. Mặc dù bởi vì gia biến, tính tình Hàn Chiến lạnh lùng thêm rất nhiều, nhưng nếu nói Hàn Chiến vì chuyện này mà dùng cách thức như vậy để trả thù hắn, thì có đánh chết hắn cũng không tin. Từ việc lớn mà bàn, bởi vì cái gọi là “Quân muốn thần chết, thần không thể không chết”, huống chi một nhà Hàn Chiến là vì tận trung mà hi sinh, sau khi hắn lên ngôi cũng đã truy phong cả gia tộc, nên thật sự ra, cũng không có bao nhiêu lỗi lầm. Luận về tiểu tiết, Hàn Chiến được xem như muội phu của hắn, hai người kín đáo cũng có thể coi là huynh đệ tốt, cho tới nay, hắn đối với Hàn Tuyết sủng ái có thừa chính là bởi vì Hàn Chiến. Mà theo cách xấu xa nhất để nói, coi như Hàn Chiến muốn báo thù, lấy công phu của Hàn Chiến, thì chỉ cần trực tiếp chạy tới cho hắn một kiếm, hắn liền phải chầu trời bồi liệt tổ liệt tông uống trà, đâu cần phải chọn cách phiền toái như thế?

“Nếu thật sự muốn báo thù, ta sẽ trực tiếp dùng kiếm của ta.” Hàn Chiến lạnh lùng nói.

“Ta cũng muốn vậy.” Hoàng Phủ Hạo Thiên bất đắc dĩ trợn trắng

mắt, lại tuyệt đối không vì Hàn Chiến vô lí mà tức giận. “Vậy ngươi chơi ta cũng phải có lí do chứ? Ngươi cũng biết nam nhân làm chuyện đó mà bị ngắt quãng sẽ rất chật vật?”

Nhìn bộ mặt khó nói thành lời của Hoàng Phủ Hạo Thiên, trong mắt Hàn Chiến xẹt qua một tia cười, lại cố ý không đáp, ngược lại hỏi: “Ngươi bởi vì chuyện này mà đặc biệt tới?”

“Ngươi biết rõ còn hỏi!” Hoàng Phủ Hạo Thiên tức giận quát hắn, chuyện như vậy lặp lại nhiều đến mấy lần, cho dù là ai cũng đều khó lòng chịu nổi, còn có thể không đến sao? Đối với người khác còn có thể kêu đánh kêu giết, nhưng riêng hai người này, một người là rất muốn động vào, một người là không thể động. Aizzz, làm hoàng đế khó khăn, làm đại ca người khác lại càng khó hơn.

Hàn Chiến bĩu môi, có chút mất tự nhiên, quay đầu đi nói: “Vậy thì ít kiếm chuyện cho Tuyết Nhi làm một chút, Hoàng Phủ gia còn ba vị Vương gia đó, không cần cái gì cũng kêu tới Tuyết Nhi.”

Chương 42: Diện mục thực sự của Hàn Chiến 3

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe vậy, không thể tưởng tượng nổi trừng mắt nhìn Hàn Chiến, phát hiện trên mặt hắn có một tia đỏ sậm khả nghi thì thiếu chút nữa bật cười, “Ngươi sẽ không phải là đang ghen chứ?”

Đáp lời hắn là một bóng đen hướng tới trước mặt, Hoàng Phủ Hạo Thiên cơ trí tránh được chén trà vọt qua thiếu chút nữa dính cứng trên cửa, lắc mình trốn vào ngự thư phòng liên thông, ngồi trước bàn đọc sách đập bàn cười to mãnh liệt.

Đám cung nữ thái giám canh giữ ngoài cửa không khỏi có điểm tò mò, kiễng cao mũi chân nhìn nhìn hướng trong cửa. Những việc có thể khiến cho hoàng thượng cao hứng không nhiều lắm, không biết gương mặt muôn đời băng giá Chiến đại nhân nói cái chuyện cười gì mà có thể khiến cho long tâm hoàng thượng vui mừng khôn xiết đến thế.

Một tiếng kim loại ma sát khẽ vang lên, Hàn Chiến đã nắm trong tay thanh trường kiếm bảy thước nhắm thẳng vào Hoàng Phủ Hạo Thiên đang cười đến muốn dính mặt vào bàn.

“Băng..... Băng sơn, băng sơn... Phốc ---- ha ha ha.....” Hoàng Phủ Hạo Thiên miễn cưỡng phun ra hai chữ, ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt vạn năm băng giá hồng hồng của Hàn Chiến, không nhịn được lại tuôn ra tiếng cười lớn hơn.

“Hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy?” Một giọng nam ôn nhã, thanh

nhuận vang lên, thuận theo bay tới mùi hương hoa lan nhàn nhạt, Hoàng Phủ Phượng Thiên một thân quan phục tử sắc thêu ba vuốt Kim Long, chậm rãi bước vào cửa. Thấy tình cảnh bên trong phòng khách, hắn trước tiên quét mắt nhìn Hàn Chiến gương mặt đỏ hồng đang giương kiếm, nhíu mày buồn cười, rồi lại hướng Hoàng Phủ Hạo Thiên đã nhanh chóng trượt xuống dưới gầm bàn cười lấy cười để nói: “Chuyện gì có thể làm cho hoàng thượng vui vẻ như thế?”

Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ giơ giơ tay chỉ về phía hắn, tiếp tục cười vang rung trời, một chủt ý tứ muốn dừng cũng không có.

Thấy sắc mặt Hàn Chiến càng ngày càng khó coi, tay cầm kiếm đã nổi gân xanh, có dấu hiệu như sắp bộc phát. Vì nghĩ cho mạng nhỏ của Hoàng Phủ Hạo Thiên, Hoàng Phủ Phượng Thiên liền bước lên trước, ngón tay sạch sẽ nắm lấy bàn tay cầm kiếm của Hàn Chiến, “Nếu làm dơ bẩn thư phòng Tuyết Nhi, nàng sẽ mấy ngày không thèm để ý đến ngươi.”

Cũng không phải là tính mạng hoàng đế không đáng giá bằng một cái thư phòng nho nhỏ mà là trong lòng Hàn Chiến, đem “giết Hoàng Phủ Hạo Thiên cho hả giận” cùng “khiến cho Hàn Tuyết mấy ngày sẽ không để ý tới hắn” ra so sánh, cán cân đã nghiêng về một bên, mặc dù sự thật đúng là đả thương người, nhưng hiện thực vẫn luôn thảm khốc, sát khí trong mắt Hàn Chiến tự tiên tán, hắn lạnh mặt quét mắt nhìn tay Hoàng Phủ Phượng Thiên, thấy hắn thu tay mới thu hồi trường kiếm.

Trường kiếm bảy thước trong tay Hàn Chiến thoắt một cái liền hoa lệ biến mất, nhìn bề ngoài thực không ra hắn có dấu hiệu nào như vừa mang kiếm

“Thanh trường kiếm như vậy, ngươi thu chỗ nào rồi nha?” Hoàng Phủ Phượng Thiên vây lấy Hàn Chiến, đi quanh một vòng, có chút

không tưởng tượng nổi.

Hàn Chiến ngay cả một ánh mắt cũng không chịu bố thí cho hắn, lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên gương mặt vẫn còn đang tươi cười một cái liền xoay người ra khỏi thư phòng, trở về đại sảnh.

“Uy, đừng không quan tâm người khác như vậy chứ, ngươi đem kiếm giấu chỗ nào rồi a? Dạy cho ta chút đi.” Thử nghĩ, thị vệ hoàng gia nếu cũng học được chiêu này, chỉ cần lúc kẻ địch không phòng bị liền “Ba” một cái, rút kiếm ra, như vậy sao còn phải sợ không thể đấu thắng địch thủ?

“Ngươi đừng tự làm mình mất mặt nữa, ngươi xem, trừ Tuyết Nhi ra, ai có thể cùng người nói chuyện nhiều nhiều một chút đây?” Hoàng Phủ Hạo Thiên vừa cười cười, vừa thở hổn hển theo đuôi ra ngoài.

“Quản cho tối cái mặt của ngươi, còn cười nữa, ta không ngại lại dời đến một chỗ khác rồi lột da mặt ngươi xuống đâu.” Hàn Chiến hung tợn xem Hoàng Phủ Hạo Thiên bằng một mắt

Hoàng Phủ Phượng Thiên tiến tới bên cạnh Hàn Chiến, mặc kệ hắn một thân lãnh khí, trực tiếp nhiệt tình nói nhảm: “Ngươi xem, ngươi thu kiếm ở trên người như thế, nếu Tuyết Nhi không cẩn thận đụng phải rồi bị thương là không tốt.” Binh pháp đã dạy, đánh địch chủ yếu là phải nhanh mới có thể thành công đánh thắng. Cũng không tin mang cả Tuyết Nhi ra mà vẫn không bắt hắn nói được lời nào.

Hàn Chiến mặc kệ chỉ coi một thân Hoàng Phủ Phượng Thiên như không khí, chỉ chú tâm uống trà nguôi giận.

Hoàng Phủ Hạo Thiên cười híp mắt ngồi vào phía bên kia, cũng bưng chén trà đã lạnh lên nhấp một ngụm, “Nói thật, ngươi đó, kiếm nên cất kĩ một chút, vật này một đao chém đứt cả lông tơ, nếu thời

điểm ngươi cùng Tuyết Nhi mà cái đó lại đả thương Tuyết Nhi thì phải làm sao?” Thật ra, hắn vốn cũng không muốn nói hàm súc như thế, bởi vì bất quá trước đó hắn đã kích thích Hàn Chiến một lần rồi, để tránh Hàn Chiến bị chọc mà vượt quá sức chịu đựng, không cẩn thận lấy mất cái mạng nhỏ của hắn, Hoàng Phủ Hạo Thiên vẫn là nên biết điều sửa đổi từ ngữ của mình.

Chương 43: Diện mục thực sự của Hàn Chiến 4

“Cái này không nhọc ngươi phải quan tâm vô ích.” Hàn Chiến lạnh lùng trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên một cái, rồi lại quay đầu hướng Hoàng Phủ Phượng Thiên đang nhìm chằm chằm hắn băng lãnh nhíu mày nói: “Với trí tuệ của ngươi, ta khó lòng nào mà giải thích với ngươi về kĩ xảo giấu kiếm, có nói ngươi cũng không hiểu.” Nói xong liền hất đầu không thèm để ý đến hắn nữa.

“A?” Hoàng Phủ Phượng Thiên ngây cả người, hoàn toàn không nghĩ tới một người bình thường không phun nổi hai câu như Hàn Chiến lại bỗng dưng có thể một hơi nói ra một câu dài như thế, chờ hắn trở về chỗ, mới hiểu được Hàn Chiến đang chửi mình ngu xuẩn, cơn giận nhất thời bốc lên: “Ngươi..... Ngươi dám thử lặp lại lần nữa xem?”

Hoàng Phủ Hạo Thiên vội vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Phượng Thiên, an ủi: “Không cần ngạc nhiên, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, gần đây hắn ăn được nhiều nước miếng Tuyết Nhi, miệng khó tránh khỏi có chút cay độc.”

“Ta không có thời gian cùng ngươi cười đùa, chỉ một câu, ít làm phiền Tuyết Nhi, ngươi có thể sung sướng gối cao đầu mà nằm.” Hàn Chiến có chút khó chịu không kiên nhẫn, Tuyết Nhi sợ là sắp tỉnh, trước tiên cứ đuổi hai con ruồi này đi, rẽ qua phòng bếp rồi trở về phòng, mang một ít điểm tâm ngon miệng về cùng.

Đường đường hai đấng nam nhi có địa vị bậc nhất Bích Lạc quốc này, mà nháy mắt ở trong tâm Hàn Chiến đã hóa thân thành hai con

rệp, nếu bây giờ bọn họ biết được suy nghĩ của Hàn Chiến, sợ là sẽ lập tức nhảy dựng lên cùng Hàn Chiến liều mạng.

Nghe vậy, trong lòng Hoàng Phủ Phượng Thiên chợt oanh một cái, hai mắt gian xảo quét tới quét lui trên người hai người kia, cười như không cười nói: “Nghe nói mấy ngày này trong cung có thích khách, sẽ không phải là.....”

“Cái này.....” Hoàng Phủ Hạo Thiên hơi lúng túng lau mặt, nhức đầu nhấn nhấn huyệt thái dương, sức ghen của Hàn Chiến thật khiến người ta đau đầu, giương mắt nhìn Hàn Chiến nói: “Tuyết Nhi là đầu mối cung cấp tin tức trong dân gian của hoàng triều ta, luôn có một số việc không tránh khỏi nàng sẽ biết,” thấy biểu tình Hàn Chiến cười như không cười, Hoàng Phủ Hạo Thiên lập tức bổ sung: “Bất quá ta sẽ tận lực không quấy rầy các ngươi, như vậy là được đi.”

Lấy được cam kết như mong muốn, Hàn Chiến vỗ vỗ áo bào đứng dậy đi ra ngoài, chỉ đi mà không thèm quay đầu lại nói: “Vậy tùy ngươi thôi.” Tiếng nói vừa thốt ra, người đã ra khỏi cửa sảnh.

Hoàng Phủ Phượng Thiên lấy tay áo che miệng, nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng không nói gì, trực tiếp “xích xích” cười.

Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn ý cười trên mặt hắn, có chút nhịn không được, nhíu mày trừng mắt nói: “Ngươi gần đây hình như rất nhàn rỗi?”

“Khụ, sao có thể, khụ, khụ,” Hoàng Phủ Phượng Thiên vội hắng hắng cổ họng cười nói: “Thần đệ nhận được tin thám tử hồi báo, Khánh Vương định ba tháng sau sẽ tiến hành thao lược tập trận, đệ muốn tới xem thử chút bên này Tuyết Nhi có được tin tức gì không.” Sản nghiệp Hàn Tuyết trải rộng bốn nước, cũng là một trạm thu thập tin tức rất tốt, trong dân chúng bốn nước có chuyện gió thổi cỏ lay gì,

chỉ cần hỏi Hàn Tuyết là tuyệt đối chính xác không sai.

Hoàng Phủ Hạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngươi cũng thấy đấy, sức ghen của nam nhân này lớn tới mức khiến người ta chịu không nổi.”

“Điều đó cũng khó trách, hai người này vui vẻ ở chung một chỗ cũng được mười năm rồi?” Hoàng Phủ Phượng Thiên vung ống tay áo lên mời Hoàng Phủ Hạo Thiên an tọa xong, mình mới đến bên cạnh hắn ngồi xuống, “Hiện tại hắn đã vất vả đem Tuyết Nhi ăn vào bụng, là danh chính ngôn thuận chiếm lấy đoạt được, còn có thể bỏ qua chỗ nào? Lấy cá tính lạnh lùng đơn giản của Hàn Chiến, như vậy cũng là chuyện thường tình thôi.”

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghiêm mặt, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Phượng Thiên nói: “Khánh Vương luyện binh, sao ngươi lại theo dõi?”

“Khánh Quân vẫn lấy hiền đức răn dạy đời sau, tôn chỉ một lòng không tranh đầu truyền bá giữa thế nhân kia, Thần đệ không cho là đúng.”

“Sao lại nói vậy?”

“Thay vì nói một lòng không tranh đấu, không bằng nói lúc ấy thực lực còn chưa đủ, qua nhiều năm như thế, Khánh quốc bởi vì có Khánh Vương lão luyện, hiện nay đã binh cường mã tráng, quốc khố đủ đầy, lương thảo kín kho. Thực lực như vậy, cho dù quân chủ không tranh, hạ thần cũng sẽ tranh, nước ta chỉ cách Khánh quốc một vùng đất bằng phẳng, nếu Khánh quốc muốn tranh hùng, thì Bích Lạc quốc chúng ta chính là đứng mũi chịu sào.” Nhớ lại thành nhỏ nơi biên cảnh vô dụng kia, Hoàng Phủ Phượng Thiên lại khổ não lắc đầu một cái.

“Không, Bích Lạc quốc chúng ta mặc dù ở vị trí nguy hiểm nhất, nhưng cũng là an toàn nhất, bởi vì có cái gọi là “Môi hở răng lạnh”, trừ khi bốn nước liên thủ cùng đánh Bích Lạc ta, nếu không, phe ta chắc chắn có cơ hội phản chiến, cùng lắm cũng chỉ là gặp nhau trên chiến địa mà thôi.” Bích Lạc nằm ở nơi trung tâm bốn nước, vị trí địa lí đặc thù có thể trải qua ngàn năm chưa từng thay đổi chính là bởi vì một câu bốn chữ ngắn gọn “Môi hở răng lạnh” này.

“Ý của hoàng thượng là?”

“Gửi truyền thư, phái sứ giả, cũng bốn nước kết thân.” Việc kết thân mặc dù không thể tuyệt đối ngăn chặn lòng thâu tóm của bốn nước đối với Bích Lạc, nhưng lại có thể mang đến tác dụng kiềm chế.

Chương 44: Nhớ lại

Ánh nắng ấm áp lười biếng rọi xuống người, bất quá hạ thể dính nhớp cùng dịch mùi nam tử nồng đậm không tan được trong phòng làm cho Hàn Tuyết ngủ cũng không an ổn, đỡ lấy eo lưng đau nhức tựa như bị người ta đánh, nàng mở đôi mắt phủ sương mù, xuyên qua tấm bình phong hồng mai mơ hồ thấy cửa nội thất đóng chặt, cửa sổ sát giường khẽ hé, một luồng ánh mặt trời xuyên qua, vừa vặn chiếu đúng người nàng. Trên nền đất bên giường, chút khăn tơ lụa màu trắng bị ném tán loạn, vo thành một đống, tưởng chừng, mùi vị nam tử nồng đậm kia chính là từ chỗ khăn lụa này phát tán ra.

Trong đầu Hàn Tuyết nhanh như chớp nhớ lại cả một đêm triền miên vui thích hôm qua, lệ nhan trắng nõn liền dâng lên một tầng nhiệt nóng như hỏa thiêu. Nhìn mấy tấm khăn lụa, nàng vô cùng muốn nhìn thử một chút kết tinh hạnh phúc của hai người, muốn nhìn minh chứng cho thấy Hàn Chiến đã tìm được vui vẻ trên người nàng ra sao.

Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, khiến cho thân thể không được che đậy có phần thiếu tự nhiên, nàng kéo xuống tấm vải lụa trong suốt vắt trên bình phong quấn lấy người, vải lụa có phần hơi mờ, thì ra là một tấm ngoại y mặc ngoài y phục, nhưng lúc này nhất thời không tìm được bất kì thứ quần áo gì, trên người có phủ ít đồ, nàng vẫn có cảm giác an toàn hơn, nếu không cứ trần trụi như vậy, thật khiến người ta thấy bất an.

Chống lấy mép giường, thân mình nàng ngồi xuống, nhặt lên một bọc lụa trắng, vải lụa có chút ẩm, bên trong lộ ra một vệt ướt át rõ ràng. Hàn Tuyết cẩn thận từ từ mở rộng tơ lụa, một cỗ dịch nồng bạch tinh

dịch của nam tử kéo thành một khối liền bị phô bày, mùi xạ hương đặc hữu nồng đậm xông vào mũi.

Trong đầu theo phản xạ thoáng nhớ lại một đoạn ngắn tối hôm qua...

Bắp đùi tuyết trắng nhu thuận quấn lấy hông bền chắc của Hàn Chiến, thân thể nàng phối hợp cùng động tác cắm vào tiến lên từ Hàn Chiến, huyệt đạo nho nhỏ trong nháy mắt bị nam căn tráng kiện kia nhồi vào liền căng lớn, nóng đến trong lòng cũng nổi lên khoái cảm, làm cho nàng ngâm nga thành tiếng: “Ân a.....”

“A~~” Hàn Chiến cười khẽ, dán sát lồng ngực chấn động với hai khỏa mềm mại, vừa áp mài, vừa nhấc eo cơ hồ như rút ra toàn bộ nam căn, rồi mới lại một bước nặng nề tiến về phía trước, thanh âm thân thể va chạm vang dội xen lẫn tiếng một tiếng nam căn sáp nhập thủy động thực rõ ràng, lập tức dẫn theo một tiếng rên rỉ khác từ Hàn Tuyết.

“Thích không?” Một tay Hàn Chiến đỡ lấy lưng Hàn Tuyết đang bị đặt trên giường, một tay nắm trọn nhũ hoa của nàng, thật sự có thể nói như đang ôm nàng giao hợp, mỗi một lần đều bóp chặt mông Hàn Tuyết áp sát với người, khiến cho bản thân càng vào sâu hơn, dùng lực đâm tới, làm Hàn Tuyết càng hô lớn tiếng, càng thêm mê người.

“Thích!” Hàn Tuyết kiều mị nỉ non đáp trả, thân thể bị va chạm mạnh mẽ, nàng phát ra một tiếng kinh hô cao vút: “A.. ..... Nóng.....”

“Nóng? Ha ha, nàng bình thường còn chịu được nóng hơn nữa, không phải sao?” Hàn Chiến dừng một chút, rồi lại một lần nữa rút ra, đưa vào.

Cùng với động tác va chạm mạnh mẽ là từng đợt thở dốc dày đặc của Hàn Chiến, lần lượt chiếm cứ tiểu huyệt nàng, lấp đầy thân thể

nàng. Hàn Chiến ở trên thân người đang phập phồng nhấp nhô rỉ xuống vài giọt mồ hôi lớn, vẩy lên ngực Hàn Tuyết, mỗi khi có một giọt mồ hơi rơi, môi Hàn Chiến cũng lần theo tiến sát tới, vừa liếm vừa mút, có lúc còn dùng răng khẽ cắn, mà khi Hàn Chiến chạy nước rút từ chậm rãi biến điên cuồng, lực đạo mạnh mẽ lại nặng nề cắm vào nàng, hắn sẽ hưng phấn kêu lên: “A..... A... ....” Thanh âm đó, là biểu hiện cho sự vui vẻ của hắn, hắng đang đạt được cực hạn khoái cảm từ trong thân thể nàng.

Lần đó, cuối cùng, hắn hung hăng bóp lấy mông nàng, hung hăng va chạm hoa huyệt mềm mại, một lần lại một lần, khi chất lỏng như lửa nóng kia tiến sâu vào thân thể, hắn vẫn không chịu ngừng. Mặc dù không rút cây gậy thịt ghê tởm kia khỏi người nàng, nhưng cũng có nhiều lần rút ra hơn một nửa, rồi lại mạnh bạo cắm trở lại, mỗi lần như thế, thứ bạch dịch nóng bỏng kia lại càng rót sâu hơn, nhưng vẫn có chút tràn ra khỏi huyệt đạo, lây dính lên lớp lông mao hai người.

Chương 45: Lụa mỏng nhẹ kéo sát

Tay Hàn Chiến cầm một hộp đựng thức ăn, lặng yên không tiếng động đẩy cửa phòng ra, rồi lại nhẹ nhàng linh hoạt đóng vào, rất sợ sẽ làm ra chút tiếng động, đánh thức giai nhân còn đang ngủ trong nội thất. Chẳng qua là hắn nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi, khi hắn tiến vào gian trong lại thấy được một bộ dáng dâm mỹ khiến cho người ta thiếu chút nữa muốn phun máu mũi như thế.

Hắn vốn tưởng rằng tiểu giai nhân còn say mộng đẹp, nhưng lúc này lại đang ngồi sụp xuống nền đất bên giường, xuyên thấu qua bình phong vải lụa mỏng manh trước giường, hắn có thể thấy rõ một thân băng cơ ngọc phu cơ hồ chỉ được một tấm sa trong suốt mỏng tang che giấu. Hàn Tuyết ngồi lên hai chân, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa thoa son, đỏ ửng xinh đẹp, trên cổ trắng nõn còn in lại dấu vết cuồng hoan của hắn đêm qua, sa mỏng trong suốt dính trên người nàng như lớp da thứ hai, tuyết phong cao vút khẽ động sa mỏng, hai điểm đỏ hồng lộ ra, qua lớp sa như lấp lánh sáng bóng, vẫy gọi hắn tới nhấm nháp, một lực hấp dẫn mê người khiến hắn không tự chủ được nuốt nước miếng. Hàn Tuyết co chân, che lại thung lũng có thể khiến hắn dục tiên dục tử kia, làm cho hắn hơi có chút bất mãn bĩu bĩu môi, chẳng qua là khi hắn nhìn thấy rõ thứ nàng đang cầm trong tay, đôi mắt vẫn luôn lạnh như băng không chút biểu hiện lại tựa ngọn lửa lóe sáng giữa trời đêm.

Cúi đầu nhìn hộp đựng thức ăn trong tay, Hàn Chiến ko chút tiếng động để nó dưới đất, liếm môi đói khát, hắn giống như con sói xám to lớn đang săn mồi, lặng lẽ di chuyển tới sau lưng người yêu đang xuất thần.

Hàn Tuyết than nhẹ một tiếng, đem đoạn chiến tích bạch sắc đêm qua ném gọn về trên đất, tâm tình rạo rực, dính ngấy làm cho mặt nàng dâng lên một hồi nhiệt năng. Chỉ nhìn những thứ này, ngay lập tức khát vọng nam tử cao lớn đó ở bên, thật là, bị Hàn Chiến ôm nhiều, thành ra hiện tại ngay cả nàng cũng biến sắc.

Đột nhiên ngang hông căng cứng, nàng không hề đề phòng, bị kéo vào trong lồng ngực cường tráng.

“A!-----”

“Bị dọa sợ?” Lồng ngực phía sau chấn động khiến Hàn Tuyết đồng thời thở nhẹ một hơi, hung hăng đánh xuống cánh tay vòng bên hông.

“Đang mải nghĩ cái gì?” Hàn Chiến chớp mắt, từ đầu vai Hàn Tuyết ngắm xuống: cặp tuyết nhũ cao vút, eo thon nhỏ, bụng bằng phẳng, rồi đến lớp cỏ đen rậm rạp nơi thâm cốc sâu kín. Thật đẹp, có lẽ sau này mỗi khi hai người đóng kín cửa nên để cho Hàn Tuyết mặc như vậy.

Mặt Hàn Tuyết ửng hồng, vội che giấu nói: “Không có, không có gì.” Nói xong liền giãy dụa muốn đứng dậy.

“A-----”

“Sao vậy?” Hàn Chiến buồn cười nhìn Hàn Tuyết khẩn trương kéo sát sa mỏng trên người. Thật giống như bộ quần áo mới của Quốc vương, loại sa mỏng này có muốn kéo sát che đậy cũng không được, hiệu quả hoàn toàn tương tự.

“Chàng, trước tiên chàng cứ buông ta ra, xoay người sang chỗ

khác.” Đáng chết, nàng quên mất trên người chỉ mang một mảnh sa mỏng, mặc hay không mặc cũng chẳng có gì khác nhau, vạn nhất thú tính Hàn Chiến đại phát, hôm nay nàng cũng lại không cần ra khỏi phòng rồi.

“Xoay người sang chỗ khác? Tại sao? Trên người nàng còn chỗ nào ta chưa từng thấy qua ư?” Hàn Chiến cố ý dán lấy lỗ tai nàng thổi khí, tâm tình vui vẻ nhìn lỗ tai nhỏ bé trước mắt như nhuộm màu, từ từ chuyển hồng chuyển tím, lại còn giống như có thể cảm thụ đến từng trận nhiệt khí. Bàn tay liền lúc không thể chế trụ leo lên một bên tuyết phong, chậm rãi khẽ xoa nắn. “Nàng mặc như vậy trông cực kì xinh đẹp.”

“Chàng, chàng -----” Hàn Tuyết trong bụng vừa xấu hổ vừa lúng túng, lại cứng họng nói không nên lời.

“Rất tốt,” Hàn Chiến hài lòng cười một tiếng, ôm lấy hông Hàn Tuyết, bế nàng từ trên đất lên nói: “Nàng đã lớn như vậy còn không biết tự chiếu cố mình, chỉ khoác một tấm sa y mà ngồi trên đất, nếu không may cảm lạnh thì sao? A?” Vừa nói vừa ôm Hàn Tuyết vòng qua bình phong, thuận tay xách theo hộp đựng đồ ăn trên đất đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Hàn Tuyết sững sờ chớp chớp mắt, có chút không phản ứng kịp, là do mị lực của nàng giảm bớt rồi ư? Tại sao nàng ăn mặc như vậy rồi mà thú tính Hàn Chiến cũng không đại phát?

Chương 46: Khẩu Chiên trong phòng khẩu chiến

Hàn Chiến tự tay lấy ra một bàn thức ăn giàu sắc, hương, vị, thật ngon lành nhưng tất cả đều là đĩa nhỏ nhìn tuy nhiều lượng lại chả bao nhiêu. Hắn cơ hồ đem toàn bộ người yêu bé nhỏ ngồi trên chân mình, nhấc đũa gắp mĩ vị đồ ăn đưa tới khoé miệng của Hàn Tuyết, nhìn nàng nàng chỉ biết ngây ngốc há miệng ăn thức ăn buồn cười

- Mặc dù ta "đói " bụng lắm nhưng cũng không tính "ăn" nàng lúc đang đói bụng đâu vì bây giờ cũng quá trưa rồi

Bị nói trúng tâm sự Hàn Tuyết mặt ửng hồng lên, có chút không tự tại uốn éo người.

- Khụ!

Hàn Chiến cứng đờ thân thể, vội ôm sát cơ thể mềm mại không an phận trong ngực

- Đừng động.

Thấy Hàn Tuyết nhìn hắn khó hiểu, Hàn Chiến cười cười tà mị, ôm thân thể Hàn Tuyết nhích lại gần phần bắp đùi nơi tiểu huynh đệ của hắn đang bốc lên nhiệt khí hừng hực, đối với nàng trông mong chờ đợi.

- Nha, Đại Sắc Lang!

Hàn Tuyết thẹn thùng đỏ bừng cả khuôn mặt, giơ tay hướng trên

người Hàn Chiến động thủ.

Hàn Chiến đối với trên người hoa quyền làm như không thấy, cử động của nàng khiến thâm tâm hắn dấy lên cỗ hạnh phúc,thấp giọng cười nhẹ:

- Trời đất chứng giám, ta chính chỉ đối với nàng mới dậy sắc tâm

Hàn Tuyết trong lòng ngọt ngào lại chỉ giả bộ làm mặt đông cứng, nghiêng đầu không để ý tới hắn, thế nhưng nụ cười trong lại không che giấu được.

Hàn Chiến ôn nhu cười một tiếng, một tay ôm chặt lấy Hàn Tuyết, bàn tay đặt lên bụng của nàng đem chân khí hóa thành dòng nhỏ từ từ truyền vào trong cơ thể nàng để ngừa nàng nhiễm lạnh. Vì mình hạnh phúc ngắm nhìn cùng suy nghĩ, hắn tình nguyện hy sinh chút nội lực cũng không muốn cho Hàn Tuyết mặc quần áo. Nhấc đũa tiếp tục vừa cho Hàn Tuyết ăn, vừa nói:

- Hoàng Phủ Hạo Thiên tới, Phượng Thiên cũng ở đây, khi ta trở về, bọn họ vẫn còn ở khách sảnh.

- Có nói có chuyện gì sao?

-Đến để hỏi tội đó mà, nhưng có tin tức Khánh quốc gần đây có chút manh động, đang điều động một số binh mã, có thể nói đang có âm mưu gì đó.”

Hàn Tuyết mày suy nghĩ

“Có nghe bên ấy tuyên bố gì không?”

"Lễ mừng thọ Khánh Vương 50 tuổi, tập thao dược: tập trận luyện,

quyết định tháng ba sau."

Hàn Chiến vừa nói tay cũng không ngừng đút Hàn Tuyết một hớp, mới tiếp tục nói:

"Bắc Băng ngược lại không có động tĩnh, nội chính của Kim Sa loạn thành một đoàn, mấy vị Vương gia cùng không có chút gì vui vẻ, ngược lại Long Dược có động tác tương tự, chẳng qua là không trực tiếp như thế, cựu thần trong triều phản đối nhiều, Long Dược vương không dám manh động."

"Hoàng đế ca ca là vì chuyện này nên mới tới. Bây giờ nhìn lại, Bắc Băng đế đối với Ngưng Hương công chúa ngược thật có tình, nếu không phải tam quốc đồng thời tặng mỹ nhân tới đây, hắn cũng không nỡ đem muội muội yêu mến đưa đến nơi này, ngược lại có lợi cho hoàng đế ca ca rồi."

Đối với hoa tâm của hoàng đế ca ca, Hàn Tuyết có chút không đồng ý bĩu môi, nhưng cũng không thể trách được, ai bảo hắn là hoàng đế chứ, làm hoàng đế không mà thật lòng ngược lại rất tốt, nếu là có thật lòng, lại không thể độc thủ một người ngược lại sẽ rất thống khổ.

"Cũng thật không tự nhiên, Ngưng Hương công chúa từ trong thai dẫn theo hàn chứng ra ngoài, Bắc Băng lại không thích hợp nàng cuộc sống ngược lại Bích Lạc thành tựu hữu ích cho nàng tĩnh dưỡng."

Hàn Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Nếu muốn công chiếm Bích Lạc, trừ phi Tứ Quốc cùng chung xuất binh, nhưng hiện tại xem ra Kim Sa quốc tự vệ còn không kịp, Bắc Băng có thể phải trở thành bạn bè của phe ta, vậy cũng chỉ Dư Khánh quốc cùng Long Dược rồi."

"Bảo Hoàng Phủ Hạo Thiên nâng tước phẩm Ngưng Hương công chúa từ mỹ nhân lên đến Quý Phi, và phái Hoàng Phủ Cảnh Thiên đi một chuyến Bắc Băng, vậy chuyện Bắc Băng quốc cũng không cần lo lắng nữa."

Ân uy tịnh thi, từ xưa đã là thuật trị nước hiệu quả nhất của đế vương. Bất quá tranh đấu chốn hậu cung như Tu La chiến địa không thấy máu, cũng không biết mỹ nhân bệnh tật này có thể ngồi yên ngôi vị này được hay không

Hàn Tuyết như nhận thấy được Hàn Chiến cau mày nói tiếp

"Nhận được vinh hạnh đặc biệt không phải là phúc mà là họa."

Hàn Chiến bất cần nhún vai,

"Vào được đến đây liền phải là người có bản lãnh, nếu không cũng chỉ là dê vào miệng cọp mà thôi."

Chuyện sống chết của người khác cùng hắn có quan hệ gì đâu?

"Tất nhiên muốn quan hệ hữu nghị, chúng ta cũng không thể mất thành ý, chàng nhớ điều 100 ám vệ đi thủ hộ nàng Tây Thi bệnh tật đó đi nhé, chuẩn bị người thủ hộ cả mấy phương diện diện, thuốc, ăn uống, trông chừng, và bảo vệ, nhưng ta vẫn nên viết một lá thư bảo Cảnh Thiên ca ca mang đi, nếu Bắc Băng đế thật lòng thương muội muội của mình, sẽ nhớ lấy phần nợ ân tình này của ta, sau này, sau này Bích Lạc quốc có Bắc Băng quốc dựa lưng như vậy cũng tốt."

Ám vệ tốt như vậy tự tay phái đi mặc dù có chút đau lòng, bất quá so lợi ích đổi lấy được thì cũng không phải là giao thương thua thiệt

Cung đấu đơn giản gồm hại loại là minh giết (giết trực tiếp) và ám

sát. Nếu muốn ở hậu cung thủ hộ một người, trừ việc dựa lưng vào cây đại thụ quyền lực bên ngoài, trang bị thêm người tốt bên mình ắt không thể thiếu. Thầy thuốc y thuật cao minh phòng độc phòng bệnh, hộ vệ võ công cao cường để phòng thích khách tiểu nhân, thời khắc nguy hiểm còn có thể bảo vệ lấy mình chạy trối chết, cao thủ có tài nấu nướng có thể đem ngươi nuôi trắng trẻo mập mạp, người hầu tỉ mỉ cơ trí để bảo vệ ngươi ở hậu cung chu đáo. Trang bị chu đáo như vậy thậm chí đế vương cũng không thể có huống chi một nàng công chúa bệnh tật bị gả đi xa. Như vậy còn không đủ khiến Bắc Băng đế cảm động khóc lóc nức nở a.

" Thực lực của Khánh quốc không thể coi thường, nàng định tính toán sao đây?"

Đem bánh quế hoa cao mà Hàn Tuyết thích ăn nhất bưng đến trước mặt nàng, quả nhiên nàng hai mắt sáng lên, ăn lấy ăn để.

"So với Khánh quốc, ta vẫn là ghét Long Dược vương phách lối lão đầu kia."

Vừa nhớ tới lúc ấu thơ gặp lão đầu kia Hàn Tuyết trở nên tức giận đến đáng sợ.

"Hoặc giả như có thể thương lượng cùng Khánh quốc, Long Dược quốc vẫn là sự lựa chọn tốt hơn"

Hàn Tuyết nghiêm túc suy tính đề nghị khả thi này.

Hàn Chiến nghe vậy nhíu mày, buồn cười cù cù mặt của nàng:

"Còn nói người ta sứ thần Long Dược phách lối, luận về phách lối ai có thể hơn được nàng Hộ quốc công chúa? Mở miệng ra là đòi chia cắt quốc thổ của người ta, nếu để cho Long Dược đế biết, chỉ sợ là

muốn hộc máu bỏ mình."

Hàn Tuyết trả lời bằng cách nhìn Hàn Chiến cau mũi một cái, giả làm mặt quỷ, tiếp tục hưởng dụng hương vị ngọt ngào của món điểm tâm ngọt. Nuốt xuống miếng hoa cao trong miệng, Hàn Tuyết đẩy cái mâm trước mặt ra xoay người ôm cổ Hàn Chiến

"Khánh Vương thọ đản, các quốc gia cũng phải phái người đến chúc, nếu không phải chúng ta thì ai đi đây?"

Hàn Chiến có chút nhức đầu xoa bóp trán,

"Hoàng Phủ Gia có bốn nhi tử, nàng chẳng qua chỉ là nghĩa nữ."

Ngụ ý là: nàng một công chúa có phúc an nhàn không hưởng, tự tìm phiền toái cho mình làm gì?

"Đừng như vậy nha, mấy vị ca ca cũng bận rộn quốc sự, ta lại còn dư dả thời gian vật lộn với chàng cả ngày, lúc này chúng ta ra thêm chút sức có sao."

Hàn Tuyết nương vào trong ngực Hàn Chiến vặn vẹo thân mình làm nũng.

Bắp đùi mềm mại trắng noãn khẽ cọ đụng lấy cây gậy đứng thẳng bất động đã lâu, trận trận tê dại làm cho Hàn Chiến than nhẹ một tiếng, có lực cánh tay căng thẳng, đang ở trên bụng Hàn Tuyết lúc này đã đem bàn tay xuống phía dưới dò vào u cốc cỏ đen che giấu,một bàn tay khác đặt lên một bên kiều nhũ, cúi đầu cách mảnh sa mỏng đem đầu vú ngậm vào trong miệng.

Đầu lưỡi bên ngoài sa mỏng vì chuyển động ma sát lấy đầu vú. Cảm xúc tê nhức truyền tới khiến Hàn Tuyết không khỏi hít một hơi, tự

nuốt lấy tiếng rên trong miệng nàng.

"Hàn Chiến....."

Thanh âm kiều mị phát ra làm cho Hàn Tuyết quả muốn tát mình một cái, đây không phải đổ dầu vào lửa sao? Nàng vội dùng cả tay chân, đẩy cái đầu đang dán lên ngực nàng không rời.

"Các ca ca đi khó tránh khỏi sẽ làm trong lòng Long Dược cảnh giác, không bằng để ta đi, có được hay không vậy?"

Hàn Chiến bất đắc dĩ liếm lấy khóe miệng ngẩng đầu lên, nhắm mắt hít sâu vài lần mới miễn cưỡng đè xuống bộc phát dục hỏa, trừng mắt nhìn Hàn Tuyết tức giận nói:

"Nếu thật Long Dược quốc bị phân ra, Bích Lạc cùng Khánh quốc sẽ trở thành lưỡng hổ độc đại, Bích Lạc Bắc dựa vào Bắc Băng, Khánh sẽ cần phải dụ Kim Sa tới liên minh, không phải nàng từ nay về sau sẽ càng việc lớn việc nhỏ nhiều thêm sao?"

Nhìn vẻ trong trẻo lạnh lùng trong mắt Hàn Chiến, ánh lửa chớp động, Hàn Tuyết thận trọng nịnh nọt mà nói:

"Chàng đừng luôn nghĩ mọi chuện xấu như thế chứ, nước ta cùng Khánh tiếp nhưỡng (đất) tự lão tổ tông kia sẽ xây dựng phòng tuyến, sẽ không thể ngay lập tức động binh. Nếu thật động thủ, chúng ta liền có thời gian đi tu bổ, đến lúc đó, hai nước chiến khởi, Khánh quốc cũng không tiện trông nom chúng ta xây công sự chuyện. Còn về Kim Sa, tháng tám Kim Sa quốc tổ chức tế nữ thần, là một cơ hội tốt cho Phượng Thiên ca ca đi trước đi cùng mấy vị Vương gia có binh lực mạnh nhất kết minh, chúng ta tam quản kỳ hạ, đợi bị phân cắt xong Long Dược, chờ Khánh Vương phát giác lúc, lúc ấy ván đã đóng thuyền, hai bên đều phải tự kiềm chế, Bích Lạc ta có thể tự bảo vệ

an bình trăm năm."

"Nàng thực ra đã sớm tính toán hết rồi!"

Hàn Chiến không khỏi bực mình, tự trách không hiểu được vì sao người yêu bé nhỏ lại tự rước phiền hà vào người

" Nàng làm chuyện này có phải vì trăm năm sống an nhàn hạnh phúc sau này không?"

"Qua trăm năm đó chính là chuyện của con cháu, trăm năm sau khi ta và chàng phần mộ cỏ mọc đã cao cũng sợ đám con cháu lúc bất bất an an lôi ra chửi." Hàn Tuyết vội khoát tay giải thích.

Hàn Chiến vỗ trán than nhẹ, tự biết mình nói không nổi Hàn Tuyết, Hàn Chiến quay đầu không nói, giơ tay lên tự lấy từ trong hộp thức ăn ra một cái bình nhỏ, mở nắp bưng đến trước mặt Hàn Tuyết.

"Uống nó xong cái gì cũng tuỳ nàng"

"Cái gì đây"

Hàn Tuyết cảnh giác trừng mắt nhìn chất lòng màu nâu đen trong bình

"Bổ thân đấy."

Thấy Hàn Tuyết không tin trừng mắt nhìn hắn, Hàn Chiến kéo nhẹ khóe miệng, dụ dỗ nói: "Ngoan, không đắng đâu"

"Lừa gạt như vậy quỷ cũng không tin. Đen thành như vậy, còn nói không đắng .Vừa nhìn cũng biết khẳng định rất khó uống. Thân thể ta rất khỏe mạnh, không cần bổ."

Hàn Tuyết vẻ mặt kiên quyết muôn phần chán ghét đẩy ra.

"Tuyết Nhi....."

Hàn Chiến mềm lời nhẹ dụ dỗ, hắn tinh lực tràn đầy, chuyện phòng the khó tránh khỏi có lúc không thể tiết chế, Hàn Tuyết từ nhỏ dễ ốm, hắn rất sợ nàng sẽ không chịu nổi, mới phí tâm cầu xin như thế, vậy mà cũng không thắng được tính tình trẻ con của nàng

Bình dược bốc khói trắng nghi ngút từ từ mất nhiệt, vẻ mặt ôn nhu của Hàn Chiến cũng càng ngày càng đen lại. Hàn Tuyết quật khởi cứng mềm đều không ăn. Hàn Chiến dụ dỗ đến cuối cùng đã kiên nhẫn mất hết, hắn đem bình sứ đặt trên bàn

"Nàng tính không uống phải không?"

Uống? Không giải thích được ép nàng uống thuốc đã không tính,lại còn dám hung nàng,

"Không uống, không uống, nhất định không uống!"

Hàn Tuyết tức giận trừng mắt nhìn hắn, so ánh mắt lớn a? Nàng thất bại trước hắn được sao?

Hàn Chiến sắc mặt lạnh tanh, hai tay ôm Hàn Tuyết trong ngực trừng mắt quật cường, mắt đen sâu thăm thẳm làm cho người ta không nhìn ra một tia tâm tình.

"Thật không uống?"

"Không uống!"

"Cũng được, "

Vừa nghe Hàn Chiến mở miệng, Hàn Tuyết còn chưa kịp đắc ý, liền nghe hắn nói như tự nhủ:

"Trong sách thuốc nói nam tử tinh nguyên (tinh dịch) thật ra cũng là một thứ rất bổ, xem ra vì thân thể của nàng chúng ta còn cần làm nhiều thêm mấy lần so với trước mới được."

Nói xong liền đi vén sa mỏng trên người Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết được trong đầu một đoàn hắc tuyến, cho đến khi sa mỏng trên người nàng dàn dần bị thoát hết, lão đại kia một thân trần trụi hết dán lên người nàng mới phản ứng được, vội vàng dùng tay đẩy ra Hàn Chiến đang chu mỏ muốn hôn mặt của nàng ra, nhìn gương mặt tuấn tú dưới đôi tay nàng biến dị hình, nếu không phải tình huống bây giờ khẩn cấp, nàng sợ mình sẽ cười phá lên mất, bất quá bây giờ thật sự là không có thời gian.

" Chàng chỉ biết xem những thứ đó thôi hả?"

Tiểu tử này sao lại biết nhiều như vậy. Lần trước là thủ pháp tránh thai chốn phòng the, bây giờ là thái dương bổ âm sao? Bình thường nhìn có tiếng cũng có miếng đấy, lại như vậy suốt này đọc loại sách này? Chẳng lẽ đây chính là siêu cấp chịu khó nam nhân trong truyền thuyết?

Chương 47

Thấy Hàn Tuyết đưa đẩy hăng say như thế, Hàn Chiến nhất quyết xoay người nàng lại, làm cho nàng giang rộng hai đùi, đưa lưng về phía mình mà ngồi, hai tay phân công, ôm chặt nàng tựa vào lồng ngực cũng đồng thời khiến nàng không có biện pháp giãy giụa. Một tay áp trước ngực nàng, một tay lướt qua vùng cỏ đen, đại chưởng âm thầm lần mò vào u cốc khẽ động, miệng vẫn không quên đáp lời nàng: “Tìm được trong phòng sách của nàng a.”

“Không cần ----- ân.....” Nhẹ cắn môi lưỡi đỏ mọng, Hàn Tuyết nuốt xuống tiếng rên khẽ thiếu chút nữa bật thốt lên, vội vàng ngăn chặn ngón tay đang trêu đùa trong cơ thể, trên mặt đã nóng bừng một mảnh, thân thể hai người dán chặt khiến cho nàng cảm nhận rõ ràng đỉnh nhiệt thiết phía sau mông, vật kia tựa như đang nảy nảy lên, mà giữa hai chân nàng vốn đã ươn ướt, hiện tại lại càng thêm cỏ dại lan tràn rồi.

Bị sóng hồng lật đổ có thể khiến cho cả người vui thích, nhưng nếu là đụng phải vật không biết đến hai chữ “Thỏa mãn” là gì của nam nhân kia thì thật làm cho người ta không chịu nổi. Đồng tử Hàn Tuyết bị sắc dục che kín chợt lóe linh quang, vội vàng lắc đầu kêu lên: “Ta uống, ta uống là được chứ gì?” Nữ tử trưởng thành phải biết co được dãn được, núi xanh vẫn còn đó, lo gì thiếu củi đốt. Xú nam nhân! Chàng cứ chờ đó.

Khóe môi Hàn Chiến nhếch lên, dán lên cổ Hàn Tuyết thanh âm khàn khàn dụ dỗ: “ Không uống cũng không có việc gì, kì thực, nàng có uống ta vẫn làm vậy.”

Hừ, đã chiếm được tiện nghi còn ra vẻ! Hàn Tuyết hung hăng lườm hắn, dùng sức rút ngón tay đang cắm trong thân thể: “Buông tay ra..., người ta muốn uống thuốc.”

“Aiz.....” Nhìn ngón tay còn mang theo dịch ướt cùng nhiệt độ cơ thể Hàn Tuyết, Hàn Chiến tràn ngập luyến tiếc thở dài, bàn tay một phen ôm lấy ngực Hàn Tuyết, chén sứ trên bàn liền xoẹt qua bay đến trong tay, đưa tới trước mặt Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết đang liều mạng hít sâu chuẩn bị uống thang dược nên không phát hiện ra ở sau lưng, Hàn Chiến thu tay từ giữa hai đùi nàng về liền lặng yên không một tiếng động tự cởi bỏ đai lưng.

Nặng nề nuốt một ngụm dược, Hàn Tuyết liếm liếm khóe môi, “Hmm?” Ngay lập tức, mặt mày liền hớn hở, “Cũng không đắng lắm.” Nàng sợ nhất là uống đắng.

“Biết nàng sợ đắng, ta cố ý bảo Hàn Kỳ chế chén thuốc không đắng này, nhưng nha đầu nàng lại không hiểu cho tâm ý tốt của người ta.” Nói xong liền cắn cổ nàng mấy cái, trong lòng gấp đến toát mồ hôi, nha đầu này sao còn không mau uống cho xong đi, thật là muốn lập tức cắm vào trong thân thể ấm áp kia, tiểu huynh đệ của hắn đã nhanh chóng căng trướng khó chịu.

“Thật sao, thật sao, là ta trách lầm chàng, ngoan a!” Hàn Tuyết cũng không quay lại, chỉ trở tay vỗ vỗ đỉnh đầu dán sau lưng, xem như trấn an hắn. Nói xong liền bắt lấy tay Hàn Chiến, bưng chén sứ uống từng chút từng chút một. Hoàn toàn không phát hiện người phía sau lưng đang kiềm chế hô hấp của mình, y phục trên người hắn cũng đã không sai biệt lắm bị cởi xuống gần hết.

“Hô -----, uống xong thật no bụng nha.” Hàn Tuyết đẩy tay Hàn Chiến, thở phào một hơi, vỗ vỗ bụng nhỏ có điểm nhô ra, vẫn hoàn toàn

không ý thức được, lúc này mình cơ hồ đã lộ ra trọn vẹn, càng không biết động tác có phần vô ý thức của mình mang lại cho người phía sau xúc cảm đánh thẳng vào thị giác như thế nào.

“Ăn no liền đứng lên vận động, có lợi cho tiêu hóa.” Sói xám lớn chực mở miệng rộng, chờ con cừu nhỏ nghe lời tự dâng mình lên làm mỹ thực.

Hàn Tuyết gật đầu một cái, vừa định trượt từ trên đùi Hàn Chiến xuống, lại không nghĩ bị Hàn Chiến một tay xách lên, nàng cúi đầu, vừa hay thấy rõ người phía sau đứngdậy, quần liền rơi xuống.

“Hàn, Chiến!” Tràng rống của sư tử Hà Đông kết thúc trong một tiếng kêu sợ hãi. “Nha-----”

“Ô -----, chết ngạt ta.” Hàn Chiến thoải mái vùi đầu vào hõm cổ Hàn Tuyết thở phào nhẹ nhõm, hai tay dùng sức đem Hàn Tuyết nhấc lên cố định trên thân mình, từ phía sau Hàn Tuyết tiến vào, hoa huyệt tựa như càng hấp càng chặt. Tiểu huynh đệ của hắn đang vui sướng ở trong cơ thể Tuyết Nhi nảy lên, thoải mái tới mức khiến hắn động cũng không muốn động.

Hít sâu! Sâu hơn nữa! Tay Hàn Tuyết nắm chặt thành đấm, tận lực kiềm chế nỗi xúc động muốn bóp chết nam nhân phía sau lưng, nghiến răng nghiến lợi thì thầm từng chữ: “Hàn, Chiến, chàng, chết, chắc, rồi.”

“Tức giận?” Hàn Tuyết dán lấy một bên tay Hàn Tuyết thấp giọng khẽ hỏi, khóe mắt liếc thấy mu bàn tay nàng đang ra sức nắm chặt, kinh hãi tim đập chậm một nhịp. Xem ra là tức giận không nhỏ, tay ngọc cũng đã nổi đầy gân xanh.

“Không có,” Hàn Tuyết nhẹ nhàng cười lạnh, nhưng vẫn là thấp

giọng thì thào: “Chỉ muốn bóp chết chàng mà thôi.”

Hư -----, muốn bóp chết hắn, thế này còn không phải tức giận?

“Ai kêu nàng mê người như vậy, không mặc quần áo qua lại trước mặt ta, ta thì nhịn được nhưng tiểu huynh đệ của ta không nhịn được a.” Là người ai cũng biết, nam nhân là động vật giàu cảm xúc, không chịu được dẫn dụ, đặc biệt là loại hấp dẫn đến từ nữ nhân mà mình yêu thương này.

Hàn Tuyết chợt cảm thấy đốm lửa cháy lan ra đồng cỏ lại càng bốc lên cao, dùng sức giãy giụa thân mình, muốn khối thịt ghê tởm kia rút khỏi cơ thể, “Chàng còn lí sự?”

“A -----, trời đất -----, a -----, đừng động -----, nhẹ một chút -----., a -----” Hàn Chiến bị Hàn Tuyết chen gắp khiến hai chân cũng mềm nhũn, ôm Hàn Tuyết cùng ngã ngồi ra ghế phía sau.

“A.....” Hàn Tuyết không ngờ tới giãy giụa của mình lại khiến cho chính mình no một bụng căm tức, không thể đem đại nhục bổng cắm trong thân thể đẩy ra được mấy, ngược lại lúc ngồi xuống bị Hàn Chiến dùng lực phản công tiến vào sâu hơn, va chạm khiến nàng suýt nữa một hơi không chịu nổi mà ngất đi, cúi đầu liền thấy rõ một phần thô thô nhô ra rõ ràng trên bụng, lấy tay sờ lên có thể cảm nhận được cứng rắn như sắt kia, thực khó tưởng tượng huyệt đạo nho nhỏ của mình lại có thể tiếp nhận vật lớn như vậy.

Thấy Hàn Chiến không động nữa, Hàn Tuyết mới dựa lưng vào lồng ngực hắn thở hổn hển, cũng đồng thời nhẹ nhàng vuốt ve chỗ nhô lên trên bụng.

“Đau sao?” Nhìn vết thô bình thản lộ rõ trên bụng Hàn Tuyết, Hàn Chiến trong lòng vừa kiêu ngạo, cũng vừa không nhịn được lo lắng,

bàn tay đặt lên tay Hàn Tuyết đang khẽ vuốt bụng. Hắn còn chưa quên, vật này của hắn kích thước có phần kinh người, với lại phàm là cơ thể ở tư thế ngồi, vẫn luôn khiến cho nàng có cảm giác căng trướng khó chịu.

Thấy Hàn Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, hắn mới khẽ thở ra một hơi, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nàng, “Lần sau cũng đừng động như thế, huynh đệ của ta đây nếu là bị nàng bẻ gãy, sau này nàng sẽ không được hưởng thụ yêu thương của ta.”

Hàn Tuyết ngửa đầu trợn trắng mắt, “Chàng đừng có nói cho ta, chẳng lẽ chàng đây không phải là đang hưởng thụ? Thật không thoải mái?” Rõ ràng là hưởng thụ gần chết, còn hại thảm nàng, Hàn Tuyết bĩu môi, vẫn chuyên chú nhẹ nhàng xoa xoa bụng, cảm giác từng nhịp đập của côn thịt trong cơ thể, nếu Hàn Chiến không nghĩ tiến thêm một bước, tức giận của nàng cũng liền giảm bớt, chẳng qua là món nợ này, nàng sẽ nhớ kỹ.

“Thoải mái, nhưng hưởng thụ không được, bây giờ nàng vừa mới ăn no, cũng không thể vận động kịch liệt được.” Đối với nàng, hắn không muốn gây ra chỉ một chút tổn thương, mặc dù mình đang khó nhịn, toàn thân đau đớn, cũng không thể bởi một cỗ thú tính của hắn mà khiến cho thân thể nàng khó chịu về sau.

“Đã biết rõ còn làm như vậy?” Hàn Tuyết giơ một ngón tay, nhấn vết nhô ra trên bụng.

“-----!” Nha đầu này rõ ràng là đang trả thù. “Nàng phải biết, ta đối với thân thể nàng không có sức chống cự, nếu không phải không nhịn được muốn mau bạo phát, cũng sẽ không đối với nàng vội vàng như thế.” Thật ra thì hắn muốn nhất chính là ngay lập tức dùng sức đoạt lấy nàng, bất quá bây giơ thực đúng lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể trước hết cứ ngậm trong miệng, chờ khi đến lúc mới chầm chậm gặm cắn,

ăn vào bụng.

Hàn Tuyết trong mắt thanh lệ tinh quang chợt lóe, khóe miệng từ từ nhếch lên. Thật là sơn thủy lần lượt lưu chuyển, nữ tử báo thù không bao giờ là muộn. Trong tích tắc, mặt mày xinh đẹp trong suốt liền nổi mị sắc, giai nhân thanh tú đảo mắt đã thành tuyệt thế yêu cơ.

Hàn Tuyết thừa dịp Hàn Chiến không chuẩn bị, đẩy tay hắn vụt đứng lên, côn thịt tráng kiện trượt ra từ huyệt nhỏ, kéo theo một tơ dịch trong suốt.

“Tuyết Nhi.....” Lúc Hàn Chiến phản ứng kịp thì Hàn Tuyết đã quay người sang.

Nhìn chằm chằm mắt Hàn Chiến, Hàn Tuyết mị hoặc cười, tựa như nữ vương cao ngạo, đem hai tay tự mơn trớn cơ thể của mình, một tay giữ lấy một bên nhũ hoa, một tay chậm rãi trượt đi xuống, xuyên qua giữa hai đùi tuyết trắng. Hàn Chiến ngay lập tức liền không chế trụ nổi mắt mình nữa, theo sát cánh tay nhỏ bé nõn nà như không xương, lướt qua bụng quang khiết, từ từ đến gần phiến cỏ đen kia. Nhìn nàng đầu hơi cúi xuống, nửa quỳ giữa hai chân mình, Hàn Chiến nhất thời chỉ cảm thấy cổ họng phi thường khô rát, vội vàng nuốt nước miếng mấy cái.

“Sao vậy? Chàng trông như rất khẩn trương?” Dán lên lỗ tai Hàn Chiến thở khẽ nói, nghe được hô hấp của hắn đột nhiên không yên, thấy Hàn Chiến khẩn trương không dám ngẩng đầu nhìn nàng, hai tay nắm chặt thành ghế, Hàn Tuyết đắc ý cười tà một tiếng. Tay nhỏ bé mềm mại không xương phủ lấy cánh tay cứng nhắc tựa sắt thép, Hàn Tuyết cố ý nhìn Hàn Chiến chăm chú, chậm rãi nhấc chân, vòng qua một bên bắp đùi Hàn Chiến, rồi lại nâng một chân khác, vòng qua bên còn lại. Thân thể từ từ ngồi xuống, cơ hồ như muốn đụng tới đại nhục bổng ướt nhẹp dính đầy ái dịch kia.

“Tuyết Nhi -----, nàng là đang đùa với lửa đấy.” Hàn Chiến liều mạng đè nén ý nghĩ xúc động muốn áp đảo người trước mặt, cố gắng tự nhủ thầm, chờ một chút ----- Tuyết Nhi cần chút thời gian tiêu thực. Lồng ngực kịch liệt phập phồng, Hàn Chiến nặng nề thở dốc, ánh mắt không có cách nào dời khỏi nụ hoa nho nhỏ đung đưa trước mặt.

Cố ý đứng thẳng người, đem một bên nhũ hoa đưa đến bên miệng Hàn Chiến, như cố tình lại như vô tình cọ qua môi hắn, lúc hắn mở miệng hoặc duỗi lưỡi muốn liếm lại dời đi. “Thích ngực ta sao?”

Hàn Chiến khó khăn nuốt một ngụm nước miếng hồi đáp, lưỡi liếm lấy môi, mắt như rực lửa.

Hai tay Hàn Tuyết vuốt ve lồng ngực cứng rắn của hắn, thì thầm nói: “Ta cũng thích nha, chàng không biết đâu, mỗi khi chàng dùng sức hấp đều giống như hút ra cả linh hồn của ta.” Thân người hạ thấp nằm rạp xuống, lưỡi cố ý liếm liếm vành tai Hàn Chiến, “Mỗi lần bị chàng khẽ hấp, tâm ta cũng mềm nhũn.” Tay nhỏ bé kéo lấy một bên đại thủ Hàn Chiến, đem nó chuyển tới trên ngực mình, kiều mị chu môi nói: “Không tin, chàng sờ đi.”

Nha đầu này căn bản là cố ý! Hàn Chiến cắn chặt răng, vô lực phản kháng mà cũng không muốn phản kháng, có trời mới biết, cái loại hành hạ ngọt ngào này, hắn có cầu bao nhiêu cũng không được. Hắn vẫn tin chắc phải đắng trước mới có ngọt sau, hiện tại thân thể đau đớn, chẳng qua vì một lần nếm thử mỹ vị, cũng nên trả giá cao chút xíu mà thôi.

Hàn Tuyết đang vì chỉnh được Hàn Chiến mà đắc ý không dứt, lại nhìn thấy đôi mắt như muốn nhỏ máu của hắn mà giật mình, trong lòng không khỏi có chút chột dạ, hình như chơi hơi quá đà rồi, hắn lo

lắng cho thân thể của mình, mình lại chơi hắn như vậy. Lúc này, Hàn Tuyết đã hoàn toàn quên cơn giận bị Hàn Chiến đánh lén lúc nãy.

“Chiến.....” Khẽ rên một tiếng, Hàn Tuyết động thân đem bầu ngực đưa đến bên môi Hàn Chiến, vì kiên nhẫn của hắn mà trong lòng thấy đau, chẳng còn nhớ gì về đem qua bị Hàn Chiến quẫn bách đưa đẩy đến chóng mặt.

Hàn Chiến nhắm mắt, che lại nụ cười không kiềm chế được bên trong, khoe miệng giương cao, ngậm lấy một bên nụ hoa hương vị ngọt ngào, dùng sức cuốn mút, ngay lập tức khiến cho thân thể người trước mặt mềm nhũn. Thấy vậy, nụ cười trong mắt Hàn Chiến càng tăng, thì ra là nàng nhạy cảm như vậy, hơn nữa, nàng nói là thích mà, ha ha.

“Ân..... Nha.....” Hai tay Hàn Tuyết lồng qua tóc Hàn Chiến, thật chặt nắm thành quyền, hô hấp cũng mang theo run rẩy, “Đừng hút như vậy, ân nha,.....”

Hàn Chiến hơi nghiêng nghiêng đầu, đổi sang ngậm đầu vú bên kia vào miệng, mơ hồ dẫn dụ, “Ngồi.....Để cho ta... ân..... . Đi vào.....” Ôm lấy lưng Hàn Tuyết, tiếp tục dùng kĩ xảo khẽ hấp mút.

“Nha.....” Hàn Tuyết đùi mềm nhũn ngồi xuống, vừa đúng đè trên đại nhục bổng nóng rực. Nam căn thô to dán chặt lấy hoa huyệt, nóng bỏng rung động đến tận trong tâm Hàn Tuyết. Hơi nhấc thân người, cọ cọ đỉnh nam căn, dính sát chân Hàn Chiến, để cho đại gia khỏa vẫn chăm chú chờ đợi kéo dài miệng huyệt từ từ chen vào trong cơ thể mình.

Hàn Chiến nằm bất động cố gắng tự đè nén, mặc cho Hàn Tuyết chủ động hết thảy, chẳng qua một bàn tay ép chặt lưng Hàn Tuyết cùng một tay khác đang liều mạng nhào nặn nhũ hoa, trong khi miệng ra

sức bú mút đã tiết lộ ra tâm tình hắn lúc này có bao nhiêu kích động.

Trên ngực truyền tới tê dại làm cho Hàn Tuyết càng cảm thấy bụng dưới trống không, mông đẹp dịch về trước, để cho nam căn thô nóng lấp đầy chính mình, cho đến khi thực căng trướng, mới phát giác sinh mệnh mình dường như cũng viên mãn.

Vì phối hợp với liếm mút từ Hàn Chiến, Hàn Tuyết chỉ có thể từ từ di động mông ngọc, làm cho hoa huyệt phun ra nuốt vào vật nóng kia, khi âm thầm phủ lấy vật nóng mài mài, loại cảm giác đó thật là tuyệt không thể tả. Một chút lại một chút hạ xuống, tốc độ chậm chạp như vậy đã không thể làm Hàn Tuyết thỏa mãn, nàng nâng người lên, tốc độ di động trước sau từ từ nhanh dần, khoái cảm kịch liệt vọt tới, bắp thịt ở mông cũng đều không kiềm chế được mà cứng nhắc.

Đã tới cao trào ư? Lần này sao lại nhanh như vậy? Lực đạo kẹp chặt của hoa huyệt khiến cho Hàn Chiến có chút giật mình, chẳng lẽ là bởi.....? Vừa nghĩ tới liền buông lỏng ngậm mút đầu vú, lấy tay thay thể tiếp tục vuốt ve chúng, Hàn Chiến dựa lưng vào thành ghế, ngẩng đầu nhìn kĩ biểu tình biến hóa của Hàn Tuyết.

Hai tay Hàn Tuyết từ trên đầu Hàn Chiến trượt xuống, chống trên ngực hắn, rất nhanh nàng liền phát hiện ra tư thế như vậy có thể giúp cho mông nhanh chóng di động, theo khoái cảm dần tích lũy, Hàn Tuyết từ từ ngẩng đầu lên, chỉ dùng lực động mông, làm cho bản thân càng lấy thêm được nhiều khoái cảm.

Vì muốn cho hoa huyệt Hàn Tuyết càng phun ra nuốt vào dễ dàng hơn, Hàn Chiến giang rộng hai chân thật lớn, để côn thịt giữa háng càng cao cao dựng khởi. Nhìn chăm chăm cây gậy của mình bị thân thể Hàn Tuyết lần lượt nuốt vào rồi lại trượt ra, Hàn Chiến nheo mắt, con ngươi đen láy như màu mực.

Nhục huyệt đè ép càng ngày càng gấp, đang lúc Hàn Tuyết sắp lên đến đỉnh thì Hàn Chiến lại nhấc tay chống lấy eo nàng, mang côn thịt từ huyệt đạo ướt át của nàng trượt ra ngoài.

“A-----,” Hàn Tuyết thất vọng khẽ kinh hô một tiếng, bất mãn trừng mắt nhìn Hàn Chiến lật mình không thuận, “Cho ta!”

“Được! Ta liền tới.” Hàn Chiến đem hai chân Hàn Tuyết vòng bên hông, đổi sang một tư thế mới, khiến cho dục bổng đặt trên miệng huyệt, dùng lực ngay ngắn tiến vào, dưới chân dời một cái, xoay người ngã xuống cạnh cửa sổ quý phi, vẫn để cho Hàn Tuyết cưỡi trên người, hai chân khẽ chống, mông phủ lên trên, nâng Hàn Tuyết cao ngất lên, rồi lại nặng nề rơi xuống ngồi trở lại trên bụng hắn, côn thịt như lưỡi kiếm sắc bén cắm vào chỗ sâu trong thân thể Hàn Tuyết, thỏ ngọc trước ngực nàng cũng theo đó mà nhảy về phía trước không dứt.

Chương 48: Bức cung

Va chạm ma sát kèm theo lực đạo như vậy tất nhiên không thể cùng động lực từ từ di chuyển của Hàn Tuyết so sánh, hai tay Hàn Chiến hấp tấp níu lấy vú mềm nhào nặn không ngừng, động tác bên hông càng tăng nhanh, cũng tăng lực đạo, càng thêm dùng sức bao phủ vật thẳng đứng, qua vài lần va chạm liền khiến cho Hàn Tuyết thân thể mềm nhũn rên rỉ, nằm trên ngực Hàn Chiến thở hổn hển.

Huyệt thịt đè ép càng ngày càng gấp làm cho Hàn Chiến buồn cười nhíu mày, “Sao mới mấy cái liền không chịu nổi? Thích tư thế như vậy?”

“Thật thoải mái -----” ngực bị Hàn Chiến giày xéo mang theo một tia đau đớn, nhưng lại càng nhiều khoái cảm tê dại, bộ ngực nóng bỏng, âm châu dưới bụng theo côn thịt Hàn Chiến thẳng tắp mài qua lại, bị cắm vào vừa mạnh vừa sâu mang theo chút đau, nhưng cũng đồng thời làm người ta điên cuồng thích thú, thực khiến cho nàng thoải mái đến đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại khoải cảm vui thích dần tích tụ như muốn xông phá thân thể kia.

Nghe lời Hàn Tuyết nói khiến trong đầu Hàn Chiến linh quang chợt lóe, tâm trạng vui mừng vô cùng, chẳng lẽ.....?

Cho tới nay, hắn vẫn lo lắng thân thể Hàn Tuyết mảnh mai không chịu nổi hắn tuỳ ý đỏi hỏi, luôn thận trọng phối hợp với nàng, mặc dù thường thường cũng không tận hứng, vào lúc Hàn Tuyết không chịu nổi liền qua loa kết thúc cũng đã làm Hàn Tuyết kêu khổ liên tiếp. Hắn thực không nghĩ đến Tuyết Nhi lại thích bị hắn hơi thô lỗ yêu thương như vậy, đây không phải là nói, tương lai có một ngày, khi

nàng đã hoàn toàn thích ứng với đòi hỏi của mình, hắn có thể yên tâm buông lỏng chân tay, dùng sức hung hăng muốn nàng?

“A-----” Hàn Tuyết hét lên một tiếng, dẫn theo về suy nghĩ bay xa của Hàn Chiến, thấy thân thể nàng rung động, hoa huyệt thật chặt hấp kẹp lấy nam căn, Hàn Chiến tốc chiến tốc thắng, buông cặp nhũ hoa Hàn Tuyết ra, đổi sang giữ chặt eo nàng, tiến tới dùng sức đỉnh đưa mấy cái, lúc Hàn Tuyết liến tiếp thét chói tai, dùng sức một cái cắm thật sâu đi vào, cái miệng nhỏ ngập trong cơ thể nàng phun ra tinh hoa của chính mình.

Hàn Tuyết ngửa ra sau, thân thể áp chế co rút mấy hồi, liền mềm nhũn ngã gục trên người Hàn Chiến, nhịp tim cùng hô hấp như vừa chạy qua mấy dặm đường.

Hàn Chiến còn chưa tận hứng, cho nên dù đã phun ra tinh dịch, nam căn vẫn cứng rắng như sắt. Hắn định thăm dò Hàn Tuyết thêm một chút, vì cuộc sống tính phúc của mình sau này mà suy nghĩ, cần phải biết rõ năng lực tiếp nhận của nha đầu này rốt cuộc là như thế nào. Bàn tay nâng mông Hàn Tuyết lên, liền nhè nhẹ ma sát chỗ hai người tương liên.

Thình lình Hàn Chiến dùng tới chiêu này, hoa huyệt bị hắn qua một lớp lông tơ ngăn cách cọ xát, đại nhục bổng trong huyệt rút ra một chút, chèn ép cánh hoa cùng tiểu trân châu, một loạt tê dại như điện giật đánh xông lên đại não, Hàn Tuyết không nhịn được lui người nhẹ giọng rên rỉ, tư vị mệt nhọc như vậy làm cho đến cả ngón chân nàng cũng rụt lại.

Hàn Chiến thấy nàng như vậy, đòi hỏi càng thêm hăng say, khoái cảm kích thíc trận trận đánh tới, làm hô hấp của hắn vừa có điểm bình phục lại vội gấp rút.

“Không cần, ân a....., đừng như vậy.....” Hàn Tuyết không chịu nổi cầu xin tha thứ, giết người cũng không thể vượt quá sức chịu đựng, không chơi kiểu giày vò như vậy. Nơi hai người kề cận truyền tới đủ loại cảm giác tê, ngứa, trướng, mềm kích thích khiến nàng đầu óc trống rỗng, trong hoa huyệt từng trận co rút, bao phủ lấy cây nhiệt thiết liên tục ở trong cơ thể nàng tác quái, làm nàng toàn thân đều hư nhuyễn, hóa thành một vũng nước vô lực ngã trên người Hàn Chiến, chỉ còn khí lực run run khẽ thở.

Chỗ hai người kết hợp đã sớm như cỏ dại lan tràn, xen lẫn một chút bạch dịch ướt át lúc Hàn Chiến nhè nhẹ chậm rãi cọ cọ miệng huyệt Hàn Tuyết từng đợt chảy ra, thấm ướt mông Hàn Chiến, cũng làm ướt hết cả ghế quý phi phía dưới hai người.

“Thích không?” Hàn Chiến thở gấp dừng động tác, hắn đã sắp không nhịn được, cọ xát như vậy thực quá mệt nhọc, thật muốn hung hăng ở trong cơ thể nàng mãnh liệt băng băng vận khởi dục vọng, nhưng hắn sợ cứ tiếp tục chơi nữa, bị dục hỏa thiêu cháy sẽ chính là hắn. Phủ lấy tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của nàng, Hàn Chiến ôm thân thể Hàn Tuyết đã mềm nhũn ngồi dậy, rất sợ bé yêu trong ngực đổ mồ hôi sẽ lạnh, liền đứng lên ôm người đi về phía phòng tắm phía sau phòng ngủ. Không hề rời đi tiểu huyệt nàng, nam căn cứ như vậy đâm vào, một tay hắn giữ lấy mông trắng mịn, ép chặt nàng trên thân mình để tránh gậy thịt trên đường di chuyển có thể từ trong cơ thể nàng trượt ra, một tay áp lấy lưng Hàn Tuyết, khiến cho nàng dán sát lấy người hắn.

Nước trong phòng tắm này là dẫn từ một suối nước nóng ở bên ngoài, cách hoàng cung mười dặm, bởi vì là nước chảy từ ngoài vào, nên ít nhiều mang theo chút mùi lưu huỳnh, do vậy, đám cung nữ hàng ngày sớm tối đều thả vào trong hồ một đại lượng dược liệu, khiến cho ao nước này hàng năm nhiệt độ ổn định mà lại mang theo mùi thuốc.

Hàn Chiến men theo bậc thang hồ tắm đi vào trong ao, cho đến khi nước nóng ngập tới eo mới ngồi xuống, vừa đúng tràn qua bả vai Hàn Tuyết.

“Hàn Chiến!” Hàn Tuyết vùi đầu trong cổ Hàn Chiến, lười nhác gọi.

“Ừm?” Hàn Chiến tinh tế rửa sạch người Hàn Tuyết, đối với thân thể mềm nhũn của nàng hắn đắc ý hơi nhếch khóe miệng, nữ nhân của hắn dưới yêu thương của hắn liền tan chảy thành một vũng nước xuân, điều này còn không đáng để hắn đắc ý sao?

“Chúng ta đi Khánh quốc đi, ta không muốn tách chàng ra.”

Hàn Chiến buồn cười vỗ nhẹ cái mông Hàn Tuyết, “Ta hình như là thị vệ của nàng không phải sao? Thị vệ không đi theo chủ nhân thì còn có thể đi đâu?”

“Giảo biện, đừng cho là ta cái gì cũng không biết.” Hàn Tuyết hừ lạnh liếc nhìn hắn một cái, nếu không phải hiện tại không còn khí lực, nàng nhất định sẽ hung hăng chỉnh hắn.

Hàn Chiến trong lòng cả kinh, gương mặt lạnh cứng co rút không tự nhiên, “Nàng biết rồi?”

“Biết cái gì?” Hiện tại biết sợ rồi? Đã muộn! Giơ tay lên vỗ nhẹ bộ mặt có chút mất cân đối của Hàn Chiến, Hàn Tuyết nhịn xuống ý cười đầy bụng, cố ý nghiêm mặt nói: “Biết con trai độc nhất của Úy Trì Đại tướng quân lại ở bên cạnh ta làm thị vệ mười năm, hay là biết có người hạ mình làm thị vệ không hiểu là bởi có rắp tâm bất lương gì?”

Thấy Hàn Tuyết lạnh mặt nói một hồi trơn tru, Hàn Chiến lập tức

nóng vội, sợ hãi giống như có hồng thủy từ trong lòng trào ra. “Không có. Tuyết Nhi, nàng hãy nghe ta nói, ta đối với nàng là thật lòng, không có bất kì rắp tâm bất lương nào, thật đấy, nàng tin ta.”

Bị Hàn Chiến ôm chặt vào trong ngực, chỉ nghe được lời nói gấp gáp của hắn bên tai, ở nơi hắn không thấy được, Hàn Tuyết mới nghịch ngợm lè lưỡi một cái. Cũng không tin không tới phiên ngươi, bại hoại!

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, nàng nói câu gì đi!” Hàn Tuyết trầm mặc khiến cho hắn càng hoảng hốt hơn, biết rất rõ Hàn Tuyết hận nhất là người lừa gạt nàng, sợ nàng không tha thứ cho lừa gạt của hắn lúc trước, trên đầu Hàn Chiến nhất thời nhanh chóng đổ đầy mồ hôi.

“Ai ----- chàng đừng lộn xộn nữa có được không?” Thật chết người, quên mất hắn vẫn còn cắm trong thân thể chính mình, hắn quýnh loạn lên như vậy, cây côn thịt xấu xa kia cũng lộn xộn theo, ở nơi này vẫn là đang chỉnh người khác a, căn bản là thành ra chính mình mất rồi.

“Tuyết Nhi?” Hàn Chiến lúc này cũng kịp phản ứng, con ngươi xưa nay luôn lạnh lùng nghiêm nghị nhất thời xẹt qua một đạo tinh quang, eo khỏe giương cao đẩy lên, miệng nhẹ nhàng dụ dỗ: “Tuyết Nhi, nói là nàng không tức giận đi.”

Nào có loại người ép buộc tha thứ như vậy, “Không cần, ân -----”

“Tha thứ ta!” Bên hông vẫn không quên đưa đẩy.

“Ai -----,” Hàn Tuyết hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Ở đâu ra loại người cầu xin người ta tha thứ như vậy?”

“Tuyết Nhi -----”

“Ai, chàng đừng động nữa, còn động nữa ta sẽ thực sự tức giận.” Thật là, hình như càng động càng mạnh hơn rồi.

“Vậy nàng đáp ứng không được giận ta, ngoan ngoãn nghe ta giải thích.” Hàn Chiến thận trọng nhìn sắc mặt Hàn Tuyết nói.

Nha, thật đúng là cho chút phẩm màu liền muốn mở phường nhuộm mà, “Ai dám tức giận Úy Trì Hầu gia nhà chàng chứ, chàng còn không mau đem cái vật kia của chàng lấy ra đi à.”

Nhìn Hàn Tuyết mị thái cáu giận gương mặt phiếm hống, Hàn Chiến lúc này mới tạm buông lỏng tâm tình, ôn nhu nhìn chăm chú mắt Hàn Tuyết nói: “Ta không phải Úy Trì Hầu gia cái gì cả, ta chỉ là thiếp thân thị vệ của nàng.”

“Có tên thiếp thân thị vệ nào như chàng không?” Rũ mắt nhìn hạ thể hai người liền cùng một chỗ, Hàn Tuyết dở khóc dở cười, lại còn thiếp thân thị vệ, cũng liền cùng một chỗ rồi, còn chưa thiếp thân sao? (“thiếp thân thị vệ” là thị vệ bên người còn “thiếp thân” là hai thân thể dính sát đó :”>)

“Như ta đây vẫn còn chưa đủ thiếp thân sao?” Hàn Chiến áp chặt hai cánh tay, cùng Hàn Tuyết ngực dán lấy ngực, bụng dán lấy bụng, chứng minh cho thấy mình cùng với nàng cực kì “thiếp thân”. “Là như vậy?” Eo khỏe liền đẩy lên phía trước.

“Ân.....” Nam nhân này là giống sói sao?

“Như vậy sao -----”

Chương 49: Đi sứ thương nghị

Chuyện gì lại có thể khiến cho một hoàng đế cùng hai vị Vương gia nghe được mà trợn mắt há mồm? Đán án là: Nghe được Hàn Tuyết nói muốn cùng Khách quốc hợp tác, chia đôi Long Dược quốc.

Hoàng Phủ Hạo Thiên đầu có chút choáng váng, nhìn chòng chọc Hàn Chiến nói: “Chủ ý này không phải là do ngươi nghĩ ra chứ?”

“Hoàng đế ca ca, huynh là đang có ý gì, chẳng lẽ cả ta mà cũng không thể nghĩ ra được chủ ý tốt như vậy ư?” Hàn Tuyết khó chịu chống nạnh trừng mắt nhìn hắn.

“Ách,” Hoàng Phủ Hạo Thiên liếc nhìn Hàn Chiến đứng phía sau Hàn Tuyết một cái, trong lòng kêu than, ta đâu có biết a, ai kêu nam nhân ở sau ngươi tâm kế sâu xa như thế, mà che giấu giỏi nhất cũng là hắn, ta đây chẳng qua là phản xạ có điều kiện thôi. Nhưng mở miệng lại là nhìn cả hai phía cùng lúc nói: “Sao thế được, Tuyết Nhi nhà chúng ta là đệ nhất thông tuệ, dĩ nhiên là có thể nghĩ ra được chủ ý tốt như vậy.” Còn người phía sau này biết đáp sao đây, thật là....., gấp rút nháy mắt với hai đệ đệ. Dạo này làm một thân hoàng đế cũng không quá dễ dàng mà, ngay cả lời thật lòng cũng không được nói lung tung, phải biết dụ dỗ, không thể đắc tội người đó, hoàng đế hắn đúng là có nhiều ủy khuất a.

“Hoàng đế ca ca bớt lời chút, mấy vị ca ca trước hết cứ nghe ta nói đã.” Mới nói mấy câu mà trời đã tối rồi. Vì không muốn làm chậm trễ thêm thời gian của hoàng đế ca ca nữa, Hàn Tuyết nói tóm gọn, đem tất cả ý tưởng cùng kế hoạch của mình nhất nhất nói cho Hoàng Phủ Hạo Thiên, Hoàng Phủ Cảnh Thiên cùng Hoàng Phủ Phượng Thiên

nghe, thẳng cho đến khi thấy hai mắt Hoàng Phủ Hạo Thiên sáng rực như sao, cằm Hoàng Phủ Phượng Thiên thiếu chút nữa là muốn rớt xuống, mỗi Hoàng Phủ Cảnh Thiên là xem ra còn giữ được bình tĩnh, chỉ thấy hắn lẳng lặng uống trà coi như không có chuyện gì xảy ra, ngoài miệng vẫn giữ lấy một tia cười.

Bọn họ lập tức phân tích tình hình các quốc gia, bốn nước cùng liên hợp tấn công Bích Lạc là tình huống không thể nào xảy đến, chẳng qua là không nghĩ tới Hàn Tuyết lại có ý tưởng muốn mượn lòng thâu tóm của Khánh quốc đối với Long Dược quốc, nhân cơ hội này cùng Khánh Quốc phân chia Long Dược. Việc này mà thành công, thiên hạ rộng lớn chắc chắn sẽ mang một cảnh tượng mới, năm nước cùng tồn tại sẽ đổi lại thành bốn nước, nhưng nếu không chu toàn, cuối cùng có thể xuất hiện cục diện Bích Lạc một mình gánh chịu. Kế này, thật khiến ba ngươi không thể không sợ hãi cùng kinh ngạc mà thầm than.

“Kế này vốn là không có chỗ chê trách, nhưng Tuyết Nhi muội đã từng nghĩ tới, nếu như Khánh Vương không đáp ứng hợp tác, ngược lại đem việc này thông cáo cho ba nước kia thì sao?” Hoàng Phủ Cảnh Thiên đặt ly trà xuống, mở ngọc phiến nhẹ nhàng phe phẩy, khép hờ mắt không nhìn Hàn Tuyết, mà nhìn Hàn Chiến phía sau lưng nàng. Lấy thế lực bố trí trong dân gian của Hàn Tuyết mà nói, nghĩ ra chút diệu kế như vậy, cũng không có gì kì quái, chẳng qua là nam nhân kia có chiếm vị trí gì trong việc này. Đối với chuyện quốc gia đại sự, Hoàng Phủ Cảnh Thiên nắm chắc đến hơn phân nửa Hàn Tuyết có thể nêu lên kế sách như vậy, hắn đối với điều này cũng chẳng có gì lo lắng, bất quá, hắn lại lo lắng về nam nhân kia.

“Hắn sẽ đáp ứng.” Hàn Chiến thay Hàn Tuyết lên tiếng đáp lời trước, lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Cảnh Thiên, khóe miệng hắn hơi thoáng khơi lên một nét cười châm chọc, Hoàng Phủ gia thiếu nợ hắn bao nhiêu mạng người, trong lòng hắn tất biết rõ ràng, nếu như hắn muốn

báo thù thì trong cung này ai cũng trốn không thoát, căn bản không cần dùng tới tâm kế đùa giỡn làm gì, phải biết, đối với lực lượng hùng hậu ở trước mặt, tâm kế chỉ là phí công. Bọn họ có tin hay không hắn cũng chẳng quan tâm, chỉ cần Tuyết Nhi của hắn tin là đủ rồi.

“A?” Hoàng Phủ Hạo Thiên đối với gương mặt lạnh của Hàn Chiến chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, chuyển sang Hàn Tuyết cười nói: “Tuyết Nhi có thể giải thích giúp hoàng huynh được không?”

Đều để vào trong mắt tình cảnh mấy nam nhân âm thầm hung hiểm kia, Hàn Tuyết mím môi cười một tiếng nói: “Tuyết Nhi bất tài, có vài người thủ hạ ở mấy quốc gia này làm ăn cũng không tệ, nếu như Khánh Vương không đáp ứng, Khánh quốc kia sẽ xảy ra một trận phiền toái không nhỏ, đến lúc đó chúng ta quay đầu cùng Long Dược hợp tác cũng đều như nhau.”

“Nếu Long Dược cũng không hợp tác thì sao? Hay là Khánh quốc cùng Long Dược quốc liên hiệp tiến công Bích Lạc ta, lúc đó phải xử trí như thế nào?” Hoàng Phủ Phượng Thiên trầm giọng hỏi, lấy trí tuệ của Hàn Tuyết, hẳn là đã nghĩ tới mọi tình huống có thể xảy ra, cũng hẳn là có phương pháp kiềm chế các quốc gia khác, hắn tuy biết rằng thế lực trong dân gian của Hàn Tuyết là khá lớn, lại không ngờ có thể đến mức ảnh hưởng tới cả nền tảng lập quốc mấy nước kia. Thân là con cháu hoàng tộc, ngay từ nhỏ bọn hắn đã được giáo dục theo tư tưởng đế vương, hiểu sâu sắc đạo lí, “Kiếm có hai lưỡi, chưa đả thương người mình đã bị thương.” Thế lực Tuyết Nhi đã lên tới mức độ bọn họ không thể nắm trong tay, nếu có một ngày, nàng sinh dị tâm, như vậy..... Nghĩ đến chỗ này, Hoàng Phủ Phượng Thiên không vết tích liếc nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên một cái.

“Ha ha, được, kế sach Tuyết Nhi đề ra lần này rất tốt, ha ha ha -----” Hoàng Phủ Hạo Thiên ngược lại nghe xong long tâm lại cực kì vui

thích. Chiêu này thực quá độc ác, mặc dù không biết thế lực Hàn Tuyết bố trí ở Khánh quốc ra sao, nhưng kế này vừa xuất ra liền ép buộc Khánh vương không thể không hợp tác, bằng không chỉ có thể rước lấy số mạng nước mất nhà tan. Hơn nữa hắn dám đánh cuộc, Tuyết Nhi nhất định có sắp xếp tương tự ở Long Dược quốc. Tính tới tình huống xấu nhất, Long Dược cùng Khánh quốc hai nước liên thủ cùng tấn công Bính Lạc, e rằng cà hai đều sẽ gặp phải phiền toái không nhỏ. Đến lúc đó, liên hợp với hai nước Kim Sa, Bắc Băng là đã có thể thừa dịp cháy nhà đi hôi của, đoạt lấy nửa giang sơn của bọn họ.

Sau khi đã nghĩ thông suốt hết thảy, Hoàng Phủ Hạo Thiên không thể không đối với Hàn Tuyết giương ngón tay cái. “Chuyện này liền theo kế của Tuyết Nhi mà làm, Cảnh Thiên, Phượng Thiên, các người cũng chuẩn bị một chút.” Không ngừng đưa mắt gia hiệu trấn an hai huynh đệ xong mới hướng Hàn Tuyết hỏi: “Các người định khi nào thì xuất phát đi Khánh quốc?”

“Hai ngày nữa đi, đường xá xa xôi, trên đường ta còn phải bố trí một chút, Quốc thư cùng tùy tùng đi theo phiền hoàng đế ca ca mau chóng chuẩn bị tốt.” Thấy chuyện đã bàn xong, Hàn Tuyết nhảy xuống khỏi ghế, cúi chào Hoàng Phủ Hạo Thiên một cái liền tính rời đi. Nàng sợ nếu còn không đi, Hàn Chiến sẽ muốn trở mặt, suy nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Cảnh Thiên cùng Hoàng Phủ Phượng Thiên, nàng không phải là không biết, chẳng qua là chỉ cần Hoàng Phủ Hạo Thiên tin nàng một ngày, nàng sẽ tận tâm vì hắn, bởi một khoảng thiên hạ này, cũng đành hao tổn một phen tâm lực.

“Cũng tốt,” Hoàng Phủ Hạo Thiên gật đầu một cái, xoay người nhấn mấy lượt bức tường phía sau lưng, từ trong góc tường liền xuất ra một ngăn ngầm, Hoàng Phủ Hạo Thiên lấy ra một hộp gấm trong hốc tối đưa cho Hàn Tuyết, “Trong hộp này là danh sách cùng lệnh bài điều khiển quân đội ngầm đóng tại Khánh quốc cùng Long Dược

quốc, trong chuyến này muội có thể tự do điều động.”

“Hoàng thượng!” Hoàng Phủ Phượng Thiên nghe vậy kinh hãi nhảy lên, thấy mọi người đều dời tầm mắt về phía hắn mới giật mình thất thố, vội che giấu trầm giọng nói: “Chuyện này liên quan đến sự tình trọng đại, hoàng thượng sao không cùng các đại thần bàn luận trước?”

“Hừ hừ,” Hàn Chiến âm lãnh hừ lạnh hai tiếng, hướng Hàn Tuyết nói: “Đã bảo nàng là đừng có lo chuyện không đâu, nàng lại không nghe, bây giờ đã nhìn ra rồi chứ, không bằng chúng ta rời khỏi nơi này, mặc kệ sự đời ta cùng nàng ngao du trời nam đất bắc.”

“Hàn Chiến!” Hàn Tuyết trách cứ nhìn Hàn Chiến một cái, bất đắc dĩ trông thấy trong mắt hắn mang theo tức giận, liền đưa tay nắm chặt bàn tay đã khép lại thành quyền kia, yên lặng an ủi.

“Không cần bàn nữa, chuyện này cứ quyết định như thế đi, trẫm tin tưởng vào năng lực của Tuyết Nhi và Hàn Chiến, chắc chắn có thể làm tốt chuyện này.” Hoàng Phủ Hạo Thiên bỏ qua lời dị nghị, hào sảng nói, khí phách trừng Hoàng Phủ Cảnh Thiên một cái, lại nhìn chòng chọc Hoàng Phủ Phượng Thiên, cả người không chút tiếng động tỏa ra uy thế, ép cho Hoàng Phủ Phượng Thiên không dám nhìn thẳng vào mắt mình, chắp tay lui sang một bên.

Hoàng Phủ Cảnh Thiên sau khi trầm mặc một chút liền bật cười lớn, hướng Hàn Tuyết nói: “Tuyết Nhi, lần này đi sứ Khánh quốc, đoạn đường này đường xá xa xôi, trước tiên muội phải chuẩn bị ít hành trang đi, Phú Quý lâu của muội, sợ là cũng nên an bài một chút mời được.”

“Cảnh Thiên ca ca!” Hàn Tuyết cảm động khẽ gọi một tiếng.

“Đi đi.” Hoàng Phủ Cảnh Thiên ôn nhu nói, một bên không chút dấu vết liếc nhìn Hàn Chiến một cái, hắn thì lại không lo Hàn Tuyết có dị tâm, tâm tư Hàn Tuyết đơn giản minh bạch, vừa nhìn liền rõ. Hắn nhìn không ra chính là vị con trai độc nhất của Úy Trì Đại tướng quân năm xưa, bây giờ là Úy Trì Hầu gia này, Úy Trì một nhà bởi vì tư tâm của phụ hoàng mà chỉ còn lại một người là hắn, trong lòng hắn, liệu có thực sự không oán cũng không hận? Hắn có giống như hắn biểu lộ ra ngoài, không yêu quyền vị, chỉ yêu Hàn Tuyết? Hắn nhìn không ra, thật là nhìn không ra. Nhưng nếu hoàng thượng tin tưởng Hàn Chiến, vậy hắn cũng không thể nói gì hơn.

Hàn Tuyết cảm kích cười ngọt ngào với hắn, ôm hộp gấm Hoàng Phủ Hạo Thiên cho nàng, hướng ba người nhẹ nhàng khẽ cúi chào: “Tuyết Nhi xin cáo lui trước, cũng cầu hai vị ca ca trong chuyến đi Bắc Băng cùng Kim Sa này có thể thuận buồm xuôi gió, lát nữa Tuyết Nhi sẽ viết một lá thư, Cảnh Thiên ca ca giúp Tuyết Nhi mang cho Bắc Băng Vương, chắc có thể giúp Cảnh Thiên ca ca một tay.”

“Được.” Hoàng Phủ Cảnh Thiên nhã nhặn cười nhạt gật đầu.

Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng ra dấu chuẩn cho hai người rời đi, Hoàng Phủ Cảnh Thiên đối với hành động vô lễ xoay người rời khỏi của Hàn Chiến cũng không nói gì, chỉ nhíu mày thật chặt.

Đợi cho hai người đi rồi, Hoàng Phủ Phượng Thiên mới không chịu được nữa, vội đối Hoàng Phủ Hạo Thiên la lên: “Hoàng thượng, người sao có thể đến cả quân đội ngầm cũng giao cho Hàn Tuyết, lỡ đâu vạn nhất.... ..”

“Phượng Thiên!” Hoàng Phủ Cảnh Thiên không nhanh không chậm nhắc một tiếng, ngăn không cho hắn nói thêm gì nữa, khép ngọc phiến trong tay lại để trên bàn trà, Hoàng Phủ Cảnh Thiên nghiêm túc nói: “Giao người cho Tuyết Nhi, ta lại không lo lắng, ta không yên

lòng chính là Hàn Chiến, hoàng thượng thật sự cho rằng Hàn Chiến vô hại sao?”

Hoàng Phủ Hạo Thiên khẳng đinh gật gật đầu với Hoàng Phủ Cảnh Thiên nói: “Khẳng định, nhị đệ có biết võ công Hàn Chiến đã luyện tới trình độ nào rồi không?”

Nhìn gương mặt trầm tư của Hoàng Phủ Cảnh Thiên cùng ánh mắt nghi vấn của Hoàng Phủ Phượng Thiên, Hoàng Phủ Hạo Thiên trầm giọng tuyên bố đáp án: “Nếu như hắn muốn huyết tẩy hoàng cung Bích Lạc chúng ta, thì tất cả thị vệ, ám vệ, hơn nữa, cả ba vạn Ngự lâm Quân trong cung này, cũng không ai ngăn cản được hắn.”

Hoàng Phủ Phượng Thiên sợ hãi ngã ngồi trên ghế dựa, kinh nghi không dứt nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên, nhất thời hoang mang lo sợ lẩm bẩm nói: “Nếu Hàn Chiến đã có võ công cao thâm khó lường như vậy, hơn nữa lại có thế lực của Hàn Tuyết trong tay, khác nào như hổ thêm cánh?”

“Tam đệ còn chưa nghe rõ ý tứ của hoàng thượng sao?” Trong mắt Hoàng Phủ Cảnh Thiên thoáng hiện một nét ý nghĩ thông suốt nhẹ nhõm cũng thoải mái. “Tam đệ liệu từng nghĩ tới, nếu Hàn Chiến đã có thần công xuất thần nhập hóa như thế trong người, hắn mà muốn động thủ giết hại huynh đệ chúng ta, thì sao đến này vẫn chưa động thủ?”

“Ý nhị ca là?”

“Hắn thật sự đã buông hận.” Hoàng Phủ Hạo Thiên than nhẹ một tiếng, gác tay nhìn hai người đệ đệ nói: “Hoặc là lúc trước hắn tiếp cận Hàn Tuyết thực sự là có ý muốn báo thù, nhưng cho đến này, chắc hẳn là đã buông tay.”

Nhìn hai đệ đệ cùng lâm vào trầm mặc, Hoàng Phủ Hạo Thiên tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Là trẫm cùng phụ hoàng hổ thẹn với Uất Trì gia, cho nên trẫm muốn vì hắn mà bù đắp, đem Hàn Tuyết gả cho hắn, lần này sẽ để Hàn Chiến lấy tên Úy Trì Hầu gia, cùng Hàn Tuyết đi sứ Khánh quốc, chúc thọ Khánh Vương.”

“Hoàng thượng cao minh, Tuyết Nhi tuy là công chúa, nhưng dù sao cũng là nghĩa nữ, không phải xuất thân hoàng tộc, nay có Úy Trì Hầu gia theo bồi, cùng tiếp kiến sẽ không làm cho Khánh Vương cảm thấy bị hạ thấp, cũng đồng thời không gây sự chú ý khiến người ta cảm thấy đường đột, phương pháp này quả thực rất tốt.” Hoàng Phủ Cảnh Thiên phân tích nói.

“Hoàng thượng, nhị ca, các người đều không cảm thấy thế lực của Hàn Tuyết quá lớn sao?” Hoàng Phủ Phượng Thiên có chút lo lắng nói, sao bọn họ lại không thèm để ý tới chuyện này có bao nhiêu nghiêm trọng vậy? Thật là hại chết người ta mà.

“Tam đệ chớ vội, chuyện này hoàng thượng đã sớm sáng tỏ rồi, mà lấy tính tình của Tuyết Nhi, người cũng đã hiểu rõ, chớ lo.” Hoàng Phủ Cảnh Thiên mỉm cười an ủi Hoàng Phủ Phượng Thiên nói.

Nhìn Hoàng Phủ Hạo Thiên cùng Hoàng Phủ Cảnh Thiên cùng mang một bộ dạng như đã tính trước hết, không phải là uống trà thì cũng là phe phẩy cây quạt, Hoàng Phủ Phượng Thiên gấp đến độ vò đầu, “ Bởi vì cái gọi là lòng người khó dò, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu lỡ có một ngày.. ...”

Hoàng Phủ Hạo Thiên cười cười lắc đầu nói: “Tam đệ, sẽ không có ngày đó đâu.”

Hoàng Phủ Cảnh Thiên cũng đồng tình hướng Hoàng Phủ Hạo Thiên gật đầu khẳng định một cái.

Hoàng Phủ Phượng Thiên thấy vậy, đầy một bụng uất ức, thật sự là hắn đa tâm quá sao

Chương 50: Giận (ngọt ngào)

Trong khi không biết ai phao tin đồn đại về hai vị nhân vật chính của chúng ta, hai người lại đang vùi mình trong kĩ viện lớn nhất kinh thành. Một người tức giận đến muốn giết người, một người thì lại cười tươi rực rỡ như ánh nắng mặt trời.

Mà thủ hạ vừa mới hồi báo xong Diễm Nương đang ngồi cùng cũng là mồ hôi lạnh toát ra như mưa rơi, bị sát khí khắp người Hàn Chiến dọa sợ chỉ muốn ngất đi.

“Thật tốt quá Diễm Nương, ngươi xử lí việc này rất tốt, ngồi xuống đi.” Hàn Tuyết vui vẻ đối Diễm Nương khen ngợi nói.

“Phải..... Phải.....” Diễm Nương run rẩy tựa lá cây trong gió thu lạnh lẽo, run giọng đáp lời, chẳng qua đã không còn ngồi vững nổi trên ghế, lập tức bị một tiếng vang thật lớn dọa cho sợ đến ngã phịch xuống đất.

“Bùm!” một tiếng, Hàn Chiến một chưởng đánh nát chiếc ghế dưới thân, mắt trợn trừng nhìn Hàn Tuyết đang mặt cười rạng rỡ ngồi trên cao, “Những tin tức đó đều là nàng cố ý cho người truyền đi?”

Hàn Tuyết buồn cười nhìn mảnh vụn chiếc ghế làm cho chúng thuộc hạ chật vật đến không chịu nổi kia, rồi lại khoan khoái nhẹ nhàng nhìn một chút nơi cách mình một thước, không khỏi cười càng thêm sáng lạn, “Đúng vậy a, một công chúa không có đức hạnh cùng một Hầu gia chỉ có hư danh không quyền cũng không thế mới có thể khiến cho người ta không phòng bị chứ. Lần đi Khánh quốc này lộ trình cũng phải lên tới một tháng, ta lại không muốn ngày ngày bị người

khác ngăn giết đâu.”

“Chẳng lẽ nàng không tin ta có thể bảo hộ nàng chu toàn?” Nha đầu này thật là càng ngày càng kì cục, vì một nhà Hoàng Phủ, nàng thế mà lại tự hủy hoại danh dự của mình?

Hàn Tuyết hướng đám thủ hạ phất phất tay, ý bảo mọi người lui ra ngoài trước, mình lại khả ái nhăn nhăn mũi nhìn Hàn Chiến, “Này là không giống nhau nha, người ta còn muốn một chặng dường đi có thể chơi đùa du sơn ngoạn thủy, không muốn nhìn chàng giết chóc liền một đường.”

“Cho dù muốn chơi đùa trên đường ta cũng có thể an bài giúp, nàng đâu cần thiết phải truyền ra cái loại tin tức đó?” Nữ tử bình thường coi danh dự so với tính mạng còn quan trọng hơn, cũng chỉ có mỗi nàng là xem danh dự của mình chẳng khác gì đồ bỏ đi.

Hàn Tuyết nhìn Hàn Chiến một thân lệ khí, trong lòng cũng có chút sợ hãi, thận trọng đến gần hắn, kéo ống tay áo hắn lắc lắc: “Chàng tức giận à?”

“Ta không nên tức giận sao?” Khóe mắt quét đến mấy mảnh gỗ bén nhọn bên chân Hàn Tuyết, tay hắn nắm thành quyền, thân thể vẫn không động.

“Đừng nóng giận có được hay không?” Hàn Tuyết biết điều vẻ mặt cẩn thận mà khéo léo, nhưng nội tâm lại trưng ra một cái mặt quỷ, ánh mắt cũng trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Chiến. Chỉ vì một cái tin tức cho nghỉ phép mà đã tức giận như vậy, nếu như nàng nói cho hắn biết chuyện hoàng đế ca ca đã ngầm cho phép nàng cùng Hàn Chiến mang đại quân chinh phạt Long Dược quốc, vậy hắn còn không đem cả căn phòng này phá hủy à? Nếu như lại nói cho hắn biết nữa, hoàng đế ca ca đã bắt tay vào chuẩn bị, chỉ đợi

nàng cùng Khánh Vương bàn tốt chuyện hợp tác, hai người nàng liền đem quân xuất chinh, đoán chừng đến lúc đó người chịu trận nhất định sẽ là nàng.

Ở chung mười năm, nhất cử nhất động của Hàn Tuyết, Hàn Chiến rõ như lòng bàn tay. Mà theo kinh nghiệm trong quá khứ, Hàn Tuyết đột nhiên biết nghe lời thì nhất định còn có chuyện gì đó làm cho người ta rất "Tiêu hồn" mà hắn chưa biết. Hàn Chiến trừng mắt nhíu mày, trầm giọng nguy hiểm nói: "Còn có chuyện gì ta không biết?"

Không phải đấy chứ, nàng chỉ suy nghĩ một chút mà hắn cũng biết? Hàn Tuyết giật mình, hoảng hốt xoay người muốn bỏ chạy, nhưng không để ý bàn chân nhỏ nhắn khả ái của nàng thiếu chút nữa liền bị gỗ vụn bén nhọn xuyên qua.

Trong lòng Hàn Chiến kinh sợ, ngay lúc trước khi Hàn Tuyết bị thương một giây đã vội đem người bế lên, đặt nàng đến nơi an toàn rồi mới phát hiện mình đã đổ một thân mồ hôi lạnh, "Nàng không thể ít làm loạn một chút sao?"

"Chàng hung ác với ta -----" Hàn Tuyết ủy khuất bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt thanh tú tràn ngập sương mù.

Không thể mềm lòng! Tuyệt đối không thể mềm lòng! Trong lòng Hàn Chiến không ngừng tự nhắc nhở mình, "Đừng nghĩ giả bộ đáng thương, còn có chuyện gì ta không biết?"

"Ta @%&$# Long Dược &%&#$ chúng ta @#$%&." Hàn Tuyết lầu bầu mấy lời trong miệng.

"Nói lớn lên, đừng nghĩ muốn lảng tránh." Hàn Tuyết càng như vậy, trong lòng Hàn Chiến càng gióng trống, cảm giác không rõ ràng càng ngày càng mạnh.

“Chuyện ta cùng hoàng đế ca ca muốn đánh Long Dược quốc, lần này bàn bạc xong liền xuất phát.” Chết sớm đầu thai sớm, nàng đành bất chấp bất cứ giá nào.

“Nàng, nói, cái..... gì?” Hai mắt Hàn Chiến như muốn long ra, sắc mặt chẳng khác gì câu hồn lệ quỷ.

Thấy Hàn Chiến giận dữ như thế. Hàn Tuyết vội nhào vào trong ngực hắn ôm cổ giải thích: “Ta không có trêu chọc chàng, chàng làm chủ soái, ta làm phó soái, người ta đi chỗ nào cũng không muốn tách chàng ra a.”

“Ta muốn giết Hoàng Phủ Hạo Thiên.” Thật là coi hắn như người chết rồi chắc, vừa mới gặp qua Hoàng Phủ Hạo Thiên, bảo hắn ít tìm Tuyết Nhi gây phiền toái, cũng chưa quá hai ngày, cư nhiên lại làm ra chuyện như vậy. Không cho hắn chút dạy dỗ, Hoàng Phủ Hạo Thiên kia thật đúng là chỉ coi Hàn Chiến hắn như đất nặn.

“Không được, chàng không thể tìm hoàng đế ca ca gây phiền toái a.”

“Nàng buông tay.” Mặt Hàn Chiến xanh mét lạnh như băng, trợn trừng đôi mắt nhìn đầu sỏ gây chuyện đang dính trên người mình. Ra mắt tự huỷ danh dự, chưa từng thấy qua kiểu làm loạn như vậy, ai đời lại để cho người ta nói về mình đến không chịu nổi, thật là nên hung hăng bắt lấy đánh cho một trận, nhưng hắn lại hạ thủ không được.

Dập lửa, dập lửa, trong đầu Hàn Tuyết liều mạng suy tính, nghĩ tới nghĩ lui thấy dùng mỹ nhân kế vào lúc này là bảo đảm nhất.

“Chiến ~~~” Hàn Tuyết uyển chuyển tươi cười duyên dáng gọi, tiếng rên khẽ lẩm bẩm nũng nịu như lúc hai người hoan ái làm cho thân

thể Hàn Chiến cứng đờ, trong mắt có ánh lửa bùng cháy chớp động.

“Phốc xuy” biết chỉ một tiếng kêu của mình là có thể khiêu khích dục vọng nơi Hàn Chiến, Hàn Tuyết thấy thực ngọt ngào cùng vui vẻ. Nàng nhất thời nhịn không được, vội vùi đầu trong ngực Hàn Chiến bật cười khanh khách.

“Nàng còn cười?” Hàn Chiến cứng giọng, tức không được, giận không xong, hung ác cũng không phải, thật là đủ loại tư vị nổi lên trong lòng.

Hàn Tuyết cười hồi lâu mới từ từ dừng lại, ngẩng đầu liền hôn Hàn Chiến một cái, như chim nhỏ tiến sát vào trong ngực Hàn Chiến làm nũng, “Đừng nóng giận có được không, mặc dù bị người ta nói có chút khó nghe, tốt xấu vẫn là đem chúng ta đặt cùng một chỗ, lần này coi như hai chúng ta nổi tiếng khắp thiên hạ rồi, hì hì.”

“Nàng còn cười vui vẻ đến thế?” Danh dự bản thân bị hủy hết mà có thể cười thành ra như vậy? Nếu là bị người không biết nhìn thấy còn tưởng rằng hắn bị lời đồn bên ngoài làm cho tức điên.. Lúc này trong lòng Hàn Chiến dù còn sót lại một điểm oán khí thì tất cả cũng đều đã tiêu tan sạch sẽ.

“Xem chàng tức giận như thế, ta dĩ nhiên thấy vui vẻ a, ha ha.” Hàn Tuyết vừa nói vừa chôn trong ngực Hàn Chiến ha ha cười lớn.

“Nàng đúng là nha đầu không có lương tâm, lại chọc giận ta như thế? Ân?” Hàn Chiến nguy hiểm nheo mắt, bàn tay năm lấy hông Hàn Tuyết, đem người đang chôn sâu trong ngực cứng rắn bế lên, để nàng nhìn thẳng hắn.

Hàn Tuyết một tay nghi hoặc ôm cổ hắn, một tay vỗ nhẹ mặt Hàn Chiến, tuyệt không đem lãnh khí áp bức trên người hắn để vào trong

mắt, “Chàng là bởi vì để ý ta nên mới tức giận, ta dĩ nhiên là vui vẻ nha, hì hì.”

Nụ cười ngọt như có thể nhỏ ra mật làm cho lòng Hàn Chiến mềm nhũn, cũng làm giải tỏa lãnh khí trên mặt. Khuôn mặt ngọt ngào nhỏ nhắn trước mắt này không tính là tuyệt sắc, so ra còn kém rất nhiều những nữ nhân xinh đẹp hắn gặp qua nhưng lại là ấn kí khắc sâu trong lòng hắn, khiến cho hắn ngày nhớ, đêm mong, nửa khắc không được nhìn thấy là liền ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc.

Đây cũng là nữ nhân hắn yêu thương, so với bất kì nữ tử nào khác trên thế gian này đều bất đồng. Có lúc làm ngươi tức giận đến hộc máu, có khi lại ngọt ngào khiến ngươi hận không nổi, mềm đến tận trong tâm. Bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, mạnh mẽ ôm chặt người vào trong ngực. “Ta nên làm gì với nàng đây?”

“Tiếp tục yêu thương cưng chiều ta, thế nào?” Hàn Tuyết tròn xoe mắt nhìn, giống như chó nhỏ đòi đồ ăn, thực khả ái khiến cho hai bên khóe miệng Hàn Chiến cũng nhếch lên.

“Còn gì nữa không?” Lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy đúng như hắn sở liệu nụ cười Hàn Tuyết thay đổi càng thêm rạng rỡ vô cùng.

“Đương nhiên rồi, chàng sau này chuyện gì cũng đều phải nghe lời ta, ta có khi dễ chàng, chàng cũng không được tức giận, ta muốn làm chuyện xấu, chàng phải giúp ta, người khác ăn hiếp ta, chàng phải giúp ta đánh hắn, ta chỉnh người khác mà bị tóm, chàng phải dẫn ta chạy trốn..... .”

Hai người ở bên trong ngọt ngào chàng chàng thiếp thiếp, thỉnh thoảng lại thì thầm to nhỏ, một đống người vì lo lắng mà giữ ngoài cửa nghe thấy từ trong phòng truyền ra giọng nữ tinh tế đều cười ngất.

Hai phu thê được Khương tổng quản thỉnh tới giải nguy nghe được mấy lời cường hãn này của nữ nhi nhà mình, càng ngày càng cảm thấy có lỗi với Hàn Chiến. “Tướng công à, sao ta lại có cảm giác, gả con gái cho Hàn Chiến, là hại đời người ta a.”

Chương 51: Đưa tiễn trăm dặm

Người ta nói xưa nay công chúa đi nước lân bang cầu thân, văn võ bá quan đều ra khỏi thành đưa tiễn, mà nay chỉ vì đi sứ nước láng giềng, liền cả Thái Thượng Hoàng cùng hoàng đế và văn võ bá quan đều tới đưa tiễn trăm dặm đường, có lẽ từ cổ chí kim cũng chỉ có một người là Hộ quốc công chúa, cũng khiến cho người khắp thiên hạ biết được, vị công chúa khác họ của Bích Lạc hoàng thất này được sủng ái tới nhường nào.

Bão cát tung bay trên quan đạo, chỉ thấy trong đội ngũ thật dài, cạnh một chiếc xe ngựa khảm đầy châu báu ngọc thạch siêu cấp hào hoa, Hàn Chiến một thân trường sam đen tuyền thêu chỉ bạc, cao cao tại thượng ngồi trên một con hắc sắc tuấn mã, kỳ lân màu bạc giương nanh múa vuốt nơi tà áo, tựa như muốn từ trong xiêm bào nhảy ra, nét mặt lạnh lùng của Hàn Chiến qua đó lại càng thêm tuấn mỹ dị thường, cũng càng lộ ra vẻ nghiêm nghị băng lãnh người lạ chớ có tới gần.

Hàn Tuyết nhìn trước nhìn sau mà không thấy được điểm cuối đội ngũ, nhức đầu bóp trán, nhiều người như thế phải mất bao lâu mới có thể đến Khánh quốc a, sẽ không phải chưa tới nơi tóc nàng đã trắng xóa, răng rụng gần hết chứ? Mà trông năm nam nhân nhắm mắt theo đuôi xe ngựa, càng làm cho đầu nàng đau càng thêm đau.

Theo như kế hoạch vốn có của nàng, chẳng qua là để hoàng đế ca ca mang bách quan đưa tiễn ra khỏi thành, khiến cho Khánh Vương biết rõ ràng địa vị của nàng ở Bích Lạc quốc, sẽ càng dễ dàng cùng Khánh Vương đàm phán. Bất quá lại không nghĩ tới đến cả Thái

Thượng Hoàng hoàng đế phụ thân cũng chạy tới tiễn đưa, còn làm thành một hàng dài như thế, đưa tiễn liền trăm dặm. Trận thế như vậy sau này liệu có ai cũng được hưởng không thì nàng không biết, nhưng nhất định là cổ nhân đi trước tuyệt đối chưa ai từng hưởng qua.

Hàn Tuyết nhìn bão cát mênh mông ngoài cửa xe, lập tức vì Hàn Chiến cùng mười hai thị vệ bọn hắn mà đau lòng, ai kêu hoàng đế phụ thân của họ tới đưa tiễn, lại còn để cả ngàn người cưỡi ngựa đi trước mở đường làm cái gì a? Chạy phía sau ngàn con ngựa, làm cho bọn họ phải đi theo mông ngựa hít bụi, mọi người ai ai cũng mặt xám như tro, nơi này tuy vẫn là đưa tiễn, nhưng căn bản chính là kèm theo cả "Đưa hình" a. (tra tấn đưa tiễn)

Mười hai thị vệ vốn là canh giữ phía sau xe ngựa nhưng bởi vì lãnh khí áp bức trên người Hàn Chiến nên liền trốn ra phía sau đội ngũ mà đi, nhìn gương mặt tuấn tú đen đến không thể đen hơn của Hàn Chiến, Hàn Tuyết thở dài than vãn đến lần thứ một trăm lẻ một, lại nhìn năm nam nhân xuất sắc cưỡi trên năm con tuấn mã, buổi sáng ra khỏi thành vẫn còn vinh quang chói lọi mà giờ chỉ có thể dùng xám ngắt như tro để hình dung. Nàng liền không nhịn được khuyên nhủ thêm lần nữa: "Hoàng đế phụ thân, hoàng thượng ca ca, các người cũng nên trở về đi thôi, đừng theo tiễn nữa, cũng đã đưa đến một trăm dặm rồi, còn đưa nữa là đưa tới Khánh quốc luôn a."

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe vậy liếc nhìn Hàn Tuyết không thôi, thấy trong mắt nàng toàn là thỉnh cầu, khẽ mỉm cười, ngồi trên ngựa khoát tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, quay đầu đối Hoàng Phủ Ngạo Thiên cung kính nói: "Phụ hoàng, đã đưa đến trăm dặm rồi, chúng ta dừng ở chỗ này tiễn biệt Tuyết Nhi thôi."

Hoàng Phủ Ngạo Thiên phức tạp nhìn Hàn Tuyết "Lấy chiến tranh để ngừng chiến tranh, để Bích Lạc hợp tác với nước khác cùng chinh

chiến, lại còn đạt được lợi ích lớn nhất cho mình từ đó" kế sách cơ trí như thế, chưa nói tới toàn bộ bá quan văn võ trong triều, cho dù là từ cổ chí kim cũng không ai có thể sánh bằng, mà trí tuệ đáng sợ như vậy, có ai ngờ lại thuộc về một thiếu nữ chưa đủ mười tám tuổi.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên không chút dấu vết liếc nhìn bộ mặt sương giá của Hàn Chiến, người này không phải người của mình, hết thảy lòng dạ, tâm kế đều hơn hẳn mấy nhi tử của hắn, nếu nói kế sách này là do Hàn Tuyết đề xuất, hắn lại tin là do Hàn Chiến nghĩ ra hơn. Hàn Chiến ẩn mình bên cạnh Hàn Tuyết mười năm, đối với Hàn Tuyết có trung thành hay không hắn không biết, nhưng có chút chuyện hắn rất rõ ràng, đó chính là Hàn Chiến hận hắn, hoặc có thể nói, Hàn Chiến hận cả Hoàng Phủ hoàng thất.

Mưu kế tuyệt thế như vậy, bề ngoài xem ra rất có ích với Bích Lạc, nhưng nếu xuất ra từ tay người này thì không thể không phòng. Dù sao lúc trước hơn ba trăm nhân mạng một tộc Úy Trì cũng bởi vì tư tâm của một người là hắn mà chỉ còn lại một mình Hàn Chiến, nay đứa nhỏ Hạo Thiên này còn đem Hàn Tuyết gả cho Hàn Chiến, nếu Hàn Chiến liên hiệp cùng thế lực trong tay Hàn Tuyết, thay đổi tầm ngắm sang đối phó Bích Lạc, thì Bích Lạc quốc này chắc chắn sẽ lâm nguy trong sớm muộn.

Nhưng nếu hắn thật sự vì Hàn Tuyết mà chịu gạt bỏ thù hận, vậy Bích Lạc sẽ liền trăm năm thịnh thế. Đối mặt với hấp dẫn lớn lao như vậy, hắn không thể không thử một lần mà đồng tình với chú ý của Hạo Thiên, để cho hai người đi sứ Khánh quốc. Nhưng vì giang sơn xã tắc, hắn cũng không thể không có vài biện pháp bảo đảm, Hoàng Phủ Ngạo Thiên trong mắt hàn quang chợt lóe, thầm nói trong lòng: "Tuyết Nhi, nếu Hàn Chiến thật sự sinh dị tâm, vậy cũng chớ trách hoàng đế phụ thân lòng dạ ác độc, muốn trách hãy trách con không biết nhìn người, nuôi hổ gây họa."

Hoàng Phủ Ngạo Thiên dáng vẻ nghiêm chỉnh, nét mặt từ ái tinh tế dặn dò: “Tuyết Nhi à, chuyến đi này liên quan đến sự tình trọng đại, con nhớ vạn sự đều phải cẩn thận, phụ hoàng trước tiên ở nơi này thay mặt toàn bộ dân chúng Bích Lạc cảm ơn con.”

Hàn Chiến lạnh lùng liếc xéo Hoàng Phủ Ngạo Thiên, châm chọc giật giật khóe miệng, quay đầu nhìn sang nơi khác.

Thái độ của Hàn Chiến toàn bộ đều rơi vào trong mắt năm nam nhân, mỗi người nghĩ một kiểu, chỉ có Hoàng Phủ Hạo Thiên bất đắc dĩ cười cười, qua lớp màn cửa sổ ngăn cách, đối với Hàn Tuyết bên trong xe nói: “Chuyến này tuy nói là gánh nặng đường xa, nhưng nếu xảy ra việc ngoài ý muốn, nhớ phải bảo hộ mình trước, gặp phải chuyện quá sức thì mau trở về, lấy an toàn làm hàng đầu,” rồi lại quay sang nhìn Hàn Chiến đã ngoảnh mặt đi, hơi nghiêm nghị nhìn chăm chú mắt Hàn Chiến nói: “Nhớ chưa.”

Hàn Chiến vẫn lạnh mặt, lại thấy hắn hơi nhẹ gật đầu một chút, ưng thuận nhận lời. Nếu không phải Hoàng Phủ Hạo Thiên thật lòng thương yêu Hàn Tuyết, hắn cũng sẽ không buông xuống huyết thù của cả gia tộc, chỉ muốn cùng Hàn Tuyết bên nhau đến già. Cũng hy vọng hắn sẽ không cô phụ hơn ba trăm nhân mạng một tộc Úy Trì, có thể làm minh quân một đời tạo phúc cho dân chúng.

Hàn Tuyết ở trong xe ngựa hướng năm người cúi đầu, “Tuyết Nhi bái biệt hoàng đế ca ca, hoàng thượng phụ thân, Cảnh Thiên ca ca, Phượng Thiên ca ca, Nhậm Thiên ca ca.”

Không đợi mấy người đáp lễ, Hàn Chiến đã sớm không nhịn được vẻ mặt dối trá của Hoàng Phủ Ngạo Thiên, vận nội lực khẽ quát một tiếng: “Lên đường!” Thanh âm truyền đi xa, đội ngũ tự động nhanh chóng di chuyển, xe ngựa cũng bị đội ngũ đưa đi, nhanh chóng rời khỏi trước mặt năm người kia.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạo Thiên tức giận ẩn hiện, Hoàng Phủ Hạo Thiên lại chỉ bất đắc dĩ cười khổ, Hoàng Phủ Cảnh Thiên nhìn ba người biến hóa mà mặt không biến sắc, nhẹ giơ ngọc phiến, ngăn cản Hoàng Phủ Phượng Thiên đang thực giận dữ. Âm thầm nhìn Hoàng Phủ Phượng Thiên lắc đầu một cái, kéo Hoàng Phủ Phượng Thiên cùng Hoàng Phủ Nhậm Thiên đã uể oải lặng lẽ rời đi. Phụ hoàng đối với Hàn Chiến cùng Tuyết Nhi có sát tâm, chuyến đi Khánh quốc lần này hắn cần phải có an bài. Mà hoàng huynh cũng là thật lòng tương đãi hai người kia, Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến chắc chắn sẽ không tỏ thái độ gì với hoàng huynh, sẽ toàn tâm toàn ý mưu tính vì Bích Lạc, như vậy là tốt rồi. Cho tới phụ hoàng, ông hiển nhiên e sợ thế lực của Tuyết Nhi, chỉ bằng sát khí ẩn hiện mới vừa rồi kia, Hàn Chiến lẽ nào lại không biết? Chỉ sợ đến lúc đó, chịu trận cũng là phụ hoàng, mà huynh đệ bọn họ đồng tâm, làm chuyện mình nên làm, kế hoạch của Hàn Tuyết nhất định có thể thực hiện, Bích Lạc trăm năm thịnh thế đã gần ngay trước mắt.

Cho đến khi không thấy được đám người đưa tiễn phía sau nữa thì sắc mặt Hàn Chiến mới tốt hơn một chút mà thu lại khí tức toàn thân. Cả nhóm người cũng thở phảo nhẹ nhõm, đội ngũ mười hai thị vệ nằm chết dí ở phía sau lúc này mới dám trở lại bên cạnh xe ngựa.

Mắt thấy đội ngũ đã vượt ra khỏi tầm mắt của đoàn người tiễn hành, Hàn Tuyết vội vàng nhấc màn cửa sổ lên thò đầu ra: “Hàn..... Khụ, khụ, khụ,” vừa mới há miệng liềng ăn phải đầy đất cát, nàng bị sặc ho đến chảy nước mắt.

“Có chuyện gì? Sao lại không cẩn thận như thế?” Xe ngựa đã bị dắt đến sát quan đạo, mười hai thị vệ đứng canh bên cạnh, Hàn Chiến leo lên xe, nhìn Hàn Tuyết đang liều mạng ho khan đau lòng trách nói.

Hàn Tuyết rưng rưng liếc nhìn hắn một cái, nhào tới bên bàn dùng nước súc miệng rồi mới đáp: “Sặc chết ta, gió cát này thực đáng sợ.”

“Ai bảo nàng ghé đầu ra ngoài.” Hàn Chiến đem người ôm vào lòng, dùng tơ lụa tinh tế giúp nàng lau sạch bụi đất trên đầu trên mặt.

“Người ta muốn tìm chàng chứ sao.” Nàng cũng không muốn ăn đất a, ai biết lại đáng sợ như thế chứ.

Nghe vậy, Hàn Chiến nhấc mi cười một tiếng, tiến tới bên tai nàng thấp giọng nói: “Nhớ ta?”

Hàn Tuyết xoay tay nện cho hắn một cái, “Chúng ta một mình lên đường đi, để một đại đội người như thế đi theo không tiện cho lắm.”

“Chỉ hai người chúng ta?”

Hàn Chiến trong mắt mập mờ rõ ràng làm Hàn Tuyết đỏ mặt, “Chàng muốn làm gì ta cũng không quan tâm, chàng đã đáp ứng sẽ mang ta đi chơi, không cho nói lời không giữ lời.”

“Được, được, được” Hàn Chiến cười khẽ vỗ vỗ đầu Hàn Tuyết, “Vậy thì như cũ đi, để cho mười hai thị vệ rời lại phía sau, ta cùng nàng đi trước một bước.”

Chương 52: Độc dược thêm xuân dược?

Tình không vạn lí, cỏ biếc vô ngần, trời xanh cao vời vợi, mây trắng nhè nhẹ trôi.

Khí trời đẹp như thế, đâu đâu cũng một màu xanh biếc tuyệt đẹp, nhưng có người lại vô lực thưởng thức. Hàn Chiến dựa lưng vào thành xe, mặc cho bảo mã yêu quý tự mình mang xe ngựa chạy về phía trước, tâm tình thoải mái thưởng thức khung cảnh thảo nguyên xanh mênh mông bát ngát.

Bên trong xe ngựa phía sau lưng vang lên tiếng hít thở vững vàng khiến hắn từ đáy mắt đến khóe miệng đều tràn đầy ôn nhu, hai người độc hành mấy ngày nay, hắn được hưởng thụ đầy đủ cái gọi là quyền lực của tình nhân, vô cùng “tận tâm tận lực” đem bé yêu trong xe yêu thương chăm sóc từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, ngay một cọng tóc cũng không để rơi. Hậu quả trực tiếp chính là làm cho người mỗi tối đều phải “sinh long hoạt hổ” tiếp nhận hắn dùng lực “yêu thương” kia chỉ có thể nhân lúc ban ngày mà ngủ đến thiên dời địa ám, để bổ sung thể lực bị hắn làm hao tổn hôm trước cũng như để dành thể lực cho một đêm vận động huyết mạch hưng phấn, dục tiên dục tử khác.

Tuy nói là hai người mỗi đêm đều chiến đấu mãnh liệt hơn cả đêm trước, khiến hắn càng ngày càng hài lòng, bất quá hành trình của hai người lại không bị chậm trễ chút nào. Trải qua mười mấy ngày trèo đèo lội suối, khi người nào đấy vẫn đang ngủ mê man, hai người đã tiến vào vùng đất biên cảnh tiếp giáp Khánh quốc.

Lúc này đây, trên vùng đại bình nguyên tiếp giáp Khánh quốc cũng không có dân cư sinh sống, biên cảnh hai nước chỉ có hai tòa thành đứng xa xa trông nhau, hết thảy đều không hề có bất kì phòng hộ hay mũi tiến công trọng yếu nào che chắn, thật không biết có phải là do ban đầu lão tổ tông Bích Lạc cùng Khánh quốc quá tin tưởng vào đối phương cùng thực lực của mình hay không mà lại ngu xuẩn đến mức này, khiến cho con cháu đời sau phải lâm vào khốn cảnh.

Lại còn một tiểu ngu ngốc không có đến nửa điểm quan hệ huyết thống với Bích Lạc hoàng thất muốn đi gánh vác cái loại chuyện rắc rối đó, chạy tới chạy lui ở cái chốn mà gà không đẻ trứng, chim chẳng thèm bay, Hàn Chiến bất đắc dĩ thở dài, nói cho cùng hắn vẫn không ưa nam nhân một nhà Hoàng Phủ, càng không thích Hàn Tuyết rỗi việc kiếm chuyện chơi, chỉ là chẳng qua hắn còn nói nhẹ nhàng nên không ai thèm nghe hắn.

Mặt trời trên cao lưu chuyển, từ từ dời về phía tây, ánh hồng lấp lánh mờ ảo cũng làm một ngựa một xe lướt đi trên thảo nguyên xanh nhiễm một màu đỏ hồng.

“Ân.....” Bên trong xe ngựa truyền ra tiếng rên khẽ thanh mảnh, báo hiệu người nào đó vừa mới tỉnh mộng đẹp.

Hàn Chiến không chút tiếng động nhếch nhếch miệng, nhanh chóng kéo cương dừng ngựa, thân người nhẹ nhàng linh hoạt lập tức tiến vào bên trong xe.

Cửa xe mở mở khép khép, Hàn Tuyết liền bị áp chế dựa trên một thân thể ấm áp.

“Giờ là lúc nào?” Hàn Tuyết còn ngái ngủ, mơ hồ không rõ hỏi.

“Hoàng hôn rồi.”

Nghe ra trong thanh âm của Hàn Chiến nồng đậm ý cười, Hàn Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, hết cả buồn ngủ, cũng không biết nàng thành ra thích ngủ như vậy là do ai chứ. Một đôi tay ngọc thon thon hướng tới bên hông người kia, dùng hết sức bình sinh nhéo một cái…

“Ách -----” thế này không biết có tính là vui quá hóa buồn? Hàn Chiến bất đắc dĩ cười khổ dưới đáy lòng. Bởi để cho người trước mặt phát tiết, không thể không kéo căng bắp thịt mà chống đỡ, bằng không phúc lợi buổi tối sẽ bị giảm bớt, hắn hôm nay có thể sẽ phải một thân cô quả. Vì đánh lạc hướng sự chú ý của tiểu nha đầu, Hàn Chiến vội nói: “Chúng ta đã vào bình nguyên rồi, ước chừng hai ngày nữa là đến được thành biên, phong cảnh bên ngoài lúc này không tệ, nàng không muốn nhìn một chút sao?”

“Đến bình nguyên rồi, nhanh như vậy?” Còn tưởng rằng mỗi ngày hai người đều tận sức làm cái chuyện kia sẽ làm chậm hành trình, không nghĩ tới mau như thế đã đến bình nguyên. Hàn Tuyết trở mình ngồi dậy, nhấc rèm cửa sổ lên liền thu ngay vào tầm mắt thảo nguyên vô tận phủ mờ một lớp kim quang ánh hồng, lại còn vầng thái dương cuối ngày tròn trịa cũng mang màu đỏ hồng lấp lánh.

“Thật là đẹp a!”

“Đúng vậy, thật là đẹp!” Hàn Tuyết ngủ đến váng cả đầu, căn bản không biết mình một thân xích lõa được Hàn Chiến bọc trong áo choàng rộng ôm lên xe, lúc này nàng lật người một cái liền khiến áo choàng kia trượt đến thắt lưng, hào quang hồng sắc xuyên thấu da thịt quang khiết trong suốt, mê mẩn nhìn, Hàn Chiến nổi lên dục tính, dục hỏa trong mắt cũng điên cuồng bùng cháy.

Chỉ thấy Hàn Chiến vạn phần si mê vươn móng vuốt sói, mà người

đáng thương nào đó vẫn còn chìm đắm trong cảnh đẹp thiên nhiên hùng vĩ tráng lệ.

Cho đến khi trước ngực bị hai bàn tay ấm áp bao phủ, Hàn Tuyết mới tỉnh hồn, vừa quay đầu, lại chỉ kịp phun ra một chữ, “Chàng... ...”

“Thật là đẹp.....” Hàn Chiến si mê dán lên môi đỏ mọng vừa dời về phía hắn, thật sâu thăm dò vào trong, mút lấy cái lưỡi đinh hương, quấn quýt không chịu buông tha, lòng bàn tay ôm trọn hai luồng nhuyễn mịn từ từ nhu chuyển nắn bóp.

“Ân!” Hàn Tuyết vô lực phản kháng đành phẫn nộ rên hừ hừ, nàng ngủ liền một ngày, còn chưa kịp ăn phần cơm, uống miếng nước, người này sẽ không lại quấn lấy nàng làm chuyện ái ân chứ? Mỗi đêm đều kịch liệt hoan ái như vậy, nói là nàng không thích thì cũng quá giả dối rồi, dù sao thì Hàn Chiến tuy có cuồng dã bá đạo đòi hỏi nhiều lần nhưng lúc nào cũng chú ý đến cảm thụ của nàng, mỗi lần hoan ái đều khiến nàng thư thái trước rồi hắn mới tiến tới thỏa mãn thứ mình cần. Cứ coi là muốn làm thì cũng để nàng uống ngụm nước, ăn miếng cơm đã chứ?

Cảm giác được bất mãn của Hàn Tuyết, Hàn Chiến quấn lấy cái lưỡi liếm mút một chút mới lưu luyến buông lỏng, có chút chán nản ngả lên vai Hàn Tuyết cọ xát, kéo cao áo choàng đã trượt xuống thắt lưng nàng lên.

“Nàng đã một ngày chưa ăn cơm, trước cứ ăn ít đồ đi.” Hàn Chiến vừa nói vừa lôi từ trong góc xe ngựa ra một bọc đồ đưa cho Hàn Tuyết, “Tối nay chúng ta chỉ có thể tá túc nơi hoang dã, bình nguyên này buổi tối sẽ có bầy sói qua lại, giờ ta ra ngoài chuẩn bị một chút, buổi tối chúng ta cũng được an tâm nghỉ ngơi.”

Nhìn Hàn Chiến mở cửa đi ra ngoài, Hàn Tuyết xem thường bĩu môi,

lại còn “an tâm nghỉ ngơi” chứ, hắn mà để cho nàng nghỉ ngơi mới là lạ.

Hàn Chiến lập tức hạ thấp xe ngựa, cho ái mã nuốt một viên thuốc nhỏ rồi mới lấy xe ngựa làm trung tâm dụng kiếm vẽ một vòng tròn, đồng thời tại khe đất kiếm vừa họa ra bỏ xuống chút dược vật, sau đó lại mở rộng phạm vi, làm tương tự vẽ tiếp một vòng y hệt, cứ như vậy hạ kiếm vẽ năm vòng tròn thật lớn bao quanh mới quay về bên cạnh xe ngựa.

Hàn Tuyết vẫn dựa vào bên cửa xe nhìn Hàn Chiến làm việc, đối với hành động của hắn tràn đầy tò mò. Khi xưa nàng cũng từng nghỉ lại nơi hoang dã, chẳng qua là lúc đó có mười hai thị vệ theo hầu, buổi tối lúc nghỉ ngơi Hàn Chiến chưa từng làm qua mấy động tác kì quái này.

Thấy Hàn Chiến cười cười với nàng, Hàn Tuyết không khỏi thò đầu ra tò mò hỏi: “Chàng rắc cái gì trên đất này vậy?”

“Thuốc.”

Thật đúng là lời ít ý nhiều, Hàn Tuyết tức giận liếc mắt, “Thuốc gì? Độc dược?”

Hàn Chiến nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ bờm ngựa liền chui vào trong xe, đóng kỹ cửa xe lại, lúc này mới hướng Hàn Tuyết thần bí cười một tiếng, “Phải mà cũng không phải.”

Lần này, Hàn Tuyết lại càng thêm hiếu kì, “Rốt cuộc là thuốc gì?”

“Độc dược thêm xuân dược!”

Hàn Tuyết nhất thời mặt đầy hắc tuyến, lại như có đàn quạ đen bay

qua *(nguyên văn là đàn vịt đen =)) chẳng ăn nhập gì cả, vì vậy em mạn phép sửa thành đàn quạ, cũng toàn chim thôi, beta-er nếu muốn giống bản gốc thì cứ sửa lại thành đàn vịt ^^ và nhớ xóa cái dòng này đi)*. Rải độc trên mặt đất là vì muốn phòng kè địch cùng dã thú, cái này nàng có thể hiểu, nhưng xuân dược? Có thể phòng gì đây? Vạn nhất địch nhân tới đều là nam, nơi này trước sau không thôn xóm, không hàng quán, chỉ có độc nàng là nữ a?!! Càng nghĩ mặt Hàn Tuyết càng đen, tay ngọc thon nhỏ nhịn không được liền biến thành ma trảo, bò lên cổ Hàn Chiến.

“Nói mau, chàng rốt cuộc muốn làm gì?”

Hàn Chiến nhìn Hàn Tuyết bộ dạng hung tợn, cười khẽ lắc lắc đầu, nắm lấy mũi nhỏ của nàng cười trêu nói: “Muốn giả bộ ác nhân, không phải chỉ cấn trợn to hai mắt là được, tiểu nha đầu!” Nói xong liền kéo hai tay Hàn Tuyết xuống đem người khóa vào trong ngực. “Sói trên thảo nguyên tốc độ nhanh, số lượng cũng nhiều, mang trên người ta đều là thuốc trị thương, hai thứ thuốc đó là do Hàn Kỳ trước khi đi cứng rắn âm thầm đưa cho ta, độc này cũng không biết hiệu quả như thế nào, bỏ thêm xuân dược là để cho mấy con sói hoang kia có thật nhiều chuyện phải làm, đến lúc đó liền không thể quấy rầy chúng ta.”

Xuân dược thêm độc dược ư? Thử nghĩ hai con sói đang ở nơi nào đó làm chuyện ân ái mà độc bỗng dưng phát tác ngã lăn ra đất, hai cỗ thân sói vẫn còn liền chặt một chỗ.

Ách! Nam nhân này thật là tà ác, thật xấu, ngay cả chết cũng không để cho sói chúng nó được chết tử tế a.

Chương 53: Sói

Trên thảo nguyên này cũng không chỉ có đơn độc một hai con sói, nghĩ tới kết quả hai loại thuốc nhất tề phát tác, nghĩ đến cảnh tượng hùng tráng hơn mấy trăm ngàn con sói đang điên cuống giao phối liền bỏ mình ngã xuống đất, Hàn Tuyết mãnh liệt rùng mình một cái.

“Lạnh không?” Không đợi Hàn Tuyết trả lời, Hàn Chiến đã tự cở áo, kéo áo choàng của Hàn Tuyết ra, đem nàng một thân trần trụi ôm chặt trước ngực, giúp nàng đắp kín áo choàng.

Da thịt hai người cận kề, không khí nhất thời mập mờ, Hàn Tuyết cảm giác da đầu mình run lên, hai luồn nhuyễn mịn đè ép trước ngực Hàn Chiến cũng một trận tê dại, tiếp theo hai nụ hồng mai không tự chủ được cũng dựng đứng cứng nhắc. Hàn Tuyết hô hấp tắc nghẹn, che lại lồng ngực đang đập vang rung trời, khẩn trương rụt cổ một cái. Thật không biết có phải tại bị Hàn Chiến gây sức ép đã thành thói quen hay không mà thân thể chỉ bởi da thịt hai người cận kề liền tự phát sinh phản ứng hoan ái, xong đời, lần này nam nhân kia lại càng thêm đắc ý vênh váo.

Cảm giác được thân thể Hàn Tuyết biến hóa, con ngươi Hàn Chiến tối sầm, một thân bắp thịt kiên cố cứng ngăc, ôn nhu hôn lên sau tai Hàn Tuyết, thanh âm thì thầm ấm ách: “Cũng đã làm nhiều lần thế rồi, sao còn khẩn trương như vậy?”Nói xong liền kéo lấy một tay ngọc đặt lên hậu duệ của mình, khiến cho Hàn Tuyết cảm nhận được mình cũng khát vọng như nàng, khát vọng có được nàng.

“A.....” Hàn Tuyết thở khẽ một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve gậy thịt nóng bỏng phía dưới, phát hiện cây gậy co dãn đã hoàn toàn ngẩng đầu,

cũng đồng thời dưới vuốt ve của nàng biến đổi, trở nên cứng rắng như sắt.

Không biết ai nói, hai người yêu nhau, trước mặt ái tình không có phân chia thắng bại. Bất quá, biết rõ Hàn Chiến đối với nàng có khát vọng vẫn khiến cho Hàn Tuyết dị thường vui vẻ, giống như mình thắng hắn một bậc. Chẳng qua là đối với hoan ái sắp tới, nghĩ đến mỗi ngày đều bị ăn sạch sẽ, ngay cả sức lực động một ngón út cũng không có, nàng liền thấy sợ.

Thân thể tự động phản ứng với ý nghĩ của nàng, không tự chủ được khẽ run rẩy. “Chàng..... Chuyện như vậy là có ý gì chứ, mỗi ngày chàng đều không biết mệt mỏi là gì sao?”

Hàn Chiến híp híp mắt, không tiếng động hơi nhếch nhếch khóe miệng, nhìn qua lại có mấy phần tà mị, “Xem ra ta đã quá không để ý đến suy nghĩ của nàng rồi, khiến cho nàng không cảm nhận được tư vị tuyệt vời của chuyện đó, việc này, vi phu nhất định phải sửa chữa.” Nói xong tay liền vươn xuống bụng dưới Hàn Tuyết, dùng ngón tay cọ nhẹ âm mao miệng u cốc, thanh âm bí hiểm nói: “Ta lập tức khiến nàng cảm nhận được cái gì mới thật sự là dục tiên dục tử.”

Hàn Tuyết khóc thét một tiếng, vô lực ngã nhào trên người Hàn Chiến, nàng thật là khờ khạo mới có ý định dùng ngôn ngữ khai thông đầu óc nam nhân tinh trùng xông não này.

Lúc này mặt trời trên cao đã bị mặt trăng thay thế, chân trời vẫn còn lưu lại một vệt sáng cuối cùng, chẳng qua muông thú trên thảo nguyên đã không kịp đợi cho màn đêm phủ xuống, vội vã nhập cuộc. Tiếng sói liên tiếp từ nơi xa truyền đến, thảo nguyên ban ngày xinh đẹp giờ lại mang sắc thái kinh khủng.

Thân thể Hàn Tuyết cứng đờ, chỉ cảm thấy từng sợi tóc đều dựng

đứng lên, nàng đã lớn đến vậy mà còn chưa từng nghe qua tiếng sói tru nhiều như thế, kinh khủng như thế.

“Sợ sao?” Hàn Chiến tự nhiên đem thân thể Hàn Tuyết đang run rẩy ôm sát, không tiếng động khẽ vuốt ve an ủi.

Hàn Tuyết chống người dậy, đối với Hàn Chiến chỉ nhe răng làm mặt quỷ: “Chàng sẽ để ta bị bầy sói phân thây sao?”

Bị vẻ mặt quỷ khả ái của Hàn Tuyết chọc cười, Hàn Tuyết vui vẻ một tay chống đầu, nghiêng mình dựa vào vách xe nhíu mày nói: “So với việc bị bầy sói phân thây, ta thích để cho nàng chết dưới thân ta hơn, nàng nghĩ sao?” Vừa nói vừa dùng côn thịt khổng lồ cọ xát bắp đùi nàng, biểu hiện rằng lời nói của mình không phải là đùa.

Xong rồi, xong rồi, nam nhân này từ lúc nào lại trở nên mị hoặc, khêu gợi như vậy, thật là khiến cho người ta muốn đè hắn ra ăn sạch sẽ nha. Hàn Tuyết tròn mắt long lanh nhìn chăm chăm môi Hàn Chiến, theo bản năng nuốt nước miếng một cái, tiếng sói kinh khủng như đã rời xa nàng, trong mắt cùng trong lòng nàng lúc này chỉ tràn ngập ý cười có chút tà mị của nam nhân trước mặt.

“Chàng cười thật xấu!” Hàn Tuyết nũng nịu than nhẹ, si ngốc dán lên môi mỏng kiên nghị của hắn.

“Thích không?” Thụ sủng nhược kinh nghênh tiếp nụ hôn từ Hàn Tuyết, Hàn Chiến vui vẻ lật môi, khiến cho cái lưỡi đinh hương phấn hồng nho nhỏ trượt vào trong miệng hắn.

“Ách.....” Có chút khốn đốn tách người khỏi môi miệng Hàn Chiến, Hàn Tuyết hô hấp không yên cau mày nói: “Không cho cười với nữ tử khác như vậy.” Nam nhân này mặc dù so ra còn kém bốn huynh đệ nhà Hoàng Phủ tuấn mỹ phi phàm, nhưng tướng mạo cũng là

không tầm thường, một thân khí khái dương cương tuấn lãnh nam tử, nếu kết hợp với ý cười tà mị như vậy, kia chẳng phải sẽ gieo họa cho một cơ số nữ nhân hay sao? Nàng cũng không muốn tương lai của mình phải chìm trong biển dấm đâu.

Hàn Chiến liếm tơ bạc bên khóe miệng, nhíu mày một cái, có chút bất mãn vì tiểu nha đầu này tự dưng lại tách người ra, đợi nghe rõ ý tứ trong lời nói của nàng rồi, liền không khỏi cười khẽ, nhẹ liếm khóe miệng Hàn Tuyết, ưng thuận cam kết: “Kiểu cười này, chỉ cho một mình nàng nhìn!” Nói xong liền vội vã nhấn đầu Hàn Tuyết xuống, hôn thật sâu.

Bên trong môi miệng quấn quýt, dục hỏa cuồng đốt, một bàn tay thuận theo cổ Hàn Tuyết từ từ trượt xuống, trên tuyết đồi trắng noãn xoa nhẹ hai cái, liền xẹt qua bụng chạy thẳng tới thâm cốc. Ngón tay vừa chạm đến hai mảnh hoa thịt, liền sờ tới một đường mát lạnh, Hàn Chiến chỉ cảm thấy trong đầu có tiếng “ầm ầm” vang lên, môi miệng không khỏi càng thêm hung mãnh, đổi lấy một tiếng rên khẽ bất mãn từ Hàn Tuyết.

Ôm lấy thân thể mềm mại trong ngực lộn một vòng, Hàn Tuyết bị gắt gao đặt trên ván xe, miệng hai người quấn quýt chặt chẽ không tách ra được, Hàn Chiến cơ hồ đem sức nặng toàn thân giao cho người phía dưới, hai tay vươn xuống, liền giữ chặt hai bắp đùi Hàn Tuyết trong tay. Hắn vội vàng kéo đùi đẹp sang hai bên, điều chỉnh đặt mình ở giữa, vội vàng khó lòng nhịn nổi, chẳng qua do quá mức nóng vội, côn thịt nhiều lần cũng chỉ đỉnh đặt chỗ khe mông hay bắp đùi Hàn Tuyết, không có lấy một lần trúng hồng tâm, lại khiến Hàn Tuyết hơi thấy đau.

“Chàng..... Đừng..... Ách..... Đau. .....” Hàn Tuyết bị áp bức đến thở không nổi, chỉ có cảm giác mình sẽ bị kẹt trong cơ thể Hàn Chiến, nàng khó khăn từ trong hôn mút dây dưa của hắn thốt lên mấy chữ.

Nhiều lần không trúng khiến cho Hàn Chiến mất đi tính nhẫn nại, không nỡ buông môi đỏ mọng ngọt ngào của Hàn Tuyết ra, hắn ngồi thẳng lên, một tay kéo mở chân Hàn Tuyết thêm chút nữa, một tay đỡ lấy hậu duệ của mình chĩa vào cốc khẩu. Không thể không kể tới Hàn Tuyết nhiệt tình phản ứng như vậy vẫn là lần đầu tiên, lúc này miệng cốc đã sớm như cỏ dại lan tràn, thủy dịch tinh nhuận hoàn toàn châm lên lửa lớn hừng hực cháy dưới đáy mắt Hàn Chiến, chỉ thấy hắn mãnh lực tiến tới, nam căn tựa lưỡi dao sắc bén đâm vào cốc đạo.

“Ân.....” Hàn Tuyết cảm thấy khó chịu nhướn chân mày, lần đầu thấy Hàn Chiến vội vàng như vậy, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể vừa căng vừa nóng, hơi đau lại có chút tê dại, thật là hàng trăm tư vị cùng hội tụ trong lòng.

“A.....” Hàn Chiến thoải mái thở phào một hơi, thân thiết hôn một cái lên giữa mi gian Hàn Tuyết đang nhăn lại. Thật ra cũng không thể trách hắn vội vàng như vậy, ai kêu hắn may mắn gặp được thân thể Hàn Tuyết, mặc dù chưa từng hưởng dụng qua nhiều nữ nhân, nhưng cũng biết nhục huyệt như vậy thế gian hiếm có. Nhục huyệt chặt trất mỗi lần cắm vào đều khiến hắn thoải mái không nói nên lời. Trải qua nhiều lần kết hợp đến thế, lại lấy tần số hoan ái của hai người cùng kích cỡ của hắn, nữ tử bình thường khả năng sẽ bị chịu đựng đến hỏng, nhưng tiểu nhục động của Tuyết Nhi lại vẫn gấp nghẽn tựa của xử nữ, làm hắn mỗi lần đều đạt được khoái cảm như cùng nữ tử trinh nguyên ân ái, chặt chẽ như muốn hút cạn hắn, tuyệt vời đến mức khiến hắn muốn điên cuống hô lớn lên, nếu không phải lo lắng sẽ dọa sợ tiểu mỹ nhân dưới thân – hình hài hắn yêu thương đến tận xương tủy, hắn tuyệt sẽ không đè nén cảm thụ tuyệt vời của mình lúc này.

Hàn Tuyết khẽ nhếch môi đỏ mọng, tận lực hít sâu, vừa thả lỏng thân

mình dung chứa phân thân Hàn Chiến, vừa không khách khí níu lấy lỗ tai Hàn Chiến mà kéo, “Sao phải nóng vội như vậy, làm đau người ta a.”

Hàn Chiến híp híp mắt, nghiêng đầu thuận theo lôi kéo từ Hàn Tuyết, cách tay thô khỏe vòng xuống phía dưới Hàn Tuyết, ôm nàng ngồi dậy, “Ai kêu nàng ngọt ngào như vậy, làm người ta thưởng hoài không chán, chỉ muốn một miếng nuốt cả vào bụng.”

“Nha..... Chàng đừng lộn xộn... Ách..... Ưm ư.....” Theo động tác của Hàn Chiến, thiết bổng thâm nhập cốc đạo hơi trượt ra ngoài, nhưng khi hắn nghiêng người ngồi dậy, do Hàn Chiến áp lấy nàng, tư thế cơ thể hai người liền biến thành nàng đổi qua cưỡi trên hông Hàn Chiến, trọng lực khiến thân thể nàng theo lẽ thường hạ xuống, u cốc yếu ớt một lần nữa bị thiết bổng dữ tợn nổi đầy gân xanh nặng nề đâm vào, so với lúc trước còn sâu hơn, đến nỗi tim Hàn Tuyết đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

“Tiểu yêu tinh, phát ra thanh âm mê người như vậy là cố ý muốn khiến ta nổi điên sao?” Hàn Chiến thở gấp, cúi đầu hôn lên ngực Hàn Tuyết, côn thịt dưới háng bị đè ép gắt gao mang lại tư vị tuyệt không thể tả, hai khỏa thịt trắng lắc lư trước mắt càng khiến hắn miệng lưỡi khát khô không thôi. Cánh tay tráng kiện thắt chặt, Hàn Tuyết ở phía trên liền bất lực dán lên mặt hắn, một tay Hàn Chiến nắm trọn một bên trắng tuyết xoa nắn chà xát, môi miệng cũng đồng đời tấn công đỉnh nhũ hoa bên kia. Trước tiên là hấp vào trong miệng, lấy đầu lưỡi liếm liếm, rồi dùng răng nhẹ gặm cắn.

“Ngô..... Ân.....”

Bộ dạng như đang ăn, nhẹ nhàng nhay nhay nhũ thịt cùng nụ hoa.

“A nha..... Đừng, đừng như vậy.”

Lại hung hăng hút thêm hai cái nữa.

“Nha.....”

Lặp lại nhiều lần như thế, trêu đùa thẳng đến khi nhũ hoa trong suốt trắng tuyết như ngọc hiển hiện những vệt hồng ngân mới đổi hướng sang bên còn lại, mà đầu vú vừa được răng môi yêu thương đã lập tức bị ngón tay thô lớn bắt lấy, nhẹ nhàng day kéo, từ từ vân vê.

“Ân a..... Đừng như vậy, a.....” Khoái cảm tê dại trên ngực nhanh chóng thăng cấp, Hàn Tuyết muốn giãy giụa, nhưng thân thể vừa động, nhục huyệt phía dưới liền truyền đến cảm giác tê dại căng trướng khó nhịn, nguyên lai nhục huyệt đã chống chọi đến cực hạn, từng động tác nhỏ thôi cũng có thể khiến nơi đó gia tăng một tầng cảm thụ.

“Hừ ân.....” Bởi vì tiểu huyệt bị côn thịt Hàn Chiến cường lực va chạm, âm hạch liền dán chặt lấy gậy thịt, cho dù cử động có nhỏ đến mấy đều khiến âm hạch cực kì nhạy cảm cảm nhận được. Ngay chẳng qua thân thể chỉ nhè nhẹ run run, cũng khiến trên âm hạch truyền tới từng trận khoái cảm dễ chịu

Bên trong xe ngựa tiếng thở sốc ngày càng vang dội, Hàn Chiến đầu đầy mồ hôi phun ra nuốt vào, đùa bỡn nhũ hoa Hàn Tuyết, động tác cùng lực đạo do chịu ảnh hưởng của dục tính mà có phần thô lỗ, liền lưu lại vài dấu vết bầm tím trên tuyết đồi trắng noãn, động tác khẽ xoa trong tay biến thành nhào nặn, ôn nhu cắn mút trong miệng cũng đổi thành gặm nghiến. Côn thịt phía dưới căng trướng như sắp nổ tung, lại bị nhục huyệt Hàn Tuyết đè ép xoắn nuốt dị thường thoải mái, tư vị đau đớn này cũng đem lại cho hắn cảm giác vui vẻ, khiến hắn càng ngày càng khó khắc chế dục vọng muốn hung hăng cắm vào. Bắp thịt toàn thân căng cứng như sắt thép, cả người thậm chí

cũng không tự kiềm chế được mà run lên.

“Đừng..... A..... Muốn... Đến..... Chiến a.....” Ngực bị đùa giỡn truyền đến từng trận khoái cảm, kết hợp cùng cảm giác thư sướng do âm hạch ma sát lấy côn thịt, nhục huyệt chống đỡ đến cực hạn, trên thân thể Hàn Tuyết như có cả ngàn dòng suối nhỏ hội tụ thành biển lớn. Tần số rung động của cơ thể hai người tăng lên, dẫn theo hoa hạch va chạm càng triệt để, khoái cảm mãnh liệt trong nháy mắt đánh úp về phía Hàn Tuyết, chỉ thấy trong tròng mắt phủ sương đôi con ngươi to tròn chợt thu nhỏ lại, tiểu huyệt kẹp chặt lấy côn thịt cường lực hút vào.

“Ân a.....” Tiếng rên khẽ giữa cao triều uyển chuyển mê người, mị thân nhuyễn cốt.

Bên tai truyền tới tiếng Hàn Tuyết rên rỉ mị hoặc yêu kiều, thiết bổng lại bị hoa huyệt cật lực xoắn hút, Hàn Chiến bỗng ôm chặt lấy thân thể Hàn Tuyết, theo tần suất huyệt đạo hấp cắn lấy côn thịt, nhục huyệt càng thêm co rút, Hàn Chiến ngây người gầm lên một tiếng, “A..... Nha.. .... Thoải mái..... Rống..... A... Ách..... Hừ ư....”

Từng đợt hơi thở hổn hển nóng rực của hắn đều phun trên ngực Hàn Tuyết, làm cho hai đỉnh nhũ hoa vốn đã bị gặm cắn thành màu đỏ tía lại tựa kiều hoa trong gió bão, run rẩy lay động.

Cao triều qua đi, Hàn Tuyết vô lực tựa mình trên đầu Hàn Chiến điều chỉnh hô hấp, từng trận hơi thở nóng bỏng phun trên ngực cùng cảm giác căng trướng trong hoa huyệt cho nàng biết, nam nhân phía dưới còn đang tràn đầy sức lực, hắn mới chỉ mang côn thịt cắm trong cơ thể nàng, tiến hành vuốt ve khởi động một chút liền khiến nàng đạt đến cao triều, nếu chờ đến khi hắn dũng mãnh tiến công thì không biết nàng có thể tiếp nhận nổi lửa tình của hắn mà không bị thiêu đốt thành tro hay không.

Một tiếng sói tru lớn tiếng rõ ràng ập tới, thức tỉnh hai người còn đang chìm đắm trong bể tình, Hàn Chiến trờ tay kéo một bên áo choàng đắp lên người Hàn Tuyết, vung tay lên, cửa xe ngựa liền không gặp gió mà tự mở, tình cảnh trên thảo nguyên lập tức hoàn toàn rơi vào đáy mắt hai người.

Sói, đông đảo không kể xiết, trong tầm mắt, nơi nơi đều là màu xám tro của dã sói, tính ra phải đến hàng trăm hàng ngàn. Vô số sói xám trong lúc hai người không để ý, đã lướt qua vòng phòng vệ thứ hai Hàn Chiến vẽ, đang đứng rất gần vòng thứ ba, mà một con sói xám hình thể to lớn hơn hết thảy, đang tiến tới đứng trên vòng thứ hai Hàn Chiến họa, rồi ngẩng đầu tru lên một tiếng vang vọng.

Hàn Tuyết có chút e sợ ôm lấy cổ Hàn Chiến, khóa mình trong lòng hắn, hoa huyệt bởi vì động tác nhạy cảm của nàng mà càng thêm kẹp chặt đại nhục bổng, nhẹ nhàng co rút một hồi.

“Ân hừ..... Đừng động!” Hàn Chiến có chút không nhịn được vỗ mông Hàn Tuyết một cái.

“Vậy chàng đi ra ngoài.” Hàn Tuyết không phục chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Không có cách nào, nàng thư thái nhưng ta còn chưa thấy thoải mái a.” Nói xong liền chuyển đổi tư thế, định làm cho mình càng dễ dàng dùng lực tiến vào.

“Đừng náo!” Hàn Tuyết đè lại hai cánh tay sắt đang muốn rút ra, trừng phạt nâng mông.

“A ngô..... Nàng... Tiểu yêu tinh, lại chọc giận ta!” Hàn Chiến trừng đôi mắt đầy tơ máu, diện mục dữ tợn quát.

“Được rồi, ngoan nha,” Hàn Tuyết tùy ý hôn lên gò má Hàn Chiến, bày tỏ an ủi, “Chàng trước cứ xem thử bên kia.” Nói xong liền xoay mặt Hàn Chiến về phái bầy sói bên ngoài cửa xe. “Con sói kia là Lang Vương, nó đang gọi mấy con sói đã vượt qua vòng trở về phải không?” Lúc này, đám sói đã qua khỏi vòng phòng vệ thứ hai nghe Lang Vương gào to một tiếng, liền nhanh chóng lui về sau phòng bảo hộ thứ hai.

“Súc sinh này cũng có chút ý tứ!” Hàn Chiến híp mắt nhìn con sói xám tràn đầy sát khí cùng máu tanh đang chăm chú trông vào trong xe, hai tay lại dao động bốn phía trên người Hàn Tuyết.

“Nó hình như đang trừng chúng ta?” Hàn Tuyết che miệng sợ hãi kêu lên, “Con sói này thật thông minh, nó cứ như biết trên mặt đất có rắc dược vậy?”

“Biết cũng muộn rồi, thuốc rải ở vòng ngoài cùng đều là xuân dược cực mạnh, hai vòng phía sau là độc dược, số sói lướt qua vòng kia đều sẽ sống không được.” Hàn Chiến liếc mắt nhìn một cái rồi lại chẳng muốn nhìn, quay đầu cọ cọ ngực Hàn Tuyết, “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi ngoan, cho ta.”

“Ai —– chàng thực là không biết xấu hổ nha, lớn như vậy rồi còn làm nũng.” Hàn Tuyết nâng đầu nam nhân đang phủ phục làm loạn trên ngực nàng lên, chuyển sang phía ngoài xe ngựa, “Chúng ta bị bầy sói bao vây, chàng sao lại chẳng có chút lo lắng nào vậy, nếu như mấy con sói này cứ canh giữ ở nơi đó không chịu dời đi, cho dù trời sáng chúng ta cũng không có cách nào di chuyển a.”

Chương 54: Người hoan? Thú hợp?

Thấy Hàn Tuyết lo lắng, Hàn Chiến bất đắc dĩ đè nén dục vọng giải thích: “Xuân dược Hàn Kỳ chế, dù có thể đợi dược tính qua đi, không chết cũng mất sức, một bầy sói chân sẽ như nhũn ra, cứ coi là có dã tính, cũng không đuổi kịp xe ngựa của chúng ta.”

Hàn Tuyết nhìn chừng hơn một ngàn con sói xám lớn ngoài cửa xe, trong lòng vẫn còn chút bất an, đặc biệt là theo bóng đêm buông xuống, mắt đám sói trong đêm đen cũng biến thành những chấm tròn màu xanh, trông cực kì kinh khủng. Nàng sợ hãi co rúm cả người, lật mình nhào vào ngực Hàn Chiến, chẳng qua nàng đã quên thân dưới hai người còn chặt chẽ liền một chỗ, động tác mạnh như vậy, khiến cho côn thịt trong huyệt đạo nho nhỏ vô cùng bất hạnh trượt theo một đường cong.

“A ngô.....” Trời, hoa hạch bị ma sát thực dễ chịu!

“!.....” Thân thể Hàn Chiến cứng đờ, bất động thân thể cắn răng nói: “Nha đầu nàng, thực sự muốn ép ta phát điên sao?”

Hàn Tuyết cũng cứng người liếc xéo mắt Hàn Chiến: “Người ta không phải cố ý nha, chẳng qua là quên chàng còn cắm bên trong, người ta thấy nhiều sói như vậy, sợ!” Xuân triều trên mặt đã rút lui, ánh mắt lại mang theo một tia mị sắc hướng tới, nhất thời làm cho Hàn Chiến tâm trí sục sôi.

Hàn Chiến thở hổn hển không ngừng, thiết bổng cắm trong hoa huyệt Hàn Tuyết bức thiết muốn giải phóng. “Bảo bối, ta không được, cho

ta!” Nói xong liền nâng lên hai chân ngọc của nàng, vừa đẩy vừa kéo đem thân thể Hàn Tuyết xoay ngược trở lại.

“A..... Nha.....” Bị xoay người đột ngột, Hàn Tuyết sợ hãi kinh hô, chẳng qua là còn kinh hãi, cây đại nhục bổng cắm trong thânn thể phản chuyển đến 360o, hoa huyệt chịu kích thích, thiếu chút nữa đem nàng đưa tới cao triều. “Chàng, chàng không sợ vặn hư hết?”

“Ngô..... Đừng hấp -----” Trời ạ, hắn muốn chết a, nha đầu này sắp gắp chết hắn, không nhịn được, thật muốn điên cuống chen vào.

Hít một hơi thật sâu mới dùng lực kiềm chế, Hàn Chiến cười ha hả, tà ác hôn lên cổ Hàn Tuyết, thấp giọng cười nói: “Tiểu Tuyết Nhi trở nên thực xấu, muốn để cây gậy của ta đâm vào, thì chỉ cần nói cho ca ca ta một tiếng là được, ta rất vui lòng phối hợp, ám hiệu như vậy, nếu lỡ ca ca ta quá mức ngu độn, vậy chẳng phải đã cô phụ một phen hảo ý của Tiểu Tuyết Nhi hay sao?”

“Cái đồ này của chàng mà hỏng, ta liền tìm cây khác còn thô lớn hơn.” Hàn Tuyết mỉm cười, trở tay quấn lấy cổ Hàn Chiến, khiến cho hai đùi mình giang rộng nửa quỳ trên đùi hắn.

Hàn Chiến nghe vậy, chân mày hung hăng nhăn lại một chỗ, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ xấu xa kia, lưỡi tiến quân thần tốc, hòa quyện nước bọt, quấn lấy cái lưỡi đinh hương hung hăng mút mát.

“Ngô.....” Hàn Tuyết bị đau khẽ nhướn lông mày, trong lòng hiểu rõ hắn không thích nghe lời kia, không khỏi vui thích vặn vẹo nhếch mông.

“Hừ ân.....” Hàn Chiến khẽ rên một tiếng. nhẹ nâng mí mắt. lực cuốn mút trong miệng nhất thời chuyển sang ôn nhu như nước. Đỡ lấy hông Hàn Tuyết dùng côn thịt từ từ dò xét đi vào, huyệt đạo Hàn

Tuyết bởi cao triều mới qua nên bên trong thủy dịch đầy đủ, tiến vào đưa đẩy coi như thuận lợi.

“Ân.....” Hàn Tuyết hừ hừ mũi thoải mái rên rỉ làm cho dưới háng Hàn Chiến càng thêm đau đớn khó chịu.

“Kéo như vậy thoải mái sao?” Hàn Chiến vừa nói vừa từ từ di động eo mông, mặc dù rất muốn mãnh liệt hung ác chen vào trên trăm cái, bất quá, thấy biểu tình Hàn Tuyết say mê như thế, hắn không khỏi muốn cho nàng thoải mái.

Cứ như vậy châm rãi đem phân thân rút ra, rồi lại chậm hơn nữa đẩy vào, thực là khiến cho người ta khó lòng nín nhịn, cơ bắp toàn thân Hàn Chiến co rút cứng ngắc, không bao lâu mồ hôi liền rơi như mưa, thở hổn hển.

“Chiến -----” Đau lòng hắn gắng gượng cùng kiên nhẫn, Hàn Tuyết kéo bàn tay hắn đang dán chặt trên eo mình đặt lên ngực, áp lấy tay hắn đè ép nhũ hoa, chỉ thấy mắt nàng quang diễm mở to, miệng chu lên, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng như làm nũng, “Chàng quá chậm! Người ta muốn chàng dùng sức yêu ta.” Ý cười bên môi kia cũng mang theo nồng đậm mị sắc mà nhìn Hàn Chiến chăm chú, khiến hắn thiếu chút nữa quên cả hô hấp.

Lúc này tiếng sói vang lên không ngừng, Hàn Chiến nghiêng đầu liếc mắt nhìn ra ngoài xe ngựa, màu mắt thâm trầm như mực. đột nhiên, hắn tà tà hơi nhếch khóe miệng, giọng khàn khàn kề cận sau tai Hàn Tuyết: “Tuyết Nhi, nàng đã từng nhìn động vật giao phối chưa?”

Nàng còn đang dụ dỗ hắn nha, sao lại chuyển thành như vậy? Hàn Tuyết không hiểu tròn mắt nhìn, “Cái gì?”

Kéo áo choàng buộc lại sau cổ Hàn Tuyết, một tay Hàn Chiến nắm

lấy eo thon của nàng, một tay khẽ chống, chuyển ngồi thành quỳ. Lúc này mặt Hàn Tuyết hướng về phía cửa xe ngựa, vì có áo choàng, từ ngoài xe ngựa nhìn vào chỉ thấy thân thể nàng bị áo choàng che kín nghiêm ngặt, cho dù bên ngoài trừ bỏ hơn một ngàn con sói thì chẳng có ai, Hàn Chiến cũng không muốn thân thể Hàn Tuyết bị lũ súc sinh này xem được.

“Nhìn bên ngoài,” Hàn Chiến giơ giơ tay, ý bảo Hàn Tuyết nhìn bên ngoài cửa xe.

Đôi mắt sương mù của Hàn Tuyết chạm đến tình cảnh ngoài xe thì đột nhiên trừng lớn, cái miệng nhỏ nhắn giật mình há hốc.

Lúc này, trên thảo nguyên rộng lớn, bầy sói hỗn tạp, xuyên qua ánh trăng trắng bạc, có thể thấy rõ ràng vô số sói đực cưỡi trên lưng sói cái, eo sau nhanh chóng nhún, vô số sói đực không cướp được sói cái đang nóng nảy chạy tới chạy lui, tinh khí màu đỏ tươi từ hạ bụng lộ ra, có con vẫn còn dính mấy giọt thủy dịch. Hiển nhiên, trên thảo nguyên này số lượng sói đực nhiều hơn số lượng sói cái, sói đực phát tình vừa chạy vừa thỉnh thoảng cất lên một tiếng tru ngất trời.

Dễ thấy nhất chính là con Lang Vương, miệng nó cắn lấy cổ sói cái, eo sau điên cuồng nhún. Con sói cái kia như không thể chịu nổi, hai chi trước đáng thương nửa quỳ trên mặt đất, chân sau cũng là cố gắng chống đỡ công kích từ Lang Vương.

Đột nhiên khóe mắt Hàn Tuyết lướt qua một khoảng ánh sáng, “Chàng đem dạ minh châu ném đi!” thanh âm Hàn Tuyết cơ hồ như run rẩy nói ra mấy lời này. Bởi ngay sau đó dạ minh châu chính xác rơi xuống bên cạnh con Lang Vương, chiếu tỏ mười mươi cả nó cùng bầy sói.

Đây là một cảnh tượng dâm mỹ đến mức nào? Vật khổng lồ phiếm

hồng sắc của con Lang Vương kia đang điên cuồng ra vào trong nhục động sói cái, cự vật to lớn chỉ có gần nửa cắm vào thân thể sói cái phía trước, phần lớn lộ ra bên ngoài, nhưng cho dù như thế, nhục động sói cái cũng đã khó thừa nhận, chỉ thấy huyết châu màu đỏ theo mỗi lần tiến vào của Lang Vương lại vẩy ra ngoài, nhỏ xuống trên cỏ.

“Thật to!” Hàn Tuyết vô ý thức cảm thán, chẳng qua lời nói còn chưa dứt, người phía sau chợt đẩy một cái, thân thể Hàn Tuyết thiếu chút nữa bị lực đạo nặng nề kia va phải mà bị đánh bay ra ngoài, “A.....” Nàng may mắn phản ứng nhanh, kịp thời giữ lấy hai phiến cửa xe ổn định mình, bất quá gậy thịt mạnh mẽ cắm vào sâu bên trong cơ thể vẫn làm cho nàng hét chói tai ra tiếng.

“Của ta lớn sao?” Hàn Chiến trầm giọng xấu xa hỏi, động tác hạ bộ cũng không ngừng, một cánh tay ôm chặt hông Hàn Tuyết để ngừa nàng bị lực đạo va chạm của mình mà bay ra ngoài, một tay nắm chặt một bên tuyết nhũ của nàng, dưới lưng không chút lưu lực nhanh chóng đỉnh đưa. Hắn đang thỏa mãn mình, đồng thời cũng muốn trừng phạt nàng. Nha đầu này lại dám nhìn không chớp mắt côn thịt của súc sinh kia! Còn khen nó to? Chẳng lẽ số đo của hắn vẫn không thể làm cho nàng hài lòng sao, rõ ràng mỗi lần đều kêu la rằng bị hắn va chạm đến hỏng mà, trong lòng Hàn Chiến chẳng hiểu là tư vị gì, âm thầm càng gia tăng lực đạo.

“A..... Nha..... Đừng..... A.... .. Chiến..... A.....” Tuy nói mới vừa dụ hoặc Hàn Chiến dùng sức yêu nàng, nhưng cũng không phải đụng chạm hung mãnh như vậy a! Va chạm mãnh liệt khiến Hàn Tuyết chỉ có thể phát ra một tiếng thét chói tai, nói gì cũng không xong. Hung thịt Hàn Chiến nhiều lần rút ra cực nhanh rồi lại nặng nề cắm vào, mạnh bạo khiến cho thân thể Hàn Tuyết như thuyền nhỏ trong bão táp, điên cuồng làm nàng suýt không giữ nổi khung cửa.

Nam nhân này đang giận thực sự! Hơn nữa, lại còn là đang ghen cùng một con sói nha! Trong lòng Hàn Tuyết vừa ngọt ngào lại vừa tức tối, đây là lần đầu tiên Hàn Chiến dùng toàn lực đối nàng, hung mãnh cường ngạnh như vậy, khổng lồ nóng bỏng như vậy, côn thịt lần nào cũng vào thật sâu, rồi lại cực kì thần tốc thối lui, lại cắm vào mạnh bạo hơn nữa. Lực đạo nặng nề kết hợp cùng ma sát nhanh chóng, chỉ kéo ra đút vào gần mười cái, liền khiến cho đầu óc Hàn Tuyết trống rỗng. Khoái cảm mãnh liệt làm cả người nàng đều run rẩy, nhục huyệt chợt co rút, chặt chẽ kẹp lấy côn thịt đang tiến tới xâm nhập, vặn xoắn đè ép.

“A, đáng chết!” Hoa huyệt Hàn Tuyết tầng tầng gắp cắn cự thịt, đầu đỉnh lại càng bị chỗ sâu trong cái miệng nhỏ hút vào, theo cao triều, huyệt đạo Hàn Tuyết kẹp chặt từng cái, như muốn chèn ép trêu đùa chất lỏng của hắn, càng quá phận chính là, nhiệt dịch từ chỗ sâu kia xông ra, ma sát lỗ nhỏ ở đỉnh, hắn thiếu chút nữa là không nhịn được mà phun ra.

Tận hứng cực hạn hưởng thụ, Hàn Chiến hét lớn một tiếng, eo động mạnh, hai tay cũng phối hợp nhấc Hàn Tuyết lên, mang côn thịt khó khăn rút ra rồi lại mãnh lực chen vào. Mặc dù tốc độ chậm hơn nhiều, huyệt đạo thít chặt khiến tiến vào càng khó khăn, thế nhưng khoái cảm tận cùng đánh thẳng tới làm Hàn Chiến mím môi, cắn chặt răng, khí tụ tại đan điền, vận nội lực ra sức động eo đẩy vào.

"A..... Đừng..... Không..... Muốn..... A..... Hừ ân..... Ngô....." Tay Hàn Tuyết cũng không còn nắm nổi cửa xe, nửa người trên vô lực theo va chạm dao động qua lại, mà nhục huyệt phía dưới vẫn tiếp nhận Hàn Chiến một lần lại một lần đâm thật sâu vào.

Hàn Chiến vừa không ngừng ở trong lỗ nhỏ của nàng đút vào, vừa cẩn trọng mà dồn dập thở dốc, đôi mắt nhìn chăm chú từng biến hóa của Hàn Tuyết, thần sắc trong mắt quỷ dị thâm trầm, khóe miệng tà tà

nhếch lên.

Nếu như Hàn Tuyết lúc này có thể ngẩng đầu lên nhìn một cái, chỉ e sẽ sợ tới giật mình mà cho rằng Hàn Chiến bị người ta đánh tráo. Bởi vì nàng có nghĩ thế nào cũng không ra, một Hàn Chiến luôn lãnh tình lãnh tính, lại có thể đối với biểu tình của nàng lộ ra dục vọng thâm trầm tà ác đến thế.

Con người đều sẽ thay đổi, để không như vậy thì chỉ cho tới khi nào ta đạt được thứ mình muốn, thỏa mãn chính mình. Nhưng thật là, đã lấy được rồi lại liền hi vọng có được nhiều hơn. Dục vọng một lần nữa bành trướng, khiến cho Hàn Chiến càng ngày càng muốn tùy ý hành động. Hắn buông xuống hết thảy trói buộc, khát vọng yêu thương nàng mạnh mẽ là vậy, nhưng biết rõ kích cỡ của hắn sẽ làm nàng không chịu nổi, hắn liền từ từ làm cho mình dừng lại trong cơ thể mềm mại của nàng, hưởng thụ cảm giác ấm áp thân thể nàng mang lại, cũng đồng thời làm nàng thích ứng với phân thân của mình. Lúc này, mục tiêu đã đạt tới, nhìn hắn dùng sức rút sạch như vậy, nàng sẽ không đau đớn, nàng rất vui vẻ, cũng rất hưởng thụ hắn yêu thương nàng, mà hắn muốn làm cho nàng càng khoái hoạt hơn, càng muốn thêm càn rỡ yêu nàng.

Hàn Chiến híp mắt, thắt chặt cánh tay, thân thể Hàn Tuyết liền bị áp chặt, dựa sát trên người hắn.

Chương 55: Hậu quả cào cấu

"A..... Chiến..... Không..... A..... Muốn..... Ngô a.....” Hàn Tuyết lúc này chỉ có thể vô lực rên rỉ, đầu dao động qua trái qua phải, thân thể bởi vì quá nhiều khoái cảm mà run lên, hoa huyệt vẫn đắm chìm trong cực hạn khoái cảm mà không ngừng co rút, thân thể nàng căng cứng, ngay cả tinh thần cũng hoảng hốt. Trong nhục huyệt co lại chặt hết sức, xoắn hút, đè ép côn thịt, cũng đồng thời ngăn cản côn thịt rút ra, thủy dịch trong suốt như nước suối quanh co chảy xuống, thấm ướt bắp đùi hai người, để lại một vũng nước đọng trên ván xe.

Quá nhiều thủy dịch làm cho Hàn Chiến đẩy vào dễ dàng hơn một chút, hắn mãnh lực thẳng lưng tiến lên, dùng thiết bổng nóng bỏng tàn sát bừa bãi tiểu nhục động đang ra sức gắp chặt của Hàn Tuyết. Hắn cúi đầu, dán lên cần cổ trắng nõn của nàng vừa gặm mút vừa thô trọng thở dốc, thanh âm khàn khàn: “Nhìn Lang Vương cùng con sói cái kia, tư thế mới vừa rồi của chúng ta có phải giống chúng không?”

Hàn Tuyết nghe vậy mở mắt nhìn, hai con sói kia chẳng biết từ lúc nào đã đổi vị trí, chính lúc này, đang đối diện với bọn họ, nửa thân trước của sói cái đã rạp sát trên mặt đất, chi sau mở rộng đón nhận Lang Vương tiến vào. Lúc này nhìn ra mới thấy phân thân của Lang Vương kia có bao nhiêu to lớn, cự vật màu đỏ tươi to chừng cổ tay nam tử đang ở trong nhục huyệt sói cái nhanh chóng ra vào, mỗi một lần cắm vào đều vẩy ra máu đỏ tươi, thân thể sói cái do đụng chạm mà hướng về phía trước nhún mình khụy xuống, sói cái kia liền tru lên một tiếng, nếu như dược tính xuân dược của Lang Vương mà không suy giảm, con sói cái này có thể bị Lang Vương đâm tới chết.

“Thấy thứ đó của sói không? Sói không giống với người, lúc sói đực cao hứng cắm vào, trên cự vật sẽ có khối nhanh chóng nổi lên, sau khi tiến vào trong nhục huyệt của sói cái liền kẹt lại trong đó, sói đực mà chưa thỏa mãn, thì sói cái cho dù có hoan ái tới chết cũng không có cách nào chạy trốn.” Hàn Chiến dán lên lỗ tai Hàn Tuyết, nóng bỏng sử dụng dâm ngữ, vừa dùng ngón tay nắm lấy nụ hoa Hàn Tuyết ra sức nhào nặn tuyết khâu, vừa đè ép bụng nàng, eo khỏe mãnh liệt đưa đẩy. Khoái cảm như có dòng điện chạy qua truyền thẳng lên đại não, khiến cho hắn muốn ngừng mà không được.

Hắn cũng nhìn cảnh tượng trên thảo nguyên, điều chỉnh tần suất ra vào đồng bộ với con sói đực kia, càng làm cho Hàn Tuyết cảm nhận được xúc cảm thị giác đánh thẳng vào.

Hàn Tuyết cứ như bị đầu độc, tầm mắt dính chặt lấy hạ thân hai con sói đang giao hợp, nguyên cự vật đã một màu đỏ tươi, lại còn bị huyết dịch chảy ra từ nhục động sói cái nhuộm càng thêm đỏ rực, lúc này, côn thịt kia đã có hơn phân nửa cắm rễ trong cơ thể sói cái, theo lời Hàn Chiến, cái khối nổi lên kia ước chừng đã tiến vào trong thân thể sói cái rồi, tốc độ sói đực đút vào rất nhanh, cũng rất mạnh, giống y như nam nhân phía sau nàng. Hàn Tuyết một hồi hoảng hốt, dường như bị cự vật cực lớn kia chen vào không phải sói cái, mà chỉ là ảo giác của nàng. Khoái cảm vuốt ve trước ngực đang nhắc nhở nàng, người đang đối với nàng như vậy là Hàn Chiến.

Tình cảnh dâm mỹ như thế, nội huyệt chịu va chạm dần tích tụ khoái cảm, làm cho đầu óc Hàn Tuyết từ từ trống rỗng, hô hấp như trở nên cực kì khó khăn, rên rỉ đã không đủ để biểu đạt cảm giác của nàng lúc này, rốt cuộc là thú hoan hay người hợp? Thừa nhận cực hạn khoái cảm khiến nàng nhất thời có chút khó phân biệt. Khoái cảm mãnh liệt một mực dồn dập nổi lên, làm nàng đến cả khí lực để run rẩy cũng không có, chỉ có thể như búp bê vải, vô lực thừa nhận Hàn Chiến hung mãnh tiến vào.

"Nha..... Ân ngô..... Đáng chết." Hoa huyệt Tuyết Nhi càng hút càng chặt, đè ép đến chính hắn cũng sắp không chịu nổi. Hàn Chiến rút côn thịt ra, đột nhiên lật ngược thân thể Hàn Tuyết đè xuống phía dưới, một tay bưng lấy cự vật dữ tợn đã căng trướng thành một màu tím bầm, nổi đầy gân xanh, ngay ngắn cắm vào huyệt động nho nhỏ kia.

“A.....” Hàn Tuyết không chịu nổi lại một lần nữa bị đưa lên cao triều, chẳng những tiểu nhục động co rút đến chặt thít, ngay cả thân người cũng co quắp.

“Rống -----” Hàn Chiến gầm nhẹ một tiếng, hung ác mãnh liệt chen vào đến vài chục cái, thẳng tắp tiến tới khiến Hàn Tuyết hét lên một tiếng ôm chầm lấy hắn, cắn lên đầu vai hắn mới cắm vào huyệt động trong cái miệng nhỏ kia một cái cuối cùng, mông run rẩy một hồi, vận nội lực để tinh dịch phóng ra như mũi tên bén nhọn, quá nhiều khoái cảm lập tức làm cặp mắt Hàn Tuyết như phủ sương, miệng phát ra tiếng rên rỉ ô ô hừ hừ.

Tinh dịch trút tận một lần, Hàn Chiến lập tức lật người Hàn Tuyết lại, đem nàng đặt trên người, lúc này mới thả lỏng thở một hơi. Trong lòng thầm nghĩ, thuốc của Hàn Kỳ quả thực lợi hại, chuyện hoan ái của hai người cho tới giờ, vì sợ Hàn Tuyết không chống cự nổi hắn tinh lực tràn đầy, Hàn Kỳ vẫn lén trộn thêm thuốc đại bổ vô sắc vô vị trong đồ ăn của Hàn Tuyết, điều dưỡng thân thể nàng, tới hôm nay, chẳng những nhục động của nàng hoàn hảo thích ứng phân thân của hắn mà còn ngay cả sức lực kèm theo, lần đầu tiên làm đến thư sướng sảng khoái như vậy, thật khiến người ta cảm nhận được tận cùng dư vị.

Phủ lấy thân thể Hàn Tuyết ướt đẫm mồ hôi, Hàn Chiến cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng diễm kia, “Tuyết Nhi, cám ơn nàng.”

Thanh âm còn mang theo dục tính mị hoặc ám ách, quả nhiên là hấp dẫn vô cùng.

Hàn Tuyết có chút khó hiểu nghiêng đầu nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn liều mạng thở, làm xong trận hoan ái này, thở gấp đúng là có thể so với vừa chạy hai mươi dặm đường.

Xuân sắc nhuộm hồng khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc mai ướt mồ hôi, đôi mắt ánh thủy quang, thuần mỹ hấp dẫn như vậy, Hàn Chiến thấy mà dưới háng cũng căng thẳng. Trong tròng mắt Hàn Chiến ánh lửa lóe lên, hô hấp chưa bình ổn lại gấp gáp. Một tay vuốt ve lệ nhan dụ hoặc hắn, Hàn Chiến khản giọng nỉ non: “Tiểu yêu tinh, nàng thực sự muốn nổ chết ta sao?” Môi mỏng nóng rực dán lên cặp đồng tử xinh đẹp như biết nói kia, ấn hạ vô số nụ hôn.

Nàng đã làm cái gì chứ? Khuôn mặt Hàn Tuyết lộ vẻ không giải thích được.

Hàn Chiến khêu gợi cong khóe miệng, kéo lấy tay nhỏ bé của nàng đặt lên cự vật vừa mới phóng thích, lúc này đã căng trướng không chịu nổi kia. “Nàng hấp dẫn ta.”

Hàn Tuyết ngẩn ngơ, tay nhỏ vô ý thức nắm lấy cự bổng ngày càng cứng rắn, đổi lấy một tiếng kêu đau từ Hàn Chiến, “Ta không phải cố ý!” Nàng khóc không ra nước mắt, nàng chỉ hỏi Hàn Chiến có hai chữ, làm sao biết hắn lại không chịu được hấp dẫn như thế, sớm biết thì nàng đã không hỏi. “Ta cái gì cũng không làm!” Hàn Tuyết cơ hồ như phẫn hận nói lớn.

“Ngô..... Ta hiểu rõ!..... Tay, Tuyết Nhi, buông tay, ân.....” Tay Hàn Chiến nắm chặt thành quyền, đầu cứng ngắc liều mạng hít khí. Nha đầu này là muốn cắt đứt hắn? Dùng sức như vậy!

Hàn Tuyết cả kinh, vội vàng buông bàn tay do tức giận mà vô ý thức nắm chặt, nhìn côn thịt đáng thương rung lắc dưới thân, cuối cùng vô lực tựa lên trên đùi Hàn Chiến, giống như không tiếng động tố cáo bạo hành mới rồi của nàng

“Ta không phải cố ý!” Nàng yếu ớt giải thích, vươn tay khẽ xoa chân mày Hàn Chiến đang kẹp chặt, trong bụng thầm nghĩ, Hàn Chiến thoạt nhìn rất khó chịu, mà mình vô ý thức lực đạo cũng không biết mạnh bao nhiêu, chẳng hay liệu có phải đã làm hắn bị thương hay không.

Hàn Chiến vừa hồi lực đã nhìn thấy Hàn Tuyết một loại diềm đạm đáng yêu như vậy, mắt to trong suốt hơi hàm thủy quang, đau lòng nhìn hắn, nếu như hắn mà rên lên một tiếng kêu đau, chỉ sợ thủy quang trong mắt nàng đã hóa thành châu lệ làm hắn đau lòng mà chảy xuống khóe mắt rồi.

Đau lòng dán lên mặt Hàn Tuyết nhẹ giọng an ủi, Hàn Chiến một lần nữa kéo tay nàng, ma sát cự vật giữa hai chân, vừa nhẹ nhàng xoa dịu phân thân của mình, vừa khàn giọng nói: “Thật ra cũng không có đau như vậy, chẳng qua là nàng vừa nắm chặt, liền khiến ta lại muốn nàng.”

“Ta, ta không còn khí lực nữa.” Hàn Tuyết co rúm thân thể, không vết tích lùi lại phía sau. Mới vừa trải qua hoan ái kịch liệt như vậy, hoa huyệt của nàng vẫn còn nhỏ ra bạch dịch, nhục động bị cắm đến giờ vẫn còn sưng đỏ, sao có thể tiếp nhận Hàn Chiến lại thêm một lần nữa mây mưa? Tuy là hậu quả trực tiếp do nàng lỡ tay mang đến, nhưng nếu thật sự cần phải dùng tiểu nhục huyệt của mình an ủi nó, nàng vẫn là không có cái loại dũng khí đó.

“Ta cũng có chút mệt mỏi, chẳng qua là nơi này trướng đau khó chịu.” Hàn Chiến ôn nhu nói, đem côn thịt đưa đẩy trong tay Hàn

Tuyết, tiếp nhận vuốt ve làm cho cả người đều tê dại của nàng. Nha đầu này ưa mềm không ưa cứng, phải làm cho nàng đau lòng mới có thể khiến mình tính phúc.

“Kia, kia-----” Hàn Tuyết chột dạ lại đau lòng ngắm loạn, chính là không dám nhìn Hàn Chiến, khóe mắt liếc thấy đại hắc mã đang thảnh thơi ăn cỏ ngoài xe ngựa, trong đầu Hàn Tuyết linh cơ chợt lóe, vội vàng kêu lên: “Nếu không chúng ta lên trên lưng Tiểu Hắc vậy?”

Hàn Chiến nghe vậy, ánh mắt thâm trầm, nhất thời sắc mặt thay đổi quỷ dị, lẩm bẩm nhắc lời: “Lên trên lưng ngựa.....”

“Đúng vậy, chúng ta đã không còn khí lực nha, mà chàng bây giờ lại như vậy, hay là lên trên lưng Tiểu Hắc, để cho nó mang theo chúng ta di chuyển, cũng không tiêu hao khí lực của chúng ta a.” Hàn Tuyết hào hứng giải thích, thật cao hứng thầm tán thưởng mình có thể nghĩ ra biện pháp cường lực tốt như vậy.

Trong mắt Hàn Chiến nhất thời như có lửa, dưới háng càng thêm căng đau không chịu nổi, “Nàng nhất định phải.....”

“Xác định, xác định, ai da, chàng còn làm gì vậy.” Hàn Tuyết bận bịu bù đắp sai lầm của mình, vừa thúc giục Hàn Chiến đứng dậy, vừa lật mình tìm quần áo che thân, căn bản không thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta của Hàn Chiến, nếu không nàng cũng sẽ chẳng kích động thúc giục Hàn Chiến như vậy, rồi tự dẫn mình tới một cuộc hoan ái vĩnh viễn khó quên.

“Ai da, sao lại không có quần áo của ta chứ.” Thân thể Hàn Tuyết xích lõa, lưng đưa về phía Hàn Chiến, úp người quỳ xuống trên sàn xe ngựa tìm kiếm chung quanh ít đồ để mặc. Hàn Chiến cơ hồ có chút nghiến răng nghiến lợi nhìn tiểu nha đầu đang bò loạn khắp nơi

kia, tấm lưng quang khiết không chút tỳ vết, mông đẹp đầy đặn nhếch lên, cùng với nơi trung gian cặp mông kia vừa phải chịu đựng công kích của hắn, miệng hoa cốc vẫn còn chưa hoàn toàn khép lại, triển lộ toàn bộ trước mắt. Mới trải qua thương yêu tư ý từ hắn, cánh hoa như thịt non vẫn còn lộ ra hồng sắc, lỗ nhỏ không che đậy, tựa cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn phun ra tinh dịch hai người.

Hỗn hợp thủy dịch trong suốt cùng tinh dịch máu trắng kéo dài qua bắp đùi mảnh khảnh trơn loáng của nàng chậm rãi trượt xuống, lại còn tuyết đồn sáng ngời đủ sức làm cho hắn điên cuồng kia, nha đầu này hình như sợ hình ảnh dâm mỹ như vậy vẫn không đủ để hấp dẫn hắn thì phải. Bàn tay hắn nhẹ nhàng an ủi phân thân đang hưng phấn kêu gào của mình, một tay ở trên đùi nắm chặt thành quyền, khép hờ mắt nhìn chăm chăm nha đầu không hay biết gì vẫn hồn nhiên như ruồi nhỏ đang lật lung tung loạn xạ tìm kiếm kia.

Tìm khắp nơi mà không thấy quần áo của mình, Hàn Tuyết chỉ có thể đem tấm áo choàng lớn phủ lên người. Vừa xoay người, liền bị Hàn Chiến đã nhào tới trước mắt làm giật mình, “Nha. .....”

“Cái tiểu nha đầu nhà nàng, đúng là trời sinh từ nhỏ đã khắc với ta.” Kích tình khó nhịn che lại khuôn miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, Hàn Chiến có chút cuồng loạn vuốt ve khắp người Hàn Tuyết, cự thịt càng thêm dán sát lấy bắp đùi Hàn Tuyết cọ loạn.

“Đừng, ân..... Gấp..... Ngựa..... Ngô.....” Hàn Tuyết bị hôn, thở gấp nhưng không nổi giận, miễn cưỡng đứt quãng nặn ra được mấy chữ qua khóe miệng hai người.

Nàng nói chưa dứt lời, nhưng chỉ độc một chữ “Ngựa” này cũng đủ làm cho Hàn Chiến điên cuồng, kéo lấy hai bắp đùi Hàn Tuyết vây ngang hông mình, Hàn Chiến ôm chặt nàng nhanh chóng phi thân ra phía ngoài, hoàn toàn không quan tâm tới thân thể trần trụi của mình.

Hàn Tuyết chỉ cảm thấy sau lưng bị một bàn tay nhấn một cái, thân thể liền không tự chủ dán chặt trên người Hàn Chiến, bên tai vang lên một trận gió, lập tức bị Hàn Chiến ôm theo. Bắp đùi gác trên đùi Hàn Chiến, bụng kề sát cự vật to lớn của hắn, nàng thậm chí có thể cảm giác được lỗ nhỏ trên đầu đỉnh đang nhỏ ra từng giọt thủy dịch.

Hàn Tuyết vươn tay quấn lấy cổ Hàn Chiến, cố ổn định thân thể mình, khung cảnh rơi vào tầm mắt, không khỏi khiến nàng có chút trợn mắt há mồm. Đám sói dưới dược tính của xuân dược vẫn còn đang liều mạng giao hợp, chẳng qua là đa số sói cái đều đã chân trước phục xuống đất, chân sau run rẩy. Sói đực hoặc là áp lấy sói cái liều mạng đút vào, hoặc là lộ ra phân thân đỏ tươi vây lấy sói cái nôn nóng đi lại. Vốn là cỏ một màu xanh biếc, nay khắp nơi đều vương lại dấu vết bạch dịch, thỉnh thoảng lại có vài điểm màu đỏ hồng, mùi máu cùng mùi tinh dịch tanh nồng đặc trưng lúc hoan ái tràn ngập trong không khí.

Khung cảnh thú vật giao hoan dâm mỹ như vậy làm cho bụng dưới Hàn Tuyết không khỏi căng thẳng, trong huyệt như có nhiệt lưu xông ra, nàng bất an vặn vẹo uốn éo mông, quay đầu nhiền Hàn Chiến, nhưng không hề hay biết Hàn Chiến vẫn đang dùng ánh mắt như muốn đem nàng ăn hết vào trong bụng nhìn chòng chọc nàng.

Cúi đầu lần nữa che lại đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của Hàn Tuyết, lưỡi thô liếm qua hàm răng liền chuyển sang truy đuổi cái lưỡi đinh hương mà quấn quýt duyện mút. Phía dưới một tay nâng cái mông đầy đặn của nàng, một tay đỡ lấy cự vật dữ tợn đang nhăm nhe chiếm cứ hoa cốc ướt át. Sau khi đã tìm đúng vị trí, gậy thịt Hàn Chiến đè mông Hàn Tuyết xuống, chân đạp một cái đứng lên, “Chi!” côn thịt ngay ngắn cắm vào đỉnh đầu chặt chẽ ma sát lên miệng tử cung.

“Ân hừ.....” Hàn Tuyết bị tiến vào kêu rên một tiếng, cự thịt gạt mở huyệt đạo xâm nhập quá mức, khiến nàng rùng mình một cái.

“Ngô.....” Hàn Chiến cũng đồng thời thoải mái hừ một tiếng, trong miệng càng thêm nhiệt liệt dây dưa, cuốn lấy lưỡi Hàn Tuyết trêu đùa lẫn nhau. Một bàn tay ôm lấy cái mông đầy đặn, qua lại vuốt ve bắp đùi cùng mông thịt, một tay khác đắp lên nhũ hoa Hàn Tuyết, níu lấy đầu nụ hoa vuốt ve đè ép.

Dây cương trong tay vung lên, bảo mã liền chậm rãi từ từ mạn khai di chuyển.

“Ân..... Ngô..... Hừ ân.....” Cũng không biết ở trên lưng ngựa sẽ là như vậy, Hàn Tuyết vạn phần hối hận bản thân đã nói ra cái chủ ý ngu ngốc kia, lấy kinh nghiệm trong quá khứ, lúc này Hàn Chiến mà cần là sẽ phi thường kéo dài, nếu cứ duy trì cảm giác bị cắm như vậy, e rằng kết quả cuối cùng của nàng cũng không hơn gì mấy con sói cái hạ đẳng kia.

Lúc ngựa di chuyển, hai chân trước nhún đi từng bước từng bước, tiếp theo hai chi phía sau mông ngựa cũng tả nhún hữu nhún mang lại chút kích thích, ước chừng cứ như vậy, cũng khiến cho thân thể hai người đong đưa luật động theo, gậy thịt to lớn của Hàn Chiến lúc này nóng bỏng vô cùng, theo ngựa di chuyển liền dịch rời rút ra nửa cây, rồi lại bị kéo chen nhét tiến vào, chậm chạp mà có tần suất cố định. Khoái cảm ê ẩm tê dại nhanh chóng truyền từ tiểu huyệt thẳng tới đại não, mông Hàn Tuyết không tự chủ được căng thẳng.

“Ngô..... Hừ ân..... Yêu tinh..... Ngô.....” Bàn tay Hàn Chiến đè ép sau eo Hàn Tuyết làm cho bụng hai người dán chặt, để ngừa trong quá trình ngựa chạy côn thịt trượt ra khỏi huyệt đạo, một tay kia nắm lấy dây cương điều khiển ngựa. Côn thịt tiến vào lấp đầy nhục huyệt, di động theo bảo mã, côn thịt ở trong huyệt động trái rút ra phải liền

cắm vào, mị nhục trong hoa huyệt chặt chẽ từng hồi níu giữ, cảm giác tiêu hồn phệ cốt thật làm cho con người ta như bị điện giật, cả người rung động.

Chương 56: Ngựa chạy như điên

Mũi chân khẽ đá một cái, bảo mã lập tức theo linh tính cất bước di chuyển, Ngựa thả bước tạo ra chấn động, khiến cho Hàn Chiến không thể không buông môi Hàn Tuyết ra, mà đổi hướng sang tấn công cổ ngọc trắng mịn của nàng. Làm ra động tác lớn như vậy, vừa đúng khiến đại nhục bổng của hắn rút ra chỉ dư lại đầu đỉnh, rồi lại theo động tác cong lên của mông ngựa, dùng lực nặng nề cắm vào trong huyệt, cự vật nóng bỏng cực lớn mạnh mẽ gạt mở nhục bích, đồng thời cọ sát vách tường trong tiểu huyệt, khoái cảm mãnh liệt làm cho Hàn Tuyết thét chói tai ra tiếng.

"A..... A..... Không cần..... A..... Ngừng..... Xuống..... A..... Không chịu nổi... ... A....." Hàn Tuyết hồ loạn lắc đầu, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng vang lên từng hồi hét chói tai. Gậy thịt Hàn Chiến vừa to lớn vừa ấm nóng nhiều lần ngay ngắn rút ra, lại liền thật sâu sáp nhập, theo tần suất ngựa chạy, trái chen phải đụng, cắm thẳng vào hoa huyệt đang trận trận co rút, thân thể run rẩy không ngừng. Khoái cảm mãnh liệt giống như mưa to gió lớn từ nhục huyệt dưới bụng nhỏ truyền tới, nhanh chóng đánh úp não bộ, cảm giác vừa nóng vừa tê, lại vừa ngứa vừa nhuyễn làm cho Hàn Tuyết cả người đều muốn mềm nhũn.

"Nha.....!..... Thoải mái ngô... ..." Hàn Chiến một bên hưởng thụ khoái cảm mất hồi dưới thân kia, một bên mạnh bạo thở gấp gặm mút một đường kéo dài qua cổ Hàn Tuyết, nơi răng môi đi qua, lưu lại từng đóa hồng mai nở rộ trên một thân băng cơ ngọc phu. Lưỡi trơn trượt xẹt qua cặp tuyết phong của nàng, đón từng đợt gió theo chuyển động của ngựa tuyết đồi nảy lên, Hàn Chiến mãnh liệt nuốt

một ngụm nước miếng, lưỡi thô cuộn một cái, quả hồng nho nhỏ kia liền bị hắn hút vào trong miệng, dùng hàm răng khẽ cắn, ra sức bú mút, vang lên thanh âm “sách sách”.

Khoái cảm ê ẩm tê dại do ngực bị bú mút cùng với nhục huyệt bị tiến vào đưa đẩy mang lại, làm cho Hàn Tuyết có cảm giác như thân thể mình sắp bị khoái cảm bao phủ đến hít thở không thông. Bởi vì chỗ đó của hai người mỗi lần đều nặng nề va chạm, hoa huyệt nóng bỏng, trong huyệt bị Hàn Chiến đút vào vừa nóng vừa mạnh, khoái cảm cấp tốc tích tụ, không đợi con ngựa chạy đủ 50 bước, thân thể mảnh mai của Hàn Tuyết cứng đờ, cả người mềm nhũn như không xương khom lại, vách tường nhục huyệt hung hăng hấp chặt lấy Hàn Chiến, khiến hắn thiếu chút nữa không chịu nổi mà ngã xuống ngựa.

"Ngao ngô..... Đừng gấp..... Nha... ... Quá chặt..... Ghê tởm ngô..... Chen vào không được, nha... ..." Mặt Hàn Chiến bị dục hỏa thiêu đốt đến đỏ bừng, không dám tin gậy thịt khổng lồ của mình lại bị nhục động Hàn Tuyết ép ra ngoài, đầu đỉnh giật giật đem lại khoái cảm như điện giật, nếu không phải vừa mới phóng thích qua, khả năng mật dịch Hàn Tuyết trong cao triều xông ra, nóng bỏng sẽ bức hắn đến phát điên.

Hàn Tuyết bén nhọn thở dốc, bộ ngực kịch liệt phập phồng, cặp tuyết đồi trong lúc ngựa phi bước chậm rãi lưu động, gần kề ngay môi miệng Hàn Chiến, hai khỏa hồng mai run rẩy trong gió, làm cho dục hỏa của Hàn Chiến bùng cháy như lửa lan ra đồng cỏ.

Hai chân tráng kiện tựa thép đột nhiên kẹp chặy lấy, thần mã thông linh toàn thân đen nhánh vụt đi như mũi tên rời dây cung.

“A.....”

"Rống....."

Tiếng nữ tử cao vút chói tai, cùng tiếng nam tử gầm rống vang dội cả thảo nguyên, vài con sói đực đang liều mạng đút vào chạy nước rút ở chung quanh bị hai thanh âm gầm thét này làm hoảng sợ trượt cả ra ngoài, ngay cả con Lang Vương đang chìm đắm trong dục tình cũng dừng động tác nhìn về phía hai người.

Hắc mã nhanh như chớp lượn quanh xe ngựa, mỗi một lần bốn vó xê dịch đều làm cho Hàn Tuyết phải kêu to một tiếng, Hàn Chiến phát ra tiếng thét như sói hống kích tình. Cự vật thũng trướng nổi đầy gân xanh, nương theo mỗi lần bốn vó giao nhau phi bước, liền trượt khỏi nhục động chặt trất, rồi lại cực nhanh nặng nề cắm vào đến tận sâu trong nhục huyệt. Côn thịt nóng bỏng do từng đợt sóng trên lưng ngựa, nhiều lần xâm nhập như đến chết đi sống lại.

Đang trong cao triều mà vẫn bị cấp tốc mãnh liệt đút vào như vậy, hoa huyệt mềm mại của Hàn Tuyết nổi lên từng trận co rút, côn thịt mỗi lần nhanh chóng rút ra, một cỗ dâm dịch cũng đồng thời từ trong từ trong tiểu huyệt mãnh liệt phun theo như mưa, côn thịt lấy đủ thủy dịch liền có thể “phốc chi” một tiếng ngay ngắn đẩy vào, chỉ còn dư lại hai khỏa to lớn theo cử động, nặng nề va chạm với bề mặt hoa huyệt mềm mại của Hàn Tuyết, phát ra thanh âm “phách phách” chát chúa.

Hàn Tuyết bén nhọn hô hấp, chỉ cảm thấy không khí càng ngày càng mỏng manh, một đôi nhũ hoa theo bước chạy cấp tốc của ngựa nhanh như chớp rơi xuống, rồi lại mau chóng nảy lên, nhanh nhanh chóng chóng vung vẩy trên dưới như vậy thực như có một bàn tay vô hình lôi kép nắn bóp nhũ hoa, làm cho khoái cảm càng thêm kịch liệt. Mà nội huyệt bị Hàn Chiến va chạm như có lửa, cả hoa huyệt tựa thể hỏa thiêu, nóng bỏng đến tâm nàng cũng run rẩy. Tiếng vó ngựa dồn dập kết hợp cùng động tác đại nhục bổng đút vào mà phát ra thanh âm theo quy luật "Phốc chi —— phách phách —— ba, phốc chi ——

phách phách —— ba...", khiến cho một đôi nam nữ trên lưng ngựa đang chìm đắm trong khoái cảm cực lạc như muốn hồn rời khỏi xác. Nơi hai người hoan ái sớm đã lạm tràn thủy dịch, trên lưng hắc mã dưới thân cũng thấy rõ một mảnh thủy quang. Mật dịch trong suốt cũng bởi vì cấp tốc đỉnh đưa mà đọng lại ngoài rìa, lây dính giữa chân hai người, thậm chí theo côn thịt khổng lồ của Hàn Chiến rút ra, có vài dải tơ bạc rủ xuống, rơi trên lưng ngựa.

"Không..... Muốn..... Không được... ... Rồi..... Nha..... Chen vào..... ngô..... Hư.... .." Trong mắt Hàn Tuyết sóng nước mê ly, biểu tình trên mặt tựa như vui vẻ lại tựa đau đớn, miệng yêu kiều kêu lớn xin tha, nhưng lại không được Hàn Chiến đáp lại.

"Nha..... Còn chưa đủ..... Ngô.... .. Hút thực chặt..... Thoải mái....." Một tay Hàn Chiến ép chặt lấy sau eo Hàn Tuyết, khiến hạ thể nàng dù đang ở trên lưng ngựa vội vã cũng có thể dán chặt lấy thân thể hắn, để cho đại nhục bổng to lớn có thể thuận lợi nhanh chóng đút vào trong nhục động. Đôi nhũ hoa bị bỏ mặc kịch liệt tung bay làm cho hắn phun trào dục hỏa, cánh tay điều khiển dây cương áp tới giữa lưng nàng, khiến cho thân thể hai người hoàn toàn kề nhau.

Theo nhịp chạy của ngựa, hai bầu ngực Hàn Tuyết không ngừng cọ xát lấy lồng ngực kiên cố hùng tráng của Hàn Chiến, nhục động phía dưới lại lần lượt thừa nhận Hàn Chiến mãnh liệt va chạm, cao triều liên tiếp làm cho nàng khó chịu đựng hơn nữa, hoa huyệt một hồi bén nhọn, khoái cảm xông lên đại não. “A.....” Đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng. Hàn Chiến càng thêm hung mãnh hoan ái, càng muốn chen thật sâu vào trong nàng, tốt nhất là đem cực thịt của hắn nhét vào bụng nhỏ của nàng, từ đó trong ngươi có ta, không bao giờ tách rời.

"Rống....." Hàn Chiến điên cuồng hét lên một tiếng, dây cương run lên, hai chân kẹp chặt, hắc mã cuồng loạn chạy như điên, mà chỗ hai

người tương thông, chỉ hấy cự vậy to lớn của Hàn Chiến dùng một tốc độ không tưởng thần tốc tiến vào hoa huyệt Hàn Tuyết đã dị thường sưng đỏ, Hàn Tuyết mãnh liệt phun ra mật dịch, ướt đẫm bắp đùi hai người cũng như nửa người hắc mã.

Hàn Tuyết bị cắm thanh âm cũng nghẹn trong cổ họng, con ngươi đột nhiên co rút lại, nước mắt theo gió chảy xuống, thân thể cứng ngắc, ngọc thủ nắm chặt vai Hàn Chiến, mười ngón tay hung hăng kéo lê thành vài vệt máu trên phiến lưng bền chắc của hắn.

"Tuyết Nhi..... Tuyết Nhi..... Tuyết Nhi..... A....." Cùng một trận rống to điên cuồng, Hàn Chiến đột nhiên kéo cương ngựa, hắc mã hí vang một tiếng điếng người, mà đại nhục bổng Hàn Chiến cũng theo lần này, hơn nửa phần đầu cắm sâu trong hoa huyệt. Hàn Chiến kéo chặt dây cương mặc cho hắc mã giương người ngừng gấp, trận trận co rút, mông run lên, tinh dịch nồng đậm bắn nhanh ra, một giọt cũng không thừa toàn bộ gieo vào trong cơ thể Hàn Tuyết.

Chương 57: Đi sứ Khánh quốc 1

Khánh cung dâm loạn, bại hoại luân thường, phụ tử thê nữ cùng ở một phòng, nữ nhân hoàng thật Khánh quốc sớm chết yểu, nghi là sắp đặt của Khánh quân.

Hàn Tuyết chau mày nhìn thư mật giải trình thám tử đưa về, Khánh Vương Hoa Kiền Quân năm nay 56 tuổi, hài tử dưới gối đã có năm người thành niên, trong cung chỉ có ba vị công chúa còn chưa xuất giá, vị nhỏ nhất còn chưa trưởng thành. Trong hoàng cung, hoàng tử hoàng nữ chết sớm cũng không phải chuyện gì mới mẻ, tranh giành tình cảm chốn hậu cung, có nữ nhân nào mà không phải là lòng dạ rắn rết, người chết ta mất mạng? Nhưng kết hợp với mấy chữ “bại hoại luân thường, phụ tử thê nữ cùng ở một phòng” này, liền không thể không làm cho người ta nghĩ tới một phương diện khác, chẳng lẽ mấy ấu nữ kia là do Khánh Vương cuồng dâm tới chết?

Trong lòng Hàn Tuyết cả kinh, cuộn tờ giấy nhét vào lò hương, mặc cho ảnh lửa bùng lên, đem giấy hóa thành tro bụi.

Từ sau khi cùng Hàn Chiến ở trên lưng ngựa cuồng dã hoan ái, nàng liền tức giận không thèm nói chuyện với Hàn Chiến, sau khi tiến vào biên thành, hợp cùng đại đội nhân mã tiếp tục xuất phát đi tới Khánh quốc. Mấy ngày nay hai người chạm mặt, nàng đều coi như không thấy, gần đây không khí trong đội ngũ ngày càng nặng nề nàng cũng giả như không biết. Lúc này tức giận đã nguôi, thấy tấm mật báo, nàng tự dưng lại nghĩ tới Hàn Chiến, không khỏi có chút muốn bật cười.

Nhấc rèm che lên nhìn về nơi xa, có thể thấy xa xa thưa thớt mấy căn lều vải bạt. Khánh quốc là nước mục canh kết hợp, vùng đất biên cảnh tiếp giáp Bích Lạc là một dải thảo nguyên mênh mông bát ngát, thâm nhập đất liền ngay sau đó là liên miên ngàn dặm ruộng hoang. Vào trong đất liền, lều bạt trên thảo nguyên liền dày đặc hơn, có thể dễ dàng thấy từng đoàn bò, dê, ngựa tốt, dân sinh Khánh quốc hưng thịnh là điều chỉ nhìn qua cũng đã đoán được.

Khóe mắt liếc thấy thân ảnh cao lớn rắn rỏi của ai kia, nhịp tim không khỏi rộn lên, tay run run, rèm che từ trong tay trượt xuống, che kín tầm mắt si ngốc của người nọ.

Đối với cầu xin khoan dung chân thành của Hàn Chiến, nàng không phải là không thèm để vào mắt, trong lòng mặc dù đã chẳng hề oán trách hắn nữa, nhưng vừa nhìn thấy Hàn Chiến nàng liền nhớ ngay tới trận giao hoan kinh tâm động phách đêm hôm đó, nàng vẫn còn cảm thấy sợ hết hồn hết vía cùng thẹn thùng khi đối mặt với hắn.

Đêm hôm đó, dường như trăng sáng cũng nhuộm một tầng hồng ái muội, trên nền đất dâm mỹ đầy tinh dịch trong vòng vây của bầy sói đang cùng giao hợp, Hàn Chiến ôm nàng giục ngựa như điên, hạ thể hai người gắt gao dán sát. Côn thịt tráng kiện của Hàn Chiến không biết mệt mỏi liên tục công chiếm hoa huyệt mềm mại của nàng, trong lúc ngựa chạy băng băng, vừa mãnh mẽ vừa thâm sâu nhanh chóng tiến vào nhục huyệt của nàng.

Đêm hôm đó nàng một lần lại một lần lên đến cao triều, nhiều lần trong cao triều gần như ngất đi, thậm chí lúc đạt tới cực hạn liền mất đi tri giác, nhưng mỗi lần đều sẽ bị Hàn Chiến dùng sức cắm vào cứu tỉnh, tiếp tục chen vào va chạm làm cho con người ta dục tiên dục tử, cho dù nàng có kêu gào, van cầu tha thứ đến thế nào hắn cũng không để ý. Đêm hôm đó, Hàn Chiến ma mị mà cuồng dã, khiến nàng vừa sợ hãi vừa cảm thấy xa lạ, đó không phải là người yêu nàng

quen biết, mà là ma quân chìm đắm trong nhục dục.

Ngày kế thanh tĩnh thì Hàn Chiến đang giúp nàng bôi thuốc trong hoa huyệt, bị Hàn Chiến đút vào đến vài canh giờ trên lưng ngựa. hạ thể của nàng đau nhức dị thường, cả hoa huyệt đều sưng đỏ chảy máu, tiểu huyệt non nớt bị đại nhục bổng chen vào mở rộng ra, còn khẽ tràn ra ngoài vài tia máu, nàng ngay cả nhu quần cũng không mặc, chỉ có thể nhìn hạ thể lộ ra mà không nhúc nhích được.

Hàn Chiến biểu tình đau lòng ôm lấy nàng, khi đó, nàng chỉ có cảm giác trong tim như có liệt hỏa hừng hực, nhưng lại một chút cũng không muốn nói với hắn, cho nên kể từ sau đêm đó, đổ vỡ hết thảy, bọn họ đã phải gần mười ngày chưa nói chuyện.

Tiếng vó ngựa từ xa vọng tới làm thức tỉnh Hàn Tuyết đang còn ngập trong dòng hồi tưởng, tiếng vó hỗn loạn, hiển nhiên là số người tới không nhỏ. Tiếng vó dừng gấp bên xe ngựa, liền nghe thấy Trương Thiếu Lương lớn tiếng hỏi mấy người đầu hàng trong đoàn vừa tới: “Người tới là ai?”

“Lễ Bộ Thị Lang Khánh quốc Hà Bạch Tự, phụng mệnh đức vua bổn quốc, tới trước nghênh đón Hộ quốc công chúa cùng Phò mã đại giá.” Hà Bạch Tự giương cao đầu, mặt tràn đầy ngạo mạn đáp lời.

Hàn quang trong mắt Trương Thiếu Lương chợt lóe, cũng không nói câu gì, sắc mặt quỷ dị nhìn lướt qua đám huynh đệ của mình, sau đó vô cùng ăn ý đánh ngựa tản qua hai bên. Người tìm xui xẻo đến rồi! Mấy ngày nay công chúa cùng Chiến đại nhân giận dỗi, bọn họ bị lãnh khí của Chiến đại nhân hành hạ suýt nữa thì đông thành kem, lúc này có người tự đưa thân tới cửa, bọn họ liền hí hửng nhanh chóng tránh sang bên cạnh hóng mát xem trò vui ngay thôi.

Hàn Chiến thấy vậy lạnh lùng liếc nhìn mười hai người kia một cái,

sau đó mới sắc mặt âm trầm giục ngựa tiến lên. Thấy tên Hà Bạch Tự này tuổi chừng ngoài ba mươi, mặt mũi tuấn tú, thể trạng khôi ngô, ở cái tuổi này mà có thể làm được đến Lễ Bộ Thị Lang cũng coi như xuất sắc, quả thật có điều kiện để kiêu ngạo. Bất quá nam tử này giương cao đầu, chỉ nhìn trời không nhìn đất, mà hắn ghét nhất là nói chuyện với lỗ mũi người khác, cho nên.... ..

"Hà đại nhân cực khổ, mời!" Roi ngựa của Hàn Chiến chậm rãi lén chỉ về phía trước một cái.

“A.....” Một con phi ưng mất đầu còn đang phun máu đập tới trước mặt Hà Bạch Tự, khiến hắn kinh sợ thét lên một tiếng chói tai, con ngựa dưới thân bị giật mình cũng khàn khàn hí vang một tiếng, đem hắn hoa hoa lệ lệ hất xuống khỏi lưng.

Hàn Chiến cố tỏ vẻ kinh ngạc quay đầu nhìn về phía mười hai thị vệ quát lên: “Con ưng chết ở đâu ra vậy, các ngươi còn không mau qua đỡ Hà đại nhân dậy.” Thân thể mình lại một phần cũng không động, đến cả hắc mã dưới người cũng là đánh chết cũng không nhúc nhích.

Cao tay a, Chiến đại nhân đúng là phúc hắc cao thâm, cao thủ trong cao thủ a, diễn trò mà một điểm cũng không lộ sơ hở, thật là khiến người ta phải bội phục sát đất nha.

Hà Bạch Tự đỡ lấy một đầu đầy huyết ưng, từ đám cỏ vụn trên mặt đất bật dậy, đỏ mặt tía tai chỉ thẳng Hàn Chiến quát: “Ngươi, là ngươi bắn rơi phi ưng, ngươi khinh người quá đáng!”

“Hà đại nhân lấy cớ gì mà nói ra lời ấy?” Hàn Chiến ngay cả mắt cũng lười nhấc lên, cúi đầu từ từ gập roi ngựa lại, lãnh ý mười phần phun ra được mấy lời.

“Ngươi cố ý bắn rơi phi ưng làm nhục ta, người Bích Lạc quốc đúng là khinh người quá đáng!” Hà Bạch Tự diện mục dữ tợn chỉ về phía Hàn Chiến rống to, khuôn mặt phủ đầy máu tươi xem ra lại càng dị thường đáng sợ.

“Mấy lời này của Hà đại nhân phải chăng là đang nghi ngờ Hàn mỗ, cho rằng Hàn mỗ cố ý làm như vậy? Phi ưng! Bay liệng trên chín tầng mây, muốn bắn chết cũng phải có mũi tên, hai tay Hàn mỗ chỉ cầm độc một đoạn roi ngựa, Hà đại nhân sẽ không cho là chỉ bằng một đoạn roi ngựa liền có thể bắn hạ phi ưng trên trời đấy chứ?” Hàn Chiến mặt đầy vẻ vô tội giương tay.

Mười hai thị vệ phía trên nghe xong đều nhất tề gật đầu, có thể a! Sao lại không chứ?! Võ công Chiến đại nhân đã sớm đến độ xuất thần nhập hóa, dùng roi ngựa vung ra làm kiếm khí bắn chết phi ưng, vậy cũng chỉ dễ như chơi thôi.

Chẳng qua là đám người Khánh quốc lại cho rằng động tác của bọn họ là tán đồng lời nói của Hàn Chiến, trong lúc nhất thời, ngay cả Hà Bạch Tự cũng bị nghẹn họng không có lời nào để nói, Hàn Chiến xuất thủ quá nhanh, đừng nói hắn là một thư sinh không biết võ công chẳng thể nào phát giác nổi, ngay cả đến thị vệ chung quanh hắn cũng không có lấy một người nhìn ra.

Thấy Hà Bạch Tự vẫn giữ một dáng vẻ không chịu từ bỏ ý đồ, Hàn Chiến lạnh mặt nói: “Hay là Hà đại nhân cố ý muốn mượn chủ đề nói chuyện của mình, nhằm gây chiến loạn giữa hai nước?”

Hàn Tuyết trong xe che miệng buồn cười, nam nhân này, trong lòng tuy không buồn chán, nhưng lại đi trêu đùa một tên tiểu tử Thị Lang chơi, cũng may là thân thủ của hắn không bị ai phát hiện, nếu nhỡ đâu bị bắt, thật là không biết phải làm thế nào cho phải?

Hàn Tuyết vén rèm ra, đứng trên xe ngựa nhẹ nhàng nói: “Phò mã không được vô lễ, bản cung nghĩ chắc có thợ săn phía xa nào đó bắn chết phi ưng thôi, đã khiến Hà đại nhân sợ hãi, đây chỉ là một sự hiểu lầm, Hà đại nhân nghĩ vậy có đúng không?”

Hà Bạch Tự đang lo không có đường lui, lúc này Hàn Tuyết vừa mở đường cho, hắn mừng rỡ thuận theo bò một đường đi xuống, luôn miệng ứng đáp: “Công chúa nói phải nói phải, lúc này trời đã không còn sớm rồi, hai mươi dặm phía trước chính là Hoàng Thành Khánh quốc ta, xin công chúa theo thần nhập thành thôi.” Theo hắn biết, hai người trước mắt này là công chúa cùng phò mã được hoàng đế Bich Lạc hết mực thương yêu, Hà Bạch Tự hắn cũng là may mắn được Đại Công Chúa cùng Nhị Công Chúa sủng ái mới có thành tựu ngày hôm nay, nếu tùy tiện rước lấy chiến sự cho Khánh quốc, thật không biết sẽ là tội lớn tới cỡ nào? Nghĩ tới đó eo lưng kia liền cúi thấp xuống.

Mấy chục ngày bôn ba cuối cùng cũng đến nơi rồi, Hàn Tuyết mừng rỡ cười một tiếng, “Cảm phiền Hà đại nhân đi trước dẫn đường rồi.” Nói xong liền xoay người vào lại trong xe.

Hàn Chiến lén thu hồi ánh mắt mong chờ, đảo mắt trừng trừng tràn ngập sát khí nhìn Hà Bạch Tự, Tiểu Tuyết Nhi không chịu tha thứ cho hắn, hắn không phản đối, nhưngg Tuyết Nhi của hắn thế mà lại cười với cái tên tiểu bạch kiểm này, cái đồ tiểu bạch kiểm kia thật là đáng hận vô cùng.

Hà Bạch Tự chỉ cảm thấy trên lưng chợt ớn lạnh, đưa mắt nhìn ra tứ phía lịi vẫn không phát hiện ra có gì bất ổn, nhất thời gãi gãi đầu cảm thấy khỏ hiểu, không biết rằng mình đã bị một nam nhân ghen tuông theo dõi.

Chương 58: Đi sứ Khánh quốc 2

Một nhóm người đường hoàng chậm rãi tiến vào thành, Hàn Tuyết lén ra chỉ thị cho Vương Chính Nghĩa, lệnh cho thám tử trong thành ban đêm tới gặp, liền lại như không có chuyện gì xảy ra, dừng chân tại dịch quán Hà Bạch Tự tiến cử, tẩy rửa nghỉ ngơi chút ít rồi cùng Hàn Chiến mang theo mười hai thị vệ vào cung diện kiến vua.

Hoàng cung Kháng quốc khác biệt so với Bích Lạc, càng thêm lộ vẻ cao lớn tục tằng, bất đồng với cung lâu Bích Lạc xây dựng trên bình nguyên, hoàng cung Kháng quốc xây tạc vào lưng núi, cung điện chằng chịt dựng lên giữa quần sơn, xa xa nhìn lại thật khiến lòng người sinh kính sợ.

Khánh Vương muốn hội kiến nàng ở điện Nghị Triều, mà điện Nghị Triều là nơi Khánh Vương dùng để thảo luận chính sự, nhưng cũng là nơi gió tạt mây bao, cao nhất trong hoàng cung Khánh quốc. Hàn Tuyết đứng ở chân núi hai tay lạnh ngắt, nhìn tầng tầng bậc thang đá bạch ngọc truớc mặt mà hoa cả mắt, trong lòng thầm rủa tên Khánh Vương kia sẽ không được chết tử tế, còn chưa gặp mặt đã muốn thị uy với nàng. Trường hợp này lại không thể để Hàn Chiến ôm nàng đi lên, chỉ có thể chấp nhận từng bước từng bước từ từ mà bò.

Bất quá, từ khi sinh ra đến giờ, nàng không phải kiểu người dễ chịu thua thiệt, Khánh Vương muốn thị uy với nàng, vậy cũng phải hỏi xem nàng có bằng lòng hay không!

Nhẹ nhàng di bước, Hàn Tuyết chậm rãi từng bậc từng bậc đi lên, do thân phận của Hàn Tuyết, lễ cung dẫn đường đằng trước cũng

không dám thúc giục, chỉ có thể chấp nhận theo nàng từ từ đi.

“Thị nghi đại nhân, hoàng cung quý quốc thật là đẹp, quy mô lớn như vậy, sợ là lúc xây tốn không ít bạc.” Hàn Tuyết rảnh rỗi vừa đi vừa dừng lửng một chút cùng lễ quan dẫn đường đáp lời, cách một bước ở đằng sau, Hàn Chiến một thân quan phục tử sắc trầm mặc theo bước, bốn vuốt kim long kim tuyến thêu chìm uy vũ tung bay trên vạt áo, càng tôn lên khí tức hiên ngang, quý khí bức người của hắn.

(Thị nghi chỉ là một chức quan ^^ kiểu như người hầu hạ thân cận nhất bên người một vị chủ tử ấy, na ná thượng nghi bên bộ Thệ bất vi phi nếu bạn nào đã đọc ~)

Hai bên phía sau, mười hai thị vệ của Hàn Tuyết tất cả đều vận khôi giáp sáng như bạc, nghiêm chỉnh theo sau hai con người tư thái đang vô cùng thả lỏng kia, tiếp đến là cả một đám quan viên Bích Lạc đến tạo liên minh cũng chậm rãi bò dần lên.

“Vậy cũng không hẳn, hết thảy cung điện bổn quốc chủ yếu xây trên núi cao, đơn cử riêng thềm đá bạch ngọc này, chi phí cũng không rẻ, hàng năm bạc dùng tu sửa các cung, tốn nhiều chẳng khác gì nước chảy.” Trong lời nói của lão thái giám không khỏi có chút tự cao, lại bởi vì thanh âm thong thả mà làm cho người ta khó lòng nhận ra được.

“Thị nghi đại nhân làm việc trong cung cũng đã lâu nhỉ?” Hàn Tuyết duyên dáng cười hỏi, có thể luyện đến công phu nói chuyện cao thâm như vậy, cũng không phải là một nhân vật đơn giản a.

“Hạ quan tiến cung từ nhỏ, tới giờ cũng đã 51 năm rồi.” Lão thái giám thần thái hồi tưởng đáp lời, trong lòng tuy vội vàng, nhưng trên mặt cũng chẳng biểu lộ chút nào, tự nhủ thầm vị Bích Lạc công chúa này cũng không phải nhân vật hiền lành, mấy vị tiểu chủ nhân ra chủ ý

muốn thị uy với vị này sợ là cũng đã đến từ bao giờ rồi. Nhìn vị công chúa này đi một chút lại dừng một chút hiên ngang tự tại, mấy vị chủ tử e là phải đợi tiếp đến mấy canh giờ.

“Vậy là lão nhân trong cung rồi, tính thời gian ra, thị nghi đại nhân cũng xem như nguyên lão trong triều a.” Hàn Tuyết mỉm cười dừng bước nghỉ chân, để cho mấy lão đại nhân thở hổn hển đi phía sau được nghỉ một quãng nhỏ. Bọn họ cũng không phải phục dịch, ngày thường ở trong triều sống an nhàn sung sướng, cùng lắm cũng chỉ mở miệng chút ít, đấu tài đấu trí, lúc này chỉ với một câu nói của hoàng đế ca ca, bọn họ liền phải theo nàng vượt cả ngàn dặm đi tới Khánh quốc. Chưa kể tới đã già bảy tám chục tuổi còn phải cùng nàng đông bôn tây ba, mà chỉ nói mới đến Khánh quốc, còn chưa được gì đã phải bước nhiều bậc thang như thế, già cả vậy rồi mà vẫn phải chịu cái loại cực hình này, làm nàng thấy thật có lỗi.

Vì không muốn để bọn họ quá mức chật vật, nàng chỉ có thể thỉnh thoảng dừng lại một chút ngắm phong cảnh, để cho bọn họ còn thở dốc lấy hơi, đi từ từ như vậy mới không khiến bọn họ lúc lên tới đỉnh mệt mỏi hỗn loạn quá, sẽ không làm mất thể diện cùng lễ nghi Bích Lạc.

Hàn Tuyết hoàn toàn không thấy sắc mặt càng ngày xàng xanh mét của chúng người hầu bên cạnh, liền cứ như vậy đi một chút lại dừng một chút, kì kèo mãi, đợi đến lúc lên được tới đỉnh cũng đã là chuyện của hai canh giờ sau.

Quan truyền lệnh ở cửa cung cùng mấy vị cung tỳ vừa thấy thân ảnh đám người Hàn Tuyết, lập tức giống như chó cún thấy xương nhảy vọt lên, “Công chúa điện hạ, ngài đã đến, bệ hạ cùng các vị hoàng tử đã chờ ngài được một lúc rồi.”

Hàn Tuyết ngẩng đầu liếc mắt nhìn đám người vừa vọt tới trước mặt

một cái, cười nhàn nhạt nói: “Mấy vị có lời gì cứ từ từ nói, trước tiên cứ lau mồ hôi đi đã.” Trong lòng không khỏi cười lạnh, nhìn mấy kẻ hầu dáng vẻ như ngồi đống lửa, nói vậy hắn là Khánh Vương đã chờ đến sốt ruột rồi? Đáng đời, ngươi kính ta một thước, ta mời ngươi một trượng, muốn thị uy với nàng à, nàng cũng chẳng phải bù nhìn đâu.

“Công chúa cùng các vị đại nhân trước theo hạ quan đến đây đã, bệ hạ chờ đã lâu.” Quan truyền lệnh vừa lau một đầu đầy mồ hôi, vừa cẩn thận khom lưng cười nói.

Hàn Tuyết cười nhạt không nói gì, xoay người nhìn các vị đại thần đang lục đục trèo lên đỉnh ôn nhu nói: “ Các vị đại nhân trước cứ sửa sang lại lễ nghi diện mạo một chút, nghỉ ngơi chốc lát, rồi có vội đến cũng không làm mất thể diện Bích Lạc ta.”

Thị nghi Khánh quốc cùng cả đám người hầu vừa nghe xong, mặt ai cũng xanh mét, bệ hạ của bọn họ đã ngồi khổ trên điện gần hai canh giờ rồi, vị chủ nhân này còn muốn làm loạn đến bao giờ nữa?

Hàn Tuyết không thèm để đám người quan truyền lệnh cùng thị nghi chỗ cửa cung đang nhíu mày nhăn mặt vào mắt, muốn nói lại thôi, nhẹ nhàng rảo bước đến trước mặt Hàn Chiến, làm bộ sửa sang lại y phục Hàn Chiến, vuốt phẳng ống tay áo vốn chẳng có nếp nhăn nào của hắn: “Muốn ngay lập tức diện kiến hoàng đế Khánh quốc, y phục này cũng không thể loạn.” Cả đám quan viên Bích Lạc nghe xong, cũng cảm thấy phi thường có lí, rối rít sửa sang lại mũ áo diện mạo.

Hàn Chiến nhìn đôi tay nhỏ bé của Hàn Tuyết phủ trên vạt áo hắn, nhu tình trong mắt sóng sánh tựa thủy, từ sau lúc điên cuồng đòi hỏi nàng trên thảo nguyên, Tuyết Nhi đã hờ hững với hắn tận nửa tháng rồi, hại hắn tương tư thành bệnh, chưa có đêm nào say giấc. Tuyết Nhi lúc này thu hẹp khoảng cách với hắn như vậy, phải chăng là đại ý

cho nàng đã tha thứ cho hắn, là hắn sẽ không còn phải dùng cả đêm khuya canh giữ ngoài cửa phòng nàng, nghĩ đến nhu mỹ của nàng mà thầm tự an ủi mình? =))

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt quan truyền lệnh chuyển từ xanh thành tím, rồi lại từ tím qua xanh, mồ hôi lạnh trên trán đổ xuống như mưa. Bởi vì cái gọi là gần vua như gần cọp, khi ngày thường tâm tình các vị chủ tử không được tốt cũng có thể làm cho bọn họ rơi đầu, càng không thể nhắc tới để cho bệ hạ cùng cả đám hoàng tử công chúa đợi khổ gần hai canh giờ, không biết bọn họ sẽ nhận lấy kết cục gì đây.

Chà vuốt áng chừng thời gian một chung trà, Hàn Tuyết mới thu hồi tay nhỏ bận rộn, mỉm cười có lệ hướng quang truyền lệnh gật đầu nói: “Làm phiền đại nhân vào thông báo trước một tiếng.”

Cuối cùng cũng đợi được lời Hàn Tuyết, quan truyền lệnh có thể dỡ bỏ tảng đá trong lòng, chân phía dưới mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ phục xuống, người hầu bên người vội vàng một tả một hữu nâng hắn dậy.

“Hạ quan, lập tức, đi thông báo.” Thanh âm quan truyền lệnh run rẩy, phải để hai cung tỳ giúp dìu đỡ đi về phía cửa cung.

Hàn Tuyết mặt không biến sắc nhìn cả đám cung thị Khánh quốc chạy loạn trước cửa cung, chân mày vô ý thức nhíu lại, Khánh cung phòng thủ nghiêm ngặt, cung tỳ được lựa chọn cực kì nghiêm cẩn, người của nàng mất sức chín trâu hai hổ cũng không trà trộn được bao nhiêu, trừ bỏ mật báo hôm nay là từ nội cung truyền ra, những điều tra trước đó đều do thám tử ngoài cung tìm hiểu, nhưng cũng chưa bao giờ nói Khánh Vương là một người tàn bạo, vì sao những cung thị này lại sợ hãi như vậy?

Người trong tay nàng sẽ không truyền về thông tin sai lệch, nơi này rốt cuộc là có gì không tầm thường?

Chương 59: Đi sứ Khánh quốc 3

Nội cung Khánh quốc có gì không tầm thường? Kết hợp mật báo nhận được lúc sáng với lúc Hàn Tuyết nhìn thấy Khánh Vương cùng cả đám hoàng tử hoàng nữ, nàng liền minh bạch.

Khánh Vương Hoa Kiền Quân năm nay năm mươi sáu tuổi, dưới gối năm con trai, theo thứ tự là con lớn Hoa Thế Chiêu ba mươi tám tuổi, con thứ hai Hoa Thế Lam ba mươi tư tuổi, con thứ ba Hoa Thế Tranh ba mươi tư tuổi, con thứ tư Hoa Thế Lễ hai mươi tám tuổi, con thứ năm Hoa Thế Thống hai mươi bảy tuổi. Ba con gái theo trình tự là Hoa Tiên Vũ mười sáu tuổi, Hoa Tiên Phi mười bốn tuổi, Hoa Tiên Dao chín tuổi.

Hoa Kiền Quân tuy bị bốn nước lén lút truyền nhau là tên vua mềm yếu, kỳ thực vóc dáng đặc nét quân nhân, cao lớn mà khôi ngô, ngũ quan cũng dị thường tinh xảo, lại mơ hồ toát ra phong thái của thư sinh, vừa mâu thuẫn vừa hòa hợp. Năm nhi tử cũng kế thừa vóc người cao lớn của hắn, dung mạo mặc dù không giống nhau, nhưng cũng đều tuấn mỹ như nhau, có thể thấy được phi tử trong hậu cung Khánh quốc đều là người có tướng mạo rất đẹp. Ba nữ nhi trừ bỏ tiểu nhi nữ vẫn còn nhỏ, vóc người chưa mấy phát triển rõ ràng, đều mang đường nét cao gầy kiều mỹ, toàn những mỹ nữ nóng bỏng trước nổi sau cong.

Âm thầm đem tin mật báo so cũng mấy người tọa lạc trên đại điện, Hàn Tuyết bất động thanh sắc liếc nhìn một vòng rồi mới nhấc váy hướng Khánh Vương ngồi chỗ cao kính cẩn bái lạy: “Hàn Tuyết tham kiến Khánh Vương bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Hàn Chiến tham kiến Khánh Vương bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế.” Hàn Chiến cũng cúi đầu thi lễ.

“Tham kiến Khánh Vương bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế.” Mười hai thị vệ cùng cả đám đại thần Bích Lạc quỳ gối xướng theo.

“Hộ quốc công chúa cùng Phò mã không cần đa lễ, mau mau đứng lên, các vị bình thân.” Trong mắt Hoa Kiền Quân lóe lên một tia quang mang kỳ lạ, khóe miệng lại mang theo ý cười mỉm thản nhiên.

“Tạ bệ hạ!”

Hàn Tuyết ưu nhã đứng thẳng người, ngẩng đầu mỉm cười: “Đại thọ của bệ hạ, hoàng huynh đặc biệt lệnh cho Hàn Tuyết mang đến một phần lễ mọn, tỏ chút tâm ý, mong bệ hạ vui lòng nhận cho.” Nghiêng người ống tay áo vung lên, lễ quan phía sau lập tức đem hộp quà phủ dưới một tấm vải đỏ theo lên.

Người hầu trên điện vội vàng tiến tới vén tấm vải đỏ ra, trên điện nhất thời vang lên một hồi tiếng rút khí.

Bạch ngọc Quan Âm nạm vàng cao cao tại thượng tọa trên hộp quà, Quan Âm xinh đẹp tạc từ bạch ngọc thanh thấu quý hiếm mà thành, trên vạt áo tất thảy đều nạm vàng ròng tô điểm, kim quang lóe lên, vô luận nhìn từ góc độ nào, cả tòa Quan Âm đều giống như phát ra một loại ánh sáng thần thánh, thần bí thanh khiết vô cùng, vừa nhìn liền biết không phải phật tầm thường.

“Thần vật, thần vật a.....” Trên đại điện nhất thời nhị luận xôn xao.

Trong mắt Hoa Kiền Quân nhất thời cũng tràn đầy tán thưởng cùng kinh ngạc, “Phần lễ vật này của quý quốc thực sự quá quý giá, công

chúa nhất định phải thay mặt trẫm đa tạ bệ hạ quý quốc.”

“Bệ hạ thích là tốt rồi!” Hàn Tuyết nhàn nhạt cười, cúi đầu thu tầm lại mắt. Đây là kỹ thuật chế kim khảm ngọc thời đại công nghệ siêu việt, điêu khắc hoa lệ cùng tuyệt kỹ tinh tế, để cho mấy người thấy ghi âm ghi hình cũng sẽ cho là việc độc nhất vô nhị trên thế gian này chiêm ngưỡng, nói là bảo vật vô giá cũng không quá đáng.

Đợi người hầu thận trọng mang Quan Âm đi, Hoa Kiền Quân mới nói: “Công chúa cùng Phò mã mới tới, trẫm giới thiệu cho các ngươi, đây là con trai lớn của trẫm, Thế Chiêu.”

“Thế Chiêu hoàng tử!” Bởi vì Khánh Vương chưa lập thế tử, cũng không phong vương, Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến chỉ có thể đã bình ổn hồi lễ, khách khí một chút.

“Đây là con trai thứ hai của trẫm.....” Một vòng giới thiệu, Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến đều hữu lễ đáp lại.

“Đây là trưởng công chúa của trẫm Tiên Vũ, nhị công chúa Tiên Phi, cùng tiểu nữ Tiên Dao.”

“Phõ mã tuẫn mỹ như thế, Hộ quốc công chúa thật là tốt số.” Hoa Tiên Vũ sóng mắt lưu động, nũng nịu cười nói.

Tiếp nhận ánh mắt khác thường từ vị công chúa này, Hàn Chiến một thân lãnh khí không tự chủ tản ra, cằm dưới rụt lại, cả người rùng mình ớn lạnh vô cùng.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, công chúa thực tốt số.” Hoa Tiên Phi nói đỡ, sóng mắt dịu dàng, quả nhiên là xinh đẹp vô cùng.

Hàn Tuyết mỉm cười nghiêng người nhìn Hàn Chiến một cái, hai

người sóng mắt quấn quít, bất động mà kín đáo trao đổi ý nghĩ mà chỉ có chính mình hiểu. Tự nhiên nghiêng người đối hai vị nữ tử kia nhẹ nhàng chào khẽ: “Hai vị công chúa nói quá rồi, hai vị công chúa quốc sắc thiên hương, hẳn là tương lai cũng sẽ tìm được người xứng với mình.” Hàn Tuyết chớp mi che phủ hàn quang trong mắt, thân là ông chúa một nước, mà mắt lại lộ dâm sắc với Phò mã nước khác, thực đúng là dâm oa đãng phụ. Nếu không phải có mật báo sáng nay, nàng còn có thể cho rằng đây chỉ là ảo giác của mình, anh mắt dâm lãng của hai vị công chúa này, tầm nhìn luôn rơi xuống trên người Hàn Chiến cùng mười hai thị vệ phía sau, hơn nữa còn là ở… chỗ đó.

Lúc này, trên điện vang lên một thanh âm thơ ngây: “Phụ hoàng, Dao Nhi đói bụng.”

Hàn Tuyết ngẩng đầu nhìn lại, khóe mắt không tự chủ co rút, chỉ thấy Hoa Tiên Dao vừa mới chín tuổi cười duyên ngước đầu nhìn ghế rồng của Hoa Kiền Quân, mắt to trong suốt lưu quang ngời ngời, ánh mắt phát ra một loại quyến rũ ấu nữ không nên có, tứ chi khẽ vặn vẹo kia mơ hồ tỏa ra mị hoặc chỉ thấy ở nữ tử trưởng thành.

‘Khánh cung dâm loạn, bại hoại luân thường!’

Tám chữ lớn này nhanh như tia chớp xẹt qua đầu Hàn Tuyết, nàng đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Khánh Vương, chỉ thấy mặt hắn tràn đầy từ ái nhìn Hoa Tiên Dao tức giận nói: “Nha đầu này, sao lại không hiểu lễ giáo như vậy.” Hoa Kiền Quân quay đầu nhìn Hàn Tuyết cười nói: “Tiểu nữ còn nhỏ, không hiểu lễ giáo, đã làm quý vị chê cười.”

Bất động thanh sắc khép mắt khiếp sợ, trên mặt Hàn Tuyết còn hơi hơi áy náy nói: “Bệ hạ quá lời, là người của Hàn Tuyết làm việc lười biếng, khiến các vị đợi khổ đến giờ Hàn Tuyết thật xấu hổ.”

“Phụ hoàng, lúc này sắc trời đã tối, Hộ quốc công chúa qua lại ngựa xe mệt nhọc chắc cũng mỏi mệt vô cùng, nhi thần đề nghị cứ để cho công chúa nghỉ ngơi cho tốt trước hai, ba ngày rồi sẽ mở đại tiệc khoản đãi công chúa cùng sứ thần các nước.” Hoa Thế Chiêu ra lệ hướng Khánh Vương khom lưng nói.

“Ý đó của hoàng nhi rất tốt,” Hoa Kiền Quân hài lòng nói: “Công chúa trước về dịch quán nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau trẫm sẽ thiết yến khoản đãi các vị khách quý vượt đường xa đến đây.”

“Tạ ơn bệ hạ, như vậy Hàn Tuyết liền cáo lui trước.” Cùng mọi người hành lễ xong, Hàn Tuyết ưu nhã xoay người lui khỏi đại điện. Lúc xoay người không chút dấu vết lén nháy mắt với Bao Thanh - một trong mười hai thị vệ, Bao Thanh hơi gật đầu, nhập lẫn trong mười hai thị vệ, đợi lúc xuất hiện ở cửa cung, thân ảnh liền thoáng một cái đã không thấy bóng dáng.

Xuống dưới chân núi điện Nghị Triều, Hàn Chiến đỡ Hàn Tuyết vào cỗ xe ngự loan của công chúa, mình cũng vào theo sau.

Cánh tay tráng kiện bao lấy, Hàn Chiến liền ôm chặt người vào trong ngực ấm áp, đôi môi dán bên tai Hàn Tuyết nhẹ giọng nói: “Hoa Tiên Dao kia vừa kêu đói thì Hoa Kiền Quân liền động tình.”

Hàn Tuyết nghe vậy, đôi mi thanh tú không khỏi khẽ nhíu: “Chẳng lẽ Hoa Kiền Quân kia cùng ấu nữ loạn luân?”

“Cũng thấy mật báo sáng nay?” Ngự loan lảo đảo lắc lư khởi hành xuất cung, bên trong ngự loan hai người mặt dán lấy mặt, dùng thanh âm chỉ hai người nghe được nói với nhau.

“Thấy.”

“Khánh cung phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, mật thám thiếu chút nữa là dò ra được tin mật kinh thiên động địa trong cái nơi tưởng chừng là trong sạch này, ta đã phân phó, lệnh cho nàng ta lập tức rời đi, thoát thân ra ngoài, không cần thăm dò nữa.” Mất nhiều năm phục kích, vất vả lắm mới tiến vào được nội cung, thực không muốn lấy được loại tin tức như thế, nhưng huấn luyện mật thám không dễ, nếu để tổn hại vô nghĩa, Hàn Tuyết tất nhiên sẽ buồn, cho dù lúc này bọn họ có tới, cũng không cần để mật thám phải mạo hiểm.

“Chàng xử lí rất tốt, hiện tại chỉ đợi Bao Thanh trở lại liền có thể biết tình huống là như thế nào rồi.” Chuyện nói xong, Hàn Tuyết liền muốn dậy khỏi ngực Hàn Chiến.

“Đừng động,” Hàn Chiến khép chặt cánh tay sắt, đem người ôm chặt vào trong ngực, ta tận nửa tháng chưa được ôm nàng, để ta ôm một lúc.” Thanh âm trầm thấp mơ hồ còn chứa một tia ủy khuất.

Hàn Tuyết nghe vậy tâm không khỏi buông lỏng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn là nhất quyết không tha, chu mỏ hừ khẽ: “Thành ra kết quả này, không biết là nên trách người nào?” Nói xong còn lườm Hàn Chiến một cái.

“Trách ta! Trách ta!” Thấy Hàn Tuyết cuối cùng cũng không còn tức giận, Hàn Chiến vội dụ dỗ nói, “Đêm đó là ta quá mức càn rỡ, làm nàng bị thương, thực xin lỗi.”

Nhớ tới đêm đó Hàn Chiến cuồng mãnh hung hãn tiến vào, toàn thân Hàn Tuyết không khỏi nóng ran, nhất thời trên mặt nhiệt khí cuồn cuộn, nàng mất tự nhiên vặn vẹo người, cắn môi nhẹ giọng oán giận nói: “Ngày đó người ta đau chàng cũng không thèm để ý.”

Nghe được kiều ngữ, mềm mại đáng yêu kia của nàng, trong lòng

Hàn Chiến liền lúc nhu tình tứ phía, dục vọng nửa tháng không được giải tỏa cũng nhất thời dâng trào mãnh liệt, thanh âm có phần mờ ám, dán sát bên tai Hàn Tuyết nhẹ giọng mềm mỏng dụ dỗ: “Lần sau ta sẽ nhẹ một chút vậy? Sẽ không bao giờ làm nàng đau nữa.”

Hơi thở lửa nóng dồn dập phun sau vành tai nhạy cảm của nàng, Hàn Tuyết không khỏi mẫ cảm rụt cổ một cái, cảm nhận được hơi thở Hàn Chiến nặng nề, nhẹ nhàng cọ cọ thân thể nàng biểu lộ tư ý cầu hoan mãnh liệt, làm thân thể nàng có chút khẽ run, “Đừng, này, đây là đang ở trên kiệu.”

“Vậy để ta ôm hôn nàng chút vậy?” Không đợi Hàn Tuyết đáp lại, Hàn Chiến liền không nhịn được ấn hạ sau vành tai nàng vô số hôn kí nóng bỏng, “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, nàng làm ta thật muốn nàng.”

Hơi thở không yên đột nhiên che lại cái miệng anh đào nhỏ nhắn khẽ nhếch của Hàn Tuyết, có chút gấp gáp day căn môi mềm đỏ mọng, lưỡi nhiệt liệt thăm dò, vội vã kiếm tìm cái lưỡi đinh hương đang khẽ run kia.

Nỗi khổ tương tư nửa tháng chia giường làm cho dục vọng Hàn Chiến tăng vọt, cuộn lấy cái lưỡi ngọt ngào kia liền nhẹ hấp.

“Ân.....”Hàn Tuyết cau mày rên khẽ, Hàn Chiến dùng lực hút mạnh, thật giống như muốn hút đi một nửa linh hồn nàng, không để cho nàng chạy trốn. Cái lưỡi trong miệng có chút bối rối lẩn tránh, chung quy nửa đường vẫn bị Hàn Chiến chặn lại. Hai người ngươi tới ta đi, ngươi đuổi ta trốn, nhất thời trong kiệu loan chỉ còn lại tiếng thở gấp gáp nặng nề cùng thanh âm hôn mút “sách sách”.

Nụ hôn dần trở nên mãnh liệt, dục vọng như nước lũ tràn bờ không cách nào kìm nén, Hàn Chiến rung động lấy tay gạt bỏ thăm dò vào trong vạt áo Hàn Tuyết, tìm được một bên mềm mại liền xoa bóp đè

ép, đại chưởng một bên cũng nhấc làn váy nàng lên, ngăn cách lớp quần thêu vuốt ve bắp đùi trơn nhẵn.

Loan kiệu rung động, làm cho Hàn Tuyết kịp thời tỉnh hồn lại, vội vàng bắt lấy bàn tay đè ép ngực mình cùng bàn tay còn lại đang làm loạn giữa hai chân, gò má tránh thoát động tác hôn từ Hàn Chiến, “Đừng, đừng như vậy, nơi này..... Không thể.”

Hàn Tuyết thở gấp nói thầm, ngực dồn dập phập phồng, coi như ngăn cách qua bàn tay Hàn Chiến, nàng vẫn có thể cảm giác được tim mình đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

Hàn Chiến thống khổ than nhẹ một tiếng, thu tay đem Hàn Tuyết ôn nhu ôm thật chặt vào trong ngực, đầu tiến đến bên vai Hàn Tuyết thấp giọng ấm ách nói: “Nàng nửa tháng không để ý tới ta, làm cho ta như muốn nổ tung, thật là muốn nàng, thật muốn! Thật muốn!”

Lửa nóng gắng gượng chặt chẽ tiến đến bên chân Hàn Tuyết, giật giật nhẹ rung động, tựa như không chút tiếng động đòi hỏi nàng. Nàng thậm chí có thể mường tượng ra hình ảnh hoàn mỹ của nó trong đầu, nhớ tới cảm giác căng trướng cực hạn lúc nó tiến vào trong hoa huyệt nàng, nghĩ đến khi nó ở trong co thể nàng đụng chạm mang lại khoái cảm tuyệt mỹ Hàn Tuyết chỉ cảm thấy giữa hai chân nóng lên, trong hoa huyệt như có một luồng nhiệt lưu bừng lên.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 60: Đi sứ Khánh quốc 4

Bao Thanh nhân lúc có mọi người che chắn liền vận khí bay lên xà nhà cao vút của Nghị Triều điện lặng lẽ tránh đi, đưa mắt nhìn đoàn người công chúa từ từ rời khỏi. Nghị Triều điện xây dựng trên núi cao, vì muốn giữa vững kết cấu cung điện, xà ngang được bố trí chi chít chằng chịt, tạo cho hắn một chỗ ẩn nấp lí tưởng. Hắn che giấu toàn bộ khí tức của bản thân, cẩn thận tra xét động tĩnh bốn phía, đợi cho ám vệ ẩn mình trong bóng tối đã rời đi hết, mới cẩn thận cởi bỏ khôi giáp mặc trên người giấu đi thật kĩ, vẻn vẹn một thân hắc sắc y phục như đi săn, vụt thẳng tới hậu điện Nghị Triều điện – nơi Khánh Vương nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thân ảnh linh hoạt như rắn ẩn trong bóng tối chậm rãi tới gần, Bao Thanh cẩn thận tra xét bốn phía, trong lòng nghi hoặc không ngừng, mới vừa rồi trên đại điện, hắn rõ ràng thấy được tứ phía có đầy ám vệ, vì sao gần nơi ở của hoàng đế lại chẳng thấy bóng dáng ám vệ nào? Chẳng lẽ Khánh Vương không ở chỗ phòng nghỉ hậu điện này? Nhưng mới vừa rồi chính hắn còn thấy Khánh Vương kia lúc nói chuyện với tiểu công chúa, hơi thở rối loạn, đích xác biểu hiện của nam tử lúc động tình, chẳng lẽ hắn còn có thể nhịn được mà chạy đến nơi khác?

Lắc mình ẩn vào một góc, Bao Thanh cẩn thận tra xét động tĩnh trên xà nhà, lần nữa các nhận không có ám vệ ẩn nấp gần đó, mới ghét đầu tra xét tình cảnh trong phòng nghỉ dưới xà nhà. Dựng đứng tai lắng nghe, vang lên thanh âm liếm mút “sách sách” cùng tiếng vải vóc ma sát, chẳng qua là tại vị trí của hắn không thấy được người, dưới chân không chút tiếng động nhẹ nhàng xê dịch một chút, cuối cùng

hắn cũng nhìn thấy mục tiêu cần dò xét, khung cảnh trong điện lúc này làm cho hắn giật mình trừng lớn mắt.

Chỉ thấy trên chiếc giường thêu Kim Long, hai thân người cha con quấn chặt lấy nhau. Thân thể trẻ con trắng nõn hoàn toàn bị thân thể cao to cường tráng đè ép, vặn vẹo rên rỉ không ngừng.

Bao Thanh hoàn toàn bị đả kích, che lấy miệng hít khí, bất luận từ trước đến nay không cần biết Khánh Vương trị quốc thế nào, chỉ dựa vào tình trạng cha con loạn luân hỗn tạp thế này, không được, thực sự không nhìn nổi nữa.

Thật không phải biến thái bình thường, để ấu nữ mười hai tuổi cho huynh trưởng thành niên cưỡng dâm cả đêm, đây là quy của Khánh hoàng thất của hắn? Bao Thanh nghĩ mà rùng mình một cái, khóe mắt liếc thấy mấy thân ảnh từ xa lại gần, biết ám vệ cũng đã lựa thời gian quay lại, liền không tiếng động thoái lui. Trở về tiền điện tìm lại khôi giáp của mình, mặc vào xong mới nhảy từ trên xà nhà xuống, thấy một Tiểu thái giám liền lấy cớ mình bận đi nhà vệ sinh bị đội ngũ bỏ lại, nhờ Tiểu thái giám mang hắn ra khỏi Khánh hoàng cung, rồi ngay lập tức cất bước hướng dịch quán chạy như bay.

Chương 61: Đi sứ Khánh quốc 5

Hàn Tuyết thấy Bao Thanh đã trở lại, liền khẽ mỉm cười với hắn, quay đầu nhìn Vương Chính Nghĩa nói: “Vương đại ca, huynh an bài hộ tống các vị quản sự trở về, nhớ cho người theo dõi, bảo vệ họ bình an.”

Tám hắc y nhân nghe được lời Hàn Tuyết, đều không lên tiếng cung kính hướng Hàn Tuyết khom lưng thi lễ.

Vương Chính Nghĩa cũng ôm quyền thi lễ với Hàn Tuyết, “Thuộc hạ tuân mệnh.” Quay đầu liền lập tức ra lệnh cho mười hai thị vệ khác, mỗi người phụ trách một vị, đem tám người phân ra tám hướng đưa ra khỏi dịch quán.

Hàn Tuyết hài lòng gật đầu một cái, hướng Bao Thanh nháy mắt, liền quay lại ốc phòng, ngồi trên ghế chủ tọa chính đường, rồi mới cùng các mật thám Hàn gia trang bố trí tại kinh đô Khánh quốc gặp mặt, dặn dò các nơi vừa thu thập tin tức tình báo vừa âm thầm tập hợp nhân thủ, tạo điều kiện cho hành động của nàng ở Khánh quốc. Chỉ hi vọng thứ hôm này Bao Thanh dò la được, có thể giúp nàng quyết định đi bước kế tiếp ra sao.

Bao Thanh đi vào, khép cửa đại môn lại mới đến trước mặt Hàn Tuyết ôm quyền hành lễ.

“Không cần đa lễ, đã dò được tin gì?” Hàn Tuyết nghiêm nghị nhìn Bao Thanh.

“Thuộc hạ lẻn vào chỗ phòng nghỉ phía sau Nghị Triều điện, nguyên bốn phía đều không thấy bóng dáng ám vệ, thuộc hạ nấp trên xà nhà thấy cha con Hoa Kiền Quân cùng Hoa Tiên Dao hai người kia đang làm chuyện xấu, nghe ý tứ bọn họ nói chuyện, thì quả đúng như mật báo, hậu cung Khánh quốc cha con, huynh muội loạn luân là việc có thực, tối nay hình như bọn họ còn có nghi lễ gia tộc gì đó, hình như cũng là làm cái chuyện dâm loạn kia.”

Hàn Tuyết nghe xong yên lặng không nói, Bao Thanh chỉ cảm thấy trên người ùa tới từng trận lãnh khí, len lén ngẩng đầu thấy Hàn Chiến vốn ngồi bên phải Hàn Tuyết đang trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn, nhất thời da đầu liền tê dại, trong bụng sợ hãi, không biết mình đã đắc tội Chiến đại nhất lúc nào nữa.

Hàn Chiến vừa âm thầm trừng mắt nhìn Bao Thanh, vừa nghiến răng nghiến lợi trong lòng, cái tên đáng chết này, làm phiền thời gian riêng tư giữa hắn và Tuyết Nhi không nói, ra ngoài thăm dò lại dò ra ba cái chuyện cẩu huyết hư hỏng này, nếu Tiểu Tuyết Nhi nhất thời hiếu kì muốn hắn mang nàng đi nhìn lén, vậy hắn biết phải làm sao đây? Nếu để Tuyết Nhi thấy thân thể nam nhân khác, hắn lại còn không tức chết à, tên này thật là ba ngày không cho một trận liền nhảy lên đầu mình, chính là lâu ngày không ‘rèn luyện’ nên quên mất cả viết hai chữ này như thế nào rồi.

Đôi với trận nhãn chiến giữa hai người đàn ông này, Hàn Tuyết không hề hay biết, cho nên cũng không để ý khuôn mặt vui mừng đến phát khóc của Bao Thanh lúc nàng phất tay ra hiệu cho hắn lui xuống, tốc độ đi ra phải gọi là siêu cấp mau lẹ, cứ như có ác quỷ theo sau hắn vậy.

Bao Thanh vừa ra khỏi đại đường liền lập tức xoay người đóng cửa lại, làm xong chuyện vừa rồi, nhất thời tay chân buông thõng, vội vã ôm lồng ngực đập thình thịch nhảy về phía trước, trong lòng kêu

rống: Má ơi! Ánh mắt trừng lạnh kia của Chiến đại nhân thật không khác gì ma quỷ, hù chết hắn, hù chết hắn.

Hắn thực đáng thương đến lúc này vẫn không hiểu mình đắc tội Hàn Chiến chỗ nào mà lại nhận được “chú ý đặc biệt” từ Hàn Chiến như thế.

Hàn Tuyết ngồi không nhúc nhích, trong đầu không ngừng nghĩ đến mật báo mấy ngày nay cùng lời nói của Bao Thanh. Khánh quốc là nước duy nhất không lập ngôi thái tử, nhưng cũng lại không truyền ra chút tin tức nào về việc các hoàng tử tranh quyền đoạt vị chốn thâm cung, cho nên không dò ra được tin tức hữu dụng, nhưng hiện tại xem ra chuyện lại hoàn toàn không phải như thế. Giữa năm vị hoàng tử Khánh quốc kia có thể là quả thực không tồn tại tranh đấu, hoặc là nói, chưa từng xuất hiện công khai mà thôi.

Hơi thở trong trẻo lạnh lùng phiêu động bên người, Hàn Tuyết từ trong trầm tư giương mắt lên nhìn liền bắt gặp một cặp nhãn tình thanh thấu đầy ôn nhu, không khỏi hé môi bật cười một tiếng: “Ta cuối cùng vẫn không nắm được chủ ý gì, chàng chắc hiểu rõ hơn ta, nói ta nghe chút đi.”

Hàn Chiến không khỏi bất đắc dĩ nhíu nhíu mày, kéo Hàn Tuyết vào trong ngực, “Sớm đã bảo nàng đừng can dự vào cái loại nhàn sự này, đây vốn cũng không phải chuyện nàng nên gánh vác.”

Hàn Tuyết nhu thuận dựa sát vào trong ngực Hàn Chiến, tinh nghịch véo mũi hắn, “Chàng cái con người này đúng là hẹp hòi, dù sao thì hoàng đế ca ca cũng đã che chở ta nhiều năm như thế, Hàn gia trang đạt được hiện trạng như bây giờ, cũng là nhờ công của huynh ấy, nếu như hoàng đế ca ca có chuyện, mà ta lại không góp một phần sức lực, ta liền ăn không ngon ngủ không yên.”

“Có gì không thể, chuyện này chính là hắn thiếu nợ ta, nàng vừa là thê tử của ta, vừa là nghĩa muội của hắn, hắn vốn là phải bảo hộ nàng như vậy.” Hàn Chiến cương mặt lạnh lùng nói, đem người không an phận là nàng giữ chặt trong tay.

Ánh mắt Hàn Tuyết chợt lóe, nghiêng đầu cố tỏ vẻ như không hiểu nhìn hắn hỏi: “Ý chàng ở đây là gì, hoàng đế ca ca thiếu nợ chàng chuyện gì sao?”

Hàn Chiến nhăn lông mày ảo não nhìn Hàn Tuyết, “Ta không sớm nói cho nàng thân thế thực sự của ta là không đúng, ban đầu còn chưa xác định rõ mục đích nên chưa thể nói, đến lúc muốn nói lại không biết phải mở miệng thế nào, dần dà liền kéo dài tới tận hôm nay, nàng tha thứ cho ta có được không?”

“Thân thế của chàng? Chàng không phải là cô nhi sao, bị người ta nhặt về huấn luyện thành sát thủ, vừa lúc trốn thoát ra liền được ta cứu, ta đây đã sớm biết a.” Hàn Tuyết chậm rãi sâu kín tiếp lời, cười như không cười nhìn Hàn Chiến.

Thấy Hàn Tuyết như vậy, Hàn Chiến liền biết mấy ngày trước đây mình đoán không sai, Hàn Tuyết từ lâu đã biết thân phận của hắn, mà trước đó vài ngày, bên cạnh việc xấu hổ đối với đêm hôm đó trên thảo nguyên, chỉ sợ cũng tại bởi thấy mình bị lừa liền một đường mới khiến nàng tức giận. Nàng vẫn không hỏi hắn, chẳng qua là đợi hắn tự nói ra mà thôi.

Trong lòng Hàn Chiến lúc này không khỏi thấy may mắn, may nhờ có chuyện hai người mấy ngày nay, Hàn Chiến liền cố gắng nhớ lại chuyện quá khứ, suy đi nghĩ lại thật lâu, càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Mặc dù hai người gặp nhau khi Hàn Tuyết vẫn còn nhỏ, nhưng thế lực Hàn gia trang lớn mạnh, Hàn Tuyết không thể nào không điều tra lai lịch của hắn, mặc dù chưa từng hoài nghi

hắn, nhưng cũng sẽ luôn tò mò. Nếu là Hàn Tuyết từ sớm đã biết hắn là có mục đích mới đến gần nàng, mà nàng lại vẫn cố làm như không biết, theo sự hiểu biết của hắn đối với nàng, chính là nàng đang chờ mình tự động cung khai. Nghĩ đến tính khí bướng bỉnh của Hàn Tuyết, lại nghĩ đến nếu mình không chịu sớm tự thú, hậu quả kia....., chỉ nghĩ đến cũng đủ làm cho một Hàn Chiến luôn không sợ trời không sợ đất phải mãnh liệt rùng mình một cái.

Nhìn nét giảo hoạt trong mắt Hàn Tuyết, Hàn Chiến bất đắc dĩ thở dài, ôm lấy thân hình thon thả của nàng, nghiêng đầu khẽ tựa lên vai nàng, từ từ nói tới chút chuyện phong trần xưa cũ kia.

Chương 62: Đi sứ Khánh quốc 6

“Ta nguyên là con một danh tướng, phụ thân ta là Bích Lạc Hộ quốc Đại Tướng Quân Úy Trì Kính Đức, mẫu thân Lam thị đã qua đời là muội muội của hoàng thái hậu, ta cùng với Hoàng Phủ Hạo Thiên coi như biểu huynh đệ, vì thế thuở nhỏ được nuôi dưỡng trong cung, làm thư đồng cho thái tử, là bằng hữu cùng nhau lớn lên với Hoàng Phủ Hạo Thiên. Năm đó hậu cung tranh giành tình cảm quá mức kịch liệt,, hoàng hậu không thể sinh con liền sinh đố kị, bởi vì di nương chăm sóc ta trong cung, phụ thân được xá mệnh tự do ra vào hậu cung thăm ta. Phụ thân cùng thường thay mẫu thân mang đồ tặng ta cùng di nương, hoàng hậu đã lợi dụng điểm này.”

Nhớ lại thảm kịch năm đó, thân thể Hàn Chiến không khỏi nhè nhẹ run rẩy, hắn hít sâu một hơi, áp chế một điểm ướt át trong đáy mắt mới tiếp tục nói: “Đại án hoàng tộc năm đó, chính là do hoàng hậu dùng thuốc mê hãm hại, vu cho di nương cùng phụ thân ta tội cấu kết, để cho hoàng thượng cùng chúng cung nữ thái giám bắt gian tại chỗ, phụ thân ta bị áp giải vào Thiên Lao, hoàng hậu còn đem việc này khơi rộng ra, lệnh cho vài đại thần thượng tấu, chất vấn Hoàng Phủ Hạo Thiên không phải do hoàng thượng sinh ra. Trên đại điện, ngay tại chỗ, thái y dùng phương pháp chích máu, giúp Hoàng Phủ Hạo Thiên lấy lại danh dự, nhưng chẳng ngờ, hậu cung truyền tới tin tức, di nương vì giữ gìn trong sạch đã tự vẫn trong tẩm cung.”

Nhớ tới di nương thiện lương nhu thuận bị hàm oan mà chết, Hàn Chiến không ngừng đè nén nước mắt khóe mi, nhưng một giọt vẫn không kiềm chế được rơi xuống, thấm ướt sa y đầu vai Hàn Tuyết.

Lúc này Hàn Chiến không cần bất kì lời lẽ an ủi nào, Hàn Tuyết chẳng qua là ôn nhu ôm hắn trong ngực, chẳng qua là vô thanh vô tức an ủi động viên. Nàng hiểu rõ sâu trong lòng nam nhân cũng mãnh quật cường này ẩn giấu khổ đau tới mức nào, nàng cũng biết một lần nữa chạm tới vết thương xưa cũ kia có bao nhiêu tàn nhẫn, nhưng đếu không đụng đến, ép máu ra, tẩm thuốc trị thương, vết thương kia sẽ vĩnh viễn không cách nào khỏi hẳn, hắn sẽ mỗi ngày đều nhớ tới, rồi mỗi lần đều thấy đau. Nàng chính là muốn hắn đem nỗi đau giằng xé tâm can ấy phát tiết ra ngoài, muốn cho hắn biết, dù đau khổ hay mừng vui, bên cạnh hắn vẫn còn có nàng cùng nhau chia sẻ, cùng nhau gánh chịu.

Qua một lúc lâu, Hàn Chiến mới dùng thanh âm khàn khàn nghẹn ngào tiếp tục nói: “Vốn tưởng rằng chuyện đến chỗ kia liền chấm dứt, thời điểm di nương ta không chịu nổi bi thống mà chết đi, hoàng hậu cũng là kế này thất bại lại nảy ra kế khác, thề phải giết chế Hoàng Phủ Hạo Thiên. Tiểu thái giám bên cạnh Hoàng Phủ Hạo Thiên mật báo, nói rằng trong cung thái tử phát hiện hình nhân cắm đầy kim châm, viết trên mình hình nhân kia chính là bát tự của hoàng thượng. Lúc ấy còn có cung nữ thiếp thân bên người Hoàng Phủ Hạo Thiên đứng ra xác nhận, hình nhân kia là đồ của thái tử, Hoàng Phủ Hạo Thiên có trăm miệng cũng chẳng thể nào bào chữa, bị giam vào Thiên Lao, phụ thân vì cứu hắn mới cùng hoàng thượng diễn trò, phụ thân nhận gánh tất cả tội danh, mẫu thân càng thêm can đảm, đứng trước mặt văn võ bá quan tự xưng muốn vì tỷ tỷ báo thù, bọn họ dùng mấy trăm nhân mạng một gia tộc Úy Trì nhà ta ta làm vật đánh đổi, chuộc lấy một mạng của Hoàng Phủ Hạo Thiên. Toàn bộ hơn ba trăm người phủ gia, tất cả đều chết dưới hỏa tiễn Ngự Lâm Quân, phủ trì ngày xưa hoa lệ là thế liền ngập trong biển lửa, lửa bốc ngùn ngụt đốt cháy tất cả, chỉ có ta, được mấy trăm hộ vệ dùng thân mình làm khiên chắn che chở mới sống sót.”

Gian phòng to lớn, chỉ có tiếng rút khí trầm sâu cùng tiếng nghẹn

ngào của Hàn Chiến, Hàn Tuyết nhẹ nhàng phủ lấy lưng hắn, mặc hắn kìm nén thanh âm nức nở như trẻ nhỏ.

“Từ đó về sau, ngày ngày ta đều trong tâm tình kinh đảm, ngay cả tên tuổi cùng không dám dùng, nghèo hèn quay quắt lưu lạc nới đầu đường xó chợ, chịu bao nhiêu ăn hiếp cũng không dám phản kháng vì sợ có người nhận ra mình, lúc đó ta rất hận, hận phụ thân vì muốn tận trung với nước mà không thèm để tới tính mạng cả gia cố, hận mẫu thân vì muốn lưu lại huyết mạch của di nương mà không màng sinh tử, hận Hoàng Phủ Hạo Thiên, làm cho cả nhà ta phải đền mạng, hận Hoàng Phủ Ngạo Thiên vì tư lợi, thân là hoàng đế, không có cách cứu con ruột lại để cả một nhà tướng lĩnh chống đỡ thay, càng hận hơn là ả hoàng hậu bày mưu kia. Khi đó ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến báo thù, mỗi ngày đều bị hận thù giày vò, cho nên khi nghe được nàng là nghĩa muội của Hoàng Phủ Hạo Thiên, ta liền nghĩ cách đến gần nàng.”

Nói tới chỗ này, Hàn Chiến thu cánh tay đem Hàn Tuyết ôm sát, “Hôm đó ta xác thực muốn tìm cơ hội đến gần nàng, nhưng không nghĩ sẽ vì đói bụng quá mà ngất đi, càng không nghĩ tới nàng sẽ cứu ta. Cùng nàng ở chung lâu ngày, tâm tư muốn báo thù của ta dần dần biến mất, ta đối với nàng là thật lòng, Tuyết Nhi, tin tưởng ta.”

“Đồ ngốc, ta đều là người của chàng rồi, sao lại không tin chàng được?” Hàn Tuyết cảm khái vuốt tóc hắn, “Khi còn bé, ta thường thấy chàng ặp ác mộng, có lúc nửa đêm tỉnh dậy thấy chàng đang chìm sâu trong mộng, sợ hãi kêu cứu, mẹ nói chàng cũng là người đáng thương, cha nói nếu ta đối xử với chàng thực tốt, chàng sẽ không còn gặp ác mộng nữa.....” Nhớ tới hồi nhỏ, bản thân vì muốn Hàn Chiến nửa đêm không gặp ác mộng mà làm ra mấy cái chuyện buồn cười kia, khóe miệng Hàn Tuyết không khỏi kéo thành một đường cong.

“Tuyết Nhi.....” Hàn Chiến từ đầu vai nàng ngẩng lên, nhu tình trong mắt tĩnh lặng, tràn đầy cảm động.

Hàn Tuyết bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng, giơ tay lên che lại đôi mắt làm nàng trầm mê kia, thanh âm thấp khẽ cơ hồ không nghe được: “Khi còn bé, ta đây ----- thực ngốc.”

Hàn Chiến kéo hai tay nàng đang che mắt hắn xuống, khóe miệng cũng khẽ khơi lên, hiển nhiên là cũng đang nhớ tới mấy cái chuyện xấu hồi bé kia của Hàn Tuyết. Mắt hắn nhìn chăm chú người trong ngực, cúi đầu sát bên tai nàng thâm tình nói, “Không, nàng không phải ngốc, trong mắt ta, lúc đó nàng là tiểu tiên tử khả ái nhất.” (đại khái kiểu như ‘em là thiên thần dễ xương nhất trong mắt anh’ ấy ạ =_=”)

“Thật không?” Hàn Tuyết thẹn thùng e lệ ngước mắt nhìn hắn, trong lòng mật ngọt tuôn trào.

“Thật!” Kiều mị phong tình như thế, tròng mắt Hàn Chiến tối sầm lại, dục vọng sâu kín nhất thời căng thẳng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi căng mọng kia vào trong miệng, Hàn Chiến nhẹ nhàng thương yêu liếm mút, lưỡi thô thăm dò vào khuôn miệng nồng đậm hơi thở mùi đàn hương, tinh tế lướt qua từng chiếc răng, lúc này mới cùng cái lưỡi đinh hương quấn quýt trêu đùa.

Tư vị tuyệt vời trong miệng làm cho Hàn Chiến chỉ cảm thấy nhiệt lưu dưới háng bắt đầu động khởi, trong miệng không khỏi hôn sâu hơn, liếm mút mãnh liệt hơn, tình dục tuôn trào, hai tay không nhịn được khẽ di động trên người Hàn Tuyết.

“Ân.....” Hàn Tuyết mảnh mai rên rỉ một tiếng, tay ngọc thon dài ôm chéo sau cổ Hàn Chiến. Hàn Chiến hôn cương mãnh lại bá đạo, lập tức khiến hai chân nàng như nhũn ra, cơ hồ không đứng vững nổi…

Chương 63: Đi sứ Khánh quốc 7

Bàn tay to lớn mang theo linh xảo mơn trớn trên vạt áo Hàn Tuyết, cánh áo tinh xảo liền vô lực rủ xuống hai bên thân người, lộ ra da thịt trắng mịn che phủ phía dưới, cũng phơi bày toàn bộ cặp tuyết đồi bao trọn dưới cái yếm đỏ rực.

Trầm hôn nóng bỏng rời khỏi môi đỏ mọng mê người kéo dài đến dưới cằm Hàn Tuyết, một đường hôn qua cổ mảnh khảnh, phủ lấy cái yếm che chở tuyết đồi, Hàn Chiến dán lên hai khỏa mềm mại kia hít một hơi thật sâu, hương trầm ấm áp xuyên thẳng thấu tận tim, làm cho dục hỏa thiêu đốt dưới thân càng dữ dội hơn.

Trước ngực truyền tới đau đớn nhè nhẹ, khiến trong đầu Hàn Tuyết nhất thời có một tia tỉnh táo, mở mắt liền thấy Hàn Chiến đang trực tiếp qua lớp yếm gặm cắn nhũ thịt nàng, bàn tay vòng bên hông vuốt ve mông đẹp, một bàn tay khác phủ trên lưng nàng nóng hừng hực, cả người do vậy mà càng thêm khô nóng.

“Đừng..... Nơi này là đại sảnh, không thể ở chỗ này.” Hàn Tuyết vội vàng đẩy đầu người đang chôn trước ngực nàng ra.

Hàn Chiến nâng cặp mắt phủ mờ tình dục, buồn bã lại mang theo vô vàn yêu mị nhìn Hàn Tuyết, “Trở về phòng?”

“Không được, lát nữa còn có việc phải làm.” Hàn Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười vỗ vỗ mặt Hàn Chiến, nhẹ nhàng an ủi: “Ngoan nào, chờ xong chuyện này, chàng muốn thế nào đều tùy chàng định đoạt, được không?”

Hừ, chuyện này xong, nàng lại còn không xen vào vô số nhàn sự nữa sao? Hàn Chiến oán thầm trong lòng, căn bản không tin chiêu thoát thân mềm mỏng kia của Hàn Tuyết. Thân thể to lớn của hắn dán chặt lấy nàng, nhè nhẹ ma xát phát ra vô vàn ám hiệu

Côn thịt cứng rắn nóng bỏng cọ cọ qua lại trên bụng, làm cho Hàn Tuyết không khỏi hít một ngụm lãnh khí, lời nói vừa cất lên không khỏi có chút vấp váp, “Chàng chàng chàng..... Sao lại vậy..... Cái đó.....”

Hàn Chiến vô cùng u oán liến nhìn nàng một cái, không vui nói: “Nàng cũng không nhớ nổi nàng đã lạnh nhạt ta bao lâu?”

Hàn Tuyết nhất thời há hốc cứng lưỡi không nói nên lời, không biết có phải bởi cảm giác có lỗi của nàng hay không, mà vật đỉnh đưa trên bụng kia giống như so với trước còn lớn hơn rất nhiều. Người ta thường nói: Tiểu biệt thắng tân hôn, Hàn Chiến trong chuyện đó vốn là khác với người thường, nếu kia là “thắng”, thì liệu lần này có như lần trước trên lưng ngựa mà biến thành “thảm thiết”?

(Tiểu biệt thắng tân hôn chỉ vợ chống lâu ngày gặp lại còn “mãnh liệt” hơn đêm tân hôn =w=)

Vừa nghĩ tới hôm đó theo bước chạy của ngựa, côn thịt nhanh chóng ở trong cơ thể nàng ra vào, mỗi lần tiến tới đều như muốn đâm thủng, tiểu huyệt như có nhiệt lưu xông ra, trong lúc này, nhất thời hoa huyệt cảm giác hư không vô cùng, còn khẽ đau đớn, thân thể Hàn Tuyết không khỏi cứng đờ, vội vàng nói: “Ách, cái đó..... Ta còn muốn xử lí thật tốt chuyện Khánh cung, ta luôn cảm thấy trong chuyện này có vấn đề, bất quá nhất thời không tra ra manh mối.”

Hàn Chiến chưa thỏa mãn dục vọng vừa cố gắng khiêu khích khắp

người Hàn Tuyết, vừa dụng hết sức mị hoặc dẫn dụ: “Cho ta..... Ta liền nói cho nàng chuyện đó.”

“Chàng biết chuyện đó rồi?” Ánh mắt Hàn Tuyết sáng ngời lên, vội vàng nói: “Mau nói cho ta biết.”

“Cho ta..... Ta muốn.....” Hàn Chiến lẩm bẩm làm nũng, càng ôm sát Hàn Tuyết dính vào trên người mình, giữa hai người không chút kẽ hở, cự thiết kiên đĩnh cầu hoan, không ngừng cọ xát bụng mềm mại của nàng, lồng ngực cứng rắn càng thêm áp chặt lấy hai khỏa mềm mại, ma xát qua một lớp bông vải.

Ai —– cái người này khi nào thì từ một tảng băng lại biến thành yêu nghiệt vậy? Hàn Tuyết bị cọ cả người nóng ran không ngừng, lại bởi vì có chuyện trong lòng nên chẳng chịu chút ảnh hưởng, tay nhỏ bé đẩy hai cánh tay Hàn Chiến ra, “Đừng làm loạn, mau mau nói cho ta biết.”

Hàn Chiến chợt cảm thấy vô cùng thất bại, “Tiểu nha đầu lòng dạ sắt đá, ta đã làm đến như vậy mà nảng chẳng đáp lại gì cả!”

“Trong lòng người ta còn có chuyện chưa rõ nha, chàng mau nói cho người ta, chớ có câu dẫn ta.” Hàn Tuyết vội vàng từ trong ngực Hàn Chiến nhảy lên, nhảy, nhảy, làm Hàn Chiến thiếu chút nữa không chịu nổi.

“A, đáng chết, chớ lộn xộn!” Còn cử động nữa hắn sợ mình sẽ trực tiếp xé bỏ lớp vải chướng mắt kia, rồi đem nha đầu không biết sống chết này đè xuống tại chỗ mất.

Cảm giác thấy bắp thịt Hàn Chiến cứng ngắc, Hàn Tuyết cũng thức được mình làm được cái chuyện tốt gì, lặng lẽ cười xin lỗi mấy tiếng, “Ngượng quá, ta không cố ý.”

Hàn Chiến chán trường nhìn Hàn Tuyết một cái, ôm thân thể an phận của nàng, hít sâu từng hồi, cố hết sức áp chế dục vọng đang bên bờ phát tác.

.....

Chẳng qua là một lúc lâu sau, Hàn Tuyết không hiểu gì liếc trộm người mình đang dựa vai vào, “Còn chưa khỏe sao?”

Trán Hàn Chiến nổi đầy gân xanh, dục vọng thân dưới trướng đau vô cùng, làm cho toàn thân hắn đều nhè nhẹ run, Hàn Tuyết cái tiểu nha đầu này còn hỏi một câu như thế, làm cho hắn vừa buồn bực lại vừa phải chịu đựng, chẳng qua là dục vọng kia giống như lửa đốt, đã bộc phát là khó lòng thu hồi, lúc này hắn cố đến mấy cũng không kiềm chế được, trong lòng tràn đầy ảo não chỉ nghĩ đến thân thể ấm áp tuyệt đẹp bao dưới tầng tầng vải mặc của Hàn Tuyết, cơ hồ là cố gắng qua kẽ răng phun ra được mấy chữ, “Không được, ta-nhịn-không-được.”

Chương 64: Đi sứ Khánh quốc chi 8

À?! Vậy làm sao đây? Đôi mi thanh tú của Hàn Tuyết nhẹ cau, trước kia cũng nghe mẹ nói qua, nam nhân khi gặp chuyện như thế sẽ không nhịn được, nhịn thương thân. Thấy Hàn Chiến khó chịu, nàng lại bất giác bắt đầu lo lắng, biết nàng nơi này đang muốn lấy, Hàn Chiến lại một tay bế nàng lên: “Oa..... Chàng làm gì thế?”

Hàn Chiến ôm Hàn Tuyết cho nàng ngồi lên phía sau bàn bát tiên, đem quần nàng vén lên, kéo quần nàng xuống liền đem hai ngón tay dò vào trong cơ thể nàng, một tay kia nhanh chóng cởi dây lưng quần của mình.

“Chàng..... chàng sao vậy như vậy a, ” Hàn Tuyết vừa thấy Hàn Chiến như thế liền không khỏi la hoảng lên, chỉ thấy dây lưng quần Hàn Chiến buông lỏng, quần dài cùng quần trong cũng liền tuột xuống, cây gậy rất thẳng kia liền đung đưa khắc sâu vào mi mắt, to k=lướn sẫm màu, gân xanh chi chít, đỉnh đầu còn ứa ra một giọt châu màu trắng.

Hàn Chiến sốt ruột khó nén, vừa vén vạt áo lên đã đưa “Thương” vào vị trí, trên ngón tay dò vào mật huyệt ướt át của Hàn Tuyết, liền đem hai chân Hàn Tuyết tách ra, xách theo nam căn sung huyết muốn nổ tung của mình, dò tìm được miệng của mật huyệt, liền cắm xuống

“Chàng chàng chàng..... Đáng ghét..... A. .....” Hàn Tuyết vừa định phát giận, vậy mà Hàn Chiến lần này ngay cả khoảng không cho nàng thích ứng trước cũng không có, liền vội nhanh chóng đâm vào, chọc thẳng, làm Hàn Tuyết thiếu chút nữa không không thở nổi, đã

hôn mê. Cấp tốc đút vào làm cho Hàn Tuyết giống như lại trở về cảm xúc kịch liệt yêu đương trên lưng ngựa, ở bên trong hoa huyệt cũng có lẽ là nửa tháng khôngđược yêu thương, lúc này xuân thủy giàn giụa, hẳn là từ sau khi Hàn Chiến cắm vào, xuân thủy liền vẫn chảy không ngừng. Hoa huyệt xoắn thật chặt lấy côn thịt, theo Hàn Chiến hung mãnh đút vào, không hề có chút khó chịu, ngược lại dị thường thoải mái.

Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng mất hồn như mèo con, nhẹ nhàng từ môi Hàn Tuyết tràn ra, Hàn Chiến nghe thấy càng thêm nhiệt huyết sôi trào, không thể tự chủ. Hắn dùng đôi bàn tay từ cặp đùi trắng mịn của Hàn Tuyết dời lên chiếc mông trắng mịn, hai tay hợp lại đã ôm cả người nàng bế lên, dương vật khổng lồ còn chôn sâu ở trong cơ thể nàng, u huyệt ẩm ướt ấm áp siết chặt kia làm hắn muốn dục tiên dục tử

“Thích..... Thích..... Không?” Hàn Chiến thở gấp gáp lấy đỉnh đầu vừa kéo ra cấp tốc mạnh ẽm đẩy vào, phía dưới to lớn nhiều lần không chút nào cất giữ đâm vào thật sâu, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng vô tình đã bị ham muốn đỏ ngầu thay thế, làm cho Hàn Tuyết nhìn thấy trong lòng nhộn nhạo không dứt.

Hàn Tuyết bị Hàn Chiến đút vào sảng khoái vạn phần, nhưng không muốn vì thế mà khuất phục hắn, khẽ cắn lấy môi đỏ mọng gắt giọng: ” Chàng nhanh một chút đi, người ta còn có chuyện phải làm..... A..... .”

Hàn Chiến nghe thấy trong bụng tức giận, nam căn tráng kiện trên người tựa như lưỡi kiếm sắc bén nặng rút ra nặng nề đâm vào, vốn còn nghĩ đã nhiều ngày qua không yêu chiều nàng, có nôn nóng cũng phải đè nén, sử dụng lực nhẹ nhàng, tránh cho nàng không thích khó chịu. Vậy mà nha đầu nàylại làm người ta tức đến như vậy, ngay cả hai người đều như vậy rồi, còn muốn nghĩ đến chuyện này chuyện kia, nghĩ đến đó trong lòng không khỏi càng thêm giận dữ.

Khí tụ ở đan điền, chỗ kín lại dùng hết toàn lực, hai tay ôm lấy chiếc mông xinh đẹp, gia tăng tốc độ đâm vào. mỗi khi thịt kiếm cắm vào thì liền ôm lấy mông nàng, đem hoa huyệt kia đón côn thịt nặng nề đè xuống, thân thể nặng nề va chạm tiếng vỗ đánh chát chúa mà vang dội, phối hợp với tiếng nước va nhau, phát ra thanh âm dâm mỹ mị hoặc.

Hàn Tuyết cắn chặt lấy môi dưới, dồn dập tinh tế rên rỉ, theo khoái cảm của thân thể từ phần môi cánh mũi tràn ra, hai gò má của nàng lúc này ửng hồng, Ngọc Thố trước ngực theo động tác cuồng dã của Hàn Chiến không ngừng đong đưa mạnh mẽ, ánh mắt tựa như xuân thủy kích động phát sáng lấp lánh, nhất thời mị sắc vô biên. Ánh mắt mị hoặc liên tục dây dưa hòa lẫn với ánh mắt Hàn Chiến tràn ngập tức giận cùng tình dục, nhìn tức giận trong mắt hắn dưới ánh nhìn dụ dỗ của mình đã dần tan đi không ít, chỉ còn lại tình dục đỏ ngầu càng ngày càng sáng, Hàn Tuyết đắc ý nhếch lên khóe miệng, đưa cánh tay ngọc ra ôm cổ của hắn, liền cũng vặn vẹo mông đẹp đón nhận lấy nam căn nóng bỏng nhiệt tình.

“Ừm a..... Hừ ừ..... A.....” Hoa huyệt bị năm căn tráng kiện cứng như sắt chen vào vừa căng vừa tràn đày khoái cảm, lớp lông đen rậm trên nam căn theo thế công kích hung mãnh của Hàn Chiến mà nhiều lần ma sát lấy miệng hoa huyệt, khoái cảm trận trận đánh thẳng vào đại não, làm cho thái độ Hàn Tuyết càng ngày càng mị sắc câu nhân.

Hàn Chiến thở gấp gáp nhìn mị thái thoải mái trên mặt Hàn Tuyết, nhìn bộ ngực sữa trắng như tuyết bồng bềnh đong đưa, ở trước mắt hắn không ngừng nhảy lên trên dưới, dao động dâm mĩ như thế càng làm cho hắn muốn điên cuồng hơn. Cảm nhận được hoa huyệt nóng ẩm của nàng bao quanh lấy nam căn của hắn, chậm rãi mút nhẹ, Hàn Chiến thiếu chút nữa đã buông mũ giáp đầu hàng.

“Đã tới rồi sao?” Hàn Chiến dựa vào bên tai của nàng khàn khàn hỏi, tiếng thở dốc hổn hển phả vào bên tai nàng, làm cho nàng nhạy cảm rụt cổ một cái.

“È hèm.....” Hàn Tuyết bị cắm cực kỳ thoải mái, cứ mãi lắc đầu đã vô lực trả lời câu hỏi của Hàn Chiến, thân thể chỉ bởi vì khoái cảm mà run rẩy dán vào trong ngực hắn, không tiếng động yêu cầu được nhiều hơn.

“Ta..... Cũng muốn tới, chờ ta.....” Thở gấp gáp nói xong, sau đó là tiếng va chạm mạnh mẽ của thân thể liên tiếp dồn dập, tiếng cô gái uyển chuyển rên rỉ cùng với một tiếng gầm nhẹ của nam tử, Hàn Chiến mãnh lực đâm vào, xiết chặt lấy chiếc mông trắng nõn nà đã bị tay mình dùng lực xiết đỏ nặng nề đè lên dương vật của mình, thân thể mãnh liệt run rẩy, nam căn co giật, phun hết những tinh hoa bạch dịch của mình vào trong cơ thể của nàng.

Hàn Tuyết nằm ở trong ngực Hàn Chiến điều chỉnh hơi thở hổn hển, vừa hưởng thụ dư âm của khoái cảm. Trong lòng không tự chủ được nghĩ về mỗi lần hoan ái điên cuồng, cảm nhận từng đợt khoái cảm đặc biệt thoải mái hết lần này đến lần khác., hơn nữa sau khi cùng Hàn Chiến hoan ái chẳng những không mệt mỏi, còn có thể có tinh thần như vậy, cũng làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn, mắt to chuyển một cái liền nghĩ đến chỗ mấu chốt, “Mà các ngươi lại dấu diếm ta, hay đã cho ta uống thuốc gì?” Giọng nói trong trẻo nhưng vẫn mang theo khàn khàn cùng khẽ run sau trận mây mưa cuồng nhiệt.

“Ừ, ta hỏi Hàn Kỳ lấy thuốc, khỏe phải không?” Hàn Chiến không chút nào làm giấu giếm đáp, chuyện này vốn cũng không có ý định lừa gạt nàng. Bởi vì liên quan đến thể lực của hai người, trước kia mỗi khi có hoan ái, nàng chỉ nhận được một lần khi đến lần thứ hai nàng đều mê man qua đi, phải cần hơn phân nửa ngày sau ngủ mê

man điều dưỡng, đều là do thể chất nàng quá mức mảnh mai. Hôm nay thuốc này dùng cũng có hơn nửa năm, xem mới vừa rồi hắn cuồng mãnh yêu cầu như vậy, nhìn mà Hàn Tuyết vẫn có thể có tinh thần cùng hắn nói chuyện, đã biết thuốc kia có tác dụng. ”Thoải mái không? Hàn Kỳ nói dùng thuốc này lâu ngày, thân thể nàng sẽ càng khỏe mạnh hơn cũng sẽ càng nhạy cảm hơn.”

Hàn Tuyết tức giận hừ một tiếng, há mồm cắn vào trên vai Hàn Chiến, “Thì ra là chàng đã sớm đối với ta không có hảo ý? Bộ chàng muốn đem ta dưỡng thành nữ dâm phụ sao?”

Hàn Chiến nghe thế nhếch miệng cười gian trá một tiếng: “Nếu thật sự thành, vậy thì càng hay, ta hận không thể thời thời khắc khắc cùng nàng quấn quýt với nhau cả ngày đó!” Thấy Hàn Tuyết đưa mắt trừng hắn, mới cười khẽ lấy lại vẻ nghiêm chỉnh nói: “Thuốc đó chỉ là điều dưỡng thân thể của nàng mà thôi chỉ là đêm đầu nàng liền ngủ một ngày một đêm, không phải ta đang lo lắng cho nàng chịu không nổi sao?” Đối với động tác vừa gặm lại vừa cắn của Hàn Tuyết trên vai hắn, mày Hàn Chiến cũng không thèm nhíu một cái, chỉ đem Hàn Tuyết thả lại trên bàn bát tiên. Nghiêng đầu ở trên mặt nàng hôn một cái mới không khỏi tiếc nuối nói: “Nếu không phải biết nàng tối nay nhất định là phải đi một chuyến Khánh cung đến, thì ta nhất định phải đem nàng bắt trở về phòng làm bảy tám hiệp nữa mới thỏa lòng.”

Chương 65: Đi sứ Khánh quốc chi 9

Hàn Tuyết bị hắn nói đến đỏ mặt, tránh người đẩy hắn, “Cả ngày đêm chỉ biết làm chuyện kia, cũng không sợ sẽ kiệt sức hay sao?”

Hàn Chiến thuận theo lực nàng đẩy mà lui ra hai bước, cũng đem vật đã mềm nhũn vài phần ở trong người Hàn Tuyết theo ra ngoài. Trên còn đọng lại ẩm ướt bạch dịch, mà hoa huyệt Hàn Tuyết cũng vì hết bị bảo bối của hắn xâm lấn, làm cho thứ chất lỏng đó không ngăn dừng được cũng theo mà tràn ra khỏi vườn hoa bí ẩn của nàng.

Hàn Chiến mắt nhìn chòng chọc nơi kia từ từ chảy xuống bạch dịch, trong lòng lại không ngừng giật giật một cái, thế nhưng ngoài mặt lại nói: “Lúc trước là thân thể sợ nàng không chịu nổi, ta đã nhẫn lâu lắm, trừ hôm đó ở trên ngựa.....” Hồi tưởng lại hôm đó trên lưng ngựa, hắn hung hăng tiến vào trong nàng, loại cảm giác đó thật sự khiến người ta mất hồn, làm cho Hàn Chiến lại dục hỏa đốt thân, vật bảo nam nhân không kìm được lại từ từ cương cứng giơ cao.

Hàn Tuyết bị Hàn Chiến nhìn chằm chằm, đọc thấy rung động trong mắt hắn, lại nhìn thấy vật kia to lớn cương cứng lên, lập tức khép vội hai chân, nũng nịu mắng: “Còn không mau dọn dẹp sạch sẽ? Đừng có ở đó mà suy nghĩ lung tung cái gì, bằng không lát nữa ắt không chịu được.”

“Có chút đã không nhịn được.” Thấy thái độ kia của Hàn Tuyết, hắn cũng thừa biết là nếu lại muốn lần nữa, nàng tất nhiên sẽ không chịu, Hàn Chiến cười khổ lắc đầu một cái, cầm khăn lau qua loa chính mình, rồi đem quần áo mặc xong. Kế hắn đi về hướng Hàn Tuyết,

liền lau hộ nàng.

Hàn Tuyết sợ Hàn Chiến nhìn một lát lại động tình, liền đem hai tay che lấy mắt hắn, ”Ta tự mình làm là được rồi, vạn nhất chàng lại.....”

Không đợi nàng nói cho hết lời, Hàn Chiến khẽ cười nói: ”Nàng không biết là người bị che mắt, cảm giác sẽ nhạy bén hơn sao, cẩn thận ta hiện muốn làm cho nàng hôn mê ở trên giường.”

Cái này là uy hiếp cực kỳ nghiêm trọng nha, Hàn Tuyết liền đem tay giấu ở sau lưng, chỉ sợ Hàn Chiến không nhịn được sẽ hóa thành lang sói.

Điểm huyệt đem mầm móng trong cơ thể Hàn Tuyết bức ra, lại nghe từ nàng âm thanh mỵ hoặc mê người, Hàn Chiến tựa tiếu phi tiếu liếc nàng một cái, nhưng cũng đủ để Hàn Tuyết che lại cái miệng nhỏ của mình, nàng chỉ sợ sẽ phát ra thanh âm làm cho Hàn Chiến không dừng được lại muốn...

Cẩn thận lau chùi sạch sẽ cho Hàn Tuyết, Hàn Chiến liền đem cái khăn vừa dùng kia vò trong lòng bàn tay, trong chớp mắt liền thành khói bốc ra, đợi khi Hàn Chiến buông tay, liền chỉ còn là một chấm tàn màu đen rơi xuống.

Hàn Tuyết nhìn động tác Hàn Chiến, không khỏi trừng lớn mắt, người này không phải là dùng công phu tuyệt luân của mình vào cái việc này chứ? Khó trách mỗi lần hai người cùng nhau, sau chuyện nàng đều không tìm thấy ”chứng cứ phạm tội”, vẫn lo lắng nếu không xử lý tốt để cho người ta bắt gặp, lại không nghĩ đến tên gia hỏa này mỗi lần đều là dùng cách này đem vật chứng của hai người tiêu hủy sạch sẽ a.

Xử lí xong ô vật, Hàn Chiến vừa ngẩng đầu lên liền thấy Hàn Tuyết

hướng hắn trừng mắt nhìn, không khỏi buồn cười, nhẹ đặt lên chóp mũi thanh tú nàng một nụ hôn, ”Như vậy trừng mắt xem ta làm cái gì, không sợ ta trực tiếp ôm ngươi về phòng?”

“Hừ, cũng chỉ biết đem chuyện như vậy tới uy hiếp ta thôi,” Hàn Tuyết đưa bàn tay nhỏ bé không ngừng quấy nhiễu bên hông hắn, “Mau mau nói cho ta biết, chuyện Khánh quốc rốt cuộc là sao? Chàng nhất định là đã biết từ sớm, nói mau, nói mau.”

Nhìn Hàn Tuyết làm nũng ăn vạ, giống như lại trở về lúc hai người còn nhỏ, trong lòng Hàn Chiến tựa như cục đá rơi xuống tâm hồ, tạo nên muôn vàn rung động. Đem người trước mắt ôm vào trong ngực, hắn cong môi cười nói, “Nha đầu này, sao không an phận chút nào, ta đã nhắc rồi mà!”

Hàn Tuyết nghe xong lời này lập tức an tĩnh.

————————————

Đôi mắt to của Hàn Tuyết trợn lớn, không thể tin chuyện vừa vào tai, lập tức nuốt ngụm khí lạnh: “Chẳng lẽ là?”

Hàn Chiến yên lặng, cánh tay phủ lấy lưng nàng, tiếp tục nói: “Cho tới giờ này, vẫn tra chưa ra, nhưng đã dặn dò người tăng thêm điều tra, tin chắc thêm một chút thời gian, ắt sẽ có tin tức hồi báo.”

Trái tim bao nhiêu là khó chịu vây lấy, Hàn Tuyết cố gắng điều chỉnh tâm tình với Hàn Chiến, mắt đầy buồn khổ nói: “Hôm nay mấy người hồi báo, chàng cũng đã nghe đấy, điều động nhiều lương thực, muối ăn như vậy, hắn là muốn động thủ, ta vẫn là không muốn phá vỡ hợp tác với mấy vị hoàng tử đâu. Còn có thể hợp tác thì hợp tác, không thể hợp tác thì mượn đao giết người cũng tốt, nhưng mà xem tình hình này, cũng là không dễ dàng làm được.”

“Lúc này kết luận còn quá sớm, tối nay đi xem thế nào, phải nhìn được tận mắt, mới có thể quyết định bước tiếp theo thế nào.”

Nhìn trong mắt Hàn Chiến lóe lên một tia ác độc, Hàn Tuyết mở miệng ra, lại không thốt nên lời, mặt tràn đầy không cam cùng buồn phiền.

Hàn Chiến thấy nàng như thế, trong lòng hiểu rõ, bất quá chỉ là trêu chọc nàng một chút: “Đưa ra vẻ mặt như vậy, không muốn đi sao?”

Không phải là không muốn, mà là không thể, chuyện có nặng nhẹ, điều này nàng vẫn là hiểu rõ. Khánh Cung so với các quốc gia khác hậu cung vẫn là thủ vệ nghiêm ngặt hơn, nói ba bước một đồi, năm bước một tiêu cũng là không quá. Phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, muốn vào không phải dễ, huống chi nếu thật sự Khánh vương muốn làm cái chuyện bẩn thỉu đó, đương nhiên sẽ là ở cái mật thất rồi. Với bản lãnh Hàn Chiến, xâm nhập là chuyện không khó nhưng mà có nàng thì lại vô cùng khó. Nàng vốn không cam lòng, Hàn Chiến lại nói đến, làm cho Hàn Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, “Biết rõ ta không cam lòng, lại còn thêm dầu vào lửa?”

Hàn Chiến bật cười, khẽ chạm vào gương mặt tức giận của nàng, “Nha đầu ngốc, suy nghĩ thử xem, câu nói đầu tiên Bao Thanh nói là như thế nào?”

“Sao lại nói vậy, hắn không phải chính là nói: Sau khi vào triều nghị điện chúc mừng hôn lễ, ám vệ bốn phía đều không thấy.....A —— ” Hàn Tuyết chợt hét lên một tiếng, trừng đôi mắt to hai tay kéo vạt áo trước của Hàn Chiến, con mắt lắc lư tràn đầy vui mừng, ”Chàng nói là, chàng nói là —— ”

”Cuối cùng cũng thông suốt rồi sao? Cô nương ngốc!” Hàn Chiến

buồn cười, điểm nhẹ một cái vào chóp mũi xinh xắn của nàng.

Trong lòng vô cùng hưng phấn, nhưng Hàn Tuyết vẫn là có chút không yên lòng, ”Nếu không phải như chúng ta suy nghĩ thì sao? Bên ngoài lại canh phòng cẩn mật như vậy, nêu thật sự có chuyện thì làm sao đây?”

”Nếu chuyện thật sự không được, thì chúng ta về phủ, chỉ cần không kinh động bọn họ, thì luôn có cách để chúng ta điều tra ra được, cũng không có cái gì là khó.”

Chương 66: Đi sứ Khánh Quốc chi 10

Hàn Tuyết nghĩ cũng phải, lúc này ánh mắt mới cười lên, ôm lấy cổ của Hàn Chiến, dụi dụi trán mình vào trán hắn, ngọt ngào nói: ”Hàn Chiến, chàng thật tốt!”

“Nàng như thế này là đang hấp dẫn ta sao?” Mắt Hàn Chiến ôn nhu, khẽ hôn môi nàng, cười trêu nói: “Nàng a, cũng chính là thuận nàng toan tính thì ta mới phải tốt đấy.”

Hàn Tuyết cũng không để ý hắn diễu cợt, cười cười rời khỏi người Hàn Chiến, hướng cửa lớn chạy đi, còn vọng lại lời nói: “Hiện tại trời cũng không còn sớm, chúng ta nhanh nhanh dùng cơm, sau chuẩn bị một chút rồi xuất phát.”

Sau một hồi, các nha hoàn đem thức ăn mang vào, Hàn Tuyết không ngừng lùa cơm vào miệng, còn thúc giục Hàn Chiến ăn nhanh. Hàn Chiến chỉ nhìn nàng cười nhẹ không nói.

“Nghe Hoa Kiền Quân nói, bọn họ cùng Kim Sa, Long Dược từng có thỏa hiệp với nhau rồi, chỉ sợ sẽ khó mà lôi kéo.” Hàn Tuyết xoa xoa cái trán đau nhức.

“Chuyện do người làm, trên đời này chỉ có lợi ích là vĩnh viễn, hiển nhiên không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ cần chúng ta đưa ra điều kiện so với Long Dược, Kim Sa lợi ích hơn nhiều, tất Hoa Kiền Quân sẽ biết phải chọn lựa như thế nào cho đúng.” Hàn Chiến kéo tay Hàn Tuyết xuống, lại đưa tay mình lên thái dương huyệt của nàng mà xoa “Ngũ quốc lấy thực lực của một nước mà nói, Khánh quốc ở vị trí

đầu, Bích Lạc thứ hai, Kim Sa, Long Dược, Băng Tinh hạn chót. Nếu có thể Họa Thủy Đông Dẫn, thì thật là tốt quá rồi."

Họa Thủy Đông Dẫn.... ..Họa Thủy Đông Dẫn..... Hàn Tuyết nhắm mắt, suy ngẫm hồi lâu, trong đầu như phát hiện điều gì, nhưng chung quy là không rõ lắm. Thời gian một điểm một giọt chảy qua, Hàn Tuyết còn đang nghiền ngẫm, trong đầu chợt lóe lên một điều, nếu là....., Hàn Tuyết lập tức ngồi thẳng dậy, xoay người lại, đôi mắt sáng trong suốt nhìn Hàn Chiến, "Nếu đem tam quốc hợp lực chuyển thành tấn công Kim Sa, hoặc nói là hai nước liên thủ tấn công Kim Sa, sau chiếm Long Dược... ...."

Hàn Chiến nghe ngẩn người, hồi lâu mới hôn lên chóp mũi Hàn Tuyết,cười bất đắc dĩ nói: "Nàng quả thật là một nữ nhân lanh lợi, ta chỉ nói là Họa Thủy Đông Dẫn, nàng liền muốn lừa gạt hai quốc gia. Rõ là....." Nhất thời cũng nghĩ không ra là nên dùng từ gì hình dung Hàn Tuyết, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, "Kế này thật sự rất hay, theo như toan tính của Hạo Thiên, một khi thực hiện, hai nước liên thủ, với cục diện hỗn loạn của Kim Sa lúc này, tất vong."

Hàn Tuyết bị hắn nói có chút ngượng ngùng, nhẹ xoa đầu cười nói, "Người ta chỉ là có ý là nếu ba nước đánh một nước, lúc sau phân chia tất phải chia ba phần, còn nếu hai nước cùng đánh với hai nước, đến lúc đó phân chia mỗi nước nửa phần, đồng thời, muốn đánh Long Dược cũng không phải tốn nhiều binh lực lắm, tin rằng đem điều này trao đổi với Khánh Vương, lão già đó nhất định là sẽ đồng ý."

Hàn Chiến nhắm mắt suy nghĩ một chút nói: "Chỉ sợ Long Dược cuối cùng sẽ quy thuận Khánh Quốc, lúc này kế hoạch sẽ có chút thay đổi. Nếu vậy, lúc trở về lập tức truyền tin cho Hoàng Phủ Hạo Thiên, thật may chính là trước khi chúng ta xuất phát, Hoàng Phủ Cảnh Thiên đã đi Băng Tinh trước, lúc này Hoàng Phủ Phượng Thiên chắc

cũng đã ở Kim Sa rồi, nếu những người kia được việc, đến lúc đó muốn chiếm Kim Sa sẽ thuận lợi hơn nhiều, chúng ta chỉ cần tranh thủ một chút liền chiếm Long Dược, tránh cho Long Dược sáp nhập vào Khánh quốc thì thực lực của Khánh Quốc càng tăng lên, như vậy liền không dễ khống chế.”

Hàn Tuyết nghe hắn nói xong, tựa tiếu phi tiếu, đem hai tay chà xát má hắn, thuận nói “Còn nói ta hung ác, chàng thiện lương hơn ta chỗ nào nhỉ?.”

Hàn Chiến cũng không tức, liền in lên mặt Hàn Tuyết thật nhiều nụ hôn, đợi đến khi thỏa mãn mới thấp giọng cười, ra vẻ bất đắc dĩ nói, “Ta đây làm vậy cũng là bất đắc dĩ, ai bảo ta có một nương tử cá tính mạnh mẽ như thế này, cũng đành phụ xướng phu tùy mà thôi.”

“Phi!” Hàn Tuyết hoàn toàn không nể mặt, hướng tới Hàn Chiến nhả một tiếng xem thường.

————————————

Hai người vừa về tới hành quán, liền đến thẳng thư phòng. Hàn Tuyết vội vã viết vài lá thư, đưa cho Hàn Chiến đem đi truyền, mình thì gọi mấy kẻ thân cận vào dặn dò vài điều, sau mới nhẹ nhàng thở phào một cái.

”Phía nàng cũng xong rồi à?” Hàn Chiến vừa bước vào liền thấy Hàn Tuyết đang đứng ngẩn ngơ trước cửa sổ.

Hàn Tuyết phục hồi tinh thần, nghiêng người nhìn Hàn Chiến mỉm cười, ”Vâng, việc chúng ta làm bây giờ chính là ngồi chờ hồi âm là được!”

”Trở về phòng thôi, nàng cả đêm không ngủ cũng mệt mỏi rồi.” Hàn

Chiến nét mặt đau lòng, đưa tay về phía nàng.

Hàn Tuyết thấy trong lòng ấm áp, trên mặt không khỏi mỉm cười, khẽ đáp ứng một tiếng ”Hảo!”. Đưa tay cho Hàn Chiến, để mặc hắn ôm nàng về phòng.

————

Hai tay cầm lấy Phi Ưng truyền tin, Vương Chính Nghĩa vội vàng xông vào, lần nữa xui xẻo đụng phải họng súng đang lên nòng. Dưới ánh mắt sắc như đao của Hàn Chiến, Vương Chính Nghĩa đến đầu cũng không dám ngẩng cao, vừa tự kiểm điểm chính mình khi nào đã đắc tội với đại nhân? Vội cúi mặt, nhắm mắt nói một hơi: ”Tiểu thư, đại nhân, có thư từ hoàng thượng.”

”Có thư từ hoàng đế ca ca? Không sai đấy chứ? Hôm qua mới đưa tin cơ mà, sao lại nhanh như vậy có hồi âm?” Hàn Tuyết nghe Vương Chính Nghĩa nói, vội vàng đẩy Hàn Chiến ra, bước nhanh tới cầm lấy bức thư.

Hàn Chiến thấy chuyện tốt lại bị phá, oán niệm sâu sắc lần nữa trừng mắt nhìn Vương Chính Nghĩa một cái. Mà giờ này, Vương Chính Nghĩa mới tự mình nhận định là đã làm chuyện gì tốt, phá hỏng ’đại sự’ của đại nhân. Tự rước lấy ánh mắt giết người của Hàn Chiến, không khỏi áy náy sờ đầu, hắc hắc cười hai tiếng, liền lập tức chuồn mất. Mà khi ra khỏi cửa, cũng tiện tay mà đóng cửa lại.

Nhanh chóng xem nội dung tờ giấy, Hàn Tuyết vui vẻ hướng Hàn Chiến phe phẩy tờ giấy: ”Hoàng đế ca ca thật là đoán việc như thần, thư này chính là ba ngày trước gửi đi, hẳn là chính xác ta tùy cơ ứng biến lời nhắn, đây thật là mở đường cho ta, làm việc cũng thuận lợi hơn không cần sợ vướng tay vướng chân rồi.”

Chương 67: Đi sứ Khánh quốc chi 11

“Vốn là chuyện này đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại, lời nhắn này cũng là chuyện trong dự tính!” Hàn Chiến lạnh lùng hừ một tiếng, có người tự nguyện lên chiến trường thay hắn, cho chút ích lợi cũng là chuyện đương nhiên, lại nói tất cả kế hoạch của Hàn Tuyết cũng đối với Bích Lạc quốc có trăm lợi mà không có một hại, chỉ cần Hoàng Phủ Hạo Thiên đầu óc không có bị chuột rút, rồi sẽ biết Hàn Tuyết chính là cho Bích Lạc bao nhiêu lợi ích. Chẳng qua là hoàng gia vô tình, Hàn Tuyết vì bọn họ làm nhiều chuyện như vậy, quả thật là không đáng.

Nhìn Hàn Chiến mặt đầy hắc ám, cực kỳ u ám, Hàn Tuyết đi lại gần hắn, nhẹ giọng, “Đừng nóng giận, trong lời nhắn của hoàng đế ca ca có nói, đợi chúng ta trở về nước, liền giúp chúng ta cử hành hôn lễ.” Thấy sắc mặt Hàn Chiến vẫn không đổi, đôi mắt to của Hàn Tuyết chuyển động, cười cợt đem tờ giấy cầm trong tay đưa tới trước mặt hắn, vừa liếc xéo, vừa nói: “Nhìn ý tứ ở đây này, sau hôn lễ ta liền muốn đi đâu thì đi, cũng không biết ai đã nói gì cùng hoàng đế ca ca vậy nhỉ..... .”

Hàn Chiến dời ánh nhìn đến tờ giấy trước mặt, lại nhìn những chữ viết nho nhỏ trên đấy, bên tai nghe ngữ điệu của Hàn Tuyết, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, đem tay gõ nhẹ một cái lên trán nàng: “Nhà Hoàng Phủ thiếu ta một khoản nợ rất nhiều, cũng không thể thiếu nợ không trả, đành phải đem bọn họ về làm nô tỳ cho nương tử nhà ta thôi!.”

Hàn Tuyết thấy mặt Hàn Chiến cuối cùng cũng tan biến u ám, trong

lòng nhất thời cao hứng lên, mặt băng lãnh lại đột nhiên nở nụ cười rực rỡ, bên mắt mang theo chút giảo huyệt, sẳng giọng: “Chàng thấy ta đây thuộc loại dựa dẫm vào chức quyền sao?” Nhất thời trong lòng lại hiếu kỳ hắn dùng biện pháp gì, có thể làm cho hoàng đế ca ca dứt khoát thả người như vậy, “Chàng nói chuyện cùng hoàng đế ca ca như thế nào? Chẳng lẽ cầm kiếm ép lấy huynh ấy gật đầu sao?”

Hàn Chiến bị nói trúng, trên mặt có chút không tự nhiên, ánh mắt hướng nơi khác lẩm bẩm nói, “Cầm kiếm buộc hắn có gì không được, dù sao cũng là hắn nợ ta.” Trong lòng âm thầm oán trách nói: Nếu là sớm biết chiêu này hữu dụng, hắn đã một ngày ba lần cầm kiếm kề cổ Hoàng Phủ Hạo Thiên mà khoa tay múa chân, bất quá, câu này hắn cũng không dám nói ở trước mặt Hàn Tuyết, sợ vừa nói nàng liền nổi giận, dù sao trên đời này cũng không có mấy cái người dám cầm kiếm đe dọa hoàng đế như vậy mà vẫn còn sống sờ sờ, mặc dù hắn chính là một trường hợp khác biệt trên đời, chẳng qua vẫn là không nên hù dọa nàng, ai kêu hắn lại yêu nữ nhân nhát gan này.

Hàn Tuyết nghe được cằm rớt liền tại chỗ, mắt to trừng tròn xoe, ngón trỏ chỉ vào Hàn Chiến cũng không ngừng run run: “Chàng..... Chàng thật sự cầm kiếm buộc huynh ấy gật đầu à?” Đại ca, người này không khỏi cũng quá không biết trời cao đất dày? Người ta dù gì cũng là hoàng đế, chàng không sợ hắn hét lớn một tiếng, xấp xỉ một nghìn Ngự Lâm quân xông tới đem chàng cho chém thành mười bảy mười tám đoạn?

Hàn Chiến bị Hàn Tuyết nhìn, đỏ ửng trên mặt bỗng chuyển đến xám, nói chuyện âm thanh cũng cao hơn bình thường: “Khụ, coi như là hắn thức thời, biết người biết ta, chịu thả nàng, nếu không, ta, ta thật đúng là không buông tha cho hắn.”

Một nam nhân xưa nay lãnh khốc tựa băng sơn, nay lại có biểu tình

thú vị như vậy, khiến cho khóe miệng Hàn Tuyết giật giật, cánh môi xinh đẹp liền hóa thành vòng cung, từ từ hé ra một nụ cười.

”Cái nha đầu này thật không có lương tâm, ta cực khổ như vậy không biết là vì ai, lại chỉ nghĩ đến giễu cợt ta.” Nhìn Hàn Tuyết cúi đầu cười không ra tiếng, hàng mi rung rung, làm cho Hàn Chiến tự thấy mình số khổ, nhưng trong mắt kia nhìn Hàn Tuyết vẫn là tràn đầy ôn nhu cùng sủng nịnh, dù ở đó cũng có chút bất mãn.

”Hì hì.....” Bị Hàn Chiến nói một câu, Hàn Tuyết cũng không nhịn được, liền nụ cười phát ra thành tiếng.

Hàn Chiến chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, mặt cưng chiều nhìn nàng nói: “Đừng chỉ chú ý cười nhạo ta, chỉ cần có được lời nói này của Hoàng Phủ Hạo Thiên, xem như mọi chuyện đã rồi, nếu không đến lúc đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xem nàng là tìm ai khóc đây?”

Qua một lúc lâu, Hàn Tuyết mới dừng cười, vừa lau nước mắt đọng trên mi vừa nói: “Ngày mai chính là tiệc mừng thọ Khánh Vương, lại mời các quốc gia tham dự, không bằng tối nay chúng ta đi một chuyến nữa? Khánh Vương cùng các nước kia e là đã có hiệp định từ trước, chuyện này không nên chậm trễ, nếu không lỡ có biến cố xảy ra.”

Hàn Chiến cúi đầu đáp: “Tin gửi đến Hàn Kỳ sợ là ba bốn ngày mới có thể nhận được hồi âm, nếu tối nay đi, không có nắm chắc phần thắng, cũng là sợ Khánh Vương không chịu dễ dàng thỏa hiệp.”

Hàn Tuyết mím môi cười một tiếng, tay ngọc đem mặt Hàn Chiến xoa xoa cười nói: “Đâu có gì sợ, nếu hắn dám không thỏa hiệp, chàng liền đem kiếm rút ra, dù sao đã khoa tay múa chân qua một lần, trước lạ sau quen, không chừng lại có thể mang đến điều kỳ diệu.”

“Nha đầu này, nơi này là đang nói chuyện chính sự, nàng lại tới giễu cợt ta.” Hàn Chiến cười khổ.

“Thật sao, thật sao.” Hàn Tuyết cười hì hì, lát sau mới nói: “Thuốc Hàn Kỳ cho, chàng còn dư chút nào hay không?”

“Nhiều, tiểu tử kia chỉ sợ nàng xa nhà, không quen thủy thổ, sẽ có khó chịu trong người, liền cho một rương thuốc lớn, ” nhớ tới cảnh Hàn Kỳ lúc ấy mang lấy rương lớn để đưa tiễn, trong mắt Hàn Chiến lóe lên một nụ cười, kéo Hàn Tuyết vào trong ngực, lộ ra móng vuốt sắc lang, dò hướng đến Hoa Cốc giữa đùi nàng đang bị ngăn cách bởi mấy lớp xiêm y, tựa vào bên tai nàng, khàn khàn lẩm bẩm nói: “Chỉ thuốc dưỡng nơi này của nàng có hơn mười bình đấy.”

Trên mặt Hàn Tuyết ửng hồng, nhất thời nửa người mềm nhũn, nàng vội vàng đè lại cánh tay không an phận của Hàn Chiến, sẳng giọng: “Sắc lang, mới nói là bàn chính sự kia mà, sao... ... Sao lại như vậy thay đổi cơ chứ?.”

“Ta đây không phải sợ nàng không hiểu tên những loại thuốc mà ta nói sao?” Hàn Chiến nhanh miệng trả lời, bên lại kề sát miệng vào vành tai Hàn Tuyết, khẽ thổi lấy một luồng khí nóng. Đến khi hô hấp không yên Hàn Tuyết rồi, mới cười khẽ rút ngược tay về, ngoan ngoãn đưa tay ôm lấy eo Hàn Tuyết, giọng điệu nghiêm túc nói: “Nói ra sợ động chuyện, thuốc kia chỉ có thể coi là là hạ sách, nếu muốn làm cho Khánh Vương thay đổi ý định ban đầu, còn phải xem lợi nhuận trong tay ta.”

“Không sai, bọn họ liên minh tấn công Bích Lạc, đơn giản cũng là xuất phát từ một chữ lợi, tam quốc phân chia nhau một nước, cùng với hai nước phân chia hai nước, ta tin tưởng Hoa Kiền Quân sẽ chọn con đường có lợi nhất cho hắn.”

Chương 68: Đi sứ Khánh quốc chi 12

Mênh mông giữa trời một mảnh trăng treo, trong đêm hắc y di chuyển như tên bắn, tốc độ thực kinh hoàng, cho dù là có chăm chú quan sát cách mấy, cũng chính là không nhìn thấy. Cái tốc độ này, thật xứng đáng so sánh quỷ mỵ tốc độ. Mà cũng chỉ như vậy mới thành công qua mắt được đám quan quân đông như kiến cỏ bên ngoài dịch quán, đồng thời che mắt mấy kẻ tự xưng là mật thám, đang tự rình mò trong bóng tối.

Hàn Tuyết dựa vào vai Hàn Chiến, nhìn về phía dịch quán, nghịch ngợm le lưỡi một cái, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Các người cứ vui vẻ mà canh chừng đi nhé, bổn Công Chúa ra ngoài chơi trước đây.”

Hàn Chiến nghe vậy, môi mỏng khêu gợi hơi nhếch lên một cái, mà chân cũng không có chút gì là thay đổi tốc độ, liền hướng phía cung điện đi tới.

Bởi vì cái gọi là trước lạ sau quen, lần trước đi thăm dò đã có kinh nghiệm, lúc này muốn tìm được tẩm điện của Hoa Kiền Quân đối với Hàn Chiến mà nói là rất dễ, di chuyển tựa như đi vào chỗ không người, tránh thoát N đội tuần tra, vòng qua N người thủ vệ, Hàn Chiến cuối cùng cũng dừng lại ở một cung điện đèn dầu sáng rỡ.

“Đến.”

Hàn Tuyết cẩn thận thò đầu ra mọi nơi nhìn quanh, có chút không hiểu nhăn lại mày thắc mắc: “Sao ngay cả người thị vệ cũng không có? Có phải hay không đi nhầm?”

Hàn Chiến nghiêng đầu, mắt liếc đèn dầu sáng rỡ trong cung điện, lông mày kéo thành một hàng suy nghĩ, lát sau liền cười bế Hàn Tuyết đi, dưới chân nhẹ một chút, cả người liền ở trên nóc của cung điện, hắn chỉ chỉ cửa sổ cung điện đóng chặt cho Hàn Tuyết, cười mà không nói.

Hàn Tuyết cũng không phải là ngốc gì, Hàn Chiến đã nhắc như thế, nàng liền hiểu, “Vậy bây giờ làm sao đây? Xông vào?” Lời vừa dứt liền suy nghĩ lại, cái này không được, bọn họ chính là đến tìm người đàm phán, mà lại xông vào lúc người ta đang có việc tốt, nhất thời sẽ khiến người ta khó chịu, liền gọi thị vệ tới rồi.”Nếu không làm sao bây giờ?”

Hàn Chiến cũng không nói, chỉ nghiêng tai lắng nghe, ôm lấy Hàn Tuyết ở trên mái cung điện, tránh không tạo tiếng động một hồi nhảy qua bên trái, vòng sang bên phải, rồi vòng qua chính điện, chọn các của sổ vắng vẻ nhất ở mái nhà đẩy ra, mang theo Hàn Tuyết liền lật người đi vào.

Ghế Kim Điêu Cửu Long, án thư bằng Hàn Ngọc màu xanh trắng, lại có một một tủ bảo trân đứng dựa vào vách tường, phía trên ánh nến chiếu xuống làm hiện lên màu sắc lung linh kỳ ảo, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường, trước thư án là bốn hàng ghế làm bằng gỗ cây tử lê được sắp xếp chỉnh tề, cũng biết là tốn kém bao nhiêu để trang hoàng.

Hai người nhìn cách bài trí gian phòng, trong lòng nhất thời cùng kêu lên một tiếng: “Hảo!” Xa hoa mà không quá tục, khí phách lại không hề giấu giếm, Hoa Kiền Quân đúng là một kẻ biết thưởng thức.

Chính điện cùng hậu điện cách nhau một dãy các bức mành ngăn. Hàn Tuyết tay chỉ mấy bức mành, miệng lại dùng khẩu ngữ để nói

chuyện với Hàn Chiến: “Là ở nơi này sao? Hiện tại làm sao đây?”

Hàn Chiến gật đầu một cái, kéo Hàn Tuyết qua một cái ghế ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Các loại, mau ra đây rồi.” Hàn Tuyết không có công lực, cho nên không nghe được, còn với công lực của hắn, trong vong một dặm gió thổi cỏ lay cũng có thể nghe được rõ ràng từng âm một, càng không cần phải nói cái nơi kia cách đây chỉ mấy trăm mét, tất nhiên là nghe rõ thanh âm của hoạt động. Tiếng cơ thể va chạm vào nhau, nghe cũng là sắp đến phút cuối.

Hàn Tuyết nghe vậy cũng an tâm, lẳng lặng dựa vào Hàn Chiến nhắm mắt dưỡng thần.

Tẩm cung trong nội điện, Hoa Kiền Quân tay nâng lấy mông đẹp của Hoa Tiên Ngọc hết sức ra vào, hồi lâu, hắn mới thỏa mãn đem vật kia từ trong nhục huyệt mềm mại ấm áp rút ra. Nhìn tiểu nữ nhân hai mắt nhắm nghiền, bàn tay ở trên mặt hoa huyệt đẫm ướt bạch dịch mà vuốt vuốt, đến khi hết dục, hắn mới thỏa mãn cười một tiếng, cầm lên một bên khăn gấm đã chuẩn bị từ trước, đem lấy chính mình lau qua loa một lần, vừa mặc quần áo vừa hướng về phía chính điện chậm rãi bước đi.

“Bệ hạ lúc này mới đi ra, thật là làm bổn cung đợi lâu a.” Thanh âm thanh thúy của Hàn Tuyết ở phía sau mấy bức mành ngăn nơi hậu điện vang lên, khiến cho Hoa Kiền Quân một tay đang vén quần, một tay vén mành lập tức cứng đờ tại chỗ.

“Bệ hạ cứ thoải mái chỉnh trang y phục, phu thê ta không ngại chờ nhiều hơn một chút đâu a.” Hàn Chiến cười mà như không, mắt liếc Hoa Kiền Quân tay xách theo quần, mắt lại hướng hắn trừng trừng đầy vẻ cay nghiệt, nhưng trong mắt lại pha thêm chút sợ hãi. Hàn Chiến cười một tiếng: “Bệ hạ cũng không cần phải sợ hãi, hai phu thê ta tất cũng không có gì ác ý, chẳng qua chính là có chút thành ý

muốn cùng bệ hạ hợp tác mà thôi.”

Hoa Kiền Quân cũng không hổ danh ở trên ngai vàng nhiều năm như vậy, trong lòng tư cách đúng là cao, chỉ trong nháy mắt liền đem tất cả tâm tình chôn giấu sạch sẽ, hạ mành ngăn cách xuống, vừa sửa sang lại y trang của mình, bên lại vang lên âm thanh tựa như tra hỏi: “Không biết Hộ quốc công chủ cùng Phò mã đêm khuya viếng thăm vì chuyện gì?”

Lão hồ ly này khó đối phó a! Hàn Chiến cùng Hàn Tuyết liếc nhau một cái, hai người ở trong mắt đối phương đọc được là cùng một dạng suy nghĩ.

“Cũng không phải là chuyện gì lớn lắm. chẳng qua chỉ là hoàng đế ca ca nhà ta nghe thấy chút chuyện, muốn bổn cung tự mình đến gặp bệ hạ xác nhận thực hư, tránh cho vạn nhất chỉ là hiểu nhầm, phá vỡ giao hảo giữa hai nước thì thật không tốt.” Hàn Tuyết trong miệng vang lên thanh âm ngọt ngào, làm cho người nghe thấy trong lòng thoải mái không dứt. Cái này rõ ràng là cười, thế nhưng lại khiến cho Khánh vương cau mày lại.

Đem thâm trầm trong mắt giấu đi, Hoa Kiền Quân cũng mím môi đem bức mành giở lên, nhìn hai người nói: “Không biết là chuyện gì quan trọng, lại khiến cho công chúa dùng cái hình thức này mà nửa đêm tới đây thăm viếng ta?”

Hàn Tuyết cúi đầu, không chút để ý, lơ đãng trả lời: “Cũng không phải là cái gì lớn lao lắm, chỉ nghe nói là Khánh Vương cùng Long Dược, Kim Sa liên minh, muốn ở ngày đại thọ của ngài mà khởi binh, tấn công Bích Lạc.....” Lúc nhắc đến tấn công Bích Lạc, Hàn Tuyết mỉm cười ngẩng đầu nhìn Hoa Kiền Quân, trong mắt nhìn thấy hắn rõ ràng là có bao nhiêu sợ hãi cùng Phệ Huyết.

“Nước ta luôn luôn cùng các quốc gia giao hảo, đây là chuyện thiên hạ đều biết, thế nào mà lại khơi mào chiến sự, không biết công chúa nghe được chuyện như vậy từ nơi nào, cũng đừng có là khích bác người khác, nếu chuyện này dẫn tới hai nước chúng ta vì thế mà bất hòa, vậy cũng không tốt.” Hoa Kiền Quân lúc này ngoài mặt mặc dù vẫn không biến sắc, nhưng trong lòng đã sớm đào ba dậy sóng, kinh sợ nảy ra, tam quốc liên minh chuyện vốn là kín đáo, trừ đế vương hai nước cùng ba vị Vương gia nắm giữ binh quyền ở Kim Sa, và mấy tâm phúc của bọn họ biết được, tam quốc liên thủ tấn công Bích Lạc vốn là đánh xuất kỳ bất ý chủ ý, vậy mà chuyện chưa làm đã bị lộ tẩy, đây rốt cuộc là nước nào để lộ?

Chương 69: Đi sứ Khánh quốc chi 13

“Trước mặt người sáng không nói chuyện tối, Bổn cung tuy không phải con cháu hoàng gia gì, nhưng được hoàng thượng ân sủng, trong tay cũng coi như sở hữu không ít tiền bạc, nếu nói là một nửa tiền tài của Bích Lạc đều ở tay ta cũng không quá đáng, có một câu nói ‘có tiền có thể ma sui quỷ khiến’, tin tưởng với khả năng của bệ hạ không cần Bổn cung nhiều lời đâu nhỉ !” Lão Hồ Ly, chính là muốn làm cho ngươi sinh lòng nghi ngờ, không còn tin tưởng hai nước kia như trước.

Hoa Kiền Quân trên mặt lúc trắng lúc xanh, sắc mặt biến đổi thật nhanh a, thực có thể cùng tắc kè hoa so sánh cao thấp, trầm mặc cất bước đến trước ghế Kim Điêu Cửu Long ngồi xuống, hắn lặng lẽ đưa mắt nhìn Hàn Tuyết ngồi bên trên Hàn Chiến, quay sang đối mặt Hàn Tuyết, lại vẫn là đến chết cũng không chịu nhận, nói: “Bổn vương thực là không hiểu ý công chúa muốn gì, chẳng lẽ là muốn cho ta Đại Khánh quan cá mạc tu hữu tội danh chứ?”

Hàn Tuyết nghe không khỏi che miệng cười khanh khách lên, “Không nghĩ tới bệ hạ là người hài hước như vậy, Bổn cung coi như là đã được mở mang tầm mắt.” Đến lúc này vẫn còn muốn chối cãi, thật không thẹn là lão hồ ly.”Bệ hạ cần phải biết, Long Dược cùng Kim Sa vốn so với Khánh Quốc không bằng, quyền thế, binh lực đều nằm ở trong tay vài người, rồi thì những chuyện bí mật, người biết nhiều, cũng là không còn là bí mật.”

Ám hiệu rõ ràng như vậy, Hoa Kiền Quân nghe xong mà cũng không thông, thực không đáng cho cái ghế mà hắn ngồi bấy lâu nay. Không

gian nhất thời yên tĩnh, một loại không khí đè nén thực làm người ta không thở nổi, mà cái loại không khí này bất quá là nhằm vào Khánh Vương, còn với Hàn Chiến cùng Hàn Tuyết, nhìn đi, chính là bao nhiêu nhẹ nhõm cùng tự tại vô cùng.

Hàn Tuyết cũng không thúc giục, mặc cho Khánh Vương tự mình suy ngẫm, kéo lấy tay của Hàn Chiến ra mà nghịch nghịch, còn Hàn Chiến trong mắt nhìn nàng bao nhiêu sủng nịnh.

Quả thật, đúng như lời của Hàn Tuyết, chuyện bí mật, người biết nhiều thì cũng không còn là bí mật. Hàn Tuyết cũng đã nói ra 'có tiền có thể ma xui quỷ khiến'. Những lời này thốt ra, thực trong lòng Hoa Kiền Quân đã tin nàng đến bảy phần, chỉ là trong một lúc cũng chưa nắm được chủ ý, lo sợ hai người muốn uy hắn, lúc này thấy hai người lại thanh thản như thế, trong lòng liền là thập phần tin tưởng. Trước không nói Long Dược trong triều có người để lộ tin tức hay không, riêng Kim Sa, tham dự chính là ba vị Vương gia, một nước người như vậy chủ trì liền có ba người, nói chi là kia tâm phúc người có bao nhiêu, lại càng không biết người nào đem tin tức lộ ra ngoài? Lúc này hắn cũng không lo lắng phía mình sẽ có gì tổn thương, hôm nay người ta nửa đêm tìm tới cửa, cũng nhất định là có điều tính toán, rồi lại nghe bọn họ nói ra tính toán, nghĩ tới đây, bảy phương tám hướng liền yên tĩnh trở lại, nhìn hai người hỏi, giọng điệu pha chút dò xét: "Quý quốc bệ hạ đã biết được chuyện này, mà lại phái công chúa đêm khuya tới chơi, chắc là có điều tính toán, sao không nói cho Bổn vương cùng hay."

"Điều Bổn cung chờ chính là nghe lời này của ngài đấy." Hàn Tuyết khẽ mỉm cười, sửa lại tư thế lười biếng của chính mình, bộ dạng nghiêm túc nhìn Khánh Vương nói: "Hoàng đế ca ca nhà ta muốn ta hỏi hoàng đế bệ hạ một câu."

Thấy Hàn Tuyết vẻ mặt nghiêm túc, Hoa Kiền Quân cũng thuận theo:

“Là lời gì?”

Hàn Tuyết giảo hoạt cười một tiếng, nói: “Bệ hạ cho rằng ba người cùng chia nhau một căn phòng thì nhiều hơn hay một người một gian tốt hơn?”

Hoa Kiền Quân nghe vậy nhíu mày, trong mắt dường như đã hiểu, tầm mắt dời đến vẻ mặt cười cợt của Hàn Tuyết cùng với khuôn mặt băng lãnh của Hàn Chiến qua lại hồi lâu, mới từ từ nhả ra vài lời: “Không biết hoàng thượng quý quốc tâm tư suy nghĩ thế nào, có thể hay không kính xin công chúa nói rõ.”

Thấy Hoa Kiền Quân ánh mắt có chút thay đổi, trên mặt vẫn là do dự, Hàn Tuyết liền biết hắn đã đoán được, liền nói: “”Binh giả quỷ đạo vậy. Xuất Kỳ Bất Ý, liền có thể nhận được kỳ hiệu, bây giờ thế lực cường cũng cũng chỉ có hai nước ta và ngài, nếu hai chúng ta cùng liên thủ, còn có nước nào có thể chống đỡ được đây?”

Hàn Tuyết cố ý dừng lại, cho Hoa Kiền Quân thời gian tiêu hóa, thấy hắn hiện lên trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, nàng mới tiếp tục nói: “Hoàng đế ca ca có ý là, cùng diệt Long Dược, sau lại phân chia Kim Sa.”

Hàn Tuyết hoàn toàn đem chữ lợi đặt ở bên ngoài, làm cho Hoa Kiền Quân hiểu biết rõ ràng hai nước liên thủ sau có thể đạt được lợi ích. Quả thật, ngũ quốc lực duy Bích Lạc cùng Khánh quốc mạnh chút, Long Dược cùng Kim Sa cùng đó so sánh, chỉ có thể coi đi sau mà thôi, nếu là có thể đem hai nước này nhập vào bản đồ, coi như không phải là nhất thống cũng là sự nghiệp thiên thu lưu truyền. Chẳng qua là.....”Không biết quý quốc bệ hạ có thể có nói rõ phần phân chia nên như thế nào?”

Cuối cùng cũng nói đến trọng điểm rồi, phân chia lợi ích chính là phải

nói rõ ràng, Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là tràn đầy nụ cười: “Hoàng đế ca ca nói, cường giả không dùng tự thân cường đại mà chắc chắn kiên quyết thi hành, hai nước chúng ta tuy mạnh, nhưng muốn đạt được lợi ích lớn nhất, mà lại không làm ảnh hưởng đến lời đã thương lượng của hai bên, đòi hỏi ta và ngài song phương hợp tác chặt chẽ. Nhìn chung, ngũ quốc thực lực quốc gia, bốn phần quyền thế, binh lực quốc gia đều nằm trong tay chỉ vài người, đã không đủ để sợ, nhưng Long Dược mặc dù yếu hơn hai nước chúng ta, cũng không thể xem thường, cho nên, hoàng đế ca ca cửa ta có ý tứ là, hai nước hợp sức tấn công Long Dược, sau đem lãnh thổ chia đều ra, còn Kim Sa, hai nước chúng ta bằng bản lãnh của mình, bệ hạ có khả năng lấy được bao nhiêu thành trì thì cứ lấy, chỉ cần không xâm phạm lẫn nhau, hoàng đế ca ca nhà ta sẽ không hỏi tới.”

“!~”Hoa Kiền Quân hít một hơi thật sâu, sắc mặt phức tạp nhìn hai người trước mắt, ánh mắt hơi chuyển động một cái, tiếng cười lạnh nói: “Quý quốc bệ hạ đây có một kế hoạch thật là hay, chỉ bất quá tựa hồ để dư mất một quốc gia rồi.”

“Ý bệ hạ là nói Băng Tinh?” Hàn Tuyết phản ứng cũng thật nhanh nhẹn.

Hoa Kiền Quân hừ lạnh một tiếng, khí phách vương giả lập tức phô bày ra không hề che giấu, nhìn chòng chọc Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến, không nói lời nào.

Hàn Chiến vẫn chú ý nhất cử nhất động nãy giờ của Hoa Kiền Quân, đối với việc hắn cố ý bày ra cái khí thế đế vương cao ngạo của mình, trong lòng bật cười không dứt, nghĩ đem khí thế áp đảo Hàn Tuyết, làm cho nàng khiếp đảm, cũng không xem xem nha đầu kia có nể mặt mũi hắn hay không, phải biết một người từ nhỏ ở trong hoàng gia lớn lên như Hàn Tuyết, cũng đã chứng kiến nhiều rồi, đối với loại

khí thế này cũng là có sức miễn dịch.

Chương 70: Đi sứ Khánh quốc chi 14

Biểu hiện của Hàn Tuyết quả thật không khiến Hàn Chiến thất vọng, đối với Khánh Vương một thân khí phách làm như không thấy, vẫn là cười cợt nói: “Băng Tinh cũng không phải là quốc gia có cái gì tốt, một năm sáu tháng trời đầy tuyết, có thể cùng bên ngoài buôn bán thời gian cũng chỉ có ba tháng, vùng đất giá lạnh như vậy, hoàng đế ca ca nhà ta cũng không cảm thấy hứng thú, nếu là bệ hạ có hứng thú muốn tấn công, ta Bích Lạc tuyệt không để ý.”

“A? Ý công chúa nói là thật?” Hoa Kiền Quân ánh mắt lóe lên, rất có thâm ý cười nói: “Nếu thật như thế, đến lúc đó đại quân nước ta mượn đường Bích Lạc đi đến Băng Tinh, còn phải nhờ quý quốc góp phần tương trợ.”

Chỉ sợ mượn đường là giả, ý muốn tấn công mới là thật, lão hồ ly này nghĩ nàng là một nhi nữ tuổi đời còn ít ư, muốn đào cái hố cho nàng nhảy xuống sao? Hàn Tuyết hơi nhíu cau mày, không khỏi cười lạnh nói: “Năm gần đây, bởi vì Kim Sa nội loạn không ngừng, biên giới nước ta cùng Kim Sa, Băng Tinh luôn xảy ra loạn chiến, việc mượn đường thì không sao, chỉ sợ không quá an toàn.” Nàng cố ý ở hai chữ ‘ an toàn ’ càng thêm nặng âm, ý bảo Hoa Kiền Quân cũng đừng khinh thường nghĩ người Bích Lạc bọn họ ngu ngốc, nếu thật đại quân nhập cảnh, đến lúc đó có bất trắc gì thì không thể trách Bích Lạc rồi.

“Chỉ là nghe nói Bích Lạc có một đội quân thực mạnh, nếu thật xuất binh, chỉ sợ không ai ngăn cản được, thì việc nhiễu loạn tại biên cương này e cũng chỉ là nói vậy thôi.” Tam quốc liên thủ tấn công

Bích Lạc, còn phải lựa chọn cách đánh lén, cuối cùng vẫn là sợ chính đội quân xuất quỷ nhập thần này mà thôi. Chẳng qua là do chuyện này bị Bích Lạc giấu giếm, mấy thám tử cũng không thể điều tra ra được gì, thực là làm cho hắn sống ngày càng không yên.

Muốn dò thông tin từ nàng hay sao, xin lỗi, thật ngươi tìm nhầm người rồi. “Bổn cung chuyến đi này bị ủy thác trách nhiệm nặng nề, nhưng cũng chỉ là nữ nhân, đối với mấy chuyện quân binh này, thực một chút cũng không biết. Bệ hạ đem chuyện này ra hỏi, thật là hỏi nhầm người rồi.”

“A!? Thật sao?” Hoa Kiền Quân tựa tiếu phi tiếu nhìn Hàn Tuyết, trong mắt vẫn mang theo chút trào phúng.

Hàn Tuyết sắc mặt không đổi, đáp lời: “Đây là lẽ tự nhiên!”

Hàn Chiến vốn im lặng nãy giờ đột ngột lên tiếng: “Bệ hạ quên là Kim Sa phía bắc cũng giáp với Băng Tinh hay sao? Thay vì nghĩ đến mượn đường nước ta, không bằng bệ hạ đem Kim Sa sáp nhập vào quốc thổ, sau từ từ mà tiến tới Băng Tinh.

Hoa Kiền Quân mắt đầy cay nghiệt quét về phía Hàn Chiến, nam nhân này từ lúc gặp mặt, liền biết không phải là người tầm thường, vốn được nghe võ công xuất thần nhập hóa, chưa có dịp nhìn thấy, lúc này thử một lần, mới biết thực không đơn giản.

Hàn Chiến cũng không kém cạnh chịu thua, nhìn chằm chằm Hoa Kiền Quân, trong phút chốc ánh mắt hai người chạm vào nhau, không gian nhất thời như bùng cháy ngọn lữa dữ dội, tàn lửa đỏ văng tung tóe khắp nơi.

Nhìn hai người đấu mắt với nhau như vậy, không khí quả thật có chút kỳ quái, chỉ sợ đám phán sẽ chuyển thành võ đấu, Hàn Tuyết

vội lên tiếng nói: “Bệ hạ xin chú ý chuyện trước mắt, tam quốc liên minh, Bích Lạc ta cũng đã có nghe phong phanh, nếu bệ hạ vẫn muốn khư khư cố chấp, cũng chỉ sợ là không đạt được mong muốn. Chuyện như vậy cũng thực không có lợi, chiếm được thành trì nhưng lại tổn hại thương sách thật nhiều, mà bệ hạ chắc cũng chẳng mong như thế.”

Hoa Kiền Quân không cam lòng trợn mắt nhìn Hàn Chiến thêm một cái, sau quay sang Hàn Tuyết nói: “Công chúa có lời gì muốn chỉ giáo, bổn vương sẽ lắng nghe.”

Hàn Tuyết đứng thẳng người tự tin nói: “Nói thực cho bệ hạ biết cũng không sao, người của nước ta không chỉ có ở Kim Sa mà cả Long Dược cũng đã sắp xếp, cho nên chuyện tam quốc liên minh vốn đã sớm lộ tẩy, thế thì tại sao bệ hạ không cùng nước ta liên minh? Chúng ta sẽ tương kế tựu kế, bên ngoài vẫn là tổ chức đại thọ của ngài, sau một mặt lại đem quân tấn công Long Dược, đồng thời, toàn bộ quân Long Dược đóng ở biên giới nước ta sẽ bị quân ta ngăn chặn, tuyệt sẽ không phòng bị quân đội quý quốc, muốn chiếm Long Dược thực dễ như trở bàn tay.”

“Do nước ta công thành, lại còn phải đem chia cho Bích Lạc các người nửa phần Long Dược, Hoàng Phủ Hạo Thiên thật coi đây là bàn thắng cùng hợp tác hay sao?”

Hàn Chiến cười lạnh một tiếng: “Bệ hạ nói sai rồi, đến lúc đó quân đội chính quy của Long Dược đều bị binh tướng nước ta giữ chân ở đầu trên biên giới, quý quốc binh tướng chỉ phụ trách mang binh tiến vào thành trấn chẳng có mấy người canh giữ, nếu điều này cũng muốn cướp công, còn nói cái gì hợp tác. Chuyện này đối với quý quốc chỉ có lời tuyệt không có hại, quân đội chính quy của Long Dược đều là nước ta đối phó, binh tướng quý quốc chỉ cần hợp nhất thành trì, sẽ không có bao nhiêu tổn thương, ta ngươi song phương

phân công hợp tác, vì vậy phe ta yêu cầu đem quốc thổ Long Dược chia đều, có gì là sai? Còn về Kim Sa, lúc đó bằng bản lãnh của mình rồi, ai có nhiều năng lực sẽ chiếm được nhiều thành trì hơn, chỉ cần không xâm phạm đến ta, nước ta tuyệt sẽ không đối với quý quốc động binh đao."

Hoa Kiền Quân lòng liền chuyển biến, xác thực chuyện này đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại, nhưng lo ngại chính là chuyện này thật đơn giản như thế này thôi sao? Bích Lạc sao lại tốt như vậy đem cái miếng ngon đến mớm tận mồm cho hắn? Trong này chắc chắn là có giấu giếm ý đồ nào đây.

Hàn Tuyết thấy Hoa Kiền Quân nghĩ ngợi không nói, cũng không lo lắng, khuôn mặt lại hiện lên một nụ cười nhạt, nói,:"Chuyện này bệ hạ từ từ suy nghĩ, chút sau sai người báo tin cho Bổn cung biết quyết định của ngài là được, giờ cũng không còn sớm, phu thê ta xin cáo từ."

Hoa Kiền Quân mặt không chút thay đổi ngẩng đầu lên liếc nhìn hai người, giọng điệu có chút dối trá: "Vậy thì cũng không thể phiền hai người nữa. Hai người cứ tự nhiên."

Hàn Chiến vối nãy giờ làm cái đuôi theo sau Hàn Tuyết đột nhiên tiến đến trước, lấy trong người ra một bình nhỏ bằng Bạch Ngọc, hướng Hoa Quân Kiền nói: "Lần trước không kịp chuẩn bị lễ vật, thuốc này là vì công chúa nhà ta mà bào chế, đối với việc tăng cường sinh lực thật có hiệu quả, kính xin bệ hạ vui vẻ nhận cho." Nói rồi liền vung tay về phía trước. bình nhỏ kia lập tức vẽ thành một vòng cung trên không, sau tự ngay ngắn dừng tại thư án trước mặt Khánh Vương.

Nhìn công phu này của Hàn Chiến, con ngươi Hoa Kiền Quân liền co rụt lại, trong lòng thất kinh: quả thật đúng là cao thủ, không ngờ nhà Uất Trì lại có một truyền nhân thân thủ bất phàm như vậy, thật là

ngoài dự kiến, cũng may bọn họ hôm nay đến là không có ác ý, nếu không, với khả năng của một người như vậy, một khi muốn ra tay, liệu trong hoàng cung Khánh Quốc, còn ai có thể ngăn chặn được? Hàn Chiến trước mặt dùng chiêu này, chẳng qua là muốn cho Hoa Kiền Quân một uy hiếp, bọn họ muốn giết hắn dễ như trở bàn tay —— giấu dưới ống tay áo, bàn tay của Hoa Kiền Quân đã sớm nắm lại thành quyền, mặt không hề cam chịu, cùng bao nhiêu sợ hãi khủng hoảng đều hiện lên, nhưng bất quá cũng chỉ tồn tại trong một giây, liền sau đều bị hắn đem giấu đi sạch sẽ. Ngẩng đầu, dù vừa bị uy hiếp nhưng vẫn tỏ ra không có chuyện, “Phò mã khách khí, nếu bổn vương từ chối thì thật bất kính rồi, xin nhận vậy——!”

Chương 71: Đi sứ Khánh quốc chi 15

Mặc dù nóng lòng tiễn khách như vậy, nhưng cũng đã lộ vẻ chật vật, mặc dù ở nơi này hai nước cùng đàm phán, nhưng lúc này trong lòng hắn đã loạn, đối với Bích Lạc trước này xét về tình báo lẫn thực lực quả là không chú ý, tối nay đàm thoại chỉ một chút nhưng lại đem bao nhiêu suy nghĩ lật đổ, nước cờ tiếp theo phải đi như thế nào, hắn cần suy nghĩ thật kỹ một chút. Nhưng chỉ có một chút là minh xác, tam quốc liên minh đã không thành, bất luận là nước nào để lộ tin tức, nhưng đã bị Bích Lạc biết được, liền thành một quân cờ vô dụng. Mưu kế của Bích Lạc mặc dù cũng còn giấu giếm nhiều hiểm nguy, nhưng cũng đúng là kế hay, nếu thật có thể được việc, bất luận có gì nguy hiểm, đối với hắn, Khánh Quốc đều là lợi lớn hơn lừa đảo đấy.

Nghĩ tới đây, Hoa Kiền Quân không khỏi lại bồi thêm một câu: "Hộ quốc công chủ cùng Phò mã đường xa đến chỗ bản vương chúc thọ, chân tình giao hảo cũng đã có, Bổn vương trong lòng than thở, ngày mai dạ tiệc, mời hai vị hạ giá đến nơi."

Nghe Hoa Kiền Quân cố ý nhấn mạnh ‘ chân tình giao hảo ’ cùng ‘ than thở ’ mấy chữ này, Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến nhìn thẳng vào mắt cười một tiếng, biết Hoa Kiền Quân coi như đã đồng ý chuyện hai nước liên minh, cho tới cụ thể chuyện nên làm, cũng không nóng lòng. Hai người đứng dậy hành lễ, xong xuôi thì Hàn Tuyết mới cáo từ, nói: "Bệ hạ đã có ý, hai phu thê ta ngày mai nhất định sẽ đến, xin được cáo lui trước."

Hàn Chiến tiến lên đem Hàn Tuyết ôm vào lòng, hướng Hoa Kiền

Quân gật đầu một cái, liền dưới chân khẽ nhấn một chút, thi triển khinh công tuyệt hảo của mình, lộn vòng ra khỏi cửa sổ biến mất như một làn khói mờ ảo trong đêm.

Nhìn cánh cửa sổ còn đung đưa trước mắt, Hoa Kiền Quân có chút bất lực ngồi trên ghế Cửu Long, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, ắt sẽ không tin thiên hạ này còn người có công phu xuất quỷ nhập thần như vậy, nếu không phải trên bàn còn bày ra chiếc bình Bạch Ngọc kia, nếu không phải khung cửa sổ vẫn còn ở đung đưa, hắn chỉ sợ sẽ cảm thấy mình chính là đang ở trong một giấc mộng hoang đường.

Giơ tay cầm bình ngọc trên bàn, lại gở nắp bình ra, trong nháy mắt phát tán trong không khí một mùi hương quen thuộc, làm cho Hoa Kiền Quân lần nữa thân mình đổ mồ hôi lạnh, đây là..... Đây là.....

Tâm đột ngột bị làm cho kinh hãi, tay cũng rung động mãnh liệt, bình ngọc nho nhỏ suýt nữa là bị rơi mất. Kinh hãi đã không đủ để hình dung cảm xúc của hắn lúc này ‘ không thể nào..... Bọn họ không thể nào biết sự kiện kia..... Không thể nào..... ’ Hoa Kiền Quân trong lòng điên cuồng gào thét, nhưng chỉ là cứng ngắc ngồi ở trên ghế Cửu Long, trên mặt đột thanh đột tử biến ảo không chừng, ở cả điện dưới ánh nến chiếu rọi, đã có chút vặn vẹo mà biến hình.

Tên tiểu tử Hàn Chiến qủa không hổ danh là con trai của Úy Trì gia, hổ phụ sinh hổ tử, không nói đến khí phách, riêng là một thân công phu cũng khiến người không thể khinh thường. Còn có nha đầu Hàn Tuyết, có thể làm cho Hoàng Phủ Bạch Vũ sủng ái nhiều năm như vậy, còn nắm giữ một nửa huyết mạch kinh tế của Bích Lạc, cũng là làm cho người khác phải ngạc nhiên, bởi vì trước đây, nha đầu này chỉ là một công chúa được tấn phong, lại là nữ nhi, liền không cho người đi thăm dò cẩn thận, bây giờ nghĩ lại thật sự là sai rồi, nhất định phải điều thám tử lần nữa đi dò xét lại cẩn thận mới được.

Lần này tam quốc liên minh vốn là chuyện cơ mật đại sự, lại sớm bị Bích Lạc biết được, mặc dù không biết là nước nào làm lộ bí mật, thông tin bị rò rỉ là thật, đến giờ này cũng đã vô phương cứu vãn, chuyện này đã không còn có thể tiếp tục được nữa. Còn nữa, trong tam quốc không biết là nước nào phạm lỗi, nhưng như vậy cũng không nên giao hảo nữa, để tránh mang đến tổn thất không đáng có cho Khánh Quốc.

Kế hoạch lần này của Bích Lạc là thực hay, bao nhiêu lợi thế cũng chính là bị Khánh quốc chiếm, Bích Lạc mặc dù cũng có ngon ngọt, nhưng tổng thể thì vẫn là Khánh quốc hơn. Nhưng dù thế nào, hắn vẫn là thấy không ổn, thế nhưng lại chẳng biết là không ổn chỗ nào, thật khiến cho hắn suy nghĩ đến đau đầu.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, nghị điện bá quan đã sớm tề tựu đông đủ, lặng lẽ đợi lâm triều nghị sự, chẳng qua là cho đến khi mặt trời đã lên cao, cũng không thấy hoàng thượng vốn trước giờ chăm chỉ ngự giá, trong lúc nhất thời Mãn Triều Văn Võ cũng không khỏi lo lắng thất thiệt mà bàn ra.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy tổng quản thái giám từ cửa hông khoan thai mà đến, đứng trước mặt cả đám văn võ bá quan, ngẩng cao lấy đầu âm thanh hô: "Hoàng thượng có chỉ: bởi vì các quốc gia bằng hữu đều đang ở Đại Khánh, hôm nay bãi miễn lâm triều, mở dạ tiệc chiêu đãi bá quan cùng các vị sứ giả. Còn năm vị hoàng tử, Binh Bộ Thượng Thư tôn Ngọc Phương đại nhân, Thị Lang bộ Hình Lưu Thư Hằng đại nhân, Chấn Biên tướng quân Hoa Duệ đại nhân, Phiếu Kỵ tướng quân Ngô Hạo đại nhân đến Ngự Thư Phòng nghị sự.

"Thần tuân chỉ!"

Mấy người bị triệu tên không hẹn mà cùng nhíu mày, mỗi người biểu

tình trên mặt mặc dù ảm đạm, nhưng nhìn kỹ lại vẫn không khó phát hiện chút thay đổi.

Hoa Thói bước đến nhanh bên cạnh Hoa Thế Chiêu, mở gọng nhỏ nhỏ hỏi: "Đại ca, ngươi nói phụ hoàng triệu chúng ta đây là có ý gì? Ngươi có nghe được phong phanh chuyện gì không?" Phải biết bình thường lluoon có đám người Hoa Duệ, trong ngày thường lão cha già cũng sẽ không đem bọn họ cùng vào nghị sự, hôm nay đây rốt cuộc là có chuyện gì?

"Ta đây cũng là đang thắc mắc, nhưng thôi, đi tự nhiên sẽ biết được." Nói xong liền ngẩng đầu kêu cả đám cùng nhanh đi Ngự Thư Phòng, vừa đi còn vừa cùng mọi người nói chuyện, tạo ra một cái không khí vô cùng là phấn khởi và vui vẻ.

Ngự Thư Phòng Khánh quốc cùng nước khác so ra thật khác nhau, không xây dựng phía sau nghị điện, mà là ngay trong tẩm cung của Khánh Vương, chính là tẩm cung trong chính điện.

Mọi người cùng nhau đi tới, thấy ngoài điện Ngự Lâm quân Lâm tấp nập, mà thủ điện thị vệ đều lui ra cách điện 50 bước, đại điện bên ngoài ngay cả đám thái giám theo hầu cũng không có, trong lòng không khỏi càng thêm nghi ngờ, bất quá trên mặt chính là không hiện ra chút gì, vừa vào cửa liền thấy Hoa Kiền Quân ngồi trên ghế Cửu Long(cái này người ta ghi là ngồi đến mông muốn dán lên ghế nhưng mà em không ed vào, cho lịch sự^^), vẻ mặt tối tăm khó coi, đáy mắt hiện lên nhàn nhạt xanh đen, lúc này trong lòng chin người lại càng thêm kinh hãi.

Chương 72: Đi sứ Khánh quốc chi 16`

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng." Bởi vì trong điện chỉ có phụ hoàng con Hoa Kiền Quân, tính ra cũng có chẳng mấy người, bởi thế Hoa Thế Chiêu cùng bọn họ quỳ lạy chứ không rình rang nghi lễ.

"Tất cả đứng lên rồi ngồi xuống ghế đi, ta có chuyện quan trọng muốn cùng các con thương nghị." Hoa Kiền Quân mệt mỏi nhắm nghiền đôi mắt, chỉ chỉ mấy cái ghế ý bảo bọn họ ngồi xuống.

"Chuyện gì làm cho phụ hoàng phải bận tâm như vậy? Vì sao trông người lại mệt mỏi như thế?" Nhìn sắc mặt Hoa Kiền Quân như vậy càng làm cho Hoa Thế Chiêu lòng thêm lo lắng, phải biết là chuyện động trời lắm mới có thể khiến cho Hoa Kiền Quân có sắc mặt như vậy.

"Đêm qua Hộ quốc công chúa của Bích Lạc cùng Phò mã đã đến đây tìm gặp ta, " Hoa Kiền Quân âm thầm nhìn các hài nhi của mình, trong mắt đã có chút sợ hãi, "Bích Lạc ngay từ lúc tháng trước đã biết chuyện nước ta cùng Kim Sa, Long Dược liên minh."

Khánh Vương gia tộc vốn là có những con cháu kiệt xuất, tương lai của thiên hạ Đại Khánh đều là trong tay bọn họ, cái kế hoạch liên minh kia, hắn vẫn là đoán không ra ý đồ. Lại lo lắng sợ Bích Lạc dùng lợi ích để mua chuộc, khiến cho nội bộ Khánh Quốc bị chia rẽ, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể là cùng bọn họ bàn luận, biết đâu sẽ suy nghĩ ra thì sao. Thứ nhất là đem chuyện này làm rõ, thứ hai cũng cho bọn họ hiểu rõ lợi ích, nên tốt nhất chính là nói rõ cho rồi, chỉ có cách là Khánh Vương hắn đem nội bộ đoàn kết lại, mới có thể làm

cho người ngoài khó lòng chia rẽ.

"Phụ thân định đối phó chuyện đó thế nào?" Hoa Duệ trong mắt có một tia lãnh âm thầm lóe lên, làm cho người ta còn chưa kịp phát giác đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một vẻ quan tâm nhàn nhạt.

Hoa Kiền Quân bình tĩnh nhìn bộ mặt kiêu ngạo của con trai, trong mấy đứa con của hắn, Hoa Duệ thật là người có khả năng trở thành người kế vị hắn, suy nghĩ sâu xa, thủ đoạn cũng ngoan độc, lại chỉ dùng thuộc hạ thân tín, chẳng qua là tính tình quá kiêu ngạo, lại thật khó bảo, khó tránh khỏi có chút bảo thủ, hắn lên nắm quyền, việc thủ giang sơn lại có vẻ không được linh hoạt cho lắm. Cho tới nay, hắn đối với đứa con trai này cũng không quá yên tâm, không dùng thì thật tiếc, dùng lại sợ sẽ sinh bất trắc, tự hắn quay lại cắn mình. Bây giờ nghĩ lại, nếu là cùng Bích Lạc thành lập liên minh, tương lai, đem một nữa lãnh thổ Long Dược giành được cho hắn quản lý, có hắn cùng Hoa Thế Chiêu hai vùng liên kết, vừa có thể bảo vệ lẫn nhau lại cũng vừa có thể kiềm chế để tránh sinh họa, thật là vẹn toàn đôi bên.

Thấy Hoa Duệ nhìn thẳng đến hắn không hề né tránh ánh mắt, Hoa Kiền Quân trong lòng đối với hắn càng thêm tán thưởng, mở miệng nói: "Hộ quốc công chúa tuy không phải huyết mạch của hoàng tộc Bích Lạc, nhưng lại là người sở hữu một nửa kho tiền của Bích Lạc, ta biết là ‘ có tiền có thể ma sui quỷ khiến! ’."

Lưu Thư Hằng tay xoa cằm của mình, lẩm bẩm nói: "Hay cho câu ‘ có tiền có thể ma sui quỷ khiến! ’, nữ nhân kia cũng không thể xem thường."

"Đâu chỉ nữ nhân kia không thể khinh thường, còn có Úy Trì hầu đi chung với cô ta, không biết các ngươi có chú ý không, người này đi lại như gió, nhảy xuống đất lại không tiếng động, khí thế mặc dù đã

che giấu đi, nhưng nhìn hắn thì chính là bất đồng, không biết các ngươi thế nào, ta nhìn hắn thi triển công phu, cũng là nhận thấy mình không có công lực như hắn.”

Lưu Thư Hằng nhìn mọi người nói, hôm qua hắn không giống như Hoa Duệ, chỉ lo lấy nhìn chòng chọc nữ nhân kia, mà là chú ý đến người nam nhân đứng ở đằng sau, bắt gặp ánh mắt hắn, liền làm cho Luu Thư Hằng cảm thấy da đầu hàng loạt tê dại, đó là một loại công phu cực tốt, người bình tương chưa chắc đã đạt được tới cái thành tựu như vậy.

"Ta đã sớm nói, Kim Sa cục diện quá loạn, mấy vị hoàng tử Long Dược thì lại không hiểu chuyện chính sự, chuyện liên minh này vốn là không an toàn, hiện tại ứng nghiệm chứ?" Hoa Thế Thống ba phần tức giận, bảy phần đắc ý vòng tay lớn tiếng nói, "Ban đầu các ngươi không chịu nghe ta, hiện tại như thế nào?"

Hoa Thế Tranh trợn mắt nhìn vẻ mặt tràn đầy đắc ý của Hoa Thế Thống, nói: "Hiện tại chuyện đã bại lộ, tạm thời không nói là do nước nào tiết lộ, chuyện này bại lộ đã là sự thật, đánh lén là không thể nào, nếu là chính diện đối đầu với quân đội Bích Lạc, chúng ta chắc chắn chính là không thể thắng được."

"Kế này bỏ thôi, còn dùng thế nào nữa." Tôn Ngọc Phương một câu tổng kết, nghiêng đầu nhìn Hoa Kiền Quân cười đầy ẩn ý nói: "Ngược lại phụ hoàng không đem lời nói cho hết nhé, Hộ quốc công chúa kia còn cùng phụ hoàng nói cái gì?"

Hoa Kiền Quân nhìn đứa con này phân tích cùng quan sát, hài lòng gật đầu một cái nói: "Hoàng Phủ Hạo Thiên có ý tứ là tương kế tựu kế, do Bích Lạc kiềm chế quân chủ lực của Kim Sa cùng Long Dược, còn Đại Khánh thì trực tiếp quay lại tấn công Long Dược."

"Kế hay!" Hoa Duệ nghe vậy trong mắt sáng lên, nhưng sau đó lại nhíu mày, liếc mắt nhìn Hoa Kiền Quân đang ngồi trên ghế, thắc mắc: "Bích Lạc chịu đem Long Dược chia ra với Đại Khánh?"

"Hoàng Phủ Hạo Thiên có ý tứ là phân công hợp tác, sau thì đem Long Dược thành trì chiếm được chia đều!" Hoa Kiền Quân tức thời tiết lộ một câu.

Vẫn không nói gì Ngô Hạo chần chờ nhìn Hoa Kiền Quân hỏi: "Phụ hoàng còn chuyện gì nói nữa không hay là đã hết chuyện? Nói đến chuyện chúng ta quay lại tấn công ngược vào Long Dược, Kim Sa nếu cùng Long Dược hợp thành một cổ, Bích Lạc cũng khó mà ngăn chặn được, dù sao môi hết run rẩy đạo lý ai cũng hiểu."

"Không hổ con cháu Hoa gia ta là anh tài kiệt xuất, các ngươi không tệ, thật không tệ a, ha ha ha." Hoa Kiền Quân cười ha ha, trên mặt vẻ lo lắng đã hoàn toàn tan biến, "Hạo nhi nói không sai, câu chuyện bàn với Hộ quốc công chúa hoàn chỉnh phải là, thừa dịp Long Dược cùng Kim Sa đem binh tấn công Bích Lạc, nước ta dùng tốc độ nhanh nhất chiếm Long Dược, xong chuyện thì quay mũi giáo hướng về Kim Sa. Hai nước hiệp nghị, Long Dược do hai nước chia đều, còn về Kim Sa, vậy liền bằng bản lãnh của mình, chúng ta có thể chiếm được bao nhiêu thì chiếm bấy nhiêu."

"Kế này thật là khéo tính, chẳng qua là Bích Lạc hảo tâm như vậy, đem miếng mồi ngon đưa đến cho ta?" Hoa Thế Chiêu trong mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn mọi người, lại quay sang Hoa Kiền Quân hỏi: "Phụ hoàng có phải hay không đang chính là vì chuyện này mà phiền não?."

“Phụ hoàng chính là nghĩ không ra điều này, mới muốn cùng các con nói chuyện." Hoa Kiền Quân mỉm cười gật đầu nói.

"Kế này của Bích Lạc thật có thể hóa giải nguy cơ bị ba nước vây đánh, cho chút thành ý như vậy chắc cũng chỉ là bình thường thôi?" Hoa thói đời có chút không xác định nói, chẳng qua là chân mày kia vẫn là nhíu chặt.

"Là phụ hoàng cũng chính là muốn như vậy, chẳng qua là cảm giác có chút không ổn."

"Con thì lại nhận được tin, Hoàng Phủ Phượng Thiên cùng Hoàng Phủ Cảnh Thiên khi Hộ Quốc công chúa đến Khánh Quốc hai ngày thì cũng chia ra đi đến Kim Sa cùng Băng Tinh, nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này có liên quan, Bích Lạc chắc đã sớm có tính toán rồi." Hoa Thế Lam thanh nhã ôn nhuận vuốt vuốt vạt áo, cũng không ngẩng đầu lên nói, đối với ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm vào hắn, thì coi như là không nhìn thấy.

Chương 73: Đi sứ Khánh quốc chi 17

Hoa Duệ đưa mắt nhìn biểu tình trên mặt các huynh đệ một vòng, sau đó miệng mới mang theo ý cười nói, "Mặc kệ Bích Lạc đang muốn âm mưu cái gì, tuyệt đối thực lực trước mặt, quỷ kế nhiều hơn nữa cũng là không đáng kể, với thực lực của chúng ta hiện giờ, muốn cùng lúc chiếm Long Dược cùng Kim Sa quả thật là đơn giản, cần chi sợ mấy cái mưu kế kia của Bích lạc. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần chia thành hai toán quân, một đường trực tiếp công kích Long Dược, một đường tấn công Kim Sa, hai bút cùng vẽ, cho dù là Bích Lạc hay là Kim Sa, ở Binh Lâm Thành Hạ lúc cũng là vô kế khả thi."

"Duệ đệ nói không sai, hơn nữa nhi thần cho là, chúng ta coi như cùng Bích Lạc liên minh, cũng không cần hoàn toàn thuận theo ý của bọn hắn đi, việc phân chia binh lực nước ta, đại khả phân công một phần ba tiến về phía Long Dược, hai phần ba tấn công Kim Sa, thừa dịp bất ngờ, hai bút cùng vẽ, cho dù là Bích Lạc đã chuẩn bị nước cờ tiếp theo, cũng nhất định là trở tay không kịp, mà Bích Lạc cùng Kim Sa, Long Dược ba đại quân kiềm chế lẫn nhau, tất sẽ phải điều động nhiều quân, tổn thương không ít, lúc đó Bích Lạc thực lực nhất định giảm nhiều, không nói đến lúc cuối cùng, chúng ta còn có thể trực tiếp phản pháo Bích Lạc, thực hiện nguyện vọng thống nhất thiên hạ, phụ hoàng nghĩ có đúng không?" Hoa Thế Lam nói một phen, nghe được Hoa Kiền Quân nhiệt huyết sôi trào, lại làm cho cả đám huynh đệ sắc mặt mỗi người mỗi khác.

"Hảo, tốt, Lam nhi không hổ là con của ta, trí tuệ hơn người, kế này rất tốt, rất tốt a." Hoa Kiền Quân trong miệng cười to trầm trồ khen ngợi, cũng là âm thầm quan sát tất thảy mọi phản ứng của chín đứa

con mình, trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng thì nửa vui nửa buồn, nhìn chín đứa con, hắn ngữ trọng tâm trường mà nói:

"Các con đều là kiêu hãnh của ta, ta, là niềm kiêu hãnh của Hoa thị nhất tộc, nếu huynh đệ các con đồng tâm, kế này của Lam nhi tất thành."

Nhìn phía dưới mỗi người một tâm tư, hắn dừng một chút lại nói: "Các con đều là con ngoan của ta, là phụ hoàng hiểu là các con không thể bị hủy hoại, phụ hoàng ở chỗ này trực tiếp nói cho các con biết chuyện, thiên hạ này, là phụ hoàng định chia làm chín phần, mỗi người các con tất cả đều giữ phần gia nghiệp, tương lai gia nghiệp mở rộng như thế nào, phải nhờ vào chính các con đi liều mạng, lần này cùng Bích Lạc kết minh, chúng ta có thể được bao nhiêu lợi ích, phải xem cửu huynh đệ các con có thể hay không đồng tâm rồi.”

Hoa Kiền Quân vừa nói xong, khiến cho mỗi người một tâm trạng kẻ thì vui mừng kẻ thì buồn, Hoa Thế Chiêu mặt liền tối lại, nguyên tưởng rằng Khánh Vương để cho con trai lớn là hắn kế thừa sự nghiệp, sau đó liền thực hiện thống nhất thiên hạ sự nghiệp, lúc này lại được biết rằng bản thân chỉ được thừa kế một phần gia nghiệp, làm như vậy khiến hắn thực sự thêm kinh sợ, trên mặt vẫn là không lộ ra, quả nhiên là nhẫn nhịn cực khổ.

Tâm tư của hắn Hoa Kiền Quân có thể nào không hiểu: "Trưởng tộc Hoa gia vẫn chính là Chiêu nhi, thiên hạ này có thể chia chín phần, nhưng Hoa gia tộc trưởng thì chỉ có một người, trong nhà bất luận tương lai là như thế nào hơn thua nhau, cũng phải nhớ lời phụ hoàng cho kỹ lưỡng, có nghe rõ chưa."

Hoa Thế Chiêu trên mặt mặc dù vẫn khó coi, nhưng lại vẫn là đem lời nói của Khánh Vương nghe vào trong tai, trong lòng cũng hiểu Khánh Vương làm như thế tức là bảo vệ cả đám huynh đệ, cũng bảo vệ

hắn. Ở trong điện này đấy, huynh đệ nhà hắn đấu với nhau, cũng không có ai hơn ai, nếu thật đấu nhau kẻ sống người chết, Đại Khánh quốc chỉ sợ cũng phải chia năm xẻ bảy, đến lúc đó chỉ sợ sẽ bị người xơi tái đi, như vậy chia đều, trên chiến trường, những người này chắc chắn là sẽ phục tùng, mà ngôi vị tộc trưởng kia vẫn là của mình, so với bọn họ còn là nhiều phần ngon ngọt, lập tức cũng coi là tốt đi. Thế là dẫn đầu quỳ xuống nói: "Hài nhi tuân mệnh phụ hoàng."

Tám người khác thấy thế cũng quỳ xuống hướng Hoa Kiền Quân lễ bái nói: "Hài nhi tuân mệnh phụ hoàng."

"Tất cả đứng lên, chuyện hôm nay không được tiết lộ, mặt khác, hành quán của Hộ quốc công chúa, các ngươi cách xa một chút, chớ làm càn, tiểu tử danh xưng Hàn Chiến võ công tuyệt không lường được, không là đến lúc đó, trộm gà không được còn bị gà mổ mắt."

Mọi người vừa nghe xong lập tức dấy lên một sự hiếu kỳ, Hoa Duệ ngày thường vốn rất cao ngạo, lúc này vừa nghe liền có chút không phục, "Phụ hoàng có phóng đại quá không, tiểu tử kia thật có như phụ hoàng nói, mạnh như vậy sao?"

Hoa Kiền Quân lập tức gật đầu một cái không chần chừ "Mạnh, thực lực của người kia đem so với phụ hoàng thì hơn rất nhiều, nếu không phải như thế, thì làm sao đêm qua ta lại chẳng thể nghe thấy bọn họ một tiếng động, lại còn chịu lắng nghe bọn họ nói chuyện, không phải là nguyện ý, mà là không thể." Nghĩ đến Hàn Chiến lúc gần đi còn để lại lọ thuốc, trên mặt hắn lại thâm trầm thêm vài phần: "Còn có một chuyện muốn nói cho ngươi hay, bí mật Hoa gia chúng ta chỉ sợ cũng bị lộ rồi."

"Cái gì!?" Chín người lần này là thực sự bị giật mình, tất cả tất cả cũng xanh mét cả mặt.

Hoa Kiền Quân từ trong ngực móc ra một chiếc bình Bạch Ngọc nhỏ, bày ra trước mặt mọi người, "Thuốc này chính là Hàn Chiến lúc gần đi để lại, cùng với thần dược chúng ta đem giấu, là cùng một loại, nghe nói là do một người trong phủ công chúa bào chế, Hàn Chiến ở ngày hôm qua cuối thời điểm lấy ra thuốc này, ý tứ không nói mà vẫn hiểu."

Hoa Thế Chiêu cắn răng, hung ác đạo âm thanh: "Thật sự là mèo mù vớ cá rán, sao lại đúng dịp như vậy, cũng đụng vào nhau rồi." Thuốc kia là từ một vị thần y ở Bích Lạc mua với giá cao, chuyện này vẫn là qua tay hắn, lúc đó rõ ràng là không có ai biết.

Trong điện mọi người nhất thời trên mặt đều tối tăm, im lặng hồi lâu, Hoa Thế Lam mới thở dài nói: "Chuyện này sợ chính là quân cờ phòng thủ của bọn hắn rồi, bọn họ là đường đường thông báo cho chúng ta, nếu còn muốn vật này, không thể đối với Bích Lạc gây bất lợi."

"Nếu thật sự là như thế đành chịu thôi, không động Bích Lạc cũng được, chỉ sợ bọn họ còn có chiêu khác, như vậy thật không hay rồi." Tôn Ngọc Phương nói ra điều mà mọi người suy nghĩ.

Hoa Kiền Quân nghĩ ngợi một lược t liền hạ xuống lệnh nay: "Chuyện hai nước liên minh có Lam Nhi lo lắng, Thế Chiêu một bên hỗ trợ, còn vấn đề về lọ thuốc, Lam Nhi phải cẩn thận điều tra, cần phải xác minh ý định của bọn họ, nhớ lấy không thể động thủ, các ngươi thật không phải là đối thủ của người đó."

Mọi người hai mặt cùng sợ, nhất tề đáp ứng. Chẳng qua là từ đó về sau, bọn họ thấy Hàn Chiến đều là thận trọng, cùng đám người Hàn Tuyết cung phụng như Phật, đến mức các quốc gia cũng sửng sốt, nhưng đó chính là chuyện sau này hẵng nói.

Chương 74: Đi sứ Khánh quốc 18

Đèn rực rỡ mới lên, tại cung điện Khánh Vương – trong ngự hoa viên đã sớm dọn lên đầy những hoa quả và rượu thịt, năm vị hoàng tử xếp thành một hàng, ở hai bên cửa cung nghênh đón các sứ thần, có thể nói là cho các quốc gia mặt mũi.

Bởi vì bây giờ thân phận không giống lúc trước, Hàn Chiến một thân mặc hồng bào quan phục, cùng Hàn Tuyết ngồi ở bên trong xe ngựa.

Nhìn quần áo trên người Hàn Chiến, lại kèm theo gương mặt, Hàn Tuyết cuối cùng cũng bật ra một nụ cười.

"Cái nha đầu không có lương tâm này, còn cười nhạo ta." Hàn Chiến cố làm mặt tức giận một tay kéo lấy Hàn Tuyết vào trong ngực, cắn cắn cái cổ của nàng.

"Ai, ai, không cần, a, thật là nhột, ha ha, đừng làm bừa đừng làm bừa, a....." Hàn Tuyết cười vừa co cổ lại, vừa tránh cho Hàn Chiến hà hơi vào cổ mình.

"Xem nàng còn dám hay không cười ta." Hàn Chiến mắt hiện nụ cười đem người trong lòng ôm chặt lại, mặt dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận đang mỉm cười của Hàn Tuyết, thỉnh thoảng lại lén chiếm tiện nghi của nàng.

Nghe động tĩnh bên trong xe ngựa, làm cho thập nhị thị vệ canh giữ bên cạnh cỗ xe không khỏi mỉm cười, mọi người trên mặt cũng thuận tâm tràn đày ý cười.

Xe ngựa còn chưa tới cửa cung, thái giám canh giữ ở cửa cung khác ngay từ lúc thấy ngân giáp của thập nhị thị vệ lóe sáng thì liền vội vàng ra đón.

"Người trong xe là Bích Lạc Hộ quốc công chúa điện hạ cùng phò mã gia?"

Trong xe ngựa Hàn Chiến đang chôn mặt ở trước ngực Hàn Tuyết, một tay xoa bóp chơi đùa với một bên nhũ hoa xinh đẹp của nàng, miệng còn ngậm lấy tiểu anh đào mà cắn mút, một tay lại lần vào bên trong quần của Hàn Tuyết, đang ngăn cách với nơi kia tràn đầy những ẩm ướt. Nghe được âm thanh bên ngoài, hai người nhất thời dừng lại việc đang làm, không hiểu nhìn nhau một cái, Hàn Tuyết trợn ngược đôi mắt trong suốt đẹp tựa lưu ly, đẩy đẩy Hàn Chiến vẫn đang chôn mặt trước ngực nàng ngậm lấy hồng anh đào không chịu buông ra, Hàn Chiến ánh mắt buồn bã, bàn tay di chuyển dưới váy của nàng không ngừng vuốt ve, trong miệng đồng thời mãnh liệt mà cắn xé, tựa như đem đi hết những gì mật ngọt bên trong nhũ hoa kia.

Hàn Tuyết thiếu chút nữa không nhịn được đem tiếng hét vọng ra ngoài, gắt gao đem toàn bộ thanh âm rên rĩ kia chèn vào trong cổ họng, trong mắt đầy tơ máu trừng mắt Hàn Chiến, dùng ánh mắt như thế, nam nhân nhìn lại càng dễ kích động hơn.

Hắn cắn cắn mút mút cho đến khi hoa đào kia vì thế mà đỏ cả lên, lại dính đầy nước bọt, khiến cho đầu nhũ hoa không ngừng cương cứng lên, lại đem lưỡi ra liếm liếm, sau mới rời khỏi nàng, ngồi dậy sửa lại giúp Hàn Tuyết y phục đã không còn chỉnh tề, vừa chú ý động tĩnh bên ngoài xe.

Vương Chính Nghĩa đánh ngựa lên trước, mặt uy vũ lên tiếng: "Phải! Công công đây là?" Vào cái thời điểm này, điều gì cũng phải cẩn

thận, rất có thể tên kia cũng là giả.

"Chúng ta là nô tài bên cạnh đại hoàng tử, phụng mệnh Đại hoàng tử, đặc biệt ở tại đây chờ đợi công chúa cùng phò mã gia giá lâm."

Vương Chính Nghĩa mặt không biến sắc quét mắt qua vị thái giám kia cùng mấy người ở đằng sau, sau dừng ở hai khung kiệu bên cạnh cửa cung, lễ độ mà nói: "Làm phiền công công rồi, công công xin chờ, Bổn quan phải đi thông báo công chúa." Nói xong không chờ thái giám kia gật đầu, liền dẫn ngựa quay về.

Hàn Tuyết đã sớm xốc màn xe đợi hắn, thấy hắn đến gần liền hỏi: "Đây là tình huống gì?"

Vương Chính Nghĩa trên mặt có chút châm biếm, "Hoa Thế Chiêu sai người ở cửa cung chuẩn bị kiệu mềm cho công chúa, đằng đó còn có thái giám đang chờ."

Hàn Tuyết nghe vậy suy nghĩ một chút liền cười buông màn xe xuống, quay đầu hướng Hàn Chiến nói: "Xem ra Hoa Kiền Quân đồng ý liên minh rồi."

"Nói cách khác liên minh giữa tam quốc đã tan, lần này nàng yên tâm rồi chứ?" Hàn Chiến nói như vậy, là bởi vì Hàn Tuyết đêm qua sau khi trở lại còn một mực lo lắng Khánh Vương sẽ vẫn kiên trì như trước tấn công, lăn lộn khó ngủ, cuối cùng vẫn là hắn nhìn không được, trực tiếp đem nàng đặt dưới thân tận tâm hầu hạ yêu thương một phen, làm cho nàng ngủ mê man mới yên tâm.

"Yên tâm một nửa, " Hàn Tuyết cài lại trâm vàng bên tai, mắt liếc hắn một cái thật sắc, nói: "Chờ chuyện bên này làm rõ, ta mới có thể yên tâm."

Bị ánh mắt của Hàn Tuyết nhìn tới, Hàn Chiến thật vất vả đè xuống cảm giác tội lỗi, biết chút nữa sẽ phải ngẩng đầu lên, vội vàng liền nhắm mắt hít sâu vài lần, xe ngựa đúng lúc tại lúc này ngừng, đã đến cửa cung. Hàn Chiến cố tình hung ác trợn mắt nhìn Hàn Tuyết một cái, đối với việc nàng che kín miệng cười, coi như không nhìn thấy, khẽ hừ một tiếng liền kéo cửa xe ra, nhấc vạt áo nhảy xuống xe ngựa, xoay người lại đứng ở bên cạnh xe đưa tay đỡ nàng.

Hàn Tuyết bước ra khỏi xe ngựa, việc đầu tiên làm chính là nhàn nhạt nhìn tiểu thái giám kia một cái, bộ dạng mười bảy mười tám tuổi, dáng dấp cũng rất thanh tú, đang cúi đầu chờ ở bên cạnh, nhìn ra được là sẽ làm chuyện gì. Hàn Tuyết liền dựa vào Hàn Chiến mà bước xuống xe, bên lơ đãng hỏi: "Là Thế Chiêu hoàng tử lệnh ngươi tới?"

"Khởi bẩm công chúa, là đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử ra lệnh ở tại đây chờ đợi công chúa cùng Phò mã, từ cửa cung đến Ngự Hoa Viên lộ trình không ngắn, công chúa là nữ nhân, hai vị hoàng tử sợ công chúa quá mức mệt nhọc, liền lệnh cho tiểu nhân đem theo kiệu mềm đến rước công chúa." Tiểu Thái Giám lui về sau, bộ dạng không hề nóng vội mà còn rất thảnh thơi.

Hàn Tuyết trong mắt lóe lên một tia hiểu rõ, nhưng vẫn ôn hòa nói một câu, "Quý quốc hoàng tử thật là quá khách khí, bản cung nếu từ chối thì thật bất kính rồi." Nói lấy liền nhấc chân lên giáp trụ của ghế Kim Long, vừa ngồi vừa tựa như đang lầm bầm lầu bầu cười nói: "Từ nơi này nhi đến Ngự Hoa Viên thật đúng là không gần đâu rồi, lúc tới liền tại lo lắng, thực sự hảo hảo cám ơn hoàng tử Điện Hạ."

Hàn Chiến trong mắt lóe lên một nụ cười, nhìn bộ dạng Hàn Tuyết tự tin lại có điểm ngạo mạn, thân thể nhỏ bé mà lại phát ra hào quang lộng lẫy, làm cho người ta không dời mắt được, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào, khuôn mặt lạnh lùng không tự chủ được nở

ra nụ cười. Nếu ở bình thường, nàng chính là một tiểu êyu dùng nụ cười xinh đẹp đáng yêu của mình cũng đủ để gây ra phong ba bão táp, cũng chỉ có vào thời điểm này, nàng mới có thể làm vẻ mặt như vậy, nhưng là rất khó mà có được đấy.

Chương 75: Đi sứ Khánh quốc chi 19

Tiểu thái giám kia nghe Hàn Tuyết nói, cúi đầu trên mặt không giấu được ý cười, thanh âm càng thêm ân cần, "Công Chúa Điện Hạ, phò mã gia, hai người ngồi đi ạ, tiểu nhân lập tức kêu bọn nô tài khỏi giá."

"Ừ!" Hàn Tuyết giọng bình thản trả lời, thật sự thì hộ tống công chúa chỉ cần phải đoàn của mình làm là đủ rồi. Hàn Chiến cũng hướng tiểu công công kia gật đầu một cái cho có lệ, cỗ kiệu do tám gã thanh niên cao lớn khiêng, dựa vào hướng thâm cung mà đi.

Đi khoảng nửa canh giờ thì đã đến của lớn thứ hai của Hoàng cung, từ xa Hàn Tuyết đã thấy hai huynh đệ Hoa Thế Chiêu cùng Hoa Thế Lam đã đứng ở cạnh cửa, ánh mắt hướng về phía bên này, nơi nàng đang đi tới.

"Hai vị đúng là làm cho hai huynh đệ ta đợi lâu, trong các sứ thần của các quốc gia, chỉ có hai vị là chậm trễ nhất đấy." Cỗ kiệu còn chưa tới nơi, Hoa Thế Lam đã giương khuôn mặt tươi cười, đón, nếu không phải Hàn Tuyết biết rõ mình cùng hắn là có quan hệ như thế nào, thật là khiến người khác tưởng nhầm họ là bằng hữu nhiều năm. Hoa Thế Lam này cũng không phải kẻ không hiểu biết gì, Hoa Kiền Quân thật sự là sinh ra những đứa con giỏi a.

Cỗ kiệu hạ xuống, Hoa Thế Lam đã đến trước kiệu củaHàn Tuyết, hắn tuy là khuôn mặt nhiệt tình, nhưng Hàn Tuyết lại vẫn ngồi yên không đứng lên, chỉ chờ Hàn Chiến tự bên cạnh duỗi tay tới dắt nàng, nàng mới cất bước ra khỏi cỗ kiệu. Dù sao cũng là nam nữ khác biệt, nàng hiện tại là sứ thần thay mặt cho quốc gia đến tham

dự, thì danh dự của nàng, cùng với mặt mũi Bích Lạc tất có liên quan nhau rồi.

Hoa Thế Lam trên mặt hơi cứng đờ, liền lập tức cười, thế nhưng trong mắt lệ khí chợt lóe, tuy nhiên lại bị Hàn Chiến nhìn hết tất cả, "Ta cùng với hoàng huynh nhưng là chờ hai vị hơn một canh giờ, sứ thần các nước đã đến rồi, còn thiếu hai vị rồi, mau mau theo ta đi cho."

Hàn Tuyết theo Hàn Chiến cười nhạt nói: "Hàn Tuyết còn chưa cám ơn nhị vị hoàng tử, nếu không phải hai vị hoàng tử chu đáo, Hàn Tuyết sợ là phải chịu mệt mỏi cơ thể rồi."

"Không dám, không dám, công chúa thân thể mềm yếu, lại không thể so với nam nhi chúng ta thân thể thô kệch, tất nhiên phải bảo hộ cho thật tốt rồi." Hoa Thế Chiêu cũng tiến lên đón, đồng thời trên gương mặt là chói lọi ý cười.

"Công chúa cũng Phi nhi muội muội nhà ta cùng tuổi, cho nên lần đầu tiên ta nhìn thấy công chúa trên đại điện thật không tránh khỏi cảm giác thân thiết, liền xem người chính là muội muội nhà ta." Hoa Thế Lam nói là thực lòng mà nói, nhưng là người nói vô tâm người nghe hữu ý.

Hàn Tuyết khóe miệng không khỏi kéo ra, gương mặt giả thục nữ hiền lành xém chút nữa là không giữ được, Hàn Chiến mặt lãnh khốc tại chỗ liền đen xuống, phía sau thập nhị thị vệ trên mặt vốn là buông lỏng cười cũng trở nên cứng ngắc, trên trán mơ hồ hiện lên mấy dãy gân xanh. Mọi người đều ở đây trong lòng mắng lật trời, ai là muội muội nhà ngươi? Phụ hoàng mẹ nó muội muội nhà ngươi! Tất cả nhà ngươi, hoàng tộc nhà ngươi đều là muội muội, làm muội muội đám người các ngươi là xui xẻo tám đời, ngươi đi mà đối đãi muội muội nhà ngươi đi nhé, tiểu thư nhà chúng ta không cần nhà ngươi đối

đãi, hừ!

Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến còn đang ngổn ngang trong gió, nơi nào còn tâm trí ứng phó với hai người này, một hồi gió nhẹ mơn trớn, không khí không khỏi có chút lạnh.

Hoa Thế Lam nhìn đoàn người sắc mặt mất tự nhiên, nhất thời mắt liền đông lại, trong lòng mặc dù cảm giác nghi ngờ, nhưng mà trên mặt lại là không chê vào đâu được, vẫn là nhiệt tình chói lọi cười, "Công chúa nhanh chóng cùng ta hai đi đến Ngự Hoa Viên nhé, thật không muốn nhưng là muộn rồi." Cách nói chuyện cũng chính là đem Hàn Chiến quăng đi mất, coi như vô hình.

Hàn Tuyết liền cười lạnh, này hai huynh đệ Hoa gia thật đúng là suy nghĩ sai lầm rồi, ở trong mắt nàng, trên đời này, các người muốn khi dễ ai cũng được, chính là không thể khi dễ Hàn Chiến, lập tức liền dừng lại, bên hạ thân cúi thấp đầu, ôn nhu nói: "Xin Phò mã đi trước một bước."

Hoa Thế Chiêu, Hoa Thế Lam hai huynh đệ liền chú ý, Hàn Chiến sao lại không nhìn ra điều nàng nghĩ, dù sao hắn cũng chính là trong người thật đầy âm mưu cùng dương mưu đi, cách nói chuyện khích bác ly gián này làm sao hắn không biết, hắn chính là không thèm để ý điều này, hắn chỉ là muốn làm người bảo vệ cho đóa hoa trong lòng hắn là nàng, là hắn cam tâm tình nguyện, sao lại đi để ý chi lời khích bác của những nam nhân này. Chẳng qua là nhìn Hàn Tuyết như vậy bảo vệ cho hắn, hắn trong tâm bỗng thấy ngọt ngào, ấm áp vô cùng. Gương mặt lạnh lùng không khỏi mềm lòng, thân mật một tay ôm vào eo Hàn Tuyết, một tay cầm lấy tay nhỏ bé của nàng nói: "Phu thê chúng ta cần gì phải câu nệ tiểu tiết, cùng nhau đi thôi."

Phía sau, thập nhị thị vệ nghe lấy thiếu chút nữa không nhịn được muốn hoan hô ra ngoài: Chiến đại nhân thật là thủ đoạn a, xem xem

cái vẻ mặt cùng giọng điệu này của ngài ấy, vừa nhìn chính là tình cảm phu thê sâu sắc, tình nồng ý đượm đấy, chính là nói cho hai tiện nam Hoa gia này biết, ‘phu thê chúng ta ân ái vô cùng, hai người các ngươi cũng đừng ở đây phí tâm tư. ’

Hoa Thế Chiêu cùng Hoa Thế Lam nghe thấy, trên mặt cười thiếu chút nữa duy trì không nổi, cũng không dám nhiều lời, dẫn đầu hướng Ngự Hoa Viên bước đi.

Mọi người vừa bước vào Ngự Hoa Viên, trong sân không khí liền có chút trở nên vi diệu, trừ đám vũ công đang nhảy múa, tất cả mọi người đem ánh mắt rơi vào trên người bọn họ. Hàn Chiến ôm lấy Hàn Tuyết trước mắt bao người, cực kỳ tự nhiên trước hướng Khánh Vương hành lễ, mới đến chỗ Hoa Thế Lam đã sắp xếp ngồi xuống.

Hàn Chiến bất động, ánh mắt quét qua hoa viên rực rỡ một cái, sau liền lại trở thành bức bình phong, làm cảnh phía sau Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết giận trách lườm hắn, cái con người này thật là tự nhiên, tự mình gây ra bao nhiêu phiền toái, xong lại để chính nàng giải quyết, hắn chính là kẻ luôn gây rắc rối, chỉ giỏi làm cảnh phía sau. Bất quá bây giờ cũng không phải là thời điểm cùng hắn so đo, chuyên tâm ứng phó với bữa tiệc Hồng Môn đầy căng thẳng này, lập tức không để ý đến hắn, xoay người bưng lên chén rượu trên bàn, cười hướng Hoa Kiền Quân cung kính nói, "Hàn Tuyết tới chậm, mong rằng bệ hạ không trách, Hàn Tuyết tự phạt một chén, bệ hạ thỉnh tùy ý."

"Hảo! Hộ quốc công chúa quả là khí phách hơn người, thật là không hề thua kém gì nam nhân chúng ta, mời!" Hoa Kiền Quân rất nể tình đem rượu trong chén uống đến cạn, ánh mắt nhìn Hàn Tuyết cũng là càng ngày càng tĩnh mịch rồi.

Hàn Tuyết vừa mới đưa chén rượu lên miệng, bên tai liền truyền đến một âm thanh của nam nhân phát ra, mà thanh âm này thực khó nghe: "Luật lệ Khánh quốc đúng là kỳ lạ, đây là chuyện mà nữ nhân cùng nam nhân có thể chung bàn thưởng rượu sao? Ta đây còn tưởng rằng cảnh này chỉ thấy trên tình trường, không nghĩ tới ở yến tiệc Khánh quốc cũng có thể nhìn thấy, không ngờ Hộ quốc công chúa Bích Lạc cũng chính là một cô gái tùy tiện như vậy.”

Chương 76: Đi sứ Khánh quốc chi 20

Lời nói này nặng, chẳng những châm chọc Hàn Tuyết không biết ngượng mà còn cùng với một nam nhân đối mặt uống rượu, còn đem nàng so với đám kỹ nữ thanh lâu, huống chi lại còn mang cả những nữ nhi của Bích Lạc kéo vào, này hoàn toàn là cố ý khiêu khích.

Hàn Tuyết lập tức sắc mặt lạnh lẽo, lạnh lùng quát nói: "Đại yến của Khánh Vương, vì sao lại có bọn chuột nhắt nhát gan ở phía sau lưng người khác buông lời thị phi, nhục mạ nước ta?"

Giọng Hàn Tuyết vang lên như một tiếng sấm, làm cho toàn thể người có mặt tại đó kinh ngạc nhìn nàng, liền đó đoàn vũ nương cũng không biết đã dừng lại khi nào, phân vân là nên nhảy múa tiếp hay là nên lui ra ngoài.

"Ngươi..... Ngươi, càn rỡ! Ngươi nói ai là bọn chuột nhắt nhát gan?" tại vị trí chỗ ngồi của sứ thần Long Dược, một nam tử tuổi chừng hơn ba mươi tuổi, bộ mặt đỏ ngầu đứng lên chỉ vào Hàn Tuyết mà quát. Nam tử kia sinh kiếm mi lãng mục, dung mạo cũng coi như tuấn mỹ, chẳng qua là sắc mặt tịch vàng, ánh mắt lóe lên, vừa nhìn liền biết người này là tâm thuật bất chính, không chịu an phận.

Hoa Thế Chiêu nhìn trong điện giằng co, phất tay một cái làm cho những vũ nương đang đứng trong sân lui ra ngoài.

"Long Dược sứ thần đúng không?" Hàn Tuyết nhướng mắt quét qua một lượt đoàn người Long Dược, liền xoay mặt nghiêm túc đối với Hoa Kiền Quân lên tiếng: "Bổn cung thân là Bích Lạc Hộ quốc công

chúa, có mang sứ mệnh trong người, thay hoàng huynh ta đi sứ Khánh quốc, Khánh Vương lấy lễ đón tiếp, Bổn cung rất cảm kích, nhưng tại quốc yến lại có người cố ý nhục Bích Lạc nước ta, Bổn cung biết chuyện cùng bệ hạ không liên quan, nhưng vẫn xin phiền bệ hạ vì bản cung làm chứng, Bổn cung hôm nay chỉ tìm người mượn uy kia nhục nước ta, tuyệt sẽ không đem việc này liên luỵ người khác."

Lời nói này hay, ngoài sáng là muốn làm rõ Khánh quốc cùng chuyện này không quan hệ, ngầm là nói cho Khánh Vương: ta hiểu biết rõ chuyện này cùng ngươi Khánh quốc không liên can, chỉ là do Long Dược muốn gây chuyện, chuyện này sẽ không ảnh hưởng việc hai nước chúng ta liên minh.

Nàng lại mời Khánh Vương làm chứng, mặc dù Khánh Vương lúc này còn chứa nhiều tâm tư, cũng không khỏi không vì việc này tỏ thái độ, không thể can thiệp chuyện này nữa, cái này cũng là cho các sứ thần quốc gia khác một ám hiệu, mặc dù Khánh quốc cùng các quốc gia vụng trộm liên minh, nhưng này trên mặt nổi, Khánh quốc còn chưa muốn đắc tội Bích Lạc.

Điều này là do Long Dược muốn cùng các quốc gia khác mượn yến tiệc này mà làm bẽ mặt Bích Lạc cùng Hàn Tuyết một phen. Thân là chủ nhà Khánh quốc cũng ngồi xem long hổ đấu, các quốc gia khác tự nhiên muốn xem vào, tất phải tự ước lượng xem mình được bao nhiêu phần trọng lượng.

Hoa Kiền Quân sống nửa đời người rồi, sao lại không nghĩ ra được những điều mà Hàn Tuyết ám chỉ, lập tức cực kỳ sảng khoái nói: "Công chúa yên tâm, chuyện này chuyện liên quan đến một nước quốc thể, trẫm tuyệt sẽ không thiên vị một kẻ nào hết."

"Bổn cung cám ơn bệ hạ." Hàn Tuyết nhẹ cười một tiếng, lòng nghĩ

Hoa Kiền Quân này thật sự là người thức thời biết chuyện.

Quay đầu nhìn nam tử khuôn mặt ngây ngốc, lúc hồng lúc xanh, bên cạnh hắn một vị lão đầu đang dắt vạt áo hắn, Hàn Tuyết vừa nhìn cả cười, lão đầu này là một người quen cũ a, "Thì ra là Hàn tướng gia cũng ở đây a, thứ cho Hàn Tuyết mắt vụng về, đến lúc này mới nhìn thấy ngài."

Nhớ khi còn bé lão đầu này tới Bích Lạc tham dự đại thọ của Hoàng Phủ Bạch Vũ, cầm lấy một mô hình thuyền buồm bằng ngọc điêu, trên mặt lại còn có chút tự đắc, ý muốn chê bai cùng châm chọc Bích Lạc, nhìn cái gương mặt đó thật là giống với gương mặt của nam tử vừa lên tiếng, chính như từ một khuôn đúc ra. Cho nên đối với lão già này, Hàn Tuyết có ấn tượng sâu sắc vô cùng, cũng nhờ phúc lão đầu này, nàng mới thấy nhiệt huyết với việc đóng tàu, sau đó ở Long Dược dựng lên xưởng đóng tàu lớn nhất tại Long Dược, ngay cả thuyền của quân đội hoàng gia, tất cả đều thuộc về xưởng chế tạo của nàng. Dĩ nhiên, không ai biết nàng chính là Đại Lão Bản, bất quá, bọn họ sẽ rất nhanh biết, hắc hắc he he.....

Bị điểm danh, Long Dược Thừa tướng Hàn Cao Viễn, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên đứng lên, giọng nói cứng ngắc hướng Hàn Tuyết thi lễ, "Nhiều năm không thấy, công chúa càng ngày càng xinh đẹp động lòng người."

Hàn Tuyết giọng nói miễn cưỡng phất tay một cái: "Hàn tướng gia quá khen rồi, Hàn Tuyết tự biết mình có bao nhiêu phần trọng lượng." Ngay sau đó khẽ mỉm cười, cũng không thèm nhìn tới kia nam tử đứng cạnh Hàn Cao Viễn, cùng Hàn Cao Viễn hàn huyên, "Lần này đi sứ, nói vậy chính là Hàn tướng gia dẫn đoàn đi?"

Bởi vì thấy chuyện mới vừa rồi, bây giờ nghe Hàn Tuyết đột nhiên vòng vo đề tài, Hàn Cao Viễn rất sợ Hàn Tuyết đào bẫy rập chờ hắn

nhảy, đang suy tư định phủ nhận việc kia, vậy mà Hàn Tuyết căn bản không chờ hắn trả lời, liền tự nhiên tiếp theo nói: "Ai nha, Long Dược Vương Khả thật là có phúc khí, có Hàn tướng gia như vậy làm hiền thần phụ tá, không giống Bích Lạc, những vị hoàng huynh của ta, một hai đấy, người thì chỉ muốn lấy an nhàn mà làm thơ thi họa, người lại muốn tìm hiểu luyện tập võ công đến si mê, cử chỉ cũng điên rồ rồi. Ai, nếu không ta cũng sẽ không phải thay mặt huynh đi sứ, còn làm cho các ngươi Long Dược cười nhạo ta, một phụ đạo nhân gia lại xuất đầu lộ diện ở đây."

Hàn Tuyết thao thao mà nói, hoàn toàn quên hết mới vừa thề phải cùng Long Dược sứ thần đối mắt khí thế, ngược lại giống như là cùng thân bằng hảo hữu nói xấu gia trưởng loại, làm cho Hàn Cao Viễn nhất thời cũng không khai thông được đầu óc, miệng mở ra đang muốn đáp lời, lại bị Hàn Tuyết cướp câu chuyện quá khứ.

"A, ta nhớ được cô cô của hoàng huynh ta, Văn Hoa công chúa không phải là thân mẫu của hoàng đế Long Dược, hoàng thái hậu sao? Ai nha, đáng thương cho cô cô ta, đã rời khỏi đất nước lại vẫn còn bị ta làm liên lụy, làm cho sứ thần của quốc gia lại ngay trước mặt người nhà mình, vũ nhục nữ nhi đất nước mình là loại kia kỹ nữ bị muôn người chà đạp, chê bai, xem thường, ai da, cô cô ta số khổ a." Hàn Tuyết làm bộ, che mặt khóc.

Bên kia cả đám Long Dược nước sứ thần nghe vậy tất cả toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, cả người lập tức run rẩy. Các quốc gia liên hôn đó là chuyện thường xảy ra, nếu nói thật, các hoàng đế các nước chính là hầu như đời đời đều liên hôn. Thân mẫu của đương kim hoàng thượng Long Dược không phải là Bích Lạc trưởng công chúa, Văn Hoa công chúa sao, tuy nói người đã chết rồi, nhưng bị thần tử nhà mình trước mặt người nước khác so sánh với nữ tử thanh lâu, này làm trò cười cho thiên hạ thật đúng là làm càn nổi loạn. Bọn họ nơi này mọi người cũng bởi vì một câu nói kia, mạng này coi như là

đã bị tàn tại chỗ này, nhục mạ hoàng thân chính là tử tội, huống chi cái này lại mắng chính Hoàng Thái Hậu, cái này không phải là liên đới mắng quốc chủ là tạp chủng sao.

Nam tử trẻ tuổi kia hiển nhiên cũng không nhớ đến, chẳng qua là tùy tiện nói một câu làm nhục Hàn Tuyết, thế nhưng lại bị Hàn Tuyết lật lại, thay đổi cục diện, nghĩ đến hậu quả, hắn tay chân bủn rủn ngồi phịch xuống đất, ngay cả hồn cũng không biết sớm bay đến phương nào.

Chương 77: Đi sứ Khánh quốc 21

Hàn Cao Viễn vừa giận vừa sợ, nhìn nam tử phục bên chân mình. “Cái đồ hỗn trướng ăn hại này.”

Nam tử kia nhận một cước này ngược lại như tỉnh ra, hoang mang sợ hãi ôm bắp đùi Hàn Cao Viễn khóc ròng nói: “Cha, cha, cứu con, cha cứu con, con không phải cố ý đâu,, con chỉ muốn làm nhục nữ nhân kia, cha, cha, chẳng phải đây là cha bảo con nói sao? Con chỉ làm theo ý cha nha, cha -----”

Nghe thấy nhi tử không kín miệng làm hắn bại lộ, Hàn Cao Viễn thiếu chút nữa khó thở ngất đi, tức giận trào dâng bỗng tung một cước trúng giữa ngực hắn, “Súc sinh-----”

Nam tử kia bị đá bay xa ba thước, trong miệng khạc ra một búng máu, ngã lăn ra đất rên rỉ, cũng không dám đến gần Hàn Cao Viễn nữa.

Hàn Tuyết thấy vậy thiếu chút nữa vỗ tay cười lớn, Hàn lão đầu này thật đúng là nuôi dạy được một đứa con tốt, nàng đang lo không có đề tài cho nàng phát huy đây, tự dưng có hắn đem dâng đến trước mắt, thật là đáng trọng thưởng.

Hàn Tuyết cố tình kinh ngạc che miệng kinh hô: “Nha -----, thì ra vị này là công tử nhà Hàn thừa tướng, ta đúng là mắt kém, sửng sốt đến không nhìn ra.” Nhưng mà trong nội tâm lại nói: quả nhiên là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, lão chuột sinh con ra không phải chính là chuột sao? Khó trách một loại tính tình giống nhau y

như cùng khuôn đúc. Hàn Tuyết giương mắt chống lại ánh mắt như muốn ăn thịt người của Hàn Cao Viễn, cố làm ra vẻ tiếc hận nói: “Hàn thừa tướng phải dạy bảo thật tốt mới phải, thân là thần tử lại ở trước mặt mọi người nhục mạ mẫu thân quốc chủ, đây là tử tội, sao lại có thể phạm phải sai lầm lớn như vậy được.” Đột nhiên lại trợn tròn đôi mắt, tựa như vừa nghĩ ra thứ gì làm cho người ta phải giật mình, chỉ về phía Hàn Cao Viễn, “Hắn..... Hắn mới vừa nói là ngươi bảo hắn nói ư, này, Hàn thừa tướng là đang có ý gì chứ? Xúi giục nhi tử nhục mà quốc mẫu, phải chăng là nghi ngờ huyết thống quốc chủ?” Hàn Tuyết cố tình giật mình hít khí, tung ra một đòn cuối cùng: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ, Hàn thừa tướng ngươi muốn tạo phản hay sao?”

Hàn Cao Viễn tức giận hai mắt đỏ ngầu, sát ý thô bạo trong mắt kia khiến người ta không lạnh cũng phải rùng mình, một câu nói cuối cùng của Hàn Tuyết, kích thích hắn hoàn toàn mất lí trí, bước một bước dài xông lên muốn hạ thủ với Hàn Tuyết.

Sứ giả các nước tất cả đều thờ ơ lạnh nhạt, ngay cả chủ trì Khánh quốc cùng một đám hoàng tử cũng không động đậy, chỉ có vị sứ thần Băng Tinh, một vị nam tử thanh khiết nhã nhặn như băng tuyết, khẩn trương đứng lên.

Hàn Tuyết tuyệt không lo lắng cho an nguy của bản thân, ngược lại dời mắt hướng nam tử kia cười cười trấn an.

Chuyện ngoài ý muốn lại nhằm lúc này phát sinh, chỉ thấy Hàn Cao Viễn đang xông về phía Hàn Tuyết đột nhiên quỳ rạp hai đầu gối xuống đất cách Hàn Tuyết năm bước chân, hắn như dã thú bị kìm giữ, không cam lòng điên cuồng gào thét giãy giụa, đôi chân dán lên nền đất kia vẫn nhất mực bất động.

Mọi người chăm chú nhìn, lúc này mới phát hiện xương bánh chè

của hắn như vỡ vụn, máu đỏ tươi mau chóng trào ra nơi hắn ngã xuống, mà bên hông hắn cắm ngập một chiến đũa, nhìn vị trí, chiến đũa cắm đúng huyệt bị khống chế nửa người, nên lúc này mớ khiến phần thân dưới Hàn Cao Viễn không thể cử động.

Mọi người lại vửa nghĩ vừa phát hiện chiếc đũa kia chính là loại đũa mọi người dùng trên bàn tiệc, nhất thời không khỏi nhìn về phía bên kia bữa tiệc, quả nhiên thấy, trong tay vị phò mã gia vẫn chưa thốt nửa lời kia, chẳng phải thiếu đi một chiếc đũa hay sao.

Lập tức trong cả sảnh đường, mấy người có chút võ công đều lộ vẻ kinh hãi, mới vừa rồi họ trông thấy Hàn Cao Viễn xông về phía Hàn Tuyết, cũng không thấy Hàn Chiến xuất thủ, cho đến khí Hàn Cao Viễn đột nhiên ngã khuỵu xuống đất, mọi người mới giật mình để ý sự khác biệt, đợi nhìn kĩ mới biết là nam nhân ngồi cạnh Hàn Tuyết ra tay. Liên tưởng đến võ công xuất thần nhập hóa của nam nhân này, sau lưng mấy người kia mồ hôi liền tuôn như mưa, trong đó còn bao gồm cả Khánh vương cùng năm vị hoàng tử, còn có ba vị đại tướng chỗ Kim Sa, mà một đoàn người Long Dược sớm đã bị dọa sợ đến sững sờ, thấy Hàn Cao Viễn quỳ xuống đất không dậy nổi, lúc này chính là lục thần vô chủ, nơi đó sẽ giống những gì người khác nghĩ, đã thấu hiểu sâu sắc tường tận.

Hàn Tuyết nhìn chung quanh toàn yến tiệc, thấy mấy người có chút dụng ý khác kia đều mang bộ mặt kinh hãi bất an, tự nhiên bao gồm cả Khánh Vương cùng con trai, cũng chỉ có cái vị nam tử gương mặt tuấn tú ở chỗ ngồi Băng Tinh kia là gương mặt bình thản, Hàn Tuyết không khỏi đối với hắn sinh mấy phần hảo cảm.

Quay đầu nhìn Hàn Cao Viễn quỳ gối cách nàng năm bước bên ngoài, Hàn Tuyết cười, cười phách lối, cười tự đắc, “Hàn thừa tướng à Hàn hừa tướng, bổn cung liệu có thể phủ nhận việc ngươi mới vừa gây nên là ý muốn ám sát bổn cung không đây? Ngươi có biết công

khai ám sát sứ thần một nước là khơi lên chiến loạn hay không, lại nói ngươi biết rõ rồi còn cố phạm phải, chính là muốn đại quân Bích Lạc ta cùng Long Dược các ngươi chiến đấu đến người chết ta sống?”

Hàn Cao Viễn quỳ trên mặt đất bị đau đớn nơi hai chân hành hạ cơ hồ sắp ngất xỉu đến nơi, nhưng thần trí lại rất thanh tỉnh, khiến hắn tạm thời muốn trốn tránh cũng không được, lúc này nghe Hàn Tuyết khiêu khích, không khỏi trợn trừng mắt, há miệng cao giọng muốn phản bác lại, nhưng là mở miệng mới phát hiện mình bị điểm á huyệt, miệng không thể lên tiếng. Lập tức hắn giận không kìm được, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn trông như ác quỷ hiện hình, chỉ thẳng về phía Hàn Tuyết ú ớ gào thét. Bất đắc dĩ lúc này chân hắn không thể cử động, miệng không thể nói, căn bản ngay cả vạt áo Hàn Tuyết cũng đụng không tới, chỉ có thể thầm căm hận trong lòng, khóe mắt nhìn thẳng hướng con trai vừa ngã xuống nháy mắt, trông mong hắn có thể hiến chút cơ trí sức lực, nhất thời dùng tạm.

Hàn Tuyết cũng chẳng sợ hắn nghĩ ra được cái trò yêu nghiệt gì, dù sao đã có Hàn Chiến ở đây, nàng tin tưởng trên đời này, người có thể ở trước mặt Hàn Chiến đả thương thân thể nàng, chỉ sợ còn chưa ra đời đâu. Lập tức không thèm để ý gì khác, chỉ lạnh giọng nhìn Hàn Cao Viễn nói: “Hàn thừa tường à Hàn thừa tướng, ngươi thân là thừa tướng Long Dược, đã dưới một người trên vạn người. Bổn cung chính là không rõ, ngươi làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Từ lúc vừa rồi ngươi xúi giục nhi tử mở miệng dùng ngữ điệu khiêu khích ta, lại ám chỉ nhục mạ mẫu thân quốc chủ Long Dược quốc ngươi, rồi ngươi lại muốn ám sát bổn cung.....” Hàn Tuyết đột nhiên kêu lên một tiếng, chỉ thẳng Hàn Cao Viễn cả kinh kêu lên: “A..... Ngươi không phải là gian tế nước khác mai phục ở Long Dược quốc đấy chứ? Ngươi một lòng muốn khơi ra chiến tranh giữa nước ta với Long Dược, ngươi là muốn cho người phương nào đắc lợi?” Nói rồi, Hàn Tuyết tựa như vô cùng bất an nhìn mỗi người

trên sân một cái.

Hoa Kiền Quân coi như là phản ứng nhanh nhất, lời kia của Hàn Tuyết vừa ra khỏi miệng, hắn liền rõ ràng hết thảy. Trong lòng không thể không khỏi bội phục tài dựng chuyện của Hàn Tuyết, có thể chỉ bằng một câu nói của người khác, mà liên lụy đến cả hai nước, lại còn có thể khiến cho hành động sau này của bọn họ lí lẽ ngôn thuận, nữ tử này đúng là không đơn giản.

Ngay lập tức, hắn sắc mặt đoan chính hướng mọi người thanh minh nói: “Trẫm xin thề với trời, Khánh quốc ta không có nửa điểm quan hệ với Hàn Cao Viễn, nếu nói sai, cam chịu trời trừng phạt.”

Lời thề vừa thốt ra khỏi miệng Hoa Kiền Quân lập tức gây nên hiệu quả đặc biệt, thật là muốn đem sứ thần các nước chọc đến điên rồi, ai cũng giật mình nhìn Hoa Kiền Quân, đặc biệt là mấy vị sứ thần của Kim Sa, bọn họ vốn tưởng rằng tam quốc liên minh tấn công Bích Lạc, tuy nói ngoài Khánh Vương bị Bích Lạc công chúa ép đến không thể nhúng tay chuyện này, nhưng ở trong quan niệm của bọn hắn, nếu Bích Lạc công chúa thật làm rất quá mức, Khánh Vương chắc chắn là sẽ nhúng tay vào mới đúng, mà Bích Lạc cùng Long Dược lần này lại diễn một vở kịch đặc sắc như vậy, lửa này cháy cũng không lan đến chỗ bọn họ, cho nên bọn họ cho là làm người đứng xem cũng coi như không tệ đi, vậy mà lúc gió đổi chiều, đem mũi tên kia nhắm chỉ theo hướng ngược lại(ý tức là lúc đầu vốn HCV muốn làm bẽ mặt Bích Lạc nhưng cuối cùng hại người đâm ra hại mình ^^).

"Bổn vương cũng có thể đưa tay lên thề, Băng Tinh cùng Hàn Cao Viễn Thừa tướng hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ, nếu có nói ngoa, cam nguyện bị trời phạt." Ở chỗ ngồi của sứ thần Băng Tinh, một nam tử thanh nhã nhẹ nhàng đứng lên, nói ra lời thề hẳn là so với lời thề của Khánh Vương còn phải nặng hơn hơn mấy phần. Giọng nam vang lên như sấm lại không mang theo chút giả dối nào,

khiến cho Kim Sa sứ thần thất hồn bát nháo, mọi người cũng ngơ ngác ngạc nhiên không kém.

Lần này, vở kịch lại đem mũi tên hướng về phía Kim Sa sứ thần, Kim Sa sứ thần cúi đầu không nói, không phải là nguyên nhân xa lạ gì, chính là bởi vì ngơ ngác, hoàn toàn không theo kịp tình hình, nói hay hơn chính là cơ hồ hồn phách đã không còn tại chỗ mà lơ lửng chốn nào, lại không có người ra ngoài phủ nhận cùng Hàn Cao Viễn có liên quan, tất cả ánh mắt của mọi người cứ thế rơi vào người của sứ thần Kim Sa.

Kim Sa sứ thần lúc này trong lòng cũng là khổ không thể tả, bọn họ cũng không phải là không muốn ra ngoài phủ nhận, mà là hy vọng có người khác thay bọn họ phủ nhận quan hệ của mình cùng Hàn Cao Viễn. Hiện tại Kim Sa chính quyền do ba vị Hoàng tử nắm trong tay, bọn họ chỉ là tùy tùng nhận lệnh, lại không biết người cùng Hàn Cao Viễn có mưu đố đâu rồi, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể trông chờ Hàn Cao Viễn phủ nhận quan hệ chính mình, lại không, biết chờ đợi như vậy càng tăng thêm hiềm nghi cho chính Kim Sa nước mình.

"A nha, thật không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy, thật là đáng sợ a, Hàn tướng gia hẳn là gian tế mà Kim Sa đã cài tại Long Dược đấy." Khi tất cả mọi người đang suy nghĩ nhìn Kim Sa sứ thần thì Hàn Tuyết trực tiếp lớn tiếng đem suy đoán trong lòng mọi người nói ra, mà chuyện liền bị lời nói của nàng làm cho chắc chắn hơn nữa.

Sau khi Hà Tuyết nói mấy lời này, mấy vị sứ thần Kim Sa cũng không có phản ứng, trên mặt đều chính là hoảng sợ tột cùng.

Hàn Tuyết nhìn thấy thật trong lòng muốn cười to, đây chính là kết quả ba nước liên minh, còn đang lo sẽ không giải quyết được cái vấn đề rắc rối này, còn nghĩ muốn đánh chủ ý mấy quốc gia kia, thật sự

là tức cười. Chuyện này đã đạt được kết quả như nàng mong muốn, Hàn Tuyết hướng tới Hoa Kiền Quân nháy mắt, ý muốn hắn thu dọn bãi chiến trường này.

Hoa Kiền Quân quả thực cũng không làm tổn hại danh xưng lão hồ ly của hắn, lúc này liền cố ý làm khó Hàn Tuyết nói: "Các vị sứ thần, chuyện này..... Đến chỗ này, đã không chỉ là chuyện của Bích Lạc cùng Long Dược, mà nay đã dính dáng, liên lụy tới Kim Sa, Công Chúa Điện Hạ có thể hay không cho trẫm một ít nể mặt, chuyện này hôm nay trước không nên truy cứu, trẫm có thể bảo đảm, ngày mai sẽ làm cho các vị quốc chủ chính miệng mình nói rõ sự việc, tin rằng cho dù Hoàng Thượng của Bích Lạc nhìn thấy sự việc thế này, cũng là không làm khó Công Chúa đâu."

Hoa Kiền Quân đáy lòng cũng là mừng rỡ như điên, hắn đã biết cho Long Dược quốc quân phát hàm lúc muốn sao vậy viết: Hàn tướng gia ở Khánh quốc ngự yến trên công khai khiêu khích Bích Lạc Hộ quốc công chúa, lại ám ngữ nhục mạ Long Dược quốc quân chi mẫu là nữ tử thanh lâu, ám hiệu các quốc gia đặc phái viên, Long Dược quốc vương huyết thống tạp nham, không phải là thuần huyết cao quý, sau lại muốn tại tiệc ám sát Bích Lạc Hộ quốc công chúa, bị bắt, Bích Lạc công chúa tại yến tiệc đã chỉ ra hắn chính là gian tế, Hàn tướng gia không phủ nhận, sứ thần các quốc gia liền đưa tay lên thề, duy Kim Sa nước đặc phái viên không dám thề, trẫm e sợ cho Kim Sa muốn mượn chuyện tam quốc liên minh, lâm trận quay giáo, tam quốc liên minh vì thế mà đổ sụp a.

Hàn Tuyết cụp mi, khẽ nâng váy hướng Hoa Kiền Quân thi lễ, cung kính nói: "Như thế toàn bộ đều do bệ hạ làm chủ nhé, Hàn Tuyết ở chỗ này tạ ơn trước."

Đột nhiên vào lúc này, tiếng bàn bị lật đổ cùng một thanh tràn ngập kinh hoảng "Cẩn thận" ở bên tai Hàn Tuyết vang lên Hàn Tuyết,

chẳng qua là nàng còn chưa kịp giật mình hay cảm thấy khủng hoảng, đối tượng đã bị một cây chiếc đũa tự mi tâm xuyên qua đầu, cách tại chỗ của Hàn Tuyết hơn mười mét, một thân ảnh ngã quỵ trên nền đất.

Lúc này, mọi người mới thấy rõ con trai của Hàn Cao Viễn - mới nãy còn bị Hàn Cao Viễn đá cho khóc toáng trên mặt đất – mà bây giờ đã nằm một cái trên nền đất đằng kia, mà rơi bên cạnh chính là một chủy thủ màu xanh biếc, chỉ bấy nhiêu đó cũng đã để mọi người đem chuyện nói đến động trời.

Mọi người thấy một màn này, không khỏi trong miệng thoát ra một ngụm lãnh khí, nam nhân kia quả thực giác quan nhạy bén, thân thủ thật là nhanh nha, công lực lại cao cường, quả là một con người không thể xem thường a.

Hàn Tuyết cũng không muốn nhìn cái người ngốc nghếch đó, dám ở trước mặt Hàn Chiến động thủ với nàng, chẳng khác gì đi tìm con đường chết, không biết tự lượng sức mình. Quay đầu lại nhìn về phía nam tử vì muốn nhắc nhở nàng mà đã lật tung cái bàn lên, khuôn mặt ôn thuận toát lên chút vẻ khó hiểu, trong cặp mắt kia còn còn để lại lấy vẻ kinh hoảng, làm cho Hàn Tuyết nhìn không khỏi liền sinh một tia cảm động, cảm kích cười một tiếng, cúi đầu nhấc váy làm lễ, bất quá, chỉ có như thế thôi chứ không còn gì khác.

Hàn Chiến không tiếng động đến sau lưng Hàn Tuyết, bàn tay ôm vào trên eo nàng, quay đầu hướng nam tử lên lên tiếng nhắc nhở cảm kích gật đầu một cái, mặc dù hắn cũng không cần người khác nhắc nhở, nhưng song nam nhân kia là có thiện ý, Tuyết nhi đã dạy đối với người thiện lương không cần báo đáp, nhưng là nhất định phải có lễ phép, hắn tự nhận là thê nô, nương tử đã dạy bảo, hắn nhất định sẽ khắc sâu trong tâm.

Hai phu thê hướng Khánh Vương cáo từ sau liền nghênh ngang rời đi, bữa Hồng Môn Yến này chỉ tốn thời gian chưa tới một canh giờ liền vội vã kết thúc, xem như đã là cuộc đại yến ngắn nhất trong lịch sử rồi.

Trong sân thanh nhã nam tử(sứ thần Băng tinh^^) nhìn người đang rời khỏi Ngự Hoa Viên, trong lòng khẽ nhói đau. Trước kia nếu có người trước mặt hắn nói, hắn sẽ đối với một nữ tử vừa thấy đã yêu, hắn chắc chắn xì mũi coi thường, nhưng, ngay hôm nay, hắn tin, hoàn toàn tin.

Nàng lúc thì cơ trí, thỉnh thoảng bướng bỉnh, đứng ở giữa các nhân vật quyền quý mà không có chút nào sợ hãi, ngay cả đối mặt nguy hiểm cũng có thể cười, hàng ngày ấy là không thể xưng xinh đẹp nhanh nhẹn cười một tiếng, lại vì vậy khắc vào trong lòng của hắn, thấm vào tận xương tủy của hắn, làm cho hắn không thể quên, cũng không làm cách nào quên được. Nghĩ đến nàng cơ mẫn tài trí, môi mỏng hé lên một nụ cười nhạt, chỉ có bằng mấy lời, liền làm cho cả đám nam tử bị nàng dắt lỗ mũi đi mà còn không hay biết, ngay cả hắn cũng là cảm thấy chịu thua.

Lúc nãy, vừa nhìn thấy tên Hàn công tử (cái này là con HCV nha các nàng) rút ra chủy thủ, một khắc kia tim của hắn cơ hồ muốn ngừng đập, khi đó trong lòng liền mang theo lo lắng, nhưng cũng nhiều phần oán khí, oán nam tử kia không thể bảo vệ nàng một cách chu toàn, nguy hiểm như thế cũng không biết. Cho đến họ Hàn kia bị đánh ra ngoài, hắn mới hiểu rõ, nàng đối mặt nguy hiểm vẫn có thể trên khuôn mặt nở nụ cười tươi, chính là bởi vì nam tử phía sau nàng, nàng biết nam tử kia sẽ bảo hộ nàng chu toàn.

Giây phút đó, hắn liền biết bản thân mình đã hoàn toàn không có cơ hội, ngay cả việc không cam lòng cũng không có, chỉ vì nam tử kia so với hắn thích hợp hơn nàng. Cũng không phải là tất cả nam tử cũng

có thể cam nguyện làm việc như phụ xướng phu tùy, cũng không phải là tất cả nam tử đều có trí tuệ như thế, nguyện làm cho kiều thê với người trước cười đùa tức giận mắng đấy, những thứ này, hắn tự nhận không làm được.

Một nữ tử ưu tú như vậy, cũng đã trở thành hôn thê của người khác, nam tử đôi mắt trong sáng dần dần ảm đạm, tiếng thở u uất tràn ra khỏi miệng, ai có thể dự liệu được đi sứ Khánh quốc một chuyến, lại có thể đánh mất tâm tư.....

Chương 78: Gió nổi mây dồn ngũ quốc hỗn chiến

Gần tới đại thọ Khánh vương, trong đô thành khắp nơi giăng đèn kết hoa, có vẻ náo nhiệt dị thường. Mấy chục năm qua tạm thời bình ổn phục sức khiến cho bách tính Khánh quốc cũng được an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an, vì vậy mà Khánh vương rất được lòng người. Đại môn nhà nhà từ sớm đã bắt đầu tự giác treo đèn lồng đỏ, giăng kết dây hồng trước hiên, cùng chúc thọ cầu phúc cho Khánh Vương.

Trong dịch quán Bích Lạc, Hàn Tuyết lấy trong hộp gấm ra quốc tỉ Bích Lạc cùng quốc thư mang quân ấn, đưa cho Hoa Thế Lam, thấy gương mặt đau khổ của hắn, nàng không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, “Nhị hoàng tử cần gì phải sầu mi khổ kiểm như vậy, nếu để người khác trông thấy, còn tưởng là Bổn cung khi dễ ngươi! Hai nước kết minh, được lợi nhất chẳng phải Khánh quốc sao.”

Hoa Thế Lam tự nhủ thầm, ‘nếu như quốc thượng thực sự viết thư như vậy thì quả là tốt, nếu không thì còn khó nói’ trên đời này chẳng ai lại nhường phần hơn cho người khác, bọn họ sẽ chờ tới lúc đó xem Bích Lạc ra chiêu như thế nào. Lại chợt nghĩ tới chuyện vừa cùng Hàn Tuyết đạt thành cái giao dịch hạng nhất kia, mặt hắn khổ sở như sắp khóc, không biết lát nữa mang tin tức này báo cho phụ hoàng xong, hắn liệu còn có giữ nổi mạng nữa không đây.

Những việc Hoa Thế Lam nghĩ Hàn Tuyết cũng không có khả năng nhúng tay vào, chẳng qua nhìn bản mặt trầm ngâm nghĩ ngợi của hắn, cũng thật vừa lòng, khóe miệng nàng sắp toét đến tận mang tai rồi.

Cùng nữ nhi Hoa tộc quan hệ từ sớm, vốn là chuyện mấy nam nhân Hoa tộc kia khó nói với người ngoài, thật vất vả đến thế hệ của Hoa Kiền Quân, trên đời lại sinh ra một tên Hàn Kỳ biến thái, chế ra loại thuốc giúp Hoa Kiền Quân giải quyết vấn đề. Nếu biết được bí mật Hoa tộc mà không biết cách lợi dụng, nàng sẽ chẳng còn là Hàn Tuyết nữa. Hiện nay hai nước có minh ước, cũng không thể lấy chuyện thuốc kia ra uy hiếp, nhưng sai người xử lí loại thuốc đó một chút, kiếm chút lợi cho bản thân, như vậy cũng tốt. Cho nên nàng liền ý tứ tăng giá thuốc gấp ba, nhân tiện khuyến mãi thêm cao dược trị sẹo sáng da cho những người hào phóng mua số lượng lớn.

Bất kể Hoa Thế Lam có không cam lòng như thế nào, thuốc ở trong tay đối phương, bọn họ liền ở thế bị bắt ép, giống như ván đã đóng thuyền, vô kế khả thi. May mà hiện tại chỉ hét giá chứ vẫn chưa cắt đứt nguồn hàng, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng. Mười mấy năm qua, nam tử trong tộc sớm đã hình thành thói quen bảy ngày một lần điên cuống tiết dục, nếu đột nhiên dừng lại, chỉ sợ so với dừng uống nước dừng ăn cơm còn làm cho người ta khó chịu hơn. Huống chi, mắt thấy một nhóm nam đồng nữ đồng sắp đến tuổi, lại không thể hưởng dụng, chỉ sợ người trong tộc sẽ sinh dị tâm. Nghĩ vậy, tâm tư Hoa Thế Lam cuối cùng cũng dãn ra một chút, nhấc tay hướng Hàn Tuyết thi lễ nói: “Tất nhiên là vậy rồi, liền theo ước định hai nước, quân ta mượn đường tiến thẳng đến long Dược, cũng xin quý quốc chuẩn bị sẵn sang.”

Hàn Tuyết cũng khánh khí đáp lễ nói: “Yên tâm, quân đội bổn quốc đã sớm xuất phát tiền về phía sông Ngọa Long, cũng xin quý quốc sớm chuẩn bị, dù sao, phía sau chúng ta còn có Kim Sa.” Lời này là muốn nói cho Hoa Thế Lam, nếu đội hình Khánh quốc không nhanh chóng đánh hạ Long Dược, một khi Bích Lạc giải quyết xong Long Dược, quân chủ lực sẽ lao thẳng đến Kim Sa, đến lúc đó Kim Sa bị bọn họ dẹp xong, Khánh quốc cũng chỉ có thể tự oán mình tay chân

quá chậm.

“Công chúa yên tâm, Khánh quốc đại quân ta tháng trước đã bắt đầu từng nhóm tiến về phía Long Dược, đại chiến một khi khai hỏa, quân ta sẽ trong thời gian ngắn nhất chiếm đóng Long Dược.” Hoa Thế Lam nói xong một câu này, liền đứng dậy cáo từ.

Thấy người đã đi xa, Hàn Chiến đi tới phía sau Hàn Tuyết, ôm nàng vào trong ngực. “Sứ thần Long Dược hôm nay lên đường trở về Long Dược rồi, Hoa Kiền Quân phái sứ giả mang theo quốc thư song hành, nội dung quốc thư không rõ, không biết liệu có gì mờ ám không.”

Hàn Tuyết tự nhiên dựa vào vai hắn, lười biếng nói: “Tình huống bây giờ đã rõ ràng, nếu như Hoa Kiền Quân còn chưa tính được làm thế nào là lợi cho Khánh quốc nhất, cũng thật tiếc thay cho quân vương nhiều năm như hắn.”

Ngoài cửa sổ, một trận gió thổi qua vườn phong, lá phong đỏ lửa tung bay giữa đất trời, như tinh linh cất cánh, nhiễm đỏ khung cửa sổ sát hai người.

“Gió nổi lên rồi.....”

Gió thu lên, gió lửa cả ngày.

Bên bờ song Ngọa Long trống trận nổ vang, bảy mươi vạn quân Bích Lạc quỷ không biết thần không hay nhanh gọn vượt sông, tập kích bất ngờ bốn thành trì ven sông của Long Dược. Tin tức truyền đến triều đình các nước thì cũng đã là chuyện của ba ngày sau.

Bích Lạc hoàng cung

Nhìn tin thắng trận trong tay, Hoàng Phủ Hạo Thiên kích động vỗ bàn, “Tốt, tốt, liên tiếp hạ bốn thành, không mất một binh tướng nào, làm việc thật tốt.”

Hoàng Phủ Hạo Vũ đưa tay tiếp nhận tin chiến thắng, chỉ thấy phía trên viết: “Hộ quốc công chúa cho thám tử hạ thuốc mê xuống nguồn nước, quân ta tập kích bất ngờ, địch không kịp kháng cự, liên tiếp hạ bốn thành, quân ta không hư hại chút nào triệt hạ 23 vạn quân địch.”

“Lần này có thể thuận lợi như thế, Tuyết nhi đúng là lập công nha.” Hoàng Phủ Hạo Thiên kích động mặt đỏ bừng, không hư hại một binh tướng liên tiếp hạ bốn thành, đây là điều lịch sử chưa từng có.

Hoàng Phủ Hạo Vũ trong mắt dị quang chợt lóe, “Có thể nghĩ ra kế bỏ thuốc trong nước uống, mê man cả bốn thành, Tuyết Nhi thật có kì mưu, chẳng qua hoàng nhi cho rằng đây là chuyện tốt?”

Hoàng Phủ Hạo Thiên nghe mà sững sờ đôi chút, ngay sau đó rất có thâm ý cười cười, “Điểm này phụ hoàng không cần lo lắng, hài nhi sớm đã có tính toán, chỉ cần Tuyết Nhi không sinh dị tâm, nàng chính là công thần.”

Lần này đến lượt Hoàng Phủ Hạo Vũ kinh ngạc, “Hoàng nhi đã có an bài?”

Hoàng Phủ Hạo Thiên đắc ý thâm trầm cười cười, “Phụ hoàng, không phải người đã từng nói, thiên hạ là đất của vua, con cho Tuyết Nhi phú quý cùng quyền thế, nàng mới trở thành Bích Lạc công chúa, nếu con nói nàng không phải, thì nàng cái gì cũng không phải.”

Hoàng Phủ Hạo Vũ giật mình ngây người, ngay sau đón chợt lên tiếng cười: “Là phụ thân ta quá lo lắng, Hạo nhi ngươi làm rất tốt, thân là đế vương thì phải làm như vậy.”

++++++++++++++++++

Hoàng cung Long Dược

Long Dược Hoàng đế vốn đang hưởng thụ không khí trong cung vàng điện ngọc, sau đó, lại nhận được bức thư gửi từ Khánh quốc trong lòng không khỏi giận dữ, ra lệnh thị vệ áp giải Hàn Cao Viễn vào Thiên Lao. Con gái của Hàn Cao Viễn là Hàn quý phi cũng bị tống vào lãnh cung, đồng thời Hoàng đế Long Dược cũng cho Hình bộ điều tra kỹ việc Hàn Cao Viễn tư thông địch quốc, mưu đồ làm phản.

Bên này chuyện còn chưa kịp xử lý xong thì, cửa cung bên kia lại truyền đến những trận cãi nhau kịch liệt, trong chính điện, văn võ bá quan đang làm loạn lên. Ngoài điện, một thị vệ vọt vào, trình lên người đang nằm trên long ỷ, khan giọng bẩm báo: “Bệ hạ, Bích Lạc đại quân tập kích bất ngờ thành trì bên song Ngọa Long. Trong thành không ai ra ứng chiến, cũng không thấy tấu sớ dâng lên, cũng may có người bên ngoài thành thấy đại quân của Bích Lạc ngang nhiên tiến vào thành mà không có một chút tổn thất nào, mong bệ hạ mau phái quân trợ giúp.

Long Dược Vương kinh sợ, thiếu chút nữa từ trên long ỷ rớt xuống, trong lòng vừa giận vừa sợ: Sông Ngọa Long bốn tòa thành xung quanh đều có trọng binh canh giữ, thế nào lại không có người chống cự, chẳng lẽ có nội ứng ở bên trong? Vả lại, Bích Lạc thế nào lại phái quân tấn công Long Dược, chuyện tam quốc liên minh tấn công Bích Lạc còn chưa tới thời điểm thực hiện, hiện tại sao lại trở thành tình hình như vậy? Bốn thành xung quanh bờ song Ngọa Long đều là phù trợ lẫn nhau, muốn tấn công chỉ có thể tấn công cùng lúc các thành, nay một thành đã mất, ba thành kia chắc chắn cũng không thể giữ được! Rốt cuộc chuyện này là sao? Bích Lạc biết chuyện tam quốc

liên minh, nên trước ‘Tiên hạ thủ vi cường’?

Long Dược Hoàng đế hoảng hồn bước đến đại điện, đối với toàn bộ văn võ bá quan vội vàng nói: “CHúng ái khanh ai có kế sách nào lui được địch, mau trình lên.”

Văn võ bá quan rối rít hiến kế:”Bệ hạ, vi thần cho là.....”

Đồng thời, tại hoàng cung Khánh quốc.

Đại thọ Khánh Vương, cả nước vui mừng, bách quan tề tựu, tứ quốc đến mừng.

Hoa Thế Chiêu vừa mới nhận được cấp báo, xem xong sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu chạy thẳng tới Ngự Hoa Viên.

Trong Ngự Hoa Viên, bách quan đang tưng bừng tham gia đại yến, Hoa Thế Chiêu vội vã quỳ lạy Hoa Kiền Quân một cái, rồi sau đó đem cấp báo dâng lên.

Hoa Kiền Quân gương mặt đang tươi cười rạng rỡ nhưng sau khi xem xong nội dung cấp báo thì biểu hiện hoàn toàn là cứng ngắc, mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn về đôi phu thê đang tràn đầy ân ái, vô cùng tiêu diêu tự tại ngồi dưới kia. Bất quá chỉ sau một cái chớp mắt, hắn liền thu hồi khuôn mặt thất sắc, đưa tay ra hiệu Hoa Thế Chiêu cúi xuống. Sau đó, nhỏ giọng phân phối hắn mấy câu, sắc mặt như cũ liền tiếp tục uống rượu.

Hàn Chiến khóe mắt lạnh lùng, liếc qua Hoa Thế Chiêu đang vội vã rời đi mà không hề có chút để tâm nào.

Băng Tinh hoàng cung.

Trong cung, tuyết trắng tung bay toán loạn bầu không, trắng xóa cả một hành lang dài, một nam tử mặc long bào đang đứng nhìn về tòa thành thật cao, khuôn mặt xa xăm.

Tại đầu kia của hành lang, một lão Thái giám mái tóc bạc phơ, bước đi như lướt, hướng về phía nam tử đằng này mà bước. Chẳng thấy lão ta di chuyển với tốc độ như thế nào, chỉ biết trong chốc lát đã thấy y đứng ngay sau nam tử mặc long bào.

“Hoàng thượng, 70 vạn đại quân Bích Lạc ba ngày trước đã vượt song Ngọa Long, liên tiếp hạ bốn thành, không tổn hại một binh một tướng.”

“Bắt đầu rồi sao?” Hoàng đế Băng Tinh ngẩng đầu nhìn tuyết trắng đang rơi, cất giọng lạnh lùng hỏi người đứng sau mình: “Lai Phúc, ngươi nói Ngưng nhi ở Bích Lạc có tốt hay không? Thân thể sẽ khá lên chút ít chứ? Nơi đó bốn mùa như mùa xuân, đối với căn bệnh suyễn của nàng sẽ khá hơn đúng không?”

Lão Thái Giám nghe vậy cúi đầu, âm thanh nhẹ nhàng: “Hoàng thượng không tin vị Hộ quốc Công chúa kia hay sao, có nàng ta bảo hộ công chúa, chắc chắn người sẽ bình an vô sự, nàng lại còn có quen cả một thần y, chỉ cần thần y kia chịu cứu, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho công chúa, lại còn có thể giữ người sống lâu trăm tuổi nữa.”

“Một thân nữ nhi, lại không phải huyết mạch hoàng gia, cho dù có được phú quý quyền thế, thì cũng là không lâu dài.” Băng Tinh Vương than nhẹ, trong giọng nói còn mang theo chút tiếc giận đi kèm bất đắc dĩ, giọng nói êm ái hòa tan vào không trung, bên ngoài, tuyết vẫn bay hòa làm một với trời đất.....

Chương 79: Gió nổi mây dồn ngũ quốc hỗn chiến

Đại chiến sông Ngọa Long khai hỏa, âm vang sử sách, bảy mươi vạn quân Bích Lạc như thanh đại đao chém xuống đất Long Dược, đổ về hướng thành đô, nơi đoàn quân đi qua như dê gặp sói, hài cốt khắp nơi, máu chảy thành sông.

Khánh quốc được Kim Sa tăng viện, đại quân hai nước chia thành hai hướng, Khánh quốc đại quân chạy thẳng tới hướng Đô thành Long Dược, một đường đi qua đều lưu lại ít binh lực trợ thủ thành trì. Đại quân Kim Sa tiến đánh bất ngờ, cùng Băng Tinh, Bích Lạc ba nước tiếp cận Long Thủ thành, chỉ đợi Long Thủ thành thất thế, là tiến thẳng về Đô thành Bích Lạc.

Vậy mà Bích Lạc đại quân nhận được tin đại quân tăng viện từ Khánh quốc đã đến, nhanh chóng lui binh về thủ bên bờ sông Ngọa Long. Mà ngay lúc đó, đại quân Kim Sa đạt được Long Thủ thành mới biết trong thành đã có hai đại quân trú sẵn, đó là liên minh giữa Băng Tinh và Bích lạc.

Không quá một tháng, thế cục năm nước nảy sinh một hồi biến hóa. Đại quân Khánh quốc tăng viện cho Long Dược tiến vào chiếm giữ Đô thành Long Dược, lại đột nhiên phản bội đồng minh, chỉ hai ngày liền thuận lợi đánh rớt Đô thành Long Dược, giam giữ một đám hoàng thất Long Dược trong nội cung, mà hơn phân nửa thành trì trên đất Long Dược ngay cùng một ngày cũng bị binh lính Khánh quốc chiếm đoạt.

Cũng ngay ngày hôm đó, đại quân Bích Lạc lần nữa vượt sông Ngọa

Long, công chiếm mười bốn thành trì phụ cận Ngọa Long. Chỉ hai ngày, Long Dược đã danh tổn quốc vong, quốc thổ Long Dược hoàn toàn bị Bích Lạc cùng Khánh quốc phân rẽ.

Kinh thiên động địa, biên cảnh đông nam Kim Sa nguy báo, ba mươi vạn đại quân Bích Lạc tập kích bất ngờ, không quá hai ngày, hạ hai thành.

Đại quân Kim Sa cùng liên quân Băng Tinh, Bích Lạc giao chiến phía ngoài Long Thủ thành. Hai phe vừa mới lâm trận, đại quân Băng Tinh liền vội vàng lui qua một hướng, duy chỉ có đại quân Bích Lạc anh dũng vọt tới cùng địch chiến đấu, ba vị Hoàng tử trấn thủ đại quân Kim sa e sợ có bẫy, cũng chia đại quân làm hai, chia hai hướng kiềm chế đại quân hai nước kia.

Chẳng qua đợi lúc chúng quân chia trận xong, từ hai cánh trái phải đột nhiên lao ra một đại quân, vừa đúng cùng Băng Tinh, Bích Lạc, tạo thành vòng vây kín, chia quân chủ lực Kim Sa làm hai gắt gao vây bắt. Vòng vây hình thành, đám binh tướng còn lại của Bích Lạc Băng Tinh lợi dụng quân lính đối thủ bị vây chặt liền tiến tới, chém đầu binh tướng Kim Sa. Trong lúc nhất thời, ngoại thành Long Thủ thảm càng thêm thảm, huyết nhiễm hoàng sa, liên miên hơn mười dặm.

Hai ngày sau đó, năm mươi vạn đại quân Kim Sa đều tử trận biên ngoại dặm Long Thủ thành. Qua hai ngày liên tiếp phá vòng vây, truy kích cùng tiêu diệt, lại phá vòng vây, lại truy kích lại tiêu diệt, vừa thiếu lương thực vừa mệt mỏi lại phải chiến đấu hết mình, bọn họn còn sống sót đã là kì tích. Nhưng chỉ hạn trong hai ngày, đám binh sĩ Kim Sa đã sớm hao hụt khí lực, tử vong gần kề.....

Vô lực nhấc cường đao sứt mẻ lên, còn chưa kịp chém trúng địch nhân đã bị chặn ngang người, lúc thân thể bay ra xa còn trơ mắt nhìn

phần eo người cùng hai chân mình nằm lại, gục xuống còn bị vó ngựa dày vò thịt nát xương tan, cuối cùng chỉ có thể ôm một bụng oán hận cùng không cam lòng về Địa phủ.

Ba ngày sau, quân dân Kim Sa vô cùng khủng hoảng, ba Hoàng tử cầm quyền Kim Sa bị Bích Lạc, Băng Tinh hai nước liên quân đánh chết ngoài Long Thủ thành, cảnh nội Kim Sa không người trấn thủ. Hoàng tử cả ngày chìm đắm trong dâm nhạc không màng thế sự, bách quan hết sức thất kinh, chạy vào hậu cung cầu kiến hoàng hậu, lúc này mới phát hiện, cung nữ, thái giám cung hoàng hậu đã sớm trốn không còn một mống và hoàng hậu diễm lệ nằm trên giường, tắt thở từ lâu. *(cái chết trên giường của bạn này không được sung sướng lắm đâu =.= tác giả biến thái)*

Mà đang lúc tin tức lan truyền xôn xao, Khánh quốc tập hợp tám mươi vạn binh lực, chia làm bốn đường, đánh thẳng biên cảnh phía nam Kim Sa

Bá quan Kim Sa nhốn nháo, quần long mất đầu, chưa quá năm ngày, tất cả những thương gia buôn bán trong thành đều trốn chạy, Đô thành Kim Sa phồn hoa nhất thời giờ chỉ còn là tòa thành trống rỗng.

Đại chiến bắt đầu được hai tháng, cục diện bốn nước lại biến đổi. Bích Lạc cùng Băng Tinh liên quân trước diệt năm mươi vạn đại quân Kim Sa, sau đó lại từ góc phương bắc cắt vào, tiến thẳng tới vương thành Kim Sa. Mà ba mươi vạn đại quân Bích Lạc theo một đường khác, từ góc đông nam Kim Sa cắt vào, liên tiếp hạ bảy thánh Kim Sa. Đại quân hai đường đầu đuôi tương ứng, hành quân tốc chiến tốc thắng chiếm trọn từng thành trì Kim Sa.

Mà bốn hướng đại quân Khánh quốc cũng không phải mất sức nhiều, Kim Sa quần long mất đầu, nội bộ chia rẽ. Nơi bốn đoàn quân đi qua cơ hồ không gặp chống cự, tám mươi vạn đại chỉ trong một tháng

đánh hạ Kim Sa, quốc thổ chia ba

Chương 80: Gió nổi mây dồn công thành lui thân

Trong quân trại, Lưu Thư Hằng đem hai vị công chúa ban phát cho đám binh sĩ, cả đám rối rít tạ ơn cùng nhau kéo hai nàng đi ra ngoài hưởng lạc.

"Lão tổ tông quả thật cơ trí, cứ như vậy, còn có ai sẽ đối với chúng ta có dị tâm?" Lưu Thư Hằng cảm thán nói, trong lòng những tướng lĩnh kia, chỉ khi bọn hắn chịu đem công chúa của nước mình, ngay cả kiều thê cũng đưa cho bọn họ dùng chung, đó chính là cách thành thật với nhau nhất, làm gì còn ai không đem sự trung thành của mình dâng lên.

Bốn người xoay người đi đến lều của chủ tướng, Hoa Kiền Quân từ trong trướng đi ra ngoài, toàn thân cũng chỉ mặc một cái quần đơn. Hắn chỉ liếc bốn người một cái, "Việc của các tướng lãnh đã xử lý gọn gàng?"

"Vâng" bốn người cùng kêu lên đáp, sau hiểu ý Hoa Kiền Quân hướng về hai hàng ghế đỏ ngồi xuống.

Hoa Kiền Quân ở ngồi ở ghế chủ tọa, trên bàn là một bản đồ đại lục, chân mày nhăn lại, "Đối với việc Bích Lạc không cần mỏ sắt ở Kim Sa, ngược lại đem đổi lấy lãnh thổ Long Dược không hề phì nhiêu, các ngươi nghĩ sao về chuyện này?"

"Nhi thần suy đoán, biết đâu dưới vùng đất kia cũng có một mỏ sắt, hơn nữa có thể còn nhiều hơn tại Kim Sa?" Ngô Hạo nói.

"Nhi thần cũng cảm thấy Bích Lạc làm thế chẳng qua chính là vì suy tính đơn giản mà thôi." Hoa Duệ nói.

"Có phải hay không là có Long Dược có cái gì chúng ta không biết, mà để Bích Lạc biết được, cho nên mới vứt bỏ Kim Sa mà tấn công Long Dược hay không?." Tôn Ngọc Phương suy đoán nói.

Hoa Kiền Quân như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, "Phái mật thám lẻn vào Long Dược, âm thầm điều tra nghe ngóng chuyện này." Hắn cũng không muốn lại bị Bích Lạc dắt mũi, lần này nếu hắn không mau mượn thời cơ, Kim Sa chỉ sợ sẽ không có phần của hắn rồi.

Bích Lạc trại lính, bên trong lều của Chủ soái.

Hoàng Phủ Hạo Thiên đầy mặt vui vẻ hướng về Băng Tinh quốc vương Bắc Băng Nham cùng Nhiếp Chính vương Bắc Băng Kỳ nâng ly rượu lên, "Băng Tinh bệ hạ mời, Nhiếp Chính vương mời." Nói liền trước cạn chén rượu.

Bắc Băng Nham cùng Bắc Băng Kỳ thấy thế vội bưng lên ly, uống cạn rượu trong chén. Chẳng qua là Bắc Băng kỳ có vẻ có chút không để ý, hay nhìn về hướng cửa, không biết đang nhìn cái gì?

"Nhiếp Chính vương nhưng là có gì việc gấp phải làm?" Hoàng Phủ Cảnh Thiên phe phẩy ngọc phiến cười híp mắt hỏi.

"Không, không có cái gì." Hắn chỉ là đang chờ để được gặp người nữ nhi trí tuệ tinh thông, tài trí hơn người mà thôi. "Đúng rồi, sao không thấy Hộ quốc công chúa? Nghe nói Hộ quốc công chúa trong phủ có một thần y, muội muội ta từ khi còn nhỏ đã mang bệnh, chúng ta cũng vì nàng phí không ít tâm tư, hiện tại biết Hộ quốc công chúa trong phủ có người có thể chữa được, ta nhưng nhất định phải xin nàng cho mượn dùng một chút."

"Nhiếp Chính vương khách khí, Ngưng nhi cũng là phi tử của trẫm, Tuyết Nhi tất nhiên sẽ không keo kiệt một đại phu đâu." Hoàng Phủ Hạo Thiên khẽ mỉm cười, quay đầu hướng Tiểu Thái Giám phía sau phân phó nói: "Đi, xem một chút công chúa sao lại còn chưa tới."

Kia Tiểu Thái Giám vừa mới ra khỏi trướng cửa, liền quay ngược trở về, chỉ thấy trong tay còn nhiều thêm một hộp gấm."Bẩm hoàng thượng, đây là công chúa cho thuộc hạ dưới trướng đưa tới, nói là công chúa làm quà tặng cho ngài."

Hoàng Phủ Hạo Thiên cùng Hoàng Phủ Cảnh Thiên không hiểu liếc mắt nhìn nhau, "Trình lên đi."

Hộp gấm mở ra, phía trên nhất là một phong viết ‘thư gửi Hoàng đế ca ca’, Hoàng Phủ Hạo Thiên cầm thư lên, kèm theo trong hộp gấm là tám lệnh bài được xếp ngay ngắn.

Hoàng Phủ Hạo Thiên tâm cả kinh, vội vàng mở thư trong tay ra, vừa nhìn thấy, trong lòng vừa xấu hổ lại thấy hổ thẹn, trên mặt không khỏi có cảm giác nóng rát.

Hoàng Phủ Cảnh Thiên thấy vậy, tỏ vẽ không hiểu lên tiếng, "Hoàng thượng, chuyện gì?"

Hoàng Phủ Hạo Thiên nhắm mắt lại, đem vật cầm trong tay đưa tới.

Hoàng Phủ Cảnh Thiên nghi ngờ mở bức thư ra, chỉ thấy trên đó viết:

"Hoàng đế ca ca, chuyện tam quốc nay đã không còn gì lo lắng, Tuyết nhi cùng Hàn Chiến quyết định sẽ lui về ở ẩn.

Tám lệnh bài trong hộp là do Tuyết nhi mấy năm xây dựng cơ nghiệp, dùng tám lệnh bài này có thể điều động được người và tiền của của Tam quốc, mặt khác, bên trong Hàn gia trang ở Thanh Châu, trong mật đạo phía sau núi là của cải mọi người tốn mười năm tích tụ được, nếu có một ngày quốc khố khó khăn, huynh cứ lấy ra mà dùng là được.

Phụ mẫu Tuyết nhi vẫn còn đang vân du tứ hải, nếu có một ngày bọn họ quay về, làm phiền hoàng đế ca ca thay ta chiếu cố bọn họ.

Song Tuyết nhi lần này là muốn ra biển, trên biển tình huống khó lường, vạn nhất đụng phải gió lớn, cũng chưa chắc có thể an ổn quay về.

Tuyết nhi chưa bao giờ ra tới biển khơi, vất vả lắm Hàn Chiến mới đồng ý dẫn ta xuất hải, chúng ta xin phép đi trước. Có lẽ có một ngày, chúng ta còn có thể trở lại, hoặc là chúng ta vĩnh viễn cũng không về được, cho nên không hẹn gặp lại rồi, hoàng đế ca ca!

Hàn Tuyết, Hàn Chiến thông tri.

"Tuyết nhi..... ."

Chương 81: Phiên ngoại 1: Sinh Tiểu Tuyết Nhi

Trì Sơn tuyết bay trắng xóa, trong một khe núi, không khí trong lành tươi đẹp như mùa xuân, hoa cỏ khắp nơi nở rộ, mà ở trên một vuông cỏ xanh thắm, có một cặp nam nữ đang gắt gao ôm chặt lấy nhau.

"Nha..... Chớ hút..... Ưm....." Hàn Tuyết đem hai tay bưng lấy đầu Hàn Chiến đang đặt trước ngực mình, tựa như đang cố đẩy đầu hắn ra, mà động tác cũng không có vẻ như là đẩy. Đầu vú truyền tới trận đau nhức, làm cho nàng khẽ cắn chặt môi đỏ mọng, đè nén tiếng rên rỉ phát ra.

"Gọi ra, " Hàn Chiến bên liếm lấy nhũ hoa xinh đẹp non nớt của Hàn Tuyết, vừa khàn khàn mà nói: "Nơi này cũng chỉ có hai chúng ta, ta muốn nghe tiếng nàng”.

"Ưm....." Hàn Tuyết hốt hoảng lắc đầu, khiến cho mái tóc dài của nàng toán loạn va vào nhau, "A..... Đừng..... Đừng cắn....." Người này càng ngày càng biết làm thế nào cho nàng cảm thấy khoái cảm, a, đáng chết, động tác này khiến nàng thật thoải mái nha.

"Thu,! Thu,! Thu. ....." Truyền tới bên tai đều là Hàn Chiến ra sức mút lấy vú của Hàn Tuyết, Hàn Tuyết cảm giác được một dòng khí nóng chảy ngược trong thân, không tự chủ khép hai đùi lại, nhưng không nghĩ làm như vậy lại kẹp chặt lấy bắp chân cường tráng của Hàn Chiến đang chen lấn giữa hai chân mình.

"Động tình sao? Nàng càng ngày càng nhạy cảm!" Hàn Chiến khẽ cười một tiếng, nâng người đứng dậy, thoát đi quần áo trên thân,

thân thể lõa lồ lại lần nữa phủ lên người Hàn Tuyết,

Bị Hàn Chiến thân thể cường tráng đè lên, dấu tay đến trên người hắn vân da rõ ràng da thịt, Hàn Tuyết không nhịn được liền khẽ run, vai cũng truyền đến mang theo một trận đau nhói ướt át, trước ngực cũng bị chọc truyền đến một trận ngứa ngáy khó tả, "Ưm..... Đừng..... Đau....."

Hàn Chiến hơi thở dần hổn hển, hôn lấy chiếc cổ trắng muốt của Hàn Tuyết, giọng nói khàn khàn: "Ta cũng đau mà, Tuyết Nhi mau sờ sờ." Nói lấy liền cầm lấy tay Hàn Tuyết đem nó kéo đến chỗ kín, ngăn cách lấy quần dài cầm lấy của hắn to và dài, "Ừ. ..... Thoải mái..... Tuyết Nhi xoa xoa, ừ..... xoa xoa..... .

Ở tay cầm lấy tiểu huynh đệ của Hàn Chiến, Hàn Tuyết tâm giật mình một chút, "Chiến..... Chàng, ừ..... Giống như lại lớn, a....."

Hàn Chiến đắc ý liếm liếm khóe miệng, lấy tay vân vê tiểu anh đào của Hàn Tuyết, nhẹ nhàng lôi kéo, "Yêu thích bảo bối của ta sao? Càng lớn càng có thể làm cho nàng thoải mái hơn đấy."

Nhớ tới Hàn Chiến mỗi lần lấp đầy thân thể của nàng, mạnh mẽ đem lấy vật kia ở trong người nàng tác oai. ..,Cảm giác thật... Hàn Tuyết không nhịn được thở gấp một tiếng, trong cơ thể dường như có một cổ nhiệt theo hoa nguyệt xông ra ngoài.

Hàn Tuyết nâng lên đôi mắt nhuốm đầy vì động tình, nhìn Hàn Chiến khóe miệng cười tà, môi đỏ mọng không khỏi cong lên, đem vật trong tay từ nhẹ nhàng vuốt ve sang nắm chặt.

"A..... Nha.. ...." Hàn Chiến kinh hô một tiếng, đổi thành thật thấp rên rỉ, "Cái nha đầu này, muốn hại chết ta hay sao?!....." Sau đau đớn do hành động của Hàn Tuyết lại là một khoái cảm khó tả, làm cho Hàn

Chiến chân cũng mềm nhũn."Nàng..... Nha..... Trời ạ..... Cái nha đầu này..... A nha....." Chỗ kín truyền tới đau nhức cùng với một trận khoái cảm mãnh liệt, sắp đem hắn ép đến điên rồi, Hàn Chiến nắm lấy y phục của Hàn Tuyết, khẽ dùng lực một chút, chỉ nghe "Tê" một tiếng, xiêm y màu hồng phấn liền chỉ còn là một mớ vải vụn, "Nhìn ta làm sao mà xử phạt nàng."

"A....." Hàn Tuyết kêu khẽ một tiếng, nhưng ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có, liền bị Hàn Chiến bắt được hai tay, hắn chỉ dùng một cái tay liền đem hai cổ tay nàng cố định trên đầu, nữa một tiếng "Tê" vang lên, lúc này là quần của nàng, Hàn Tuyết khóc không ra nước mắt, vô lực đem hai chân đá đạp lung tung, tức la ầm lên: "Hàn Chiến xấu xa, chàng..... Chàng xé y phục của người ta, sau này người ta mặc cái gì a....."

"Nơi này vừa không có người ngoài, mặc hay không mặc lại có cái gì khác nhau." Hàn Chiến đem một ngón tay thăm dò trong hoa cốc của nàng, tinh tế quấy động một hồi, sau lại thêm vào một ngón tay nữa.

"A nha..... Đừng..... Ưm..... Nha....." Hàn Tuyết vặn vẹo eo muốn tránh đi sự xâm nhập kia, bất quá đem lực của Hàn Tuyết so với Hàn Chiến, thì chính là không thể nào ngăn cản người ta.

Ngón tay của Hàn Chiến ở trong hoa nguyệt của Hàn Tuyết, cảm nhận thấy hoa nguyệt vừa ẩm ướt lại thực chặt chẽ khiến cho hắn không thể bình tĩnh hơn nữa, rút ngón tay ra, cởi dây lưng, hắn đem vật thể đã sớm căng cứng đặt trước u cốc của Hàn Tuyết, dùng một chút lực đẩy vào trong thân thể nàng.

"A....."

"Ưm....."

Đột nhiên xuất hiện kết hợp làm cho hai người đồng loạt rên rỉ ra tiếng. Bỗng nhiên, Hàn Chiến xoay người, biến thành tư thế nữ trên nam dưới, làm cho Hàn Tuyết nhảy qua cưỡi trên hông hắn. Hắn thích tư thế như vậy, chẳng những có thể làm cho hắn có thể thuận tiện tiến vào sâu hơn, cũng có thể làm cho Hàn Tuyết kẹp hắn chặt hơn, còn có thể làm cho hắn nhìn thấy được bộ ngực xinh đẹp của nàng, nhìn kỹ bộ ngực tuyết trắng đang ở trước mặt hắn, đem tay nhào nắn ngực xinh của nàng, chỉ làm như vậy, liền có thể khiến cho hắn cảm thấy hưng phấn không thôi.

"A nha..... Không được..... Này..... Đừng có như thế..... Của chàng quá lớn..... Ô ưm..... Không thể như vậy..... A....." Hàn Tuyết không chịu đựng nổi, hai tay chống bụng Hàn Chiến muốn đem hắn từ trong cơ thể mình rút ra ngoài, vậy mà, mới rút ra được một nửa liền bị Hàn Chiến đem lực giữ eo nàng đẩy lại vào bên trong.

Hàn Chiến dùng sức ra vào bên trong cơ thể nàng, nhìn eo trắng noãn của Hàn Tuyết đang theo luật động của chính mình mà đung đưa, con mắt liền dâng lên một tầng mây mù.

"A..... Ô... ... Không cần..... Không cần phải như vậy..... Ưm..... Sẽ rách..... A....." Vật thể cường tráng kia không ngừng ở trong cơ thể nàng ra vào mãnh liệt, vừa truyền đến đau đớn vừa mang theo khoái cảm mãnh liệt, Hàn Tuyết vô lực lắc lắc đầu, bất cứ như thế nào cũng không thể nào rút ra khỏi trận này, lại khiến cho cả người chìm vào khoái cảm.

Lại một lần lật người, Hàn Tuyết lần nữa bị đặt dưới người Hàn Chiến, hai đùi bị tách rộng ra, lại bị Hàn Chiến chen chúc vào giữa bộ ngực tuyết trắng. Hàn Chiến đem chính mình đẩy thật sâu vào hoa huyệt, ngẩng đầu lại dùng răng môi cắn cắn hồng mai đã sớm đỏ bừng, do động tình mà đứng thẳng dậy, ngậm vào trong miệng dùng sức mút thỏa thích, phía dưới Cự Long cũng không ngừng lại, một

lần lại một lần ra vào mãnh liệt.

"A nha..... Đừng như vậy..... A..... Không được. ..... Ta..... A..... Ta ưm a....." Ngực đau nhức, cũng tựa như ở nơi hoa huyệt đầy cảm giác thoải mái kia, khoái cảm như nước thủy triều mà dâng lên không ngừng, sau một lúc liền làm cho Hàn Tuyết xụi lơ, hoa huyệt căng thẳng liền mãnh liệt co rút lại, làm cho hô hấp của Hàn Chiến mãnh liệt, càng thêm ra sức mút lấy đỉnh hoa, nơi u cốc Cự Long cũng giống như đóng cọc, luật động càng lúc càng mạnh mẽ.

Khoái cảm kéo dài làm cho người ta điên cuồng, Hàn Tuyết thét chói tai lấy, bàn tay không kìm được để lại trên vai Hàn Chiến những vết xước đỏ rực, hàm răng trắng noãn cũng ở đầu vai Hàn Chiến lưu lại một cái dấu răng, trong hoa huyệt khoái cảm ngày càng tích lũy, trong đầu lại dâng lên một dòng khí khó chịu, hơn nữa theo luật động ra vào của Hàn Chiến, dòng khó chịu càng ngày càng không thể chịu được rồi.

Hàn Chiến con mắt sắc sâu hơn, khoái cảm không ngừng xông lên đại não, khoái cảm tê dại ở thắt lưng nhanh như tia chớp truyền vào đầu, làm cho hắn run rẩy không dứt, nhả quả hồng đang ngậm chặt kia ra, Hàn Chiến đem toàn thân đè ở trên người Hàn Tuyết, mãnh lực đụng nhau, điên cuồng lại thêm điên cuồng rút ra đâm vào mấy trăm cái, lần cuối dùng sức đâm vào, côn thịt thật cắm thật sâu ở trong người nàng, Hàn Chiến thở nhẹ, buông lỏng, thân thể run rẩy, đem mầm móng chính mình bắn vào trong cơ thể Hàn Tuyết.

Hoan ái mới vừa ngừng, Hàn Chiến chống mình lên, đưa lưỡi liếm lấy cánh môi đỏ mọng đang hít thở không khí khó nhọc của Hàn Tuyết, thanh âm khàn sau trận hoan ái: "Thoải mái sao? Nàng phun rất nhiều nước tới đấy."

Hàn Tuyết vừa xấu hổ lại muốn khóc, giơ tay lên đẩy hắn, "Người ta

cũng không cần chàng để ý..., ô.. ...." Làm cho nàng chết đi coi như xong rồi.....

Hàn Chiến thuận theo lực đẩy của nàng, xoay người lại, liền làm cho hai người biến thành tư thế Nam Hạ Nữ Thượng, côn thịt mềm nhũn cũng bởi vì động tác của hai người mà trượt ra khỏi thân thể Hàn Tuyết, trong hoa huyệt không còn tắc nghẽn, bạch dịch liền cũng theo chảy ra, dính vào chân hai người, mùi tanh nồng cùng mùi vị của hoan ái xông thẳng vào mũi hai người, muốn tránh cũng không được.

Biết Hàn Tuyết ở xấu hổ, Hàn Chiến thương tiếc ôm nàng ở trước ngực, nhẹ nhàng phủ lấy tấm lưng mềm mịn, khóe miệng đắc ý nhếch lên: "Nàng cũng không biết ta có nhiều toan tính, ta làm cho nàng thư thái không phải sao?"

Hàn Tuyết ngượng ngùng vùi mặt vào ngực hắn, miệng không thuận theo, "Ngượng chết rồi."

Hàn Chiến buồn cười, xoa xoa tuyết đồn thẳng đứng của nàng, "Chúng ta là phu thê không phải hay sao, làm chuyện như vậy có cái gì rất thẹn thùng hay sao? Nơi này ngoại trừ ta ra, là ai cũng không có, đây cũng là nhất hợp ý của ta rồi, nàng biết rõ suy nghĩ của ta rồi mà, ta suốt đời chỉ muốn ở trong thân thể nàng, cùng nàng mãi không tách ra."

Bày tỏ tâm tình như vậy, làm cho Hàn Tuyết xấu hổ, không khỏi liền đưa ra giương ma trảo, cắn răng nghiến lợi nói: "Chàng cũng không sợ sức cùng lực kiệt."

Hàn Chiến cười ha ha, "Chỉ có Hàn Kỳ tiểu tử kia mới vậy thôi, lúc lâm hành hắn nhưng cho ta không ít thứ, trong đó có một loại nói là đủ thể cho chúng ta hoan ái ba ngày ba đêm cũng không ngừng, chi bằng chúng ta thử một chút?"

"Thử cái đầu chàng!" Hàn Tuyết tức giận giơ tay lên gõ đầu hắn, ba ngày ba đêm làm chuyện đó, như vậy không phải là muốn mạng của nàng sao, Hàn Kỳ đáng chết, ngươi nhất định phải chết.

Tại phía xa Thanh châu Hàn gia bảo, Hàn Kỳ chợt nháy mũi, hắn có chút không hiểu sờ sờ lỗ mũi, ngẩng đầu nhìn chung quanh một lần, không biết có phải hay không là do hắn cảm rồi, mới vừa không biết vì sao, phía sau lưng lông tơ tất cả đều dựng đứng lên. Suy nghĩ một chút vừa cười mình thật là bị đàn áp thành thói quen, chỉ có duy nhất nha đầu đó mới có thể làm cho hắn lông mao dựng đứng lên, hiện tại cũng ở cách xa ngàn dặm rồi mới phải, nghĩ đến nha đầu kia hiện tại có thể trải qua cuộc sống như mong ước, khuôn mặt trẻ con ngây thơ của hắn nhoẻn lên một nụ cười tà, lại cúi đầu tiếp tục phân loại thảo dược trong tay.

Hàn Chiến mỉm cười ôm sát Hàn Tuyết, "Tuyết Nhi, ta rất cao hứng."

Hàn Tuyết ngẩng đầu liền đối mặt với ánh mắt Hàn Chiến, tràn đầy thâm tình, đôi mắt sâu và đen mang theo nồng đậm vui sướng, làm cho lòng Hàn Tuyết của cũng mềm đi, "Ngu ngốc, như vậy không phải là ném đi một phần gánh nặng rồi sao." Hàn Chiến gương mặt băng lãnh ngàn năm, hiện tại như băng tuyết tan rã, mang theo nhu tình như nước cười cười, làm cho Hàn Tuyết nhìn lòng chua xót lại khổ sở, đọng lại trong mắt rồi lại đem ma trảo ra, ở trên mặt Hàn Chiến mà ra oai, "Gương mặt cười khúc khích, xấu hổ chết rồi."

Hàn Chiến lại vẫn là vì nàng là cười, trong mắt dâng lên nhu tình ngọt ngào sủng nịnh đến chết người. Từ nhỏ đã bị nàng hút hồn, rồi lại cùng Hàn Tuyết lớn lên, nhìn nàng từ từ tích lũy tài phú, nhìn hoàng gia đem quyền thế ban cho nàng, hắn càng xem càng sợ, sợ Hàn tuyết sẽ giống như phụ thân của hắn, trên đời này mình công lao càng nhiều sẽ càng làm chủ nhân e ngại mình, quyền thế ngày càng

lớn, một khi làm lớn đến mức khiến người ta cảm thấy bất an chắc chắn là sẽ bị ám sát. Thật may là, thật may là Tuyết Nhi của hắn không thích tiền tài quyền thế, sẵn sàng ném đi gánh nặng phiền toái đó, cùng hắn ẩn cư ở chốn bồng lại tiên cảnh này.

Hàn Tuyết cuối cùng cũng chẳng thể động thủ, ngừng tay, nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt Hàn Chiến, ánh mắt có chút mê ly, "Chàng nói, hoàng đế ca ca có phát hiện chúng ta không có hướng bờ biển mà đi khôngg?"

"Hắn không muốn nhất chính là nàng đem thập nhị thị vệ bên người đuổi đi, không có những người này, hắn không có biện pháp nắm giữ tin tức của nàng nữa, nhất định là sẽ phái người đi thăm dò, chẳng qua là Long Dược đường ven biển dài, vừa chưa quen cuộc sống nơi đây, Khương thúc bọn họ an đã sớm an bài đâu ra đó mới có thể gạt được hắn đấy, chẳng qua là hắn lòng nghi ngờ sâu nặng, chỉ sợ vẫn sẽ cho mật thám đi điều tra tung tích của nàng mà thôi." Hàn Chiến ôm chặt cánh tay Hàn Tuyết, không tiếng động an ủi nàng. Tuyết Nhi kết thân với người có một loại cố chấp đáng sợ, Hoàng Phủ Hạo Thiên đối với nàng làm mấy chuyện này, chỉ e là khiến nàng tổn thương dồn sâu.

Hàn Tuyết hơi thương cảm cười cười, "Dù sao ta là không ra khỏi cửa rồi, cho dù hắn bày Thiên La Địa Võng cũng sẽ không được dùng đâu." Từ nhỏ nàng hy vọng có thể bảo hộ thân nhân của mình, thật yên lặng sống qua ngày, hôm nay cứ như vậy cùng Hàn Chiến ân ái, bình tĩnh qua cả đời cũng tốt.

Hàn Chiến trong mắt một tia tinh quang thoáng qua, bàn tay thừa dịp Hàn Tuyết không chú ý, nhẹ nhàng tách ra hai chân của nàng, lợi dụng cỗ bạch dịch dính ngán còn lưu lại, lần nữa Cự Long liền cương cứng lên, sớm đặt ở cửa vào của u cốc, chỉ nhẹ một chút liền vào hơn phân nữa.

"A..... Khốn kiếp, chàng đánh lén, a nha....." Bị Hàn Chiến chọc, Hàn Tuyết nơi nào tâm trạng bi thương còn xuất hiện, dục hỏa nhanh chóng bị dấy lên.

"A, ừ..... Chúng ta mau chút..... Nghiêm chỉnh sinh một đứa bé..... Ô ưm... ... Muốn những thứ kia làm cái gì? Hừ ừ..... Tuyết Nhi..... Tuyết Nhi....." Nhìn Hàn Tuyết mình cưỡi trên eo hắn, uốn éo hai chân quanh eo rộng của hắn, bộ ngực đung đưa trước mắt hắn, làm cho lòng hắn không khỏi dục hỏa công tâm, Hàn Chiến miệng đắng lưỡi khô, ngốc nghếch khàn giọng gọi tên nữ nhi yêu kiều đang ở trên người hắn, làm cho hắn mất hồn.

"Ưm..... Ai a. ....." Thật là xuất sư bất lợi, nguyên là muốn trừng phạt hạ Hàn Chiến, vậy mà bị vật kia hiện hữu trong cơ thể muốn đứng dậy cũng thật khó khăn, thân thể va chạm như vậy tạo ra nhưng khoái cảm thật sự rất tuyệt vời, sau vài lần va chạm, Hàn Tuyết quả nhiên không chịu đựng nổi, eo mềm nhũn liền nằm xuống trước ngực Hàn Chiến, "Không được..... Tư thế như vậy thật khó chịu, không thể chịu được.".

Hàn Chiến thấy thế, làm cho Hàn Tuyết nằm nghiêng, nâng người dậy, đem một cái chân ngọc của Hàn Tuyết đặt trên vai, phía dưới dục long thẳng tắp xâm nhập, không có chần chừ gì hết mà đi vào, bộ phận còn lại của thân dưới hắn cọ vào đùi ngọc của Hàn Tuyết, lại đấy lên ở hắn một cảm giác khác, làm cho hắn trong đầu một tiếng ba, eo liền nhanh chóng rất động.

"Ưm a..... Chậm..... Chậm một chút..... Ưm... ... A..... Quá nhanh a..... Ưm a....."

Nhìn bộ dang mất hồn của Hàn Tuyết khi ở dưới hắn, Hàn Chiến không khỏi càng thêm dùng sức, cũng càng nhanh, trong đầu thì

nghĩ, thêm một năm nữa biết đâu sẽ có một Tiểu Hàn Tuyết lượn quanh lấy đầu gối của hắn gọi phụ thân, hắn liền không nhịn được khóe miệng hạnh phúc cười.

Tiểu Tuyết Nhi, phụ thân rất nhanh để cho ngươi xuất hiện trên nhân thế.....

Chương 82: Phiên ngoại 2: Nhật kí huyết lệ của Hàn Kỳ

(*Những trang nhật kí thấm đẫm máu và nước mắt =))*)

Ngày mùng hai tháng chạp, năm thứ hai, ngày lành, ta nhận được phi ưng đưa thư của Hàn Chiến, vừa nhìn nội dung tờ giấy, ta thiếu chút nữa bị hù dọa đến rơi mất nửa cái mạng, lệnh cho ta mau mau vào núi, lại không nói rõ là chuyện gì, dọa ta sợ đến nỗi đêm hôm vẫn phải thu dọn quần áo, lăn một vòng cấp tốc đi về hướng thung lũng Thần Tiên (tên do Hàn Tuyết đặt).

Ngày mùng một tháng giêng, năm thứ ba, ngày lành, người khác thì vui vẻ đi chúc tết, ta thì khổ sở chạy bán sống bán chết cuối cùng cũng tới thung lũng Thần Tiên – giúp Hàn Tuyết bắt mạch.

Một thanh nhịp mạch này, ta lúc đầu không dám chuẩn đoán, sau một hồi liên tục xác nhận, từ nhỏ tới giờ, lần đầu tiên lá gan ta lớn như thế, chỉ thẳng vào lỗ mũi Hàn Chiến mà mắng to: “Đầu óc nhà ngươi có vấn đề à? Nghi ngờ mang thai khẩn cấp lắm sao mà gọi ta đến làm gì? Sợ mang thai sao các người không phân phòng ngủ đi?”

Kết quả có thể lường được, trong lúc ta đang mệt mỏi thiếu chút nữa lả đi, còn bị Hàn Chiến đập cho một cái, hôn mê bất tỉnh.

Ngày hai mươi ba tháng năm, năm thứ ba, ngày lành, Hàn Tuyết cùng Hàn Chiến vì chuyện sinh con trai hay con gái mà phát sinh cãi vã, ta rất bất hạnh bị Tuyết Nhi kéo tới làm nhân chứng. Hàn Chiến cùng Tuyết Nhi tranh luận đến đỏ mặt tía tai, tiêu điểm tranh luận là: Hàn Chiến kiên quyết muốn Hàn Tuyết sinh nữ nhi, mà Hàn Tuyết lại

kiên trì muốn sinh nam hài tử.

Ta mặc dù đầu đầy hắc tuyến, cho là hai vợ chồng nhà này sống cảnh phân giường sắp bị ép đến phát điên rồi, nhưng mà ta lại không dám nói.

Ngày mùng ba tháng mười, năm thứ ba, ngày lành, Hàn Tuyết trải qua mười tháng mang thai, cuối cùng hôm nay thời cơ cũng đã đến.

Ngày mùng năm tháng mười, năm thứ ba, ngày lành, Hàn Tuyết trải qua hai ngày chuyển dạ đau khổ, cuối cùng cũng bình an sinh con ra. Điều đáng mừng chính là được mẹ tròn con vuông, chẳng qua, lúc Hàn Chiến nhìn thấy tiểu kê kê của hài tử thì mặt mày đen kịt. *(à, cái con kê kê này là một loại gia cầm biết bay:">)*

Ta lúc ấy mặc dù rất muốn an ủi hắn con trai cũng rất tốt, nhưng sợ sẽ bị Hàn Chiến đánh cho tơi bời, cho nên rất hèn nhát, kiếm cớ bỏ chạy.

Ngày mười lăm tháng mười một, năm thứ ba, ngày lành, hôm nay Hàn Tuyết sinh con vừa tròn đầy tháng, từ sáng sớm, Hàn Chiến đã tới tìm ta, trong tay còn xách theo Úy Trì Vân. Hắn nói cho ta biết, Tuyết Nhi muốn hài tử kế thừa dòng họ Úy trì gia, cho nên đặt tên là Úy Trì Vân, sau đó ném nhi tử cho ta rồi liền đi mất. Ta thành tên "cha nuôi" đáng thương, cho ăn cho ngủ giúp Hàn Chiến nuôi nhi tử, mà trước khi hắn đi, vẫn không cho ta được một bản mặt tử tế.

Ta cảm thấy, ta là đại phu đáng thương nhất trên đời này. T_T

Ngày mùng năm tháng mười, năm thứ sáu, ngày lành, hôm nay là sinh nhật Úy Trì Vân tròn ba tuổi, chẳng qua tiểu gia khỏa này hôm nay lại không mấy vui vẻ, ta hỏi nó, sao lại không vui?

Tiểu gia khỏa hỏi ta, vì sao cha nó không ưa nó?

Hàn Chiến vì sao không thích nó, ta dĩ nhiên biết, Hàn Chiến một mực vì Tiểu Vân không phải nữ nhi, canh cánh trong lòng suốt ba năm, thế là ta nói cho nó biết, nếu như nó trở thành cô nương, cha sẽ thích nó ngay.

Ta không nghĩ tới chính là, Úy Trì Vân chạy đi lấy phấn của Hàn Tuyết, lại còn trốn trong thư phòng Hàn Chiến chuẩn bị, mặc sẵn váy nữ nhi.

Hậu quả có có thể đoán được, kẻ xui xẻo là ta bị Hàn Chiến đánh đến nửa ngày không nhấc nổi người dậy, nha đầu Hàn Tuyết kia thế mà cũng đá ta hai cái, lí do là, ta nuôi dưỡng nhi tử tốt của bọn họ thành tên ẻo lả rồi.

Ta cảm thấy, ta là tên “cha nuôi” đáng thương nhất, lại còn phí sức nhất, cùng với không có kết quả tốt nhất trên đời này.

Ngày mười lăm tháng tám, năm thứ bảy, ngày lành, hôm nay Úy Trì Vân mới bắt đầu học viết chữ, điều đầu tiên ta dạy nó chính là tên của mình – Úy Trì Vân

Ta chỉ nói cho nó biết, tên tiểu hài tử đều lấy họ từ phụ thân hay mẫu thân, vậy mà mới giảng một lời đã đụng đến vấn đề lớn. Úy Trì Vân hỏi ta, tại sao cha nó họ Hàn, mẹ nó cũng họ Hàn mà nó lại mang họ Úy Trì?

Ta nói đó là bởi vì ông nội nó họ Úy Trì, cho nên nó cũng họ Úy Trì. Vậy mà tiểu gia khỏa liền tự động cho rằng mình chỉ có ông nội, không phải con cha mẹ, mà việc Hàn Chiến không chào đón nó chính là minh chứng lớn nhất. Lần này còn chưa hết, tiểu tử khóc đến thiên dời địa chuyển, nhật nguyệt vô quang, chủ yếu là cuối cùng đòi tới

gặp cặp cha mẹ bất lương nói chuyện.

Chỉ ngoài dự liệu của ta chính là, tiểu tử này mặc dù vẫn còn nức nở khóc nấc, lại vẫn có thể nói một tràng liền, đầu tiên là đa tạ cha mẹ có công ơn nuôi dưỡng, sau đó cũng không dám là phiền cha mẹ nữa … Cuối cùng dứt lời nói muốn đi tìm cha mẹ ruột của mình.

Lãnh kết quả xui xẻo đương nhiên là ta, bởi vì trong sơn cốc này, ngoại trừ ta cùng một nhà ba người bọn họ ra cũng không còn ai khác.

Lúc này, lí do là ta ly gián quan hệ cả nhà bọn họ. Bất quá, Hàn Chiến không có động thủ, người kia chỉ quang minh chính đại đứng âm hiểm cười cười, nhưng thương tích của ta còn nặng hơn hai lần trước, bởi vì nha đầu Hàn Tuyết này căn bản là muốn đánh ta đến chết a, một chút thương tiếc cùng thể diện cũng không cho, cào mặt, giật tóc, xé quần xé áo, tay đấm chân đá toàn bộ đều dùng tới.

Thế là ta âm thầm thề với lòng mình, ta nhất định phải trốn khỏi ma trảo của cái gia đình này, ta muốn đổi chủ nhân. T_T

Ngày mười tám tháng tám, năm thứ bảy, ngày lành, sáng sớm, Úy Trì Vân trong tay cầm sẵn phong thư đứng chờ ta bên ngoài. Lúc ta mở cửa liền bị giật mình, còn tưởng rằng ta muốn lén trốn đi bị phát hiện.

Mở phong thư trong tay Tiểu Vân ra xem xong ta liền ngây người, ta đúng là khờ rồi, ta hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Hàn Chiến cùng Hàn Tuyết hai kẻ bất lương này, thế nào lại ném con trai bốn tuổi cho ta nuôi, mình hai người chạy đi vân du rồi? Lại nói giao hài tử cho ta, bọn họ yên tâm nữa chứ! Yên tâm sao còn cách dăm ba bữa lại lôi ta ra làm bao cát mà đánh?

Ta thật muốn ném cái mâm, hất cái ghế, đập cái bàn, nhưng đứng trước đôi mắt long lanh to tròn trong suốt của tiểu Úy Trì Vân, tất cả tức giận của ta cũng đành tiêu ta. Hồi tưởng lại năm đó gặp phải hai người kia, ta bất quá cũng chỉ so với Úy Trì Vân lớn hơn một tuổi, cũng chính bởi vì gặp được hai người bọn họ, mới có ta ngày hôm nay.

Chẳng qua là tạo thành nghiệt duyên với hai người đó, thật không biết là may mắn hay bất hạnh a.....